

Sebastián A Corn
Cel mai înalt turn din Baabylon
Editura Nemira, 2002
Colecția Nautilus SF
ISBN 9789735695278

...și așa se face că am văzut prima zăpadă pe doi septembrie. Era nouă dimineața, eram sub Turnurile Țigănești și urcam spre Vârful Omu, iar petecele de zăpadă deodată au apărut dindărătul unei stânci.

Era o zi mohorâtă. Plecasem pe munte pentru că jos, în oraș, se înmulțiseră oamenii din jurul meu - tipi care parcau dintr-o bucată, bărbați care făceau cu ochiul la timp și femei cu *know-how* la încrucișat picioarele. Se înghesuiau și trebuia să le cer scuze când, absorbit de lectură, dădeam peste ei cu cărțile în mână.

Asta e o minciună. Nu citesc pe stradă. O făceam în metrou, pe vremea când citeam cărți. Acum citesc doar etichete, panouri publicitare și coperti de reviste.

Lucrez în publicitate - câștig o grămadă de bani și am relații printre actori, politicieni și magnați. În jobul meu, firmele solide se roagă de cei ca mine să creeze clipuri ca să-și vândă produsele, ceea ce-mi permite să strâmb mereu din nas.

Ce mai fac? - manipulez opinia publică, adică vastul șeptel care o alcătuiește. Asta implică o autonomie extremă. Iar eu o am.

Altceva? Refuz cu ușurință, trântesc ușa în nas directorului de zonă de la Coca-Cola, sau îi spun secretarei că n-am timp de agentul lui Procter & Gamble și-l las să asude în anticameră. Am învățat figura de la Steve Jobs care l-a uitat în hol pe Bill Gates patru ore încheiate când Ale/ nerosoft *Führer* s-a rugat de Jobs să-i proiecteze un sistem de operare, cred.

Fac parte dintre cei care l-au pus pe Agassi să pască gazonul pe Wimbledon Courts pentru firma Nike, am colegi care au făcut-o pe Steffi Graff să-și adulmece subsuoara și să-și îndoiaie nasul pentru cei de la Fa, am

sugerat ca ursuzul de Harrison Ford să aibă puncte negre pe față ca să-și dea cu apă cosmetică de la Jordache și am învățat meserie de la cel care l-a pus pe John Wayne să tragă cu pistolul în contul celor de la Marlboro...

Trei-patru replici și un slogan în douăzeci de secunde de film – asta fac. Nu regizez clipuri mai lungi, altminteri, v-ați plictisi în fața ecranelor și v-ați duce la W.C. Acolo vă ștergeți la fund cu hârtie Zewa și vă spălați pe dinți cu Sensodyne, după care vă uitați la televizoare Panasonic, vă băgați în paturi Hansel și Gretel și folosiți prezervative Guru ca să nu murdăriți lenjeria de pat Elefant – am ajuns să știu bine că și când respirați, vărsați cota parte în conturile firmelor de publicitate.

Sunt creator de imagine și e greu să mă înșele cineva... Firmele plătesc și eu vând. Ce am eu chef să se vândă. Artist, Dumnezeu, sau porc, asta-i logica dacă lucrezi la o companie puternică.

*

Intrând în hotel, am dat peste colegii mei, cu sacourile, cravatele și pantalonii lor călcați. Mă refer la masculi, pentru că *ele* purtau fuste mulate, care le scoteau în relief bikinii minuscule și, în consecință, făceau striptease printre fotolii, dându-se îmbrăcate în rufe de lux. Unele arătau bine, deși femeile cu bani care arată bine mă pun pe gânduri: sunt ele adevărate, sau sunt de plastic? Cică implantele de silicon ajung pe sub mameloane și, din cauza asta, mameloanele nu mai sunt inervate. Cu alte cuvinte, doamnele cu pricina nu *simt* nimic în dreptul areolelor mamare și aș vrea să-mi spună un bărbat adevărat (ei se bagă în pat cu fete siliconate) ce fac ele când ei, ca masculi, fac ceea ce trebuie să facă cu sânii unor femei.

Tipele alea gem și oftează pe bune, sau doar imită starurile pomo?

Ce contează? Dacă și ei mimează erecții naturale – totul e OK. Să se înscrie cu toții la băncile de spermă!

Rămăsesem la holul hotelului. Era plin de bărbați și femei din lumea reclamei – singura lume reală din câte

există. Ei arătau după cum am spus, dar nici eu nu eram mai breaz: purtam costum Calvin Klein, pantofi Lombardi și-mi dădusem cu Drakkar Noir. Câteva femei făceau un striptease remarcabil și le-am spus-o - dar acesta e un lucru natural și nu se lasă cu urmări.

Tocmai mă pregăteam să sun la București când, frunzărind prin agendă, m-am oprit lângă o tânără care a tresărit. Era o extrem-orientală răcită. Avea ochii pieziși și purta mască chirurgicală, după cum fac orientalii în aglomerație... Ochii îi erau tare frumoși, zâmbind pe deasupra tifonului ce-i acoperea gura și nasul. Îmi aminteau de un panou publicitar din Piața Victoriei.

„Bună seala”. S-a uitat la ceas, apoi mi-a zâmbit cu înțelese: „E pleă devleme”.

„Poftim?! ”

„Nu pleca de aiți!... Tlebuie să aștepți pe țineva! Neapălat!”

Să fi fost o clientă? Clienții mei însă, nu-mi ies în calc: se manifestă doar prin faxuri, telegrame și e-mailuri; îmi fac semn de la sute sau mii de kilometri depărtare și de la milioane de dolari diferență ca unități de măsură general acceptate.

„Pe cine trebuie să aștept?”

yDe te te glăbesti să afli? N-ai auzit că nu poaltă noloc?”

În mod sigur, chinezoaica/thailandeza/japoneza asta mă confunda. Se uită la ceas și îmi spuse:

„În țel mult o jumătate de olă o să știi de te ai venit aiți, de fapt...”

Oh, nu! Venisem aici ca să închei contracte publicitare și ca să văd în ce ape se mai scâldea Victor Marcovici, nu aveam nevoie de o necunoscută să-mi spună ce urmăream!

Ploaia de afară se oprise de zece minute și văzduhul era mai limpede decât în reclamele pentru ciocolata Bounty. Chinezoaica aia... hmm... thailandeza/japoneza/birmaneza aia... Ochii ei erau aurii și se asortau cu lumina. Oare cu cine mă confundase? Pe cine

voia să aștept?

Termin de vorbit la telefon. Dracu' știe ce-am vorbit, pentru că mă tot uitasem după chinezoaica/japoneza aia... Mă rog. Pun receptorul în furcă și mă pregătesc de gin tonic. Al câtelea să fie pe azi? Al cincilea, sau al șaselea? Nu știu și mă simt jenat...

Ginul tonic mă ajută să văd lucrurile corect, de parcă aș avea ochelari magici care filtrează realitatea - ochelari că ai lui Orion, eroul care vedea lumea așa cum era, despovărată de parazitari, artefacte, tradiții și educație, ceea ce e o minciună pentru că Orion n-avea ochelari.

Mda. Când recurg la gin tonic, amestec lumea după cum am chef și capăt siguranța că stau de vorbă cu tipi ca Leonardo da Vinci sau Anna Karenina. Ba chiar ajung să mă enervez pentru că unul ca Humphrey Bogart nu-mi răspunde la telefon ori de câte ori am chef.

Oooh! - n-aveam cum să-mi iau ginul acum!

Ușa liftului se deschise: patronul, Mircea obezul și licheaua de Marcovici își fac apariția în hol. Între ei, nevasta lui Marcovici. Ea nu e lichea. Ea are picioare foarte lungi.

„Domnule Canta?” aud din spate.

Eu sunt domnul Canta. Mă răsucesc și dau nas în nas cu doi necunoscuți - sunt îmbrăcați ca noi toți și zâmbesc mai civilizat decât au învățat acasă.

„Vă rog?”

„Vrem să vă facem o propunere”.

Fraza a fost spusă suficient de tare. O aude patronul, Mircea obezul, Marcovici, nevasta lui Marcovici.

„Avem tot timpul. În patru zile...”

„Suntem grăbiți”.

Grăbiți și surâzători. Zâmbetele lor semnalează negocieri, clauze și semnături. Marcovici ciulește urechile, atent la discuție.

„Am putea să vorbim la masă...”

„Am putea. Dar nu vă răpim decât un minut... Ați proiectat un site. Pentru un minister”.

Și încasasem mulți bani publici pe el.

„Noi reprezentăm interesele unui post TV, Foton TV...”

Foton plătesc bine, deși lumea spune că au datorii mari. Nu-i înghite nimeni, dar orice român care nu e orb se uită măcar cinci minute pe zi la ei. Dau imagini cu pajiști pline de albanezi morți, cu ruși jucând fotbal cu capete cecene și cu americani sub formă de avioane invizibile.

Făcusem odată clipuri pentru Foton TV. Erau bogați, enervau, erau temuți în mass-media și politicienii se ploconeau în fața lor, dar tipii din fața mea vorbeau despre Foton TV ca despre stația de amplificare dintr-o școală de țară.

„Vrem să vă oferim un contract. Un site pentru Foton TV”.

„Ah”.

Mi-am aprins un Winston. Cartonat. Îi făcusem atâta reclamă că ajunsese să-mi placă.

„Vă costă zece mii de dolari”. zic.

Cei doi zâmbesc profund, responsabil. Nu le place Winstonul, pentru că-și aprind câte un Camel. Concomitent.

„Zece mii de dolari?!” întreabă unul. „Ce *dumnezeu* vrei să faci de banii ăștia?”

O să-mi iau câteva zile libere și-o să fac o croazieră pe Mediterana cu tipa care prezintă vremea la Foton TV, dacă mă hotărâsc s-o sun vreodată.

„Ce-o să fac *de* banii ăștia?... O să scriu un site. Pentru Foton TV”.

„Dar trebuie să avem niște discuții preliminare... Ce vrem noi să subliniem, ce grafică să folosim, ce sloganuri... Și pe urmă, echipa de realizatori care...”

„Zece mii de dolari numai contractul meu. Graficienii mi-i aleg singur și e treaba voastră cum îi plătiți. Ideile le concep singur. Doar sloganurile le discutăm. Știu ce înseamnă Foton TV. Mă calcă pe nervi în asemenea hal încât vă urmăresc programele ore în șir, ca să-mi dau seama de ce dau în clocot când mă uit la voi. Știu ce politică aveți. Aah... Dacă vreți să remodelăm imaginea

publică a postului... Dacă asta vrei, atunci stăm de vorbă despre idei, sloganuri, campanie, etcetera... Dar costă 20.000 de dolari doar ca să stăm de vorbă”.

Patronul aprinse o țigară. Foton TV îmi făcuseră propunerea direct, trecând peste el, iar eu nu aveam contract de preempțiune cu firma lui, așa că din banii de care auzea, niciun sfanț n-avea să-i intre în buzunar.

„Nu vrem să ne remodelăm imaginea publică”. oftă unul dintre tipi.

„Peerfect! Înseamnă că discutăm doar despre 10.000 de dolari”.

Brusc, în hol se făcu lumină. Norii se spărseseră, iar soarele păru să vâjâie prin aer ca un torent lichefiat, perforând geamurile și prăvălindu-se pe pardoseala de marmură într-o baltă orbitoare. M-am uitat după chinezoaica/thailandeza/japoneza aia. N-o vedeam nicăieri, dar orientalii sunt cei mai buni când e să se strecoare și să se ascundă.

„Cereți o grămadă de bani”.

„Voi la cât v-ați gândit?”

„La cinci mii...”

„Cinci mii?!... De banii ăștia, mergeți la Uniunea Scriitorilor sau la Artiștii Plastici! Tipii ăia acceptă orice. Sunt înfometați și bine crescuți!”

M-am uitat după o scrumieră. Holul era atât de luminos încât scrumiera nichelată pe care am descoperit-o aproape că m-a orbit.

Am stins țigara.

„Dar știți bine că ei nu sunt în stare să facă ce fac eu!”

Soția lui Marcovici trăgea cu urechea la mine și zâmbea afabil. Avea creierul siliconat. Exersase chestii din astea din uterul maică-sii.

„Trebuie să dăm niște telefoane”. ziseră tipii. „Ceri prea mult și n-avem mandat să negociem *atâta*...”

„Nu mă grăbesc. Deloc nu mă grăbesc”.

Au luat-o din loc. Nici prin cap nu ne-a dat să dăm mâna.

Patronul face fețe-fețe când mă apropii de el. Oh, să nu zâmbesc! mai ales, să nu zâmbesc!

„Nu mergem la masă?” întreb.

„Păi, să mergem...” zice Mircea. Privește în pământ, dar depășește momentul și pornim spre restaurant.

Tacil aud o șoaptă din spate. Sunt antrenat și-mi dau seama că e vorba de mine.

De ce să tac? O fi fost cel mai bun, dar de ce vor să-l treacă pe linie moartă?

— Pauză - *Pentru că bea. Bea prea mult.*

Șoaptele sunt discrete și reflectă fapte reale. Îmi plac. Nu cât ginul, dar îmi plac.

Probabil că bea, dar nu l-am văzut niciodată clătinându-se...

Ce contează? Tot o să-l treacă pe linie moartă... Ai văzut ce clipuri face Marcovici?

Deodată, o văd pe asiatica aia - mă urmărește din spatele unui stâlp. Ochii nu-i mai zâmbesc. Se uită la ceas de parcă l-ar asculta, atentă. O ia și ea din loc, spre restaurant. După cum merge, nu e chinezoaică. Își târșăic picioarele cu pași mici. Sigur e japoneză.

Intrăm în restaurant și mă țin scai de cei patru. Mircea e cam nesigur - se tot uită în pământ - iar mie îmi pare rău că l-am pus în situație delicată. E prietenul meu, iar acum, patronul o să-l bată la cap din cauza ofertei celor de la Foton TV, că el îi atrăsese atenția că...

Brusc, am zărit-o iar pe japoneză: pândea din spatele unei coloane. Se uita fix la mine. Ochii îi erau mai seci decât acum o jumătate de ceas și, în mod cert, nu mai zâmbea. Pândea, nu altceva.

Un chelner a trecut pe lângă noi și am pescuit un pahar cu gin. Am luat o gură. Era dulce-amăru. Mima aroma aerului condiționat, vârat de-a sila în restaurant de climatizoarele Westinghouse - aerul de afară, năpădit de mirosul brazilor...

„Domnule Canta?” se auzi atunci din spate. Era o voce răgușită, extrem de răgușită.

Tipii de la Foton TV! Fuseseră rapizi... M-am răsucit

și primul lucru pe care l-am văzut a fost gura încrețită a unui om tare bătrân. Cocârjat, îmbrăcat în smoking, cu papion. Nu-l mai văzusem niciodată. M-am înclinat. Câtiva, dar numai câțiva, o merită.

„Da. Sunt Filip Canta”.

Bătrânul zâmbi. Eram prea aproape de el și i-am simțit mirosul gurii: aducea cu merele putrezite în beci. Se prezentase și el, dar mirosul de boală mă făcuse să nu-i rețin numele. În plus, o vedeam iar pe japoneză: formând un număr la mobil, părasea restaurantul, plutind parcă.

„Cereți-vă scuze de la vecinii dumneavoastră și haideți să vorbim undeva între patru ochi...” zise bătrânul.

Să-mi cer scuze, da. Patronul și Marcovici se zgâiau la mine. Mircea se abținea să zâmbească.

„E imperativ să avem această discuție, domnule Canta!” sublinie bătrânul.

Știau cu toții, fir-ar să fie, că era doar o problemă de zile înainte ca Marcovici să-mi ia locul. Mie o să-mi dea o chestie care se cheamă Direcție de Strategie Generală, sau Birou de Consultanță – ceva care să sune bine plus facilitățile. O pensie prematură. Și un acces nelimitat la gin, în amintirea clipurilor care vânduseră ciocolată, automobile și pantofi.

Așa că, devenea imperativ să las mesele și conversațiile baltă ca să mă duc pe unde-mi spunea lumea.

„Scuzați-mă!” am zis.

M-au scuzat. Erau oameni de bun simț. M-au scuzat exact așa cum cereau manualele de comportare în societate.

Țara mea e un imens sanatoriu de boli mintale – are peste 230.000 de kilometri pătrați și vreo 24 de milioane de pacienți, cunoscuți, îndeobște, sub numele de români – așadar, l-am urmat pe bătrân la fel cum un nebun se ia după alt nebun, la un simplu semn. Câteodată, așa încep halucinațiile.

Ne-am așezat într-un separeu. Masa nu avea decât două tacâmuri: pentru bătrân și pentru mine. Nu știu de ce puseseră tacâmuri pentru că n-am servit nimic. Nici măcar

cafea. Paharul meu cu gin ajunsese la cinci mese depărtare – mi-l luase Mircea, prevăzător. N-am folosit decât scrumiera.

Bătrânul fuma Sobrania. A trântit pachetul negru pe masă cu un gest degajat și m-a privit cu ochi jucăuși.

„Ei?” făcu el și se grăbi să aprindă o țigară. Se amuza nemaipomenit.

„Vă ascult... domnule...?”

Când uiți cum îl cheamă pe cel din fața ta, faci exact ca mine, iar răspunsul o să vină prompt, pentru că așa e standard.

N-a fost cazul acum.

„Hai să-ți povestesc ceva”. Începu bătrânul. „Filip Canta, 43 de ani, născut în București la data de...” Mă privi ținând și reluă, sărind peste data de naștere, „Școala ai făcut-o la Caragiale, în București. A fost catastrofal pentru tatăl tău: el voia să devii medic, dar la Caragiale, unde te-a băgat el, se făcea matematică și fizică. Niciodată nu s-a împăcat cu ideea că nu i-ai urmat în profesie și că ai făcut electronica...”

Nici electronică nu făcusem. De opt ani scriam clipuri publicitare și puneam pe roate campanii: promoționale sau electorale.

Într-un timp scrisesem filme porno. Pentru bani și ca să văd cum e ceea ce m-a făcut să epuizez mai repede lucrurile interzise.

„În regulă, domnule Canta”. schimbă bătrânul tonul văzând că nu mă atrage. „Am să fiu direct. Vin din partea Corporației *Desant...*”

Desant. Erau o firmă de consultanță. Ceva între Public Relations, marketing și *adevărata* imagine publică... Numele lor era pronunțat rar și în silă, pentru că nu se amestecau cu noi. Nici cu Coca Cola. Nici cu Procter & Gamble. Desant locuiau într-o țară interzisă. Desant agreau doar miniștri, președinți de state și prelați la nivel înalt, de la cardinali sau mitropoliți în sus.

O imagine neclară mi-a culbutât prin fața ochilor... casa de la (ară a bunicilor mei de la Interlaken, Elveția.

Era o chestie nu prea mare urcată pe o colină, într-o curte cu iarbă deasă, cu două ronduri de flori, ciudat puse pe panta ce urca spre intrare. În spatele casei cu parter din piatră și etaj din bulumaci dați cu păcură, se vedea un munte acoperit de brazi. Mușcate și dălii la ferestre, după cum e obiceiul la casele de munte. Plicticosul de Mihai Canta, tatăl meu, se lăuda că într-un fotoliu din casa aceea stătuse odată Otto von Bismarck, care nici măcar duce nu era pe atunci.

Dar, și tatălui meu îi plăcuse ginul. Tonic.

Casa aia... ca o presimțire. Un câine care pândea ascuns în mintea mea... Cineva tuși discret la o masă. Era japoneza. Își scosese masca de tifon și sorbea un ceai, cu ochii ținți în ceașcă. Ochii c'... Străluceau de parcă...

Bătrânul o privi cu coada ochiului și tuși și el.

Desant. Cote pozitive la Bursă. Autostrada Transamazoniană. Îmbunătățiri funciare în Kuweit și în Emirate. Salvador Allende împușcat după ce naționalizase companiile telefonice din Chile. Fotografii de-ale lui Joseph Oistrakh, președintele consiliului lor de administrație, în Newsweek, Time și Newlook. Bombardarea lui Gaddafi. Imaginea publică a lui Gorbaciov pentru uz occidental. Etc. Etc. Etc...

Între timp, de la masa patronului se auzeau frânturi de frază mult mai interesante. Vorbeau despre un clip cu buget redus având ca motiv central eclipsa de la care trecuseră mai puțin de trei săptămâni. Marcovici era într-o formă de zile mari. Voia ca primele raze de soare ce apăreau după eclipsă, să fie trecute printr-o lentilă puternică de un ins Lorenzo Lamas, ca să-și aprindă un Rothmans. După aia, insul urca într-un Jaguar și...

Iar bătrânul, neținând cont de figura mea înghețată:

„Joseph Oistrakh, președintele nostru, m-a rugat acum câteva luni să fac niște cercetări. Domnul Oistrakh este bătrân și are nevoie de ajutor, dacă înțelegei...”

Ce-mi păsa de ajutorul de care avea nevoie Oistrakh? Era mai interesant ce se întâmpla la masa amicilor mei. Patronul îl bătea pe umăr pe Victor și zău dacă n-aș fi făcut

și eu la fel: Marcovici schița amănuntele clipului și pe cuvânt că scotea ceva bestial! Tipul gândea fără să-i fie frică de nimic. Vorbea fluturând furculița prin aer, dar până și asta o făcea bine. N-avea prejudecăți, n-avea inhibiții, își bătea joc de reguli, le schimba, le îmbrăca bizar și... pluuf! – iată clipul care o să vândă țigări Rothmans, Jaguaruri, sau ceasuri Rolex!

„Nu încerci o Sobrania, domnule Canta?” zâmbi bătrânul.

Fumam doar țigările mele. Mara Marcovici își mângâia soțul pe ceafă și eu nu-mi puteam dezlipi privirea de la ei. După o vreme, zic:

„Spuneai că domnul Oistrakh este șubred...”

Bătrânul dă să răspundă, însă un ins se apropie val-vârtej de masă și se aplecă la urechea lui. Oh, aud și văd foarte bine! E din naștere. La tendința de a iscodi mă refer.

„Zona este asigurată, *sahib* Dietrich”. zise insul.

Bătrânul răspunse într-o limbă unduioasă, dulce. Portugheză? îl chema Dietrich, vorbea românește cu mine și în portugheză, probabil, cu apropiații ce i se adresau cu *sahib*... Chiar atunci, Mara, soția lui Marcovici, se uită cu coada ochiului la mine. Ținea mâna pe umărul soțului ei, continua să-l mângâie, și nu știu de ce se uită la mine. Dacă n-ar avea buzele atât de subțiri...

„În regulă...” îl expedie bătrânul pe mesager. Reluă: „Mda, Oistrakh e bătrân. Și are un mare of. Filialele noastre din Europa de Est sunt... cum să spun... sunt descoperite. Desant este *bine* cunoscut în zonă, nimeni nu se îndoiește de asta, numai că nu este suficient de incisiv. S-a auzit de noi, dar nu ne-au simțit, nu știu dacă mă înțelegei...” – făcu o pauză și examinează fumul colorat ce se ridica din țigară. „Trebuie să dăm o lovitură... pricepi? Știm cum, știm unde, și mai știm că o grămadă de lume care acum se crede tare o să se cutremure după ce vom izbi noi... Numai că, ne lipsește un om de încredere. Sau mă rog, ne lipsea! Cererea pe care ți-o facem este să fii directorul nostru de... pfuh! – directorul de creație pentru zona asta...”

Am simțit un nod în stomac. Îmi venea să fumez două țigări deodată, mai ales că Marcovici pufnise într-un râs relaxat. Și dacă...

„Nu sunt... Cum adică... Știți, director de creație... pfuuh!” l-am imitat. „Am un job bun”.

„Dar bani?”

Bani sunt pe toate drumurile. Păcat că tipii ca Marcovici sunt mai mulți decât calupurile cu bani pe care putem să-i câștigăm. Am întrebat:

„Ce-ar trebui să creez? *Desant* există foarte bine și fără mine”.

Bătrânul păru să se agațe de țigară și privi în sus. Apoi, mai-mai că-mi suflă fumul în nas.

„Oficial, trebuie să creezi o temelie strașnică pentru firma noastră. Nu o temelie clară, pricepe, nu ne interesează să se știe de pe acum *ce* facem... Doar să se audă că dăm lovitura și că ne-am decis s-o dăm aici. Cine o să aibă urechi de auzit, o să audă”. Mai stătu câteva clipe pe gânduri, agățat de țigara care fumega albăstrui. „Să fim așa, ca o stâncă uriașă pe care o văd toți. Ce e în spatele stâncii? – așa să întrebe lumea și să înceapă să se întrebe dacă... dacă ceea *ce nu*-țipot *spune încă*, nu cumva epus *la cale* chiar de Desant, *de sute de anii*... Lumea *o* să ne caute, dar nestemata o să fie la tine, numai la tine...” zise el, privindu-mă cu ochi lucitori.

Cuvintele lui stranii m-au blocat pentru că puteam deja să-i recit: opt sute de mii de dolari pentru presa scrisă, o sută de mii pentru afișe și foldere, cincizeci de mii pentru șpăgi, un milion pentru posturile TV și radio – rotund spus: două milioane. O centrală telefonică cu 12 numere, cu mesaje preînregistrate și trei secretare învățate să spună că liniile sunt ocupate. Puști care să scrie grafittiuri pe pereții orașelor. Panouri negre pe care să scriem câte o literă pe săptămână, cu alb, dar nu în ordinea firească, astfel încât după șase săptămâni să iasă cuvântul *DESANT*, plus șase săptămâni de saturație publicitară. Între timp o să imaginez un clip și o să inventez un happening – de revelionul 2000, cel mai

probabil.

Abia atunci am înregistrat expresia de pe figura lui Dietrich – mă privea de parcă m-ar fi întrebat: „O să ai curaj, Filip? O să ai curaj să joci alături de noi?”

„Uite ce se întâmplă”, încep. „Firma mea nu mai e mulțumită de mine. Ei, firma adică, ei cred că sunt pe ducă. Și așa cred și eu. Sunt sigur că ați putea găsi pe altcineva”.

„Ești sigur?” Nu-mi dau seama la ce se referă și Dietrich își dă seama că nu-mi dau seama la ce se referă.

„Ești sigur că ești pe ducă?”

„Nu sunt *foarte* sigur, doar așa cred. Dar dacă accept oferta voastră, e ca și cum aș fugi de la ai mei înainte s-o iau de tot peste bot”.

„Și nu se face așa? Nu vrei să le arăți că fac o prostie? Uite, alții au știut ce să găsească la mine! Alții mă apreciază la justa mea valoare! Le dai peste nas, pricepi?”

„Domnule Dietrich, eu nu vreau să le dau peste nas! Eu mă tem de-adevăratelea că Marcovici e mai bun decât mine, pricepi? Mi-e frică să nu fie așa! Eu vreau să rămân pe loc, la firmă, ca să văd dacă mai pot să-i fac față lui Marcovici, înțelegi?”

Bătrânul se schimbă la față. Întrebă: „Lucrezi de mult în promoție?”

„Din '91”.

„Aha!” – căscă ochii așa de mult încât m-am temut că o să strige la mine. „Ascultă! Acest Marcovici e pe aici?”

„E tipul de acolo. Eh! Vreau să aflu dacă mai sunt în stare să-i stau în față...”

„Serios?! Și de câtă vreme... De câtă vreme durează povestea asta cu Marcovici, că nu știam de ea?”

„De un an! Dar de izbucnit, a izbucnit acum o săptămână”.

„Ah! O săptămână... de-aia n-am auzit... Scuză-mă!” zise bătrânul îndepărtându-se brusc de masă. Se propti cu spinarea în spătar și formă un număr în celular. Pe fereastră se vedeau Bucegii. Vizavi de intrarea în hotel era o parcare. Cel care vorbise cu Dietrich intră într-un Volvo.

Farurile se aprinseră de câteva ori la rând deși afară era lumină, după care mașina părăsi parcare, dispărând spre Brașov.

În locul ei a parcat un Mercedes roșu. Mașina Marei Marcovici? - ea se dădea în vânt după Mercedesurile roșii... Dietrich încheie convorbirea (vorbi se în aceeași limbă unduioasă și nu era portugheză), mai aprinse o țigară și privi în sus, adulmecând aerul din restaurant...

„Marcovici este cunoscut la Ogilvy, Saatchi and Saatchi, Havas și Sunprose, d-le Canta. Firmele mici nici nu mai au curajul să-l vâneze. A avut o ascensiune fulgerătoare...”

„Vezi? *Trebuie* să aflu care e mai bun: el, sau eu?”

„Și ce te faci dacă aflu că e el?”

„O să pierd oferta ta, asta o să fac”.

Bătrânul căscă ochii de parcă ar fi avut chef să zbiere.

„Cu doamna Marcovici, asta, ăă, tu...” Pun ochii în pământ. Mă și înroșesc. Forfotesc cu mâna după pachetul lui de Sobrania și pescuiesc o țigară. „Pă dracu'!” lansează bătrânul, neaoș, deși îl cheamă Dietrich. „N-ai nicio legătură cu ea! Știi... eu am pierdut de mult mai multe ori decât e suportabil și mi s-a întâmplat să vreau să mă culc cu nevestele celor care mi-au tras-o. Mda... N-am reușit să mă culc cu niciuna! Vreau să spun că nu m-am răcorit în felul ăsta. Nici nu ajută. Ce? Pe tine asta te doare? Că nu-i regulezi nevasta? Mda...” chicotea, din ce în ce mai amuzat. „Pentru câteva clipe, am crezut că Marcovici te-a săpat *din* cauză că tu și ea... pfuuh! M-am convins acum. Mmm... De fapt, așa reiese și din ce am citit aici”. scoase el un dosar subțire, îmbrăcat în piele. „Că

Marcovici o fi mai bun decât tine în *anumite* domenii, mă rog, așa o fi, dar nu e relevant pentru noi. Noi te vrem pe tine. Așa cum ești. Și, mai ales, pentru ce vrem *noii* Acceptă postul pe care ți-l oferim, d-le Canta!”

Acum trebuia să-i spun: două milioane, șase săptămâni și un happening de revelionul anului 2000 - dar m-am abținut. Am tras un fum adânc... Ciudate țigări,

Sobrania!

„Nu sunt regizor... A fost doar un concurs de împrejurări că...”

„De unde știi tu ce căutăm noi? De unde știi tu că avem nevoie de unul mai deștept decât tine, de unul ca Marcovici să zicem? De ce nu vrei să le tragi palma asta colegilor tăi, lui Marcovici inclusiv? S-ar putea să te trezești că te culci cu nevastă-sa deși n-ai chef! *Desant* e mai tare decât toate firmele astea”, înconjură el cu un gest larg participanții la simpozion, „puse una peste alta plus toți clienții lor!... Plus guvernele țărilor în care au sediu!” plusă Dietrich. „Hai! Ai ocazia să-i plesnești pe toți!... Pe absolut toți! Pe bani mulți și cu o ocupație infinit mai interesantă decât orice au visat ei vreodată! Fă-o!”

Am privit la masa unde ar fi trebuit să stau. Patronul! Canibalul care încă mă plătea! își muia buzele în paharul *meu* cu gin!

Și bătrânul:

„Joseph Oistrakh m-a însărcinat să fac și altfel de cercetări, știi... Ai avut un bunic care a murit la Cannes în 1940...”

Am scuturat țigara. Bunicul mort la Cannes, de inimă rea... O legendă prăfuită la care tata făcuse aluzie în trei sau patru rânduri... Mai bine mă ridicam și o luam din loc.

Dar dacă tipul nu se juca?

„Andrei Canta. Tata nu prea vorbea despre el... O singură dată a comentat mai mult, când am dat peste fotografia casei noastre de la Interlaken. E... mmm... e adevărat? Povestea lui Andrei Canta și toate celelalte?”

„Cât se poate de adevărat! Știam că sunt lucruri pe care Mihai n-a vrut să ți le spună...”

Când cineva se referă la taică-meu spunându-i pe nume, mă încurcă. De parcă n-ar fi și el ființă cu statut social. O ambulanță trecu pe șosea, stropind mașinile din parcare cu apă murdară.

„Andrei Canta a fost alături de Joseph Oistrakh până la vârsta de 26 ani... S-a ocupat de educația lui, mai întâi. Apoi, l-a sprijinit financiar și nu numai. Nu știi mare lucru

despre bunicul tău, nu-i așa?”

Nu știam. Ai mei îmi povestiseră doar lucruri în doi peri și făcuseră niște aluzii vagi, cum că Andrei Canta fusese membrul familiei care se ridicase cel mai mult în ierarhia socială, că ocupase funcții importante în perioada interbelică și că avusese o avere nemaipomenită – atât, nimic precis.

„Tu n-ai citit cărți *serioase* de istorie?!” mă întrerupse Dietrich.

„Doar istorie generală. Mă ajuta să găsesc locuri comune când cream clipuri sofisticate...”

„Clipuri sofisticate. Mda. Păi, la asta, credem noi că ești bun. La clipuri sofisticate. Numai că reclama sofisticată nu vinde nici Coca Cola, nici anvelope”.

Își dresе vocea, mai aprinse o țigară și începu să povestească.

Nu știusem că viața bunicului meu era strâns legată de a familiei Oistrakh și, implicit, de *Desant*. Prin anii '20, Oistrakh fusese un nume în zona Heidelbergului. Până la ascensiunea partidului nazist, Maxim Oistrakh, tatăl viitorului președinte al *Desant*-ului reușise să pulverizeze câteva conglomerate bancare regionale, se implicase financiar în doborârea Republicii de la Weimar, pusese pe picioare câteva programe de reconstrucție urbană, iar mai apoi – pe la începutul anilor '30 – având în vedere că reușise în tot ce intrase, DEUTSCHESBANK făcuse apel la el ca să susțină marca.

I-a reușit, cu prețul unor sacrificii mari din averea proprie, dar și-a dat seama că în ciuda ajutorului dat Băncii Naționale Germane, soarta lui nu era sigură. La scurt timp după ce Hitler a ajuns cancelar, în 1934 mai precis, Maxim Oistrakh și-a lichidat mare parte a afacerilor și a părăsit Germania definitiv, trimitându-și restul familiei, lucru ciudat, în România, la bunicul meu. Maxim însuși a plecat în Statele Unite, unde a intrat într-o serie de afaceri despre care Dietrich nu știa să-mi spună mare lucru. Se pare că investise în case de discuri, posturi de radio și filme de scurt metraj, afaceri care abia atunci se puneau

pe roate, dar informațiile nu erau deloc sigure. Se vorbea că l-ar fi descoperit pe Mississippi Fred McDowell și că-l produsese pe Joe King Oliver când era în culmea gloriei. Toate acestea fuseseră auzite de la alții, Maxim nefiind deloc vorbăreț; de altfel, nici lui Joseph, care îi era fiu, nu-i povestise mare lucru după ce se revăzuseră. Îi pusese afacerile în brațe și asta fusese tot.

Bunicul meu, Andrei Canta, era profesor universitar la București și membru al Academiei de Științe Umanistice de la Heidelberg încă de pe vremea când Maxim Oistrakh trăia în Germania, iar fiul lui, Joseph, era copil de grădiniță. După ce Joseph a început să meargă la școală, Maxim și-a făcut un obicei din a-l trimite în fiecare vacanță de vară în România, unde, bunicul se ocupa de educația lui generală, deși băiatul abia învățase să citească. Bunicului nu i se părea că a se ocupa de educația unui copil este sub nivelul unui profesor universitar, ceea ce mai târziu, spre sfârșitul anilor treizeci, i-a atras o grămadă de mizerii făcute de colegii de catedră de la Universitatea din București.

„Sunt evrei... se ajută între ei...” comentau ei. Andrei Canta nu a încercat niciodată să-i convingă că, fiind posesorul unui titlu nobiliar atestat din secolul XVI, nu avea cum să fie evreu, atitudine pe care am înțeles-o perfect. Și, chiar să fi fost evreu, se întreba ce era reprobabil în asta, ceea ce iarăși am înțeles.

De fapt, bunicul suferea de un sindrom de respingere a realității... Când Garda de Fier, alimentată de un colonel SS din Heidelberg, a început presiunile asupra familiei Oistrakh refugiate la București, Andrei Canta a scris la rectoratul Universității din Heidelberg și la gauleiterul regiunii, afirmând că el unul nu mai auzise asemenea idiotenii, că nu i se părea normal ca numele unui membru marcant al comunității, chiar aflat în altă țară, să fie acoperit cu noroi, ba mai mult, că nu înțelegea de ce se exercitau influențe asupra unor zănateci din România tocmai de la Heidelberg și că nu pricepea de ce corpul profesoral al Universității de acolo nu lua niciun fel de

măsuri, acceptând cu mâinile încrucișate ca proprietățile unui om să fie devastate – Oistrakh, după cum a repetat Dietrich, nu-și lichidase toată averea din Germania – mai ales după ce acesta susținuse moneda națională germană în momente critice, ca să nu mai vorbim de zecile de laboratoare din Universitate care fuseseră înființate din banii aceluiași Oistrakh... „Chiar și *oameni* de știință valoroși, *membri* marcanți ai NSDAP din câte aud, studiază acum datorită faptului că Maxim Oistrakh a înzestrat Universitatea cu aparatură, cabinete, cărți, reactivi și mobilier. Ați uitat cât de mult datorați și... „etc. etc. etc.

Pe vremea aceea, în ciuda adversităților politice, Andrei Cantă încă rezista în funcția de rector al Universității din București; în plus, era președintele Uniunii Europene Interuniversitare de Drept Comparat și secretar juridic al Ligii Națiunilor.

Însă, bunicului îi fusese din ce în ce mai dificil să ia apărarea familiei lui Joseph. Cam o dată pe săptămână, geamurile casei în care locuiau aceștia erau sparte săptămânal, iar frații mai mici ai lui Joseph erau bătuți măr de țigani. O soră de-a lui, studentă la medicină veterinară, a fost exmatriculată în urma unei înscenări politice (cică ar fi fost comunistă), iar prin 1940, afacerile lui Joseph la București au început să se clatine.

„Pe vremea aceea nu exista piață pentru ce desfăcea el”. Îmi explică bătrânul, cântărindu-mă din ochi. „Piața aceea, ca să-i zic așa, abia se naște... O să fie treaba ta s-o... creezi și s-o porți!” mă privi el dintr-o parte, de parcă dorea să se asigure de ceva, după care continuă.

În 1940, după un faliment evitat în ultima clipă, Joseph și restul familiei au plecat în America, la Maxim. Bunicul insistase ca ei să rămână, că problemele financiare puteau fi depășite și că el putea să-i împrumute cu bani ca să relanseze afacerile – ceea ce spunea câte ceva despre modul în care percepea el realitatea, comentă Dietrich – dar Joseph îi replicase cu blândețe că nu avea cum să mai rămână de vreme ce nu era în stare să facă *singur* banii de care aveau nevoie el și familia lui. Plecând, i-a mulțumit

bunicului pentru ajutor și n-a făcut nicio aluzie la faptul că, în sufletul lui, spera ca acest exil să-i fie de folos nu numai lui, ci și lui Andrei Canta.

Nu a fost să fie așa. Nicio diferență între high-life și mahala. Când îl dai jos pe unul cu pumnii, trage-i și câteva picioare, ca să fii sigur că nu se mai scoală. La fel au făcut și cu bunicul. Din cauză că nu-și ținea gura, luându-se printre alții de generalul Cantacuzino Grănicerul, despre care spunea că e un idiot patentat și că nu înțelege cum de un compozitor de talia lui George Enescu s-a putut căsători cu progenitura unei bovine cu darul exprimării orale, cum era Cantacuzino Grănicerul¹ – luându-se deci de Grănicer, simpatizant lățiș al legionarilor, bunicul meu a moștenit pe lângă propriile-i dificultăți și problemele avute de familia Oistrakh înainte de plecarea din România.

În scrisorile anonime pe care i le trimiteau și în emisiunile de propagandă, principalul cap de acuzare era obediența lui Andrei Canta față de structurile internaționale ale oculte masonice. I-au inventat un arbore genealogic fals, din care reieșea că bunicul fusese evreu creștinat de nevoie, titlul lui nobiliar fiind o simplă hârtie, plătită unui plastograf grec din Podul Beilicului, pe la 1755, de unul dintre însoțitorii lui Ba **r** el Tov, în goana lui din Polonia – cu alte cuvinte, nici măcar evrei cușeri nu eram – care hotărâse să-și piardă urma, de frică, în București. Cât despre plecarea lui Joseph în America, spunea lumea, nu făcuse altceva decât să rotunjească conturile din Elveția ale bunicului meu – bani de care se folosea, mai ales, pentru torpilarea mișcărilor politice de dreapta.

Drept urmare, până și amicii din copilărie ai bunicului i-au întors spatele, cei mai mulți pretextând că au fost înșelați de genealogia fictivă a familiei Canta. Invitat la recepții, se trezea tot mai des uitat singur, într-un colț. Studenții au început să-i boicoteze cursurile, iar veniturile pe care i le aduceau pământurile s-au împuținat

---

1 Mareșalul Palatului, Mocioni Styrcea, se pare că i-ar fi răspuns: „Dar și-au completat șeptelul, dragă Andrei!”

simțitor. Ce mai contau, în context, articolele din *Volkischer Beobachter*, care îl atacau tocmai din Germania, atribuindu-i vina unor relații externe malefice pe care le-ar fi dezvoltat România în cele patru luni cât bunicul fusese prim-ministru?

Oistrakh nu l-a uitat însă și i-a întins o mână de ajutor. Bunicul era unul dintre puținii comercianți care vindea ouă proaspete de o zi la Monaco: un unchi de-al lui Joseph trimitea un avion la Băneasa care pleca încărcat cu ouă de la fermele de păsări ale. lui Andrei Canta, răspândite între comunele Cernica și Pipera. Grâul îl vindea prin interpuși la Viena, iar carnea o desfăcea la Paris, grație unui contract din care Joseph nu câștiga cine știe ce, dar, la chestia asta, deși evreu, Joseph *încă* nu se pricepea prea bine. La câștigat bani, vreau să spun, treabă care i-a ieșit doar după ce, încercând tot soiul de afaceri, a pus pe picioare firma *Desant*, care, de vândut, nu vindea nimic palpabil².

„Știai toate astea despre bunicul tău?” mă întrebă Dietrich.

„Auzisem câte ceva. Lu' tata nu prea-i plăceau poveștile astea”.

„Îl înțeleg. Nu știai că și-a câștigat banii și poziția alături de cei care l-au terminat pe bunicul tău?”

La cine se referea Dietrich? La legionari, sau la comuniști?... Mă rog, toți o apă și-un pământ. Ah! Dar cum se procedează când ți se trântesc în față astfel de chestii? Mă îmbujorez la comandă, ca atunci când dorisem să sugerez că există o legătură între mine și Mara Marcovici.

„Ce vrei? Vrei să arunc cu pietre în tata?... Pentru că-mi dai posibilitatea să i-o trag patronului și lui Marcovici? Asta vrei?”

„Nu vreau decât să-ți ofer un... posfil Post să-i zicem! Așa spune Joseph că e bine. Și așa spun și eu. Ți-am povestit toate astea ca să-ți arăt că noi, la *Desant*, *am* studiat problema bine de tot”. Își drese vocea și adăugă:

---

2 Oficial, firma *Desant* avea ca obiect de activitate, în septembrie 1999, „evidențierea și administrarea spațiilor alternative”.

„Problema fiind tu”.

Iar eu: „Tata n-avea de ales”.

„Crezi?” zâmbi Dietrich subțire, aproape la fel de subțire ca Mara.

Avusese de ales, dar era treaba lui. El alesese, eu alesesem, așa face orice om liber, iar eu așa ceva sunt și uite, pe chestia asta am să mă ridic de la masă, o să-l bag în mă-sa pe moșul ăsta care miroase a mere putrede și o s-o invit la dans pe soția lui Marcovici.

„Stai jos!” se holbă Dietrich. „Nu vrei să stai jos?”

Am stat. Mă transformaseră în pastă. Erau în stare să facă orice din mine din cauză că apăruse unul care gândea mai repede și care n-avea grețuri, unul care tropăise pe cadavre, fir-ar al naibii, unul promițător și cu doișpe ani mai tânăr!

„Mi-ai spus că ești dispus să rămâi la firma ta până înghiți tot rahatul. Pe nemestecate. Nu crezi că ai și alte datorii?”

„Datorii?!”

„Datorii! Ți le-a lăsat moștenire taică-tău!... A lucrat alături de cei care l-au depozitat pe bunicul tău și n-a schițat niciun gest să recapete proprietățile de la Cannes! Le-a lăsat pe gratis, tovarășilor lui. N-a fost de calibrul bătrânului Canta... Sper că nu vrei să faci la Ici! Dar... hm... spune... să iei înapoi ce ți-au luat alții... nu ți se pare că e o datorie?”

„O fi! Deși nu înțeleg ce-aș putea să fac cu proprietățile alea!”

„Proprietățile alea înseamnă o grămadă de bani”.

„Am bani”.

„Atunci vgândește-te că persistența proprietății înseamnă tradiție și echilibru. În general”.

„Nu cred în nimic din toate astea. Îmi place să trăiesc volatil”.

Dietrich oftă: „Ești un mincinos ciudat, Filip Canta... Dar știu din ce categorie faci parte... În zilele noastre, când lumea s-a înmulțit în asemenea hal încât nimeni nu mai are cum moșteni o suprafață rezonabilă de pământ,

numai un mincinos poate să spună că vrea să trăiască... volatil. Ești exact ce ne trebuie, Filip, mai bine nici că se putea!"

Am pescuit un drajeu de diazepam din buzunar și i-am dat drumul pe gât. Fără apă, fără gin, fără nimic.

„Și ce mai dorește domnul Oistrakh?” am întrebat.

Iar Dietrich: „Ar vrea să ieșim de aici. Să nu ne audă lumea...”

„E cazul să ne ferim? Oferta voastră e onorabilă, nu?”

„Poate că ne ferim de concurență, Filip. Sau de Marcovici”. Strivi țigara în scrumieră. „Hai să ieșim...”

Ne-am ridicat, urmăriți de ochii îngustați ai lui Marcovici. Mircea o ținea de vorbă pe Mara, iar noi am ieșit în aerul răcoros și am luat-o spre castel. Piatra Craiului era extrem de bine vizibilă. Sunt zile la munte când aerul este atât de limpede încât îți vine să apuci între degete brazii de la kilometri depărtare, cu gingășie aș zice, ca să nu-i strici, și să-i pui pe unde ai chef. Soarele nu se vedea. Aerul era nemișcat. Preț de vreo jumătate de minut a fost liniște. Apoi a trecut pe lângă noi un BMW decapotabil care a stârnit mult praf.

La Bran a fost odată vama dintre Muntenia și Ardeal, fie că Ardealul era autonom, fie că făcea parte din Ungaria sau din mezialianța Austriei cu aceeași Ungarie. Din cauză că Vlad Țepeș a trecut pe aici în drum spre exilul budapestan, și din cauză că Bram Stoker a scris o carte faimoasă, lumea a ajuns să considere castelul Bran – în fond, o fortăreață țărănească, construită cu bani publici de primăria Brașovului, în 1377, pentru a păzi frontiera –, lumea a ajuns să considére acest avanpost administrativ drept castelul lui Dracula.

Am ajuns în parcare din fața castelului. Țăranii strânși acolo vindeau kitsch-uri. Am intrat în Muzeul Casei Țărănești. Mirosea a lemne arse în sobă. Dietrich își mai aprinse o Sobrania.

„D-l Oistrakh m-a însărcinat să-i cercetez pe toți descendenții lui Andrei Canta ca potențiali... hm!... directori... de creație... Ai o verișoară din partea mamei,

Anca. A ieșit din calcul de la bun început pentru că n-avea nicio legătură de sânge cu bătrânul Andrei. Mai ai un văr din partea tatălui, Marius Canta, procuror la Cluj. Ai un frate, Andrei Canta - e copilul preferat al lui Mihai și îl cheamă ca pe bunicu-său... E și el pe undeva prin zonă, în concediu. Știai că Andrei este amic foarte bun cu George Grecu, directorul de zonă de la Grafix? Chestia asta e suficientă ca să-l faci neeligibil..."

Prieten cu George Grecu, aha! George era la cinci minute depărtare de noi, în restaurant. Am strănutat. M-am oprit să-mi scotocesc prin buzunare. Câteodată, crizele mele sunt precipitate de strănuturi. Simțeam deja mirosul acrișor care mă anunța că se pregătește un nou atac, dar nu era cazul să-mi trag pufurile cu Berotec. Două capsule de Intal erau suficiente.

"Tu chiar nu mai știi nimic despre Andrei?" insistă Dietrich.

"L-am văzut acum un an. Era să facem Crăciunul împreună, dar nu s-a putut. Am plecat la Milano..."

"Ah, da..." a părut bătrânul că-și amintește și se uită spre Piatra Craiului, din ce în ce mai întunecoasă, acoperită de un abur verzui. "Ca spicele secerate vă e familia..." Cita de undeva, dar nu știu de unde. "Vă răspândește vântul... Și altceva, ce mai face Andrei?"

"Lucrează la un post de radio. E DJ, dar se ocupă câteodată, ca și mine, de clipuri, numai că sunt muzicale".

"Despre Grafix nu ți-a povestit nimic?..."

"Nu m-a interesat".

"O să te intereseze cât de curând! Despre Marius ce știi?"

"Nimic recent". am răspuns, grăbit să dau peste cap capsulele de Intal. Intal plus diazepam. O să gândesc mai rapid, dar nu chiar atât de rapid pe cât o face Marcovici. Nu chiar ca el.

"Nu mă interesează date recente. Ce știi în *general* despre Marius?"

Acum, că luasem Intal, creierul îmi devenise aidoma unui nor de furtună în care se descărcau sute de fulgere.

Scurt-circuite neuronale. Trăsnete biochimice. Axonii îmi bâzâiau sub craniu. Auzeam până și foșnetul firelor de iarbă și simțeam în spatele meu mișcările celor din piață. „Nu știu mare lucru... Nici despre Marius, nici despre altcineva. Sunt suficient de ocupat ca să nu mai știu nimic de nimeni”.

„Ești un mincinos ciudat, darji-am spus că îți cunosc felul! îl acoperi pe vărul tău, d-le Canta! în calitate de procuror, Marius a închis ochii în timpul campaniei electorale... A închis ochii, dar a deschis buzunarele”.

„Ți-am spus. N-am date recente despre el...”

„Bine. Unde a lucrat Marius în perioada 1977 - 1980?” Am tăcut. Iar bătrânul: „A lucrat într-o direcție specială, varianta de birou a unei unități de lovire. Știi ce-i aia unitate de lovire?”

„Nu”.

„Minți! Vrei să-ți spun numele direcției unde a lucrat Marius?”

„Nu”.

„Vrei să-ți spun că lucrând acolo, a ordonat îndepărtarea a trei magistrați cunoscuți pentru opiniile lor anticomuniste? A colaborat cu poliția politică și și-a turnat un prieten de familie din cauză că ținteau aceeași poziție într-un conglomerat de instituții de stat, acum privatizat. Vorbesc numai despre lucruri pe care le știi, d-le Canta...”

„Îmi spui toate astea ca să mă momești, sau ca să mă sperii?”

Dietrich se opri în fața unei vârtelnițe înțepenite. O examinează atent și țocăi de câteva ori. Apoi mă privi fix. Te-am pregătit mult prea bine și de prea multă vreme, ca să nu *știu* cum să te momesc! – gândea Dietrich, dar vai! – când aveam să aflu la ce se gândise atunci, nimic n-avea să mai poată fi desfăcut!

„S-a folosit, sau nu, Marius, de relațiile sale pentru a câștiga procesul de divorț cu prima soție? câți bani și ce proprietăți i-au rămas ei după proces?”

„Ești sigur pe informațiile tale! Ce rost are să pui atâtea întrebări?”

„Ca să-ți arăt de ce nici Marius, nici fratele tău, n-au intrat în calculele lui Joseph. Dacă-ți spun că ei sunt oameni de șes, ai să mă înțelegi?” – oftă Dietrich și scoase din buzunar o coală îngălbenită de ziar. Era un număr din *Scânteia* din 1969. Printre realizări economice și premiere de piese de teatru proletcultist, un articol pe două coloane, cu titlul: *Vești noi pentru turismul României Populare!* Dietrich m-a îndemnat să-l citesc. Relata întâlnirea dintre Joseph Oistrakh și Mihai Cantă, tatăl meu, care pe vremea aceea ocupa un post important în cadrul Oficiului Național de Turism, la biroul de planificare. Cei doi puneau la cale amenajarea turistică a zonei din jurul castelului Bran, pe care o inspectaseră cu ocazia vizitei lui Oistrakh în România. Articolul se încheia cu promisiunea lui Oistrakh de a reveni, pentru a pune bazele unei cooperări serioase, „într-un fel sau altul, voi fi iarăși aici peste exact treizeci de ani pentru a vedea cum copilul tău se bucură și profită de investiția noastră...”

Dietrich mi-a făcut semn să mă uit la autorul articolului. Era un oarecare N. Dietrich. Data publicării era 30.08.1969.

„Dacă crezi că am adus un ziar trucat, ține minte data și caută în biblioteci, la București, Filip!” îmi șopti bătrânul. „Până atunci însă, ține minte că ești exact ce căutam! Joseph are de plătit niște datorii, dar nu *oricui*. Iar tu nu ai de ales. Vei deveni... aah, directorul nostru, hm... directorul nostru de creație, asta e...”

O boare plăcută coborî dinspre castel. De undeva dinspre satul Șimon se auzi lătratul unor câini.

„V-ați chinuit să aflați toate astea doar ca să-mi oferiți un post de creație?”

„Ce știi tu ce e ăla un post de creație la *Desant*, Filip?” se opri Dietrich.

„În momentul de față înseamnă două milioane de dolari, șase săptămâni și un show de revelionul anului 2000!”

Iar Dietrich, pufnind: „Serios?!”

„Foarte serios! Plus o centrală telefonică la care o să

sune ocupat, plus niște puști care... Oh! Dă-o **n** mă-sa! Îți scriu tot ce trebuie pe o jumătate de pagină!... Dacă o să accept, asta înseamnă un director de creație pentru Europa de Est. Salariul nu intră în banii ăștia. Dar încă n-am spus da. Vreau să mă mai gândesc”.

„Gândește-te! Dar consideră-te angajat la *Desant* de acum! Din clipa asta!”

„Dumnezeule!... Ce se poate întâmpla zilele astea, aici, de vrei să fii atât de sigur pe mine?”

„Nu va fi chiar aici. Și nu va fi obiect de contract, cum crezi... Nu uita: *Desant* te-a contactat, neoficial, de acum! E 30 august, ora 19.17. O să ții minte?”

Mi-am privit ceasul. Al meu arăta 19.20, dar n-am comentat. Dacă aveam să-i spun *da*, o să acționez pentru *Desant* începând din clipa asta. Nu știam cum, dar am promis că așa aveam să fac, iar Dietrich a răsuflat ușurat, de parcă știa foarte bine că nu se putea întâmpla altfel. Oh! mai era ceva!

„Domnule Dietrich, am impresia că anumite probleme ți-au scăpat, totuși”. Mă privi cu interes. „Înțeleg că pe Marius l-ai eliminat din calcul pentru că nu corespundea din punct de vedere... din punct de vedere...”

„Din punct de vedere *moral*, Pronunță cuvântul, nu te jena!”

„Moral, în regulă! Din punct de vedere *moraP*”. am acceptat. „Dar nici eu nu sunt... cum să spun... nu sunt tocmai curat”.

Mă sileam să privesc drept înainte. Bătrânul mi-a spus plictisit:

„Îți reproșezi faptul că ai lucrat cu *ei*?... Instituția e respectabilă”.

„Am dat rapoarte despre tot soiul de oameni. Fără să fiu obligat”.

vAi primit bani pentru asta?” se interesă bătrânul.

Îmi era frig la picioare. Mi-am privit pantofii care se udaseră: arătau ca două șleपुरi abandonate lângă un doc părăsit.

„Ai primit bani de la ez?” repetă bătrânul întrebarea.

„Nu. Dar am colaborat cu *ei* și am amestecat o grămadă de lume în ciorba asta...”

„Noi decidem ce e bine și ce e rău, d-le Canta”. stabili Dietrich și se răsuci pe călcâie, pornind spre hotel pe ulița îngustă, plină de noroi., *J) esant* nu-și permite să piardă, iar noi te-am... hmm, noi te-am preparat pe tine...” Râse. „Să vezi ce-o să-și muște Marcovici unghiile!...”

Am ajuns înapoi la hotel. Pe terasa de deasupra parcării l-am văzut pe Marcovici. Nu-și mușca unghiile; fuma privind spre Piatra Craiului. Se sprijinise de balustradă și arăta de parcă ne așteptase minute în șir. Stătuse acolo, de unul singur, el cu gândurile lui, iscodind șoseaua după mine, și-acum ne urmărea cum mergem alene. Dietrich a făcut un banc porcos, am râs amândoi, iar Marcovici ne-a auzit râsul în liniștea serii. După ce ne-am apropiat suficient, a înclinat capul, politico. Zâmbea cu jumătate de gură.

I-am răspuns la salut, încleștând dinții. Când eram față în față doar noi doi, plasticul se dizolva.

*

Mircea m-a dus cu mașina până la poalele muntelui: am lăsat în urmă casele din ce în ce mai răsfirate ale satului Poarta, am intrat într-o pădure de molid, am trecut pe lângă un punct forestier, după care ne-am afundat pe drumul îngust ce șerpuia de-a lungul unui râu al cărui nume n-aveam să-l aflu nicicând.

„Eh, mai mult de-atât nu pot...” făcu Mircea și opri în fața unor copaci prăvăliți în drum. „Ești sigur că vrei să faci asta?”

Parcă eram amanta lui pe care o manipula la prima întâlnire în dormitor.

„Da. O să trec muntele. Asta o să fac”.

Am ieșit. Mircea s-a uitat pe cer. Era gri, liniștit și infect. Nu l-aș fi folosit în clipuri de frică să nu mă fac de râs. O boare tăioasă se prelinse de-a lungul drumului, dar se stinse imediat.

„Ai vreun motiv anume pentru care faci... escalada asta?”

N-aveam. Mircea se sprijini cu coatele pe portiera deschisă – cum dracu' de nu se rupeau balamalele sub greutatea lui? – și se uită la mine peste capotă.

„Celularul... nu-l iei?”

„Dacă-l pierd?”

„Să nu-l pierzi. Da”. Privi spre culmi. Din cauza copacilor, nu vedea mai nimic. „Ascultă! Ce ți-a spus moșul ăla... Cum ziceai că-l cheamă?”

„Dietrich. Nu mi-e clar ce mi-a propus, dar e incitant”.

„Te muți la el?”

„Habar n-am. Nu știu. Mă mai gândesc”.

Se uită la ceas. Iarăși se simți boarea tăioasă, cu miros înțepător de gheață.

„E ora nouă”. mă anunță el. „Suni imediat cum ajungi dincolo, da?”

Fac semn că da și mă pregătesc s-o iau din loc.

„Ascultă...” ridică el tonul. „Dar Marcovici ce ți-a spus? Ați stat ieri de vorbă o după-amiază întreagă”.

Sunt din plastic. Mă tratez cu tot soiul de substanțe care îmi armează creierul cu răspunsuri prefabricate. Beau gin. Iar Mircea mi-e prieten.

„Sunt lucruri care ne privesc pe Marcovici și pe mine”.

Din radioul mașinii se auzea Gipsy Kings: nu prea se asorta cu munții Bucegi. Câteodată credeam că am acte de proprietate pe ei. Roci cristaline aparținând Pânzei Getice, depozite sedimentare din cretacic și jurasic, calcare, gresii și conglomerate, văi glaciare formate în cuaternar, jnepeni și rododendroni care înmuguresc la sfârșitul lui mai... Oh... Să pornesc odată!

„Marcovici te-a luat la întrebări din cauză că ai stat de vorbă cu Dietrich?”

„Nu”.

„Te-a amenințat cu ceva?”

„Ți-am spus: mi-a făcut o ofertă incitantă, dar extrem de neclară. Într-un fel, acum, sunt angajatul lui. Merg pe munte pentru că vreau să mă gândesc la propunerea lui...”

„Nu de moș te-ntreb. Marcovici: te-a amenințat cu ceva?”

„Cu ce *naiba* să mă amenințe Marcovici?”

Dinspre munte se auziră bufnete înfundate, de parcă un colos iți fi alergat printre stânci. Și Mircea:

„Nu știu. Marcovici e în stare de orice”.

„Corect! Face clipuri publicitare cum n-am să fac niciodată”.

Mircea zâmbi.

„Eh, suni cum ajungi în partea ailaltă, da?”

Așa aveam să fac. Trase portiera, iar eu am așteptat să-l văd cum dispăre pe drumul ce ducea la Bran. Am stat nemișcat până ce n-am mai auzit motorul. Am mai stat un minut, să mă obișnuiesc cu zgomotele muntelui. Bufnetele acelea îndepărtate... pașii uriașului... se mai auzeau, când și când.

Am luat-o din loc. După câteva minute, am ajuns lângă un punct Salvamont. Câțiva bărboși jucau table în fața unei cabane cu iț>la roșie. Două tipe în costume de baie zăceau pe șezlonguri, deși nu era soare.

Am ridicat mâna în semn de salut. Salvamontiștii mi-au i fispuns, iar unul se ridică și-mi făcu semn să aștept, ceea ce am și Meut, ascultător. Câteodată îmi vine să nu mă mai gândesc la nimic dinainte pentru că lucrurile ajung să se petreacă după cum le-am imaginat.

„Unde mergi?” mă întrebă bărbosul.

„Vreau să fac creasta. Omu, Sfinxul, după aia cobor... La hușteni sau la Sinaia, după cum o fi timpul”.

„Traseul ăsta e interzis pe timp rău. Și azi e timp rău. Trebuie Nft te întorci”.

Zâmbea curtenitor. Cei cu tablele lăsaseră zarurile deoparte și se uitară la noi. Tipele zăceau mai departe în șezlonguri. Erau albe ca brânza și nici nu era de mirare, dacă toată vara făcuseră plajă pe-o vreme din asta. Aveau celulită. Se hrăniseră cu făinoase. Erau albe, cu pielea încrețită. Pufoase. Dumnezeule, de răpă se duce specia noastră!

„Serios!” sublinie bărbosul. „Trebuie să faci cale

întoarsă. Așa e regula”.

O știam; drept urmare, bag mâna în buzunarul hanoracului și scol o scrisoare frumos împăturită, împreună cu buletinul. Le bag sub ochii salvamontistului, iar el se holbează. Aproape că se clatină citind scurta misivă prin care îmi asumam toate riscurile ce decurgeau din parcurgerea unui traseu interzis, menționând că fusesem avertizat de pericole de către salvamontiștii de lângă Poarta, dar că, în ciuda informării și stăruințelor lor, responsabilitatea propriului meu corp era o problemă strict personală și, prin urmare, aveam să fac traseul.

Urma semnătura. Ca să nu existe dubii, i-am arătat buletinul: eu eram și cel care semna, și cel din fața lui, așa că nu vor fi niciun fel de urmări legale în ce-l privea, și...

„Problema nu e a urmărilor legale. Problema e că, dacă pățești ceva, *noi* trebuie s-o luăm pe urmele tale să te căutăm... O chestie ca asta poate să dureze zile în șir...”

„N-ai citit tot mesajul”. fac.

Tipul cascadează ochii și ridică hârtia. Află că solicitam deliberat ca Salvamontul să nu fie deranjat în cazul în care dispăream; ceream cu insistență să nu plece nimeni în căutarea mea. Eram în stare să mă descurc singur. Totdeauna o făcusem.

„Fă ce vrei, dar dacă pățești ceva, o să fac tot ce știu ca să te scot din rahat, și dacă o să te scot din rahat o să-mi rămâi dator câte zile o să ai... Și după cum văd eu că ești, tu crezi că o să-ți plătești datoria cu hârtii sau cu bani sau cu alte chestii d-astea, da’ ai să vezi că n-o să-ți meargă! Niciodată n-o să ai tu cu ce să mă plătești! Nu pe mine! Nu tu, *mă!* auzi? Nu tu!”

Rupse hârtia bucăți, le azvârli în aer și se răsuci pe călcâie, bombănind. Ceilalți lăsaseră jocul de izbeliște, gata-gata să se ridice, iar tipele reușiseră să deschidă ochii ca să se uite la noi. Bucățelele de hârtie pluteau în aerul liniștit, iar el se opri după câțiva pași și „n-ai strigă o dată:

unu tu, *mă!* Pricepi? Nu tu!”

În camera de hotel exista o copie xerox a documentului făcut bucăți, așa că am început să urc,

împăcat. Și, în timp ce colegii își fi cepeau expunerile și vizionările de clipuri stând pe scaune nichelate în salonul climatizat al hotelului, proaspăt dat cu detergenți aseptici, în timp ce Dietrich își bea cafeaua așteptând un răspuns la oferta lui, eu intram în pădurea umedă, cu miros de pământ abia plouat, chinuindu-mă să mă obișnuiesc cu zgomotele ce se strecurau printre copacii foșnitori. Drumul urca pieptiș, dar încă mă mișcam bine. Am niște fiare acasă – sunt bune când mă satur de gin, de clipuri și de muzică house.

După o jumătate de oră am ajuns într-o vale largă, străjuită de pereți de stâncă, cu câțiva brazi răsfirați ici-colo. Am continuat să urc, simțind din ce în ce mai puternic aroma tăioasă a aerului, de parcă aș fi pândit apropierea unui cuțit de oțel abia scos dintr-un tău adânc. Ciudat: bufhetele acelea înfundate nu se mai auzeau deloc – de fapt, în afara respirației mele nu mai eram în stare să aud nimic.

Ajung pe un tăpșan suspendat deasupra văii serpuitoare și dau să mă opresc, mai ales că unii puseseră aici o bancă din bulumaci, când aud zgomot de pași din spatele unor jnepeni.

Un el și o ea. Cuplu tânăr, standard. El are picioare păroase, burtă incipientă și un început de chelie mimând o fhinte înaltă. Cum nu se așteptau să dea peste cineva, ea își scosese tricoul și rămăsese în niște pantaloni exagerat de scurți; se fâțâia, amuzată, țopăind peste trunchiurile prăvălite, ceea ce îi azvârlea sânii uriași și moi în toate direcțiile, dar prietenul, sau soțul ei, sau ce-o fi fost el, o fi obișnuit cu chestia asta pentru că nici nu-i place, nici nu-i displace. Pur și simplu n-o bagă în seamă. Ea, în schimb, se amuză teribil. Știe foarte bine de ce.

Am continuat să urc prin valea tot mai îngustă, din ce în ce mai bătut peste obraji de palele tăioase de vânt; deodată, bufnetul pașilor de uriaș care aleargă se auzi extrem de aproape, de parcă insul cu pricina s-ar fi aflat în spatele stâncii înalte ce perfora văzduhul la cincizeci de metri în față.

Apoi, pașii se opri ră brusc, ca și cum uriașul se pitise.

Sunt orășean. Nu-mi vine să cred că un munte poate să scoată mai multe zgomote decât banca de sunete din studiourile de montaj – dar tot am tresărit. Am avut senzația că cineva mi-a înlocuit oasele cu țurțuri. Cu toate astea, m-am grăbit spre stâncă, să văd ce e în spatele ei.

Bufnetul pașilor se aude tot mai tare, eu trec de stâncă cenușie, mă uit drept înainte și nu văd nimic, nimic, nimic! în schimb, dau ochii cu prima zăpadă a iernii care, iată, începuse azi și avea să se termine tocmai în anul 2000... între timp, zgomotul conținește. Dumnezeu! îl simțisem până în tălpi, de parcă alergarea aia ar fi făcut să vibreze toată pășunea!

Am continuat să urc, gâfâind din ce în ce mai tare, până ce am ajuns în căldarea glaciară de la poalele Turnurilor Țigănești. E uriașă. Palatul Parlamentului, Empire State Building plus Tour Eiffel au loc toate înăuntru; pe lângă ele mai încap: Domul din Milano, Catedrala din Kôln, rampele de lansare de la Cape Canaveral și Baikonur – ba mai mult, mai au loc Moscheea Albastră de la Constantinopol, l'olala din Lhasa, Opera din Sidney și Turnurile Petronas... Cu loute astea, rămâne suficient de mult aer de jur-împrejur ca să fie respirat secole de-a rândul de orășenii care îmi privesc clipurile, de laponezii și nemții cu camere video și aparate foto, de lucrătorii din salubritate, de politicieni, rockeri și tenismeni, de preoți, imami și lama, de actori, cosmonauți, funcționari și curve, de nevastă-mea și Mara Marcovici inclusiv – de toată lumea, ce mai încoace și-ncolo.

Iarăși aud bufnetul pașilor înfundați, de data asta extrem de aproape. Privesc de-a lungul văii. Nu văd nimic. Doar norii sunt mai negri, de parcă pe cer se închegase noroi. Dau să pomesc, însă îmi simt ghetetele jucându-mi în picioare.

Șireturile! Mă aplec să le leg mai bine și, privindu-le fundele, înțepenesc. Erau legate marinărește cumva. O fundă ciudată. Dau s-o desfac și-mi dau seama că trebuie să trag de ambele capete deodată ca să se-ntâmple ceva.

Eh! Cine știe cum... Mă rog. Le desfac și le leg la loc, mai strâns, ca orice om făcând fundă la șireturi.

Oh! Degetele îmi dansează bizar, urmărind un tipar înnebunitor de rapid, făcând din nou acele funde ciudate, cum nu mai făcusem niciodată.

Mă așez pe o piatră. Îmi desfac fundele și aștept câteva secunde. Din nou aud bufnetul pașilor în alergare. Venea de undeva din stâncă, de pe o potecă ce duce spre Mălăiești.

Îmi mai închei o dată șireturile. Degetele nu au legătură cu mine, pentru că se agită la fel de ciudat, cu o abilitate nebănuită, independentă, făcând acele funde imposibile, de parcă n-aș mai fi fost eu.

De parcă Dietrich ar fi trezit pe altcineva în mine, îmi zic înainte să mă ridic și să continui urcușul.

Iarba înghețată scârțâia mai tare decât în clipul cu votca Smirnoff, când Napoleon și Hitler se întâlnesc într-un cort acoperit de chiciură, într-un peisaj de iarnă siberiană pe care niciunul din doi n-a ajuns s-o vadă – deci iarba îmi scârțâie sub ghetе ca sub cizmele lor, înainte să ciocnească paharele în gerul din cort, să dea peste cap gâtul de Smirnoff și să-și spună: „See you în Moscow!”

Grăbesc pasul. Am ajuns la drum pieptiș și urc prin zăpadă fără să-mi pese de gâfâielile mele sexy – îmi trece prin cap că din cauza ceții n-o să mai văd marcajele și o să mă rătăcesc, așa că încep să mă grăbesc. Cine a spus că frica îți dă aripi e sau mincinos sau idiot, pentru că eu obosesc din ce în ce mai rău și, din cauza asta, trebuie să mă opresc din când în când.

Îmi porționez efortul ca să nu mă prăvălesc în zăpada de doi septembrie 1999 și ca să nu îngheț ca prostul acolo, ca să-i dau salvamontistului prilej să mă scoată din rahat. Tot urcând, alunecând la fiecare doi-trei pași, mă gândesc că *vârfurile* ghetelor ar trebui să fie prevăzute cu un fel de ciocuri ascuțite din oțel, ca să nu mai alunec în zăpadă, dar îmi dau seama că altora le venise cu multă vreme înainte ideea cu pricina și inventaseră colțarii... Așa li se zice: colțari și, deodată îmi dau seama că acest cuvânt face

parte dintr-o buclă *de* evenimente *pe* care *cei de* la Desant, sau alții care aveau legătură *cu* ei, *îl* luaseră deja *în* calcul, *ca* alternativă.

Ajung pe creastă și simt frica - e ca un gol sub capul pieptului, plus un gaz, mult mai ușor decât aerul, adunat sub craniu. De ce m-am gândit la *Desant*? De ce?

N-am timp să-mi răspund. Nu văd decât pe o rază de zece metri, iar până acolo nu disting decât două nuanțe de alb. Cea pe care pășesc se cheamă zăpadă, scârțâie și mă afund în ea. Cea *prin* care merg se cheamă ceață, o respir și miroase umed.

Whiteout! Raza de vedere se îngustează, nămeții devin tot mai adânci și pufoși și de-abia dacă reușesc să-mi văd urmele. Pașii grăbiți se aud iarăși, îndepărtați, de undeva din stânga. Continuu să merg și, deodată, se ivește un marcaj, de parcă ar fi crescut brusc din zăpadă.

E o răscruce de drumuri. Două dintre pancarte sunt acoperite de un strat de gheață, a treia e ruginită, iar ultima e îndoită - semnul însuși e într-o rână, așa că n-am cum să-mi dau seama încotro trebuie s-o iau.

Așa că merg înainte, *simțind* undeva în stânga un hău. Pielea capului mi s-a încins, picături de transpirație îmi curg în ochi și am gura uscată. Trec zece minute, iar eu mă tot afund în zăpadă, suflu repede, scot aburi și de-abia văd, de-mi vine să cred că am o mască de gaze pe figură...

După care - *craacl* - ceața se rupe! Apar, în ordine, albastrul celest, incandescentul portocaliu solar, hornul Mare în stânga, apoi Mălăieștii, coborând alene până la poalele împădurite ale Glăjăriei; ce mai văd? - în dreapta, un munte ieșit dintre aburii cenușii ca un nemaipomenit sac verde, trântit între crestele de piatră: e muntele Doamnele, acoperit de pășuni - o turmă de oi se unduiește cu încetinitorul pe coastele lui, iar vocile ciobanilor se aud distinct.

Preț de o clipă, am senzația că muntele Doamnele aduce cu un munte sacru din Tibet, dintre cei înconjurați de zeci de ori de pelerinii budiști, cu mersul lor îmbucătățit

- se ridică pe vârfuri cu brațele drept în sus, îngenunchează, se întind pe burtă cu brațele întinse înainte, se ghemuiesc și iarăși se ridică drept în sus, de parcă budiștii ar ambula făcând gimnastică suedeză.

Pfuuh! Așa arată și muntele ăla pe care hăulesc ciobanii, numai că e mult mai scund.

Și, chiar atunci, văd stația meteorologică de pe Vârful Omu: răsare din nori, înconjurată de ghețuri și zăpadă precum un submarin maiestuos ieșind din imersiune în Oceanul Arctic, spărgând banchiza. Preț de câteva secunde văd apa învolburată prelingându-se pe turnurile și antenele submarinului ridicându-se la suprafață, apoi imaginea se stabilizează - nu rămâne decât clădirea stației meteo, cu antene și pălării, perforând draperiile vagi ale ceții.

Apoi apare cabana. E lipită de o stâncă pe care, oricum ai privi-o, nu aduce cu un om. Bufnetul pașilor se aude de undeva de tare departe, după care încetează brusc, de parcă ar lansa un avertisment.

În locul lor, aud vocile limpezi ale unor oameni.

O iau printre stația meteo și pietroiul uriaș și ajung în fața cabanei. Proptită de fațada din lemn, o bancă din bârne subțiri, bătută de ploi, zăpadă și grindină - banca dă să cadă, dar nu e decât o falsă impresie, pentru că pe ea stă bine mersi un tip. Neclintit, privește spre Valea Prahovei. Nu bagă pe nimeni în seamă.

În fața intrării, o femeie. E brunetă, înaltă și poartă jeanși negri. Are cel mult 25 de ani. Cred că arăt cam buimac pentru că pufnește în râs când mă vede. Mă apropii de ea.

ybună ziua!"

Îmi răspunde. O întreb de un ceai.

Trec câteva clipe înainte să-mi răspundă. Îmi face impresia că vede foarte puțini oameni. Sau poate că o miră ceva. Sau poate că se joacă.

vHai să vă dau ceaiul ăla!" se decide după o vreme.

În celălalt capăt al holului văd un tip înalt; are o barbă blondă și poartă pantaloni pană - mă măsoară atent

în timp ce mă strecor în sala de mese. Mă sprijin cu coatele de tejghea, citesc prețurile și mă uit la femeie cum prepară ceaiul. Toarnă lichidul fierbinte în cană și, în fine, simt aroma ceaiului făcut de cabanieri: ceai negru, prost, fiert cu esență de rom sintetică – așa îl fac dintotdeauna, din munții Bucovinei, până în Apuseni, trecând prin Făgăraș și Bucegi. Nu știu cum îl fac în Alpi, dar cui îi pasă?

Ies și mă duc spre colțul cabanei, sorb o gură de ceai, așez cana pe colțul băncii, și-mi scot țigările. Abia aștept să fumez, salivez deja – dar, deodată, mă opresc.

Pachetul. Pachetul de țigări. Capacul fusese rupt cu grijă, cu totul, de parcă aș fi vrut să-l pun într-un portțigaret de piele, din cele care nu-ți permit să basculezi capacele de carton.

Privesc la nenorocirea pe care o făcusem. Sunt respectuos cu lucrurile care îmi plac. Cu pachetele de țigări, mai ales. Niciodată nu le rup. Niciodată. Și nici portțigaret n-am avut vreodată.

Scot țigara, o aprind și simt privirile scârbite ale tânărului de pe bancă. Îi stricam aerul, îi împuțeam microclimatul, îi deranjam panorama – asta îi făceam.

„De unde veniți?”

E femeia în jeanși negri. Dă senzația că ar avea chef să zâmbească.

Dar n-o face.

„Din Bran”.

Se uită la ceas. Ochii îi sunt neclintiți, altminteri. La fel și obrazul.

„La ce oră ați plecat?”

„La nouă eram la punctul Salvamont...”

Mă privește lung, dar mă crede. Are o față citibilă.

„Și v-a lăsat Gelu să urcați?”

V, Gelu n-a avut încotro și s-a supărat pe mine. Îmi pare rău”.

În sfârșit, zâmbește:

„Să nu vă pară rău. Ați mers repede, știți?”

„Cât e ceasul?”

„E douăsprezece. Țsta-i traseu de cinci-șase ore. Pe timp frumos. Ați mers tare repede”. repetă. Din păcate, nu mai zâmbește.

„Cât ați spus că e ceasul?”

„Douăsprezece”.

Scot ceasul din buzunar. Ciudat. Îi fixasem cureaua de piele în ultima gaură, deși nu era nevoie. Îmi amintesc de fundele bocancilor și de pachetul de țigări rupt... Chiar eu să fi făcut lucrurile astea de care nu-mi mai aminteam? Eh... Parcă... parcă aș fi parazitat de o altă persoană, îmi spun și iarăși îmi amintesc de Dietrich.

Îmi scutur capul. Dietrich! Ziarul lui Dietrich și cuvintele lui în doi peri! Eh, mă uit la ceas, dar fac asta numai pentru că îl văd pe bărbos cum urmărește cu prea multă atenție discuția mea cu femeia.

Pe cuvânt că nu știam care e drumul spre Babele – dar puteam s-o aflu mai discret. Așadar, mulțumesc cabanierii pentru ceai și-o întreb în gura mare cum se ajunge la Sfinx.

Ea înțepeneștecu cana în mână. Vrea să tragă adânc aer în piept, dar n-o face. În timp ce ea îmi arată potecile – sunt evidente – văd o străfulgerare... A durat o singură clipă; venea de undeva dinspre releul Coștila.

„Se joacă cu oglinzile...” zic.

„Nu. Se uită cu binoclul. E colega lui Dan... Se tot uită cu binoclul. S-a plictisit de atâtea luni, de când stă la releu”.

„La revedere”.

„La revedere”.

Tot n-a zâmbit. A rămas doar așa, nemișcată, lângă cabană, în timp ce am luat-o în fugă spre Babele.

În mai puțin de zece minute ajung la bifurcația de la Șaua Sugarilor și o iau pe poteca ce coboară pe sub Cerdac. Alergând, privesc în spate. Străfulgerarea, ca un ac încins. Numai că acum, venea dinspre cabana Omu – releul era undeva în fața mea – străfulgerarea venea dinspre cabana Omu, mda.

Încep să merg liniștit și iarăși simt pașii înfundați

cum aleargă prin preajmă și boarea cea rece, mirosind a tăiș înghețat. Privesc în sus. Fulgii! Fulgii de zăpadă! Abia ce-am ajuns sub Cerdac, că și începe viscolul, pe nepusă masă, iar pașii, de astă dată, mă urmăresc îndeaproape. Îmi zic că nu e nicio problemă, că doar acum două ore am mai trecut prin asta, că sunt pe autostrada 66 din munții Bucegi, aia pe care merg toți proștii în pantofi de lac și idioatele lor de neveste cu sandale cu toc, și că n-o să pățesc nimic pe autostrada 66...

Însă drumul se împute de-a binelea; încep să alunec, iar viscolul izbește Cerdacul, gata să mă lipească de stâncile din jur. Cabana Omu de-abia se vede printre turbioanele zăpezii. Mi-e groază să fiu văzut cum mă forțez să fac ceva peste puteri, așa că merg potolit prin viscol, zău de n-aș aprinde o țigară, așa, ca să fac pe nebunul, dar regia îmi iese doar pentru câteva clipe, fiindcă iar trebuie să mă aplec și să mă opintesc, și iar gâfâi ca un macho care regulează pe bandă rulantă, ca un sportman degajat, și uite că piciorul stâng îmi alunecă pe un bolovan înghețat, aud scrâșnetul oaselor, și o iau la vale, înfășat în dulcea miere albă a muntelui, ca o frișcă înghețată ce cade din cer precum pulberea.

*

„Bun venit din lumea următoare!”

Zac pe un prici, înfodolit până în gât cu pături care miros a gaz. Încăperea abia dacă e luminată în tonuri gălbui; dau să întorc capul, să văd ce e în jur.

„Stai pe loc! Nu mișca!”

Vocea o știu. E a tipei de la cabană. De văzut însă, văd figura bărbosului. Afară vuieste, obloanele se zguduie bocănind și aud din nou bufnetul acela de pași grăbiți. Parcă ar da roată cabanei înainte să se oprească brusc.

„Ai avut noroc”. zice tipul., Ai căzut cam zece metri și te-ai oprit într-o stâncă... Noroc și ghinion, mă rog. Stânca era ascuțită și ți-a smuls pielea de pe burtă de parcă te-ar fi jupuit un tăbăcar meseriaș. În plus, mi se pare că ți-ai scrântit piciorul... Nu știu sigur, că nu mă pricep, dă-i tare umflat... Bine că s-a uitat Gloria după tine... Altfel, acolo

rămâneai”.

Se zice: *mulțumesc*, Gloria și nu știu de ce n-o fac. Momentan, mă preocupă camera – încă se învârteste cu mine și abia dacă reușesc să văd un colț de fereastră. Afară e beznă și un vânt care zgâlțâie cercevelele de parcă uriașul ar vrea să intre pe fereastră și clatină înfuriat toată cabana.

Cel mai mult mi-e sete. Trag o gură de aer și dau să cobor din pat.

„Stai locului! Dacă ai piciorul rupt?”

Asta era femeia. Gloria, da. Ea avea un binoclu cu care se uitase la mine și mă văzuse cum cad în prăpastie. Mi-e din ce în ce mai sete.

„Cât e ceasul?”

Bărbosul zâmbește utilitar. Se uită la ceas.

„Nouă. E nouă seara”.

Nouă seara. Ce lucruri puteau avea loc în legătură cu mine la ora asta?

a) Mircea mă căuta; b) Salvamontistul comunica în cadru oficial la ce oră trecusem prin dreptul refugiului; c) Miruna intra în panică pentru că n-o sunam, căsnicia noastră fiind, de fapt, o nesfârșită succesiune de apeluri telefonice

d) Eventual, salvamontistul satisfăcut înjura cu sete. Își făcea bagaje, dacă nu cumva le făcuse deja: pulovere, ciorapi, primusul, lanterne, rachete de semnalizare, stația de emisie-recepție (sau vreun celular din cele pe care le promoționasem), cinci-șase pachete de țigări, o sticlă de tărie, o trusă de prim-ajutor, akia de pus imbecili ca mine în ea și, bineînțeles, un speech pregătit dinainte, repetat de câteva ori ca să nu uite nimic, un speech în care avea să amestece dojeni cu invective – adică, înjurături alese; e) Despre Dietrich nu-mi imaginam ce-ar putea să facă.

„Oh!” zic. „Ar trebui să sunăm jos la Bran. La hotelul C! Să le spunem că sunt aici”.

Și bărbosul:

„N-avem cum”.

„N-aveți telefon?”

„Ba da. La stația meteo. Dar n-auzi ce-i afară?”

„Atunci, luați legătura prin radio...”

veu te întreb: n-auzi ce-i afară?”

Între timp, Gloria se apropie de pat de parcă ar fi adus un premiu pe care mi-l amânase un profesor șugubăț. Ținea în mână o cană din care se ridica un abur mirosind a fidea, ceapă și piper, amestecate cu unt.

„Computerul”, începu ea, „computerul ăla merge, în schimb”.

„Computer?! ”

Mă uit la încăperea cu priciuri, cu o masă șubredă, negeluită, proptită într-un colț, o încăpere cu ferestre strâmbe și geamuri zgâlțâite, eu pereți din lemn, cu lampa de petrol pusă direct pe dușumeaua din blăni late, lucind de mizerie, cu soba din teracotă crăpată, plombată cu ciment pe alocuri, cu un șifonier cu uși descleiate – ce computer?

„Veți computer? Aici?”

Și Gloria, făcând cu bărbia spre Dan:

„Are un computer”.

„Are ieșire cu exteriorul? E cuplat la rețea?” – iar dau să mă ridic din pat, dar durerea mi se revarsă în corp prin două izvoare fierbinți: unul e un tampon încins care mă apasă pe burtă – al doilea e un drug înroșit ce-mi străpunge glezna stângă.

„Ți-am zis să stai potolit!” face Gloria. „Uite! Bea supa asta!”

Vreau să-i spun că n-am cum s-o beau fără să n-o vărs pe mine, dar ea scoate un pai din buzunar și bine face: focurile alea mi se rostogolesc prin trup ca niște bile încinse, izbite la începutul unei partide de biliard. Între timp, Gloria devine foarte serioasă. Examinează paiul în lumina palidă a lămpii de parcă l-ar căuta de impurități și, în sfârșit, mi-l întinde. E un pai din acela care se îndoaie.

În loc de mulțumesc, fac semn cu capul. Mă trezesc cu paiul în gură și chestia asta n-are cum să nu-l enerveze pe bărbos – pe mine, în schimb, mă încântă. Îmi trezește niște senzații ancestrale denumite perversiuni. Pentru că

îmi aparținui îmi plac, le denumesc rafinamente.

Păcat că supa e fierbinte. Însă, plăcerea e prea mare și, cum bărbosul se bosumflă progresiv, ajung să-mi ard limba. Aș putea să le țin minte figurile, aș putea să îngheț momentul acesta într-un scurt metraj mental: Gloria încrețind pleoapele, schițând un zâmbet, Dan făcând buzele punga și privind înainte fix, ca răspuns gestual.

Nu trebuie să fac niciun efort. Mimica lor se revarsă într-un sertar cerebral preformat. Face parte din codul meu genetic să mă folosesc de reacțiile lor. Și, pentru că zâmbetul ei se șterge treptat, ca spuma absorbită de nisipul plajelor, devine evident că toate acestea îmi vor folosi.

„Vreun gin...” îngaim după ce sorb jumătate din cana de supă. „N-aveți cumva niște gin pe aici?”

„Eh, asta e!” pufnește Gloria și-mi smulge paiul dintre buze. „Ia fii mai cumpătat!” – credeam că se referă la gin, dar ea: „Nu mai bea atât de repede supa asta!”

Vijelia izbește din nou pereții cabanei. Bărbosul se ridică și se uită afară.

„Băi, n-aș fi crezut că așa ceva e posibil!” pufni el.

„Eu una n-am prins decât de două ori așa un viscol! Dar era iarnă”.

„M-am uitat în registre. Un vânt de 180 de kilometri pe oră și usemenea căderi de zăpadă n-au mai fost din februarie '56. Da. E ciudat...” râse el și se răsuci, privindu-mă. „Ce-ar fi să te botezăm?”

Nu-l înțeleg. Gloria râde și ea. Aveam să aflu peste câteva zile că Dan lucrase pe vapor. Circula printre marinari superstiția că dacă la bord se afla un novice, un nebotezat în ale mării, asupra navei aveau să se abată mari necazuri: coliziuni cu alte nave, valuri seismice, încărcături pierdute, taifunuri și alte asemenea. La asta făcea aluzie cu botezul meu în calitate de ins rătăcit pe *munte*, unul care adusese furtuna după el în cabană, după cum indicau anumite semne neverbalizate.

„Sunt botezat”. zic. „Ortodox”.

Au râs amândoi și mai tare, dar Dan a devenit brusc

serios:

„Ortodox?!” ceva îl mira și n-aveam să aflu niciodată ce. Pe moment, se uită iar afară – lucru de neînțeles, pentru că de văzut, n-avea ce să vadă. Viscolul făcuse țândări toate becurile din jurul cabanei, stației meteo îi căzuse generatorul de curent, iar luminile roșii ale Coștilei n-aveau cum să se vadă prin perdelele de zăpadă, admitând că inginerii de la releu reușiseră să le mențină în funcțiune³.

„Ia! mai bea! Dar nu te mai grăbi așa!”

Trag supă prin paiul acela. Iar Dan:

„Minus 12 grade... În trei septembrie... pfuuh!”

Gâfâi, de câtă supă a băgat femeia asta în mine. Apoi, realizez. Trei septembrie. *Trei*.

„Nu suntem în doi?” întreb.

Gloria îmi vâcă iar paiul în gură. Mă simte când mi-e sete. Trei septembrie? Suntem în trei?

„Ușor... ușor...” îmi zice.

Sorb supă, dar mai că-mi vine să mă înec: cum adică, *trei* septembrie? – zvâcnesc din cap într-o parte, dar ea mă urmărește cu paiul ăla de parcă aş fi un copil răzgâiat – își dă seama că...

„Hai! încă puțin! Nu te mai zvârcoli așa!”

„Ziua de doi, domnule Canta”, începu Dan, „este o zi din care n-ai să-ți amintești decât primele treișpe ore. Iar din ziua de trei, n-ai să-ți amintești decât cele trei ore care ne-au rămas până la miezul nopții. Ai un gol de 32 de ore. Parte din acest gol, l-ai petrecut în zăpadă, leșinat. Restul, l-ai petrecut aici, la fel de leșinat, dar înfodolit în scutece”.

Paiul începe să tremure în mâna Gloriei, iar ea, ciudat, începe să zâmbească.

vHai să luăm o pauză”. Îmi șoptește.

Îmi recapăt respirația. De regulă, mă laud cu mirosul meu. Zic că e foarte fin. Mă excită sau mă scârbește, după

---

3 O făcuseră. Furtuna le smulsese două antene, azvârlindu-le în Valea Albă; de asemenea fuseseră zdrobite trei faruri, iar un șir de geamuri deschise fusese spart. (Lucrătorii reușiseră însă din primele orc ale furtunii să monteze alte antene și faruri și să schimbe geamurile.)

caz. Dar simțul meu olfactiv mă lăsase: abia acum simt aroma acrișor-întepătoare a oțetului. Mă frecaseră cu oțet pe gât și pe tâmpile. Pute al naibii și s-a amestecat cu mirosul de spirt cu care m-au dat naiba știe pe unde. Sunt un îngrozitor cocktail olfactiv. Până și hainele îmi put. Însă ei mă suportă.

Mi se încinge capul.

„Are, sau nu, computerul ăla ieșire cu exteriorul?”

„Are”. face Dan.

„Înseamnă că putem să dăm un e-mail. Vă dau eu adresele, ca să...”

„[Http://www.filcan/promotor.ro](http://www.filcan/promotor.ro)”. recită Dan. „Mi-am permis să mă uit în cărțile tale de vizită. Am încercat să dăm e-mail și la adresa ta, și la cele de pe celelalte cărți de vizită din portmoneul tău. Numai că, are computerul ieșire... Dar putem doar să primim mesaje. Nu să emitem. Putem să navigăm înapoi și încolo, dar e-mailul ne-a lăsat. Nu știu de ce. E illogic. Non-tehnic. Dar asta e situația. Nu putem transmite nimănui nimic. O fi din cauza furtunii, deși nu pricep cum...”

„Releul însă...” zic. „Ei trebuie să poată comunica cu exteriorul...”

„Mai mult ca sigur. Dar *noi* n-avem cum să comunicăm cu relcul. Poftim!” făcu el și deschise numai puțin una dintre ferestre.

Suierând, o pală de ninsoare se năpusti în cameră, șfichiind podeaua. Dan abia dacă reușea să țină la un loc fereastra izbită de vijelie, iar fulgii se îngrămădiră rapid pe dușumea într-un morman alb-cenușiu. Am auzit din nou pașii. M-am ridicat într-un cot, dar piciorul și burta mi se acoperiră cu ulei încins așa că am căzut la loc în așternut, scrâșnind din dinți.

„Înțelegi?” făcu Dan liniștit, închizând fereastra. „Suntem blocați”.

„Hai! mai e puțină supă!”

Am supt-o fără să comentez. Dispărusese de două zile, iar ăia, jos, intraseră în camera mea de hotel și-mi găsiseră toate hârtiile alea nenorocite, numai că totul

ieșise pe dos, și, ca să pună capac la toate, Dietrich probabil că dăduse fax la Joseph Oistrakh, anunțându-l că, printr-un neverosimil concurs de împrejurări, omul pe care îl studiaseră, omul căruia îi pregătiseră un articol încă de acum 30 de ani, tipul ăla căruia un ego parazitant îi făcuse nod la bocanci, prezumtivul șef de divizie creativă sau pentru ce dumnezeu puseseră i „i la cale pentru Europa de Est, se dusesse dracului în excursie pe munte și nu mai apăruse – dacă țineai cont de hârtiile pe care le Ifisasc, făcuse chestia asta într-un acces de... Poftim? Oh, da! Există și altcineva. O să mă interesez, dar cred că l-am ochit deja... E unul Victor Marcovici! E tocmai bun... Un tip extrem de promițător. Are o soție încântătoare...

Tot privind în jur, reușesc să-mi văd picioarele. Gamba stângă r fixată cu rigle de lemn prinse între ele cu sfori de cânepă. Las capul să-mi cadă pe pernă. Sunt flească de sudoare, „în mă-sa! N-am cum să anunț pe nimeni că sunt aici...” „Pe nimeni!” recunoaște Dan. „Ascultă, da’ unde ai învățat să nici nodurile alea la șireturi?”

Înghit în sec. Bufnetul pașilor se aude acum atât de aproape încât îmi vine să cred că uriașul tropăie pe acoperișul cabanei. Ridic din umeri. Iar Dan:

„N-am mai văzut asemenea noduri. A trebuit să-ți tăiem fireturile când te-am descălțat. Am încercat și eu să fac funde din iilca, dar mi-a fost imposibil”. Râse. „M-am simțit ca Alexandru Muccdon când am băgat briceagul în ele”. „Îmi cer scuze”. spun. Și Dan, căscând ochii: „Pentru ce?”

„Picioarele! M-ai descălțat și mi-ai scos ciorapii. Transpirasem”. De data asta pufnesc amândoi în răs.

„Domnule Canta!” zice Dan. „Am mai avut de-a face cu situații din astea. De regulă, un om care cade de la zece metri și se înfige într-o piatră miroase a căcat, știi?” „Dan!”

„Vrei să spui că nu miroase a căcat?” o privi el. „În regulă. Mă bucur că n-am mirosit a căcat”. zic. „Îmi cer nouze că-mi puteau picioarele”.

„Sunt fițe de orășean, dar se acceptă... Ascultă... Ești rudă cu Andrei Canta cumva?” schimbă el vorba.

Fac semn că da. Și atunci reușesc să văd tricoul în care eram îmbrăcat. E un tricou tare vechi. Nu-l mai purtasem din liceu pentru îți efectiv n-aveam cum să-l mai port... Era rupt, dezurzit și îl țineam în șifonier pentru că nu mă înduram să-l arunc la gunoi. Era pătat ni / . camă de căpșuni furate din piață – de-asta îl păstrasem atâta timp printre celelalte lucruri: avea pe el semnul singurului furt cinstit din viața mea. De două ori pe an îl aeriseam și-l dădeam cu apă de colonie, dar de purtat nu-l purtam...

Când l-am luat de la București? Când să-l fi scos din șifonier? De ce-l pusesem pe mine înainte s-o iau înapoi?

Oh, de la o vreme fac tot soiul de lucruri de care nu-mi amintesc. Până să-l fi cunoscut pe Dietrich, crezusem că e o boală.

„Mi-ați schimbat tricoul?” întreb într-o doară.

„Nu. Ți l-am spălat, l-am pus la uscat pe sobă și l-am tras la loc pe tine. Sângele n-a ieșit”. se uită Gloria la mine, clătinând din cap. Pare să se scuze, dar îl măsoară pe Dan cu coada ochiului și adulmecă brusc. Fac semn că da, că înțeleg și că *regret*. Ea se foiește pe scaun: nu e niciun fel de problemă, ce să regreti? Chiar nu e nicio problemă.

Oricum ar fi fost, orice discuție ar fi născut între ei, tricoul era pe mine. Îl luasem de acasă fără să mă gândesc, asta era.

„Altminteri, Gloria spală foarte bine”. remarcă Dan.
„Ce fel de rudă ești cu Andrei Canta?”

„Mi-e frate. Trebuie să fie pe jar. Am auzit că e prin concediu pe aici pe undeva. Pe la Predeal sau Sinaia”.

Chestia păru să-l mire pe Dan, dar nu apucă să-mi spună de ce. Mă privea pe sub sprâncene de parcă se tot întreba: cum naiba de e frate-tău pe aici? Da' cum naiba?

Se auziră câteva măsuri din *The New Radicals* care îl făcură să tresară. *You only get what you give*, și zău dacă în 1999, cineva nu trebuie să fie radical ca să-ți aducă aminte că nu primești decât ceea ce dai.

Refrenul încetă, Gloria își dădu ochii peste cap, iar pe fața lui Dan înflori un zâmbet curat – drept urmare, se repezi afară din încăpere. Am reușit să trag cu ochiul prin ușa deschisă: dădea în holul cabanei.

„Unde s-a dus?”

vla computer! Urmărește un site în rețea”.

Îmi vine să râd, dar mă abțin. Pielea jupuită de pe burtă mă înțepă de nu mai pot.

„V-au dotat cu computere?” întreb.

„Cine?”

„Salvamontul. Ministerul Turismului. Știu eu...”

„Nu. Dan l-a adus. De la stația meteo”. zice ea. E foarte serioasă acum. Nu-și dezlipește privirea de la cana cu supă. „Hai că a mai rămas doar o gură”. Îmi zice.

*

Când mă trezesc, nu mai miroase a petrol. Soba dogorește, ferestrele se zgâlțâie cu mai multă putere, dar afară s-a făcut lumină.

Prin geamurile care fac ape se văd sorburi huruitoare izvorând din pâcla cenușie.

E cald. Din hol se aud rafalele tastaturii. Dau să mă ridic în cot și să-l strig pe Dan – poate că reușise să restabilească legătura cu exteriorul – dar apare Gloria. Are o cană aburindă în mână – a treia pe care mi-o dă – și cred că-mi place de ea din cauză că-mi oferă cOni cu ceai sau supă de o manieră subtil incitantă pentru omul de la computer. După ce voi pleca de aici, mi-o voi aminti pe Gloria doar atașată de toarta unei căni. Sper.

„Hai, salut! S-au făcut minus cinșpe grade, vântul s-a întetit și ninge de parcă vrea să ne îngroape. Să aibă legătură cu eclipsa?”

Există semne. Priviri avortate la jumătatea întrebărilor. Unduiri discrete ale buzelor. Sau poate că e doar un blestem: îi simt când fac uluzie la mine chiar dacă nu scot o vorbă. Am simțit că Gloria știa despre mine și despre... eclipsă. Făcusem un site pentru Ministerul X, iar Dan, mare scotocitor prin rețea, dăduse peste el. Cred.

„Nu mă pricep la eclipse”.

„Am văzut”, râde fals când mi-o spune. „Ai scris numai baliverne în site-ul ăla”.

„Era o reclamă, nu document științific”.

„Era o *poveste*. Ai scris că muntele Buila s-ar numi Om. Ai tras bărbi despre religia dacilor, de i-ai făcut monoteiști... Ai atribuit niște ritualuri inventate călugărilor ortodocși...” Rămâne pe gânduri. Apoi: „Reclamă, zici? Cum e să te ocupi de reclamă?”

A pus întrebarea cu voce suficient de puternică. Tastele își întrerup tăcănitul. Nu se mai aude decât vântul de afară. Și pașii aceia grei care o să ne dea târcoale până la sfârșitul întâmplărilor.

„Reclama? E ca atunci când vrei să te culci cu o femeie și ea nu se lasă... începi să-i faci complimente indirecte”.

„Aha...” Așază cana aburindă pe un taburet descleiat, dar o l’uce prea tare, provocând un pocnet. „Și de ce a venit atât de puțină lume la eclipsă?”

„Pentru că n-am făcut o reclamă bună”.

Tace. Dan nu mai tastează. Ea tot tace. După un timp:

„Mare șmecher mai ești! Sunt sigură că ești un șmecher. Hai să în & nânci”. Trage cu ochiul afară din cameră. Apoi, surprinzător, îmi opucă mâneca tricoului și trage de ea: „Cum de te-ai îmbrăcat cu așa ceva?”

„Ce nu-ți place?”

Râde.

„Parcă n-ar fi al tău. Stă să se rupă pe tine...” Tace câteva secunde și privește iarăși spre hol. „Nu-i așa că parcă n-ar fi al tău?”

E prea atentă la amănunte. O întreb:

„Ce face Dan?”

„Se uită în computer! El nu *scrie* baliverne, el le crede! Din cauza asta, aleargă după ele. Asta face și acum”.

Mă prefac că nu pot să mă salt mai mult - cică aș mai avea dureri. Dar ea: „Lasă prostiile! Ridică-te în fund!”

O ascult. Dan bate ca apucatul în tastatură și, drept urmare, bufnetul pașilor de afară încetează deodată.

„Stai ca lumea și bea-ți supa!” Se așază pe taburet, în locul câinii pe care mi-o potrivește în mână. „Te-au cocoloșit mult când ai fost mic?”

„Nu”.

„Nu-i nimic. Recuperezi acum”.

O spune pe un ton atât de serios, încât sorb din supă. E din plic, e pură, e nutritivă, e chimică, deci e adevărată. Mă uit spre ușă.

„A găsit ce căuta?”

„Mereu găsește ce caută”.

Mă uit la ea. Cu câteva secunde mai mult decât trebuie. Iar ea, serioasă, înclină din cap. Cică da, găsise și *asta*.

„Dar în computer?”

„Oh, e o poveste lungă... De fapt, nu-i computerul lui... L-a moștenit de la meteorologul care a lucrat aici înainte. Țăla a murit acum opt luni, a căzut de pe Brâna Aeriană, așa că Dan i-a luat locul... Și computerul”. Încheie ea, privind fix.

Nu-i luase doar locul și computerul, dar îmi place să am certitudini.

„Cum dracu’ de a căzut omul ăla de pe Brâna... Cum i-ai spus?”

„Aeriană! Brâna Aeriană! A alunecat prosteste și a căzut la fel ca tine, numai că el a murit. Ai văzut oameni murind?”

„Nu”.

„Păcat! Au așa, un aer stupid. Cum poți să faci complimente unei femei cu care vrei să te culci dacă n-ai văzut oameni murind?”

Aș putea să mă dau jos din pat însă mai bine sorb din supă. Gloria înclină iarăși capul. Apoi:

„Acum patru luni, Dan a dat peste documentele pe care le căuta *omul* care a murit... De atunci, nu se mai oprește... navighează toată ziua printre ele. Cred că e un blestem”.

„Are ceva mai bun de făcut?”

„O să aibă!” îi lucesc ei ochii. „Și nu numai el. Și eu.

Și tu. O să fim blocați aici câteva zile, iar provizii nu avem. Lemnele de foc nu sunt tăiate și zac în spatele cabanei. Pe vijelia asta, numai drumul până acolo e o adevărată expediție... Dacă nu se face frumos în două zile, o să trebuiască să raționalizăm. Mâncarea... Căldura..."

"Ce dracu' n-ați făcut rezerve? Asta e cabană, sau ce?"

Gloria se îmbujorează: „Ia dă tu supa peste cap! Trebuie să te întremezi ca să ne dai o mână de ajutor, deși, habar n-am la ce-ai putea să te pricepi. Ți-am văzut mâinile... Dacă nu erai tu, Dan și cu mine ne-am fi descurcat. Ești numai o gură în plus”.

"Mă pricep să fiu și un hoit în plus. Scoateți-mă la loc în zăpadă, țineți-mă la rece și..."

"Taci!" mi-o reteză. Mă privi rău, îngustând pleoapele și șuieră: „Nu mai spune asta!... Niciodată să nu mai spui asta!" respiră adânc și se strâmbă. „Mă încurci, fir-ar să fie! Numai de tine n-aveam nevoie acum! Dar trebuie să respect regulile muntelui, deși tu nu ești decât..."

Se oprește la mijlocul frazei și dau supa peste cap. Noroc că mirosea încă a lemne arse în sobă. Ce să fac cu cana? i-o întind și, în timp ce iese, mă dau jos din pat.

Piciorul! Piciorul și burta! Mă trec sudorile, dar reușesc să mă ridic. Fac exerciții de mers prin încăpere. Nu-mi ies bine, pentru că trebuie să țin picioarele drepte în timp ce riglele care îmi fixează glezna stângă scârțâie. Dar exercițiile au un scop. Pașii șontăcâinzi mă duc la ușă de unde îl văd pe Dan, într-o nișă a holului, așezat la o masă răpănoasă. Are fața violetă din cauza computerului. Din cauza *sticlei* computerului.

Mă uit în celălalt capăt al holului. Acolo e un șantier. Găleți de ciment, capre de tăiat lemne și butoaie cu var înțepenit.

"Salut!" spune Dan fără să ridice ochii din monitor. „Ești rezistent". Lansează o rafală în taste. „Recuperezi repede. Ai încercat să te sprijini în picior?"

"Nu pot. Doare prea tare".

"Mmm... Să fie totuși rupt?" se întreabă el.

O pală de vânt zgâlțâie cabana din toate încheieturile, iar ceranul, *sticla* adică, începe să facă ape.

„Ai reușit să ieși?” întreb.

Clatină din cap, zâmbește civilizat, dar ochii îi sunt prea tăioși. La un moment dat, izbește tasta *Enter* de parcă vrea s-o fărâme. Mormăie ceva. Și mai izbește o dată tasta *Enter*.

„Pot să mă plimb unde vreau. Dar n-am cum să trimit niciun mesaj. Văd și aud foarte bine, dar sunt mut. Mut ca un pește. Chestia asta mă-ncurcă de nu-ți dai seama!” izbucni el. „Eh... Am intrat în câteva ziare românești online. Meteorologii din toată lumea stau cu ochii pe noi... Cică furtuna asta n-avea cum să apară... Prezicătorii dau ca sigur că gata, sfârșitul lumii se apropie cu pași mari, cică e o chestiune de zile... Eclipsa n-a fost decât un semn premonitor, abia acum se dezlănțuie stihiiile...”

„Îi crezi?”

Ochii îi devin și mai lucitori, dar l-am făcut să mă privească în față.

„Scrie pe mine prost?”

Nu scrie. Mai pocnește o dată tasta *Enter* și continuă să se plimbe înapoi și încolo prin rețea. Zice:

„Idiotul de președinte, cu toată trena de cretini din guvern au declarat stare de urgență... Iar amicii tăi ți-au făcut ferpăre în trei cotidiane și la Foton TV. Vrei să le vezi?”

Mor de curiozitate, dar spun că nu. Nu vreau să-mi văd ferpărele.

„Cum crezi... Știi că ai o soție decentă? Ea n-a făcut niciun fel de ferpăre. Deși...” Dan își dregă vocea. „Am văzut interviul pe care l-a dat Gelu, de la punctul Salvamont din Bran. Are și el o poză într-un ziar. Ciudat!... Lumea crede că un realizator de clipuri publicitare zace mort în zăpadă și, deodată, informații care n-au legătură între ele, se leagă și sunt publicate pe aceeași pagină! Apar poze cu salvamontiști, se vorbește despre trasee montane, se trec în revistă clipuri publicitare, sunt contactați prietenii defunctului, se discută despre medicină în situații de

catastrofă, despre salvări în extremis, despre sociologia publicității, și școlile de reclamă... Nu știam că primele reclame au apărut. **n** 1532, în ziarele primei agenții de știri, cea a bancherilor Fugger și că patronul reclamei e sfântul Bernard din Sienna! Știai toate astea?"

Le știam. Era adevărat până la un punct. Patronul nostru e sfântul P cmard, corect, dar primele reclame sunt mult mai vechi. Marco Polo a fost un mare advertiser. N-ar fi vândut atât de mult dacă nu le-ar fi spus venețienilor și genovezilor basme cu izvoare de ulei care încărcău o sută de corăbii o dată, dacă nu le-ar fi descris oameni cu un singur ochi, dacă nu le-ar fi povestit ce gust au curmalele de lângă Bassora, mari cât piersica, dacă n-ar fi trasat frontierele țărilor Gog și Magog, de unde începe, pare-se, sfârșitul lumii...

„Tatăl reclamei e Moise”. zic eu într-un târziu.

„Moise? Țăla din Biblie?”

„Chiar el. Cum credeai că a cărat zeci de mii de oameni după el prin deșerturi, timp de patruzeci de ani? I-a aburit pe evrei de nu s-au văzut! Ba cu stâlpul de foc, ba cu mana cerească, ba cu Tablele Legii...”

„Pe evrei?! I-a aburit?!”

„Pe vremea aia, Mossadul era abia la început”.

„Corect...” își scutură Dan capul. „Corect! Tipii din reclamă aburesc lumea. Și când moare unul dintre ei, se face istoria reclamei, se discută despre electronică, se publică hărți și...”

„Nu pentru *oricine* ! Nu pentru orice mort din lumea reclamei se face asta”.

„Numai că tu nu ești mort”. Obrajii i se înroșesc, dă să mai zică ceva, dar până la urmă doar își drege vocea.

„Mi-e greu să înțeleg de ce ai plecat pe munte, când știai că vremea e atât de rea! Un amic de-al tău pretinde că te-a avertizat...”

„Ți-am spus să termini!” izbucnește Gloria deodată, de parcă cei doi mai discutaseră subiectul cât timp dormisem.

Nu mă bag. Mai bine stau în pat și diger supă pe care

mi-a făcut-o ea, asta am să fac. Mă ridic de pe scaun și o iau înapoi în cameră, la priciuri.

Și Gloria:

„Unde te duci?”

„Obosesc ușor”.

„Obosești?!”

„Da. Vreau să mai stau în pat”.

„Mai bine stai pe scaun. Dacă zaci, n-o să fii în stare să te miști nici într-o săptămână. Iar noi avem nevoie de tine mâine... Butelia e pe terminate, generatorul ne lasă, iar lemnele nu sunt tăiate...”

Mă uit evaluativ la computer, dar ea mi-o ia înainte.

„Consumă puțin. Și poate fi de folos. Stai pe loc!” îmi zice.

Rămân dracului în scaun. Mă trece un frison, deși lor le e cald: au obraji roșii de tot. Mă uit mai lung la Gloria. Ridică din umeri. Dan clămpăne în tastatură, iar ea se cutremură ușor, de parcă ar frisona, ca un ecou la rafalele lansate de el în computer. Mă întreb dacă n-ar trebui să fac ceva util, dar habar n-am ce se face într-o cabană izolată de viscol. Face parte, îmi dau seama, dintr-un șir de evenimente la care nu se gândise nimeni până acum, în legătură cu mine.

„Cum l-ai cunoscut pe fratele meu?”

Dan pufnește în râs.

„Enervându-mă. Eram în metrou, iar cineva sporovăia lângă mine. Mă întorc, mă uit: o tipă îi dicta ceva unui tip mărunțel și pletos care scria într-un carnețel pus pe genunchi. Le zic să mai tacă dracului, dar ei nu mă bagă în seamă. Ea continua să dicteze, el continua să scrie. Strig la ei. Ei, nimic! îi dau tipului un brânci Nimic! Ea tot dicta, el tot scria! Mă ridic în picioare, dar el îmi face semn: stai puțin potolit că-ți spun eu care e treaba! La stația următoare au coborât val-vârtej, iar înainte să iasă, el mi-a lansat peste umăr o înjurătură, una împruțită de tot... Mă reped după el, dar ușile se închid. Și atunci, el scoate o carte de vizită din buzunarul jeansilor și o strecoară prin crăpătura ușilor, în vagon. „Dacă vrei să mi-

o tragi, aici mă găsești, la șase seara..." Mă înființez la șase punct la locul cu pricina. Era un platou de filmare. Se apropie de mine un necunoscut și mă întreabă:

„Ceva de băut?”

„Am venit să-l trosnesc pe unul”. zic.

„Pe cine?” mă întreabă.

„Uite p-ăsta!” scot eu cartea de vizită din buzunar.

„Ah, nu știu dacă se poate...” face tipul.

„Cum să nu se poată? Cum? Îl fac țândări pe slăbănogul ăla!”.

„Nu știu, zău nu știu dacă se poate! Sigur nu vrei să bei nimic? Un coniac fin... O votcă...” îmi venea să-l iau și pe el la bătaie. „De ce vrei să i-o trageți?” îi zic că m-a înjurat. „Așa face mereu. Mai bine luați ceva de băut! Un whisky? Avem de toate! Dar trebuie să vă schimbați hainele... Haideti la garderobă”.

Ce mai tura-vura! Eram gata să sar la bătaie, dar atunci, au apărut patru-cinci haidamaci care m-au luat pe sus și m-au forțat să-mi schimb hainele. Eram un pachet de nervi, dar ce să fac! Ția se purtau de parcă erau nebuni cu toții! Slăbănogul ăla mă avusese, uite-așa, asta-mi spuneam în timp ce Ția se chiorau la mine cum îmi dau jos Țoalele! S-au declarat satisfăcuți și după Ția m-au lăsat naibii în pace, mi-am tras la loc hainele mele, iar tipul care apăruse primul, Ția care mă tot îmbia să beau, mi-a zis că să mă duc să-mi ridic banii, că nu mai trebuie să tragem nicio dublă, că totul a ieșit perfect din prima. Eu încă voiam să sar la cafteală, dar malacii Ția nu mă slăbeau din ochi. Fratele tău nu se vedea nicăieri.

„Ce bani?” am întrebat. „Ce duble?”

„Al dracu' Canta! Al dracu' Canta!” tot făcea tipul.

„Cum de i-a trecut prin cap...”

Eh, fusesem filmat de la intrarea în platou, cu toată discuția, cu nervii mei cu tot, fusesem filmat cum mă luaseră pe sus și îmbrăcat cu forța la garderobă. Pe chestia asta, mă alesesem cu niște bani. Mi-au adus ei banii, că eu credeam că-și bat joc de mine. Pe urmă a apărut fratele tău. Tot votcă voia să-mi dea și el. Din cauză că barosanii

ăia erau cu ochii pe mine, n-am avut ce să fac și i-am ascultat explicațiile. Cât timp stătuse în metrou lângă mine, scrisese scenele pe care, fără să-mi dau seama cum, le-am urmat... Filmaseră un clip muzical. Acum, mă plătea și-și cerea scuze pentru tot da, zicea el, nu putuse să se abțină de la jocul început încă din metrou. Votca, o dădea ca să mă îmbuneze. Ca un bonus. Îmi povestea și se hlizea, îmi povestea și se hlizea... Era încântat de cum ieșise toată trășenia. Cică e un blestem în familia voastră... Să vă folosiți de lumea din jur de parcă v-ar fi inventat-o cineva în scop exclusiv. Așa e?"

Nu-l știi pe Dietrich! – îmi vine să zic, dar Dan nu așteaptă niciun răspuns. Pur și simplu face o pauză, privind visător în sticlă.

„Votca Finlandia îmi place cel mai mult. Andrei avea acolo așa ceva. Ne-am împrietenit. Ne vedeam la două-trei săptămâni. După o vreme însă, am venit aici și l-am pierdut din vedere”.

M-a apucat râsul:

„În ce clip te-a pus să joci?”

„N-a vrut să-mi spună. Nici eu n-am insistat. Nu-mi place muzica de acum. Andrei mi-a spus că nici lui, dar că din asta trăiește...”

„Eh, și pe el l-ai cunoscut enervându-te”. face Gloria semn cu bărbia spre mine. „Nu beți împreună o Finlandia?”

„E cea mai nerușinată propunere pe care mi-o faci de două săptămâni încoace!” se amuză Dan și întinde mâna spre Gloria. Ea i-o cuprinde în palmă, iar el îi zâmbește. E mai rău, cu mult mai rău decât dacă ar face dragoste de față cu mine. Ea zâmbește, ca răspuns la zâmbetul lui, numai că ochii îi rămân nemișcați. Ochii și pleoapele ci înghețate.

Iar se aud măsurile din *The New Radicals*. Sticla se dizolvă într-o maree de pixeli, zâmbetul lui Dan se șterge cu încetinitorul, degetele lui se desprind încet din palma femeii, ea rămâne cu aceeași privire inertă, zâmbind ca fotografiată, numai mâna și-o retrace ușor, să nu-l

deranjeze, când el se apleacă asupra tastaturii.

„Oh, Dumnezeu! Baabylon!” exclamă Dan, mirându-mă: pronunța Baabylon, cu doi a. „Începe din nou! Baabylon!”

Fatima! – tastă el febril, uitând că n-are cum să primească niciun răspuns. Căsuța de e-mail se deschise însă, și scrisoarea, care cine știe de când aștepta în circuite, se revărsă pe ecran ca un tsunami informațional, făcând din Dan o fantomă, o carcasă, o oglindă din oase și mușchi – unul care doar absorbea informația, aidoma celorlalte fantome, așa zișii *Oui*, stafiile zilelor în curs, strigoii sfârșitului de mileniu, cei ce bântuiau rețeaua sub forma unor nori de date și comenzi, uitând de trupurile abandonate la intrarea în infern, rezemate discret în degetele ce apăsau tastele.

Abia atunci se șterse și zâmbetul de pe buzele Gloriei. La fel de brusc ca imaginea dintr-un televizor care se închide.

*

Fatima Axelrod. Niciodată n-aveam s-o văd sau s-o aud. Din ce mi-a povestit Dan, jpeg-ul ei figurase în rețea într-o vreme, însă nici el n-avusese norocul s-o vadă. Enpivi, predecesorul lui la stația meteo, îi povestise însă de atâtea ori despre ea, încât Dan ajunsese s-o *zărească* într-un fel, cu ochii minții. Pentru cine era interesat, *descrierea* în cuvinte a fotografiei cu pricina era încă disponibilă în rețea, deși era dificil de găsit. Documentul nu stătea mai mult de o zi la o anume adresă, din motive care vor deveni clare mai jos.

Fatima Axelrod era o femeie frumoasă – lucru recunoscut de toți cei care o văzuseră. Fotografia lansată în rețea – nu reușise nimeni s-o copieze – o înfățișa într-un fotoliu plușat, picior peste picior. Blondă (unii spuneau că nu era culoarea ei naturală) cu părul scurt și ondulat, cu ochi verzi, extrem de strălucitori (se bănuia că jpeg-ul fusese procesat cromatic) – era o femeie cu trăsături regulate, distinse, de vreo 35 – 40 de ani. Era îmbrăcată sobru, într-un taior albastru, mulat, care îi scotea în

evidență formele mai degrabă rotunde. Toți cei ce o văzuseră căzuseră de acord că ceea ce impresiona cel mai mult la Fatima Axelrod erau ochii strălucitori și fruntea înaltă, bombată discret.

Purta un colier de perle negre și ținea în mână dreaptă o pereche de mănuși din piele albă, foarte fine. Se mai spunea că avea un zâmbet meditativ. Nu-și lăsase în rețea fotografia de la intrarea în site-ul Baabylon – deși e impropriu să-i spunem site, Baabylon fiind în fond un uriaș pachet de informații, mozaicat, răspândit prin te miri ce adrese din Internet – nu-și lăsase fotografia în rețea decât preț de două ore, în ziua de 12 februarie 1998, la o grămadă de vreme după ce cunoscătorii Baabylonului deveniseră dependenți de respectivul mozaic informațional. Numai un noroc îl făcuse pe Enpivi să vadă chipul Fatimei, emisiunile ei în rețea fiind complet aleatorii, nerespectând niciun fel de orar sau adresă, la fel cum nici informațiile despre Baabylon nu așteptau mai mult de o oră, cel mult nouăzeci de minute, în același loc, înainte de a fi retrase *definitiv*, în neant. De ce își retrăsese ea fotografia, de ce erau retrase datele despre Baabylon atât de repede – totul avea să devină evident, pe măsură ce Dan și Gloria aveau să-mi explice ce înseamnă Baabylon.

Ca să nu mai lungesc vorba, Fatima nu avusese de ales, fiind *obligată* să-și retragă jpeg-ul din rețea, așa cum făcea și cu restul documentelor. De fapt, era de mirare că își afișase portretul preț de două ore, de vreme ce altfel era extrem de precaută. De la precauțiile ei se trăgeau dificultățile întâmpinate de cei care căutau Baabylon – cine nu ajungea la timp în locul unde descărca Fatima informațiile era obligat după aceea să cotrobăie după ele pe la ceilalți *connaisseurs*, în speranța că ei reușiseră să le copieze, dar procedând așa, survenea o altă problemă. Oamenii care căutau Baabylon în Internet nu se știau între ei decât după pseudonimele de rețea. Pe de altă parte, având în vedere tipul informațiilor pe care le căutau, nu prea aveau curajul să caute Baabylon de la computerul

propriu: o făceau, de regulă, de la localurile cu terminale, iar un același utilizator nu intra de două ori la rând în site-ul Baabylon din același loc sau de la același aparat.

De aici, fiica și suspiciunile. Dacă cel care solicita documentele, pretinzând că le scăpase, nu era dintre căutătorii avizați? Dacă era unul dintre cei de care Fatima se *ascundea*?

— În consecință, orice comunicare între doi *baabylonauți* era prefăcută de un set de întrebări și răspunsuri ca un fel de parole prelungite și arborescente, ce făceau apel la mitologia crescută în jurul poveștii electronice...

Dan îmi spunea însă că nici parolele cu pricina nu asigurau o securitate deplină. Oricine se putea infiltra printre cei ce căutau Baabylon și, dacă avea răbdare câteva luni, putea să deslușească la ce făcea aluzie interogatoriul prin care puteai obține documente. De pildă, ultima oară, Dan fusese întrebat: *Pe cine scannase Patra Nogales (Patra e un personaj cheie în Baabylon) în biroul de la etajul III al Corporației?*

Răspunsul era: *Pe Aswad Nordenstam* - Aswad fiind un șofer proaspăt angajat de Corporația BBB.

Urma apoi întrebarea: *Ce rol îndeplinește acum Aswad în Baabylon?*

Răspuns: *De câteva luni, documentele nu mai vorbesc despre Aswad.*

Întrebare: *Ce a văzut Patra în timpul ședinței de scanning?*

Răspuns: *Un local din Ngo.*

Ngo există?

Doar în mințile celor ce sunt scannați abisal.

Dan mi-a explicat că întrebările făceau apel la cunoașterea unui set de informații vechi de câțiva ani, asupra cărora Fatima nu mai revenise, de parcă întâmplările pe care le trăia ar fi suferit un proces de resistemizare radicală, din care repere importante până acum o vreme se volatilizaseră aproape de tot. De pildă, scanningul abisal nu mai avea importanța dinainte, când

aproape orice se petrecea în Baabylon era centrat în jurul acestei maniere de psihanaliză. De altfel, prin interogarea unor psihologi baabylonauți, Dan aflase că performanțele atinse de Patru Nogales nu aveau echivalent în viața curentă.

„Însă”, reveni el, „cineva cu adevărat interesat de Baabylon, indiferent în ce fel, poate să dea răspunsurile pe care le-am dat și eu, ca preț pentru documentele care îi lipsesc. Din cauza asta, se întâmplă ca, deși furnizezi răspunsurile corecte, să te trezești că partenerul de discuție nu-ți trimite nimic... I se face frică să nu fii din tabăra cealaltă...”

Dan mi-a întins un snop de hârtii. Enpivi copiasse pe ele un document pe care Dan se bazase când dăduse răspunsurile despre Aswad și Ngo. M-am uitat la Gloria, oarecum buimăcit de explicațiile lui Dan, dar ea mi-a evitat privirea, așa că m-am apucat să citesc hârtiile.

Probabil că Patra Nogales se uita pentru a zecea oară spre automatul de cafea când ușa localului s-a deschis larg. Sfârâitul ploii parazita zumzetul de fond al conversațiilor de la mese. Patra a tras adânc aer în piept, doar – doar ar simți aroma picăturilor grele ale musonului.

N-avea cum să simtă mirosul aversei. Nu de unde era ea. A controlat ceasul. Era șase seara.

„Uite-l p-ăla cu maimuța!” a spus Nucingen, trântind o halbă de bere pe tejgheaua din tablă lucioasă. „Nu bei și tu ceva?”

Nucingen era chinezoaică și lucrase într-un bar de noapte la Seul. Învățase să prepare cocktailuri euroamericane ameliorate, bizar, cu mirodenii cantoneze. Băieții pretindeau că dacă n-ar fi fost războiul, Nucingen ar fi putut prepara băuturi pe un avion DELTA AIRLINES, chiar și pe rutele cele mai pretențioase. O respectau toți.

Nucingen ținea mortiş să i se spună „Nişingen” – așa o învățase tipul care îi găsisese porecla, un locotenent de transmisiuni mort cu câteva zile înainte de semnarea tratatului de la Panmunjon, în 1967.

Panmunjon. Țin minte. Am învățat la istorie. Coreea,

și-a spus Patra, fără să știe că-și amintea de ceva petrecut doar în bucla voastră.

Locotenentul de transmisiuni fusese un tip tare deștept. Citise metri întregi de cărți, puse cotor lângă cotor, iar în război avusese o carieră strălucită la birourile de codificare de pe Dee Sun Drive. Dee Sun Drive era ferit de raidurile nord-coreenilor, iar el murise într-o după-amiază magnifică, luminoasă, în timpul unei partide de bridge, la o masă din grădina generalului Spaatz. Licitase trei pici *cue bid* contrate, pe care - culmea! - se pregătea să le facă. Rămăsese în mână cu un as și cu un valet când, excitat de partidă, băuse pe nerăsuflate un pahar cu apă minerală scoasă direct din frigider.

Murise instantaneu, bușind cu fruntea de masa de joc. Cele două cărți care l-ar fi dus la victorie au căzut lângă scaun, iar medicul batalionului a stabilit, clătînând din cap:

„Stop cardiac. Cred că se pregătea să vă ardă cu valetul... Ia să vedem”.

Era mai mult decât evident. Mortul care o poreclise pe Nucingen n-ar fi avut cum să piardă. Adversarul de la vest ar fi fost obligat să-i răspundă la culoare, iar partenerul de la nord i-ar fi uillat ultimul atu... Mda. O partidă excelentă.

Băieții l-au uitat pe locotenentul de la codificare. N-a rămas după el decât porecla chinezoaicei Nucingen care se lua acum de lume în barul militar afundat printre palmierii și lianele răsucite ale lunglei din Ngo.

Patra a profitat de hohotele de râs din local și a studiat mesele din fața barului. Deodată, Nucingen s-a aplecat peste tejghea:

„Hei! Ąla cu maimuța! Ce dracu' ziceai că bei?”

Ąla cu maimuța n-a răspuns imediat. Ąl chema Aswad Nordenstam. Stătea întins pe canapeaua din laboratorul Pătrei Nogales în timp ce Patra vagabonda prin mintea lui.

Ce-ar fi să-i topografieze circuitele corticale? se întrebă Patra înainte să dea un impuls sondelor. Imaginea din ecran a părut că vibrează, înregistrând traseele

aleatorii ale circuitelor prin care apărea Ngo în creierul tuturor celor scannați de Patru. În curând, imaginea va lua foc. Mda. Creierul lui Aswad părea miezul uriaș al unei nuci incandescente ce amenința să topească ecranul.

Din spatele ușii care dădea spre culoarele Corporației, se auzeau zvonuri de voci din ce în ce mai puternice. Se făcuse ora de plecare.

Patra s-a ridicat de pe scaun, a căscat și s-a întins. Venise momentul să-l trezească pe Aswad. Apoi, se va trezi și ea. Pentru el, a tras cinci mililitri de caeluxyn. Pentru ea, a mai aruncat o privire către automatul de cafea. S-a gândit că în Baabylon avusese norocul să bea cea mai bună cafea din lume. Nici chiar la Viena, pe Maria Hilfer Strasse nu găsisese ceva mai bun, deși, slavă Domnului, Viena era un loc deosebit.

La Viena, cafeaua se bea în prezența lui Eric Welser – un tip care se pricepea să catalogheze originea boabelor de cafea după aroma aburului – Cornul Africii era amărui și greu, Brazilia era dulceagă și uleioasă, Columbia era astringentă, și avea inflexiuni olfactive vagi de sake.

Asta fusese acum zece ani. Mda. Acum, Eric Welser și Patra Nogales își beau cafeaua împreună doar în bucătărie, dimineața, înainte să se arunce în mașină și să plece spre BBB Central.

Patra i-a injectat caeluxyn-ul lui Aswad. Șoferul era transpirat tot și părea că zâmbește. Din colțul gurii i se prelingea un fir de salivă. Îi plăcuse să se plimbe iarăși prin Ngo.

Dinspre automatul de cafea s-a auzit șiroitul lichidului fierbinte. Pluuff! – drept în paharul de hârtie. Eric spunea că cineva trebuia să fie o combinație subtilă de mitocan cu oligofren ca să-și permită să bea un filtru Columbian dintr-un recipient de carton cerat.

Era motivul pentru care Patra bea cafeaua numai din pahare de hârtie. Mai ales când Eric era de față. Și dacă nu era, o făcea ca să se antreneze pentru când va da cu ochii de el.

Aswad se trezi.

„Ngo?” l-a întrebat Patra.

„Ngo?” a căscat Aswad ochii.

„Ngo!” a zâmbit ea și a răsucit ecranul spre sofa. „Ții minte localul ăsta?”

Aswad s-a holbat în ecran. Nucingen înțepenisise lângă oglinda din dreapta tejghelei, cu mâna stângă rătăcită în păr. Pe un perete, se vedea un afiș pe care scria: CYRUS FUGGER L-A SCANNAT PE JFK. Semăna cu o reclamă. Cineva adăugase sub înscris. *Fugger a scannal și plutonul III*. Aswad era aplecat lângă masă - înnodea lesa maimuței în jurul unui picior de scaun.

„Ăsta sunt eu”. a spus.

„Ăsta ești tu în uniformă de pilot de vânătoare. Iar ăsta e un local militar în jungla din Ngo. Tipa de la bar se cheamă Nișingen”.

„Ngo?” s-a holbat Aswad din nou. „Unde dracu’ vine asta?”

„Poate îmi spui tu. Pe tine te-am scannat, nu?”

Aswad s-a apropiat de display. A selecționat imaginea cu el aplecat lângă masă și a mărit-o. Aswad Nordenstam - o mixtură bizară de ten măsliniu, păr roșcat și ochi de un albastru spălăcit: zăcea înghețat în ecran, cu gura oarecum strâmbată. Probabil că se pregătea să-i răspundă lui Nucingen în timp ce lega maimuța de piciorul scaunului.

„Nișingen, ai spus? Pe chinezoaica asta o cheamă Nișingen?”

Patra a bătut cu degetul în ecran, ca și cum ar fi vrut s-o sâcâie pe Nucingen:

„O lauzi tot timpul. Zici că face un daiquiri teribil. Nici de ea nu poți să-mi povestești nimic?”

„E prima oară când o văd”.

„Serios? Știi că la cel mult două-trei zile treci prin barul ei și comanzi un daiquiri cu nucșoară?”

„Daiquiri cu nucșoară?! ”

„Așa e obiceiul în Ngo. Toți cereți cocktailuri cu enibahar și nucșoară”. - Patra a condus cu mouse-ul un spot pe afișul de pe perete. „Cyrus Fugger? Nu-ți

amintește de nimic?”

Aswad și-a micșorat ochii și a clătinat din cap. „Nu. Cine e Cyrus Fugger?”

După ce am terminat de citit, Dan a închis documentul, iar eu am privit iarăși la Gloria. Din nou mi-a evitat privirea, încurcată, însă

Începeam s-o învăț pe femeia asta: nu-mi sugera nicidecum că Dan în fi un nebun rătăcit la Vârful Omu. Gloria era doar nemulțumită fiindcă el îmi arătase ceva ce n-ar fi trebuit să văd.

Ceva ce n-ar fi trebuit să văd... M-am apropiat de computer, cu ochii ținți în ecran – m-am surprins căutând adresa site-ului, deși Dnn îmi explicase foarte clar că Fatima nu avea să mai emită niciodată din același loc. Am reținut acea adresă până în ziua de UNlăzi – atunci gândeam că, cine știe cum, informația o să-mi fie utilă dacă *voi accepta să lucrez la Desant*, neștiind că soarta îmi era pecetluită deja și că înregistrarea adreselor de Internet nu intra, în niciun caz, în atribuțiile mele.

Intrăm, flecare, prin alt portal, și avem flecare o altă perspectivă asupra lucrurilor ce se lasă văzute în Baabylon”, îmi explică Dan.

Dar asta nu era tot, pentru că unii ajunseseră să se întrebe așa: cea care lansa e-mailuri, cea care se străduia să perforeze cablurile telefonice transcontinentale cu informații din lumea ei presupus îngrozitoare – era ea o femeie reală, sau era doar o *Oni* mult exagerată, o fantomă care își asumase cu *totul* o existență în Internet? Fotografia care stăruise în ecrane două ore – era fotografia femeii, sau era doar un portret generat digital?

„N-o fi cumva un joc?” l-am întrebat pe Dan.

Joc?! S-ar putea să fie și un joc, nu zic nu”, remarcă el. „Dar dacă e ceva serios? Mesajele Fatimei sunt prea... neliniștitoare”.

A continuat să-mi povestească în timp ce descărca noi și noi documente lansate de Fatima în rețea. Era 4 septembrie 1999, era 9.35 dimineața și, în timp ce zeci de MB se scurgeau în computerul lui Dan, mă gândeam că n-o

să știu niciodată dacă Fatima era adevărată sau nu, de parcă cine știe cum, eram un baabylonaut cu vechi state de plată. Și chiar dacă Fatima era o ființă în carne și oase, purta ea cu adevărat acest nume, sau folosea un pseudonim? Credea în ce transmitea? Erau doar halucinații? Se întâmplau, cu adevărat, toate cele povestite de ea? Sau pur și simplu mințea?

Fiind vorba de gânduri, adică de aminoacizi, descărcări ionice subtile și hormoni în doze de picograme – totul era nesigur și fragil, impalpabil și delicat; chiar și acum, după ce a trecut atât de multă vreme, mi-e greu să spun cine e de fapt Fatima Axelrod, ea însăși un rezervor de neurotransmițători, de enzime revărsate prin membrane celulare și de potențiale axonale propagate haotic prin creierul și trupul ei, asta dacă nu era cumva doar un complex uriaș de informații binare cu suport de siliciu. Orice ar fi fost însă, noi *toți* eram chimici, fizici, dinamici, versatili și nesistematizați – ne uneau doar fragmente infinitezimale de timp în care, comunicând, ceva impalpabil avea tendința să ne organizeze, făcându-ne să credem că avem fluentă.

Dan era la fel de nesigur în ce o privea pe Fatima, deși cotrobăia prin Baabylon de atâta vreme, dar parcă Dan nu e tot chimie! Mi-a mărturisit că Fatima fusese cea care „făcuse primul pas”, adică ea luase legătura cu Enpivi, meteorologul prăbușit în gol de pe Brâna Aeriană. Asta îl făcea să creadă că Fatima era o... entitate reală, înzestrată cu intenționalitate, cu putere de decizie și cu discernământ, dar dubiile persistau: Fatima însăși era cea care lua legătura cu noi, sau era vorba de altcineva ascuns îndărătul ei, cineva care folosea o identitate fictivă, explicitată printr-o fotografie fabricată?

Problema lui Enpivi, și mai apoi problema lui Dan, iar în curând, și a mea, era dacă Fatima Axelrod nu cumva juca un rol atribuit. Putea să fie o femeie adevărată, al cărei dublu băntuia rețeaua, jucând rolul psihanalistei Axelrod. Putea să fie și un personaj interactiv dintr-o piesă multimedia la care căpătasem acces fără să știm că

participăm la un spectacol on-line. Sau Fatima putea să fie chiar Fatima, locuind în locul geografic denumit Baabylon, ceea ce ridica o sumedenie de probleme, Baabylonul ca atare neexistând pe niciun fel de hartă consultată de cei ce îl studiau de ani de zile.

Cu toate acestea, topografia lui internă era destul de bine precizată. Din documente, reieșea că orașul în care locuia Fatima avea între cinci și opt milioane de locuitori, din care mai mult de jumătate erau vorbitori de limba engleză. Restul erau de origine cubaneză, chineză, japoneză și nord-africană. Pe lângă aceștia, mai exista un cartier compact locuit de francezi (se numea Yvelines) și unul, cu limite extrem de precise, în care trăiau ruși și ucraineni, numit Purani.

Baabylon se afla pe malul unui ocean, al unei mări, sau al unui lac uriaș - nu era clar despre ce fel de apă era vorba, nici din ce scria Fatima, nici din documentele anexe pe care le-am mai văzut.

În centrul orașului se afla, bineînțeles, zona administrativă și a birourilor mari, sediile firmelor și zona culturală - se chema Cardinals și era străbătută de două bulevarde largi, perpendiculare unul pe celălalt: El Pico și Segundo. La nord de Cardinals se întindea un cartier de case și blocuri mici, denumit Shimonoseki, în care se desfășura viața de noapte a orașului. Către vest, unde se aflau foarte multe hoteluri, se afla Casbah, deși, în anumite documente, și această zonă este cunoscută sub numele de Cardinals.

La sud se afla - bizar denumit - Ostmark, cartierul clasei mijlocii. Ostmark se afla pe un promontoriu care înainta în acea mare, ocean, sau lac, și era unit de Cardinals prin bulevardul El Pico, care urmărea, practic, faleza. Între Ostmark și Cardinals se afla o arie

li-dusă la câteva străzi și piațete, cunoscută ca Chinatown. Iar între Cincinnati, Ostmark și Chinatown, mărginit la est de El Pico, se afla «iuțicni Hale, alcătuit din cvartale de blocuri construite la finele «ocolului trecut. În Hale locuiau mai ales de vorbitori de limbă Npuniolă și

aici trăia și personajul despre care povestea Fatima cel mai mult – pacientul ei, pe care îl chema Cyrus Fugger.

La nord de Cardinals și de Shimonoseki, se aflau, în ordine, Westview și Yvelines, zone rezidențiale prin excelență. În anumite documente, sau în fragmente de documente, mai sunt menționate nume de cartiere precum Lefortovo și Bao – acestea par să fie despărțite de restul orașului printr-un braț de apă pe care se află o insulă cu numele ciudat de *Petru și Pavel*. Aceste două arii nu sunt bine definite ca amplasament în niciunul dintre documente; par însă să fie apropiate de Purani, acesta din urmă fiind alcătuit din numeroase cvartale de locuințe de-o parte și de alta a autostrăzii Key Largo, pe malul apei care o desparte de bulevardul El Pico.

Până să ajung eu la cabană, Enpivi și Dan luaseră succesiv în calcul ipoteza că Fatima folosea pentru cartiere *alte* denumiri decât cele reale... De aici până la părerea că însuși numele ei e un pseudonim, ca și Baabylon și restul toponimelor, n-a fost decât un pas.

Problema fundamentală a baabylonauților era localizarea cât de cât precizabilă a orașului, dar nici numele oamenilor din Baabylon n-au folosit la asta. Astfel, există nume ca Fugger, Nogales, Welser, Dietrich – ce coincidență!

— Sung, Mihrab, Sambora, Medici, Axelrod... Alte pseudonime, probabil, date din dorința de a asigura un anonim, un adăpost sigur pentru cea care dorea să înțeleagă ce se întâmpla de fapt acolo, în orașul în care se născuse, crescuse și apoi își exercitase profesia.

Atât Dan, cât și Enpivi, au încercat pe baza puținelor informații, și acelea învăluite în incertitudinea numelor atribuite arbitrar, să vadă cam pe unde ar putea să se afle Baabylon. Coroborând datele meteo cu cele calendaristice și cu rarele descrieri de floră și faună, au dedus că Baabylon nu se putea afla decât în emisfera nordică, între 40 și 55 de grade latitudine, undeva pe un țărm. Orașele luate în considerare, au fost: Sankt Petersburg (acolo există o fortăreață Petru și Pavel, care a avut importanța ei

în timpul revoluției din octombrie 1917, fiind locul în care a fost închis, printre alții, Kerenski), Bremen și Hamburg (extrem de multe persoane din Baabylon poartă nume germane), Copenhaga, datorită topografiei asemănătoare, apoi Londij, considerând că Southend ar fi un fel de satelit al acesteia, reprezentând ceea ce Fatima denumea ca fiind Ostmark (Southend se află la est de Londra), New York, care are un estuar care îl împarte în două și în care trăiesc soimii pelerini la care se face aluzie în câteva documente, Montreal, deși, din multe puncte de vedere, Baabylon nu are puncte comune cu acest oraș.

Chicago este și el un candidat serios, aflându-se pe țărmul Marilor Lacuri, însă Enpivi, care a locuit multă vreme în SUA, la Chicago chiar, pretinde că *locuitorii* din Chicago n-au cum să fie cei la care se referă Fatima, datorită frazelor mult mai seci și mai directe pe care le folosesc în vorbirea curentă; de asemenea, modul de gândire al celor din documentele psihanalistei nu aduce nici pe departe cu cele ce le gândește un adevărat locuitor din Chicago, mult mai înclinat spre activitatea concretă, cu compulsiuni și reacții rapide - caracteristici pe care cei din Baabylon par să nu le aibă; în ciuda întâmplărilor pe care le parcurg, ei au mai degrabă un mod de gândire european, alambicat și reflexiv, ceea ce l-a făcut pe același Enpivi să considere că, „dacă Baabylon ar trebui localizat neapărat în America - chestie care îl enerva - atunci Boston ar fi mai apropiat de replica *reală* a orașului...”

În timp ce primeam aceste explicații frugale, intrând tot mai adânc în arborizația documentelor furnizate de Fatima Axelrod, în cabană se făcea din ce în ce mai frig. M-am uitat la termometru: arăta 12 grade Celsius, dar Gloria ne-a spus să răbdăm, că încă n-avem cum să ieșim ca să tăiem lemne din cauza vijeliei și că, oricum, pe lângă mâncare trebuia să raționalizăm până și nenorociții ăia de bulumaci...

De ce am făcut acest racord? Schimbul de replici pe care l-am avut cu ea a trecut pe lângă Dan fără să-l tulbure - el încă vorbea cu noi, de reacționat, reacționa corect,

avea o mimică adecvată și mai cred că dacă l-ai fi înțepat cu un ac, ar fi tresărit. Numai că, în câteva minute, ceva îl dedublase, îl rupsesse cumva în două: o parte din el comunica cu noi, superficial, cealaltă în schimb, se revărsase cu totul în rețea, transformându-l în *Oni*, fantoma, stafia ale cărei trăsături le împrumuta odată emigrat în informație.

Mai era el real? Mai era Fatima reală? Mai era ca noi, sau devenise altceva, cu alte priorități, cu alte spaime, cu alte dorințe, cu alt crez? La fel și Dan: cât de mult puteai să ai încredere într-un astfel de om, pentru care realitatea imediată – bulumacii pe care nu-i puteam sparge cu ușurință, lipsa căldurii, mâncarea pe care trebuia s-o raționalizăm, nervozitatea pe care i-o provocam – se dizolva în fața unei alte ierarhii?

Gloria nici nu-și terminase ultima propoziție, cea în care făcuse remarca legată de situația noastră catastrofală, când el spuse febril și îndepărtat, de parcă era în altă parte, întărindu-mi dubiile:

„Ca de obicei...” ne arată el o frază scrisă de Fatima.

Își cerea scuze că furnizează informații atât de disparate, rupte între ele, dar n-avea de ales. Le trimitea concomitent pe o sumedenie de autostrăzi informaționale, spărgându-le în fragmente care să-și păstreze inteligibilitatea pe segmente destul de mari, pentru că se icmea să nu fie depistată dacă utiliza o bandă unică de transfer. Dan «punea că ea lucrase mereu așa; senzația era că informațiile pleacă! n calupuri lipsite de sens, simultan, de la câteva zeci de computere disparate, răspândite pe cinci continente, concretizându-se abia apoi într-o unică insulă din rețea, ceea ce îl făcuse să se întrebe, nu o dată, dacă Fatima Axelrod nu era, de fapt, numele unui *grup* de oameni care trăgea un semnal de alarmă.

Pentru că, ceea ce o/îi speria pe ea/ei era senzația că orașul lor era complet izolat și că nimeni nu mai intrase sau nu mai ieșise de acolo de ani de zile. Locuitorii din Baabylon se înmulțeau numai natural, biologic – nimeni nu emigra și nu se stabilea acolo, la fel cum nimeni nu pleca

din Baabylon ca să se stabilească sau să lucreze în altă parte.

De ce se întâmplă asta și cum de s-a ajuns aici? Unde se afla Baabylon? Cine controla orașul și pentru ce? – asta se întreba Fatima Axelrod, și de aceea își lua toate acele precauții când comunica.

„Și tare mi-e frică”, mi-a zis Dan, „că suntem prea puțini cei care o recepționăm”.

Tastă câteva comenzi care readuseră în ecran un tabel uriaș, cel care conținea toate documentele transmise de Fatima în ultimul an. Îi luă câteva minute bune ca să le parcurgă pe toate: erau hărți, denumiri de firme, articole din ziare, întâmplări, dispute politice, probleme de ecologie locală – Fatima le trimisese cu dorința ca Dan, sau oricine ar fi fost receptorul mesajelor ei, să afle *unde* anume era Baabylon.

„Și ai găsit?” întreb.

Dan clătină din cap.

„Orașul ei... parcă nu există”.

Gloria ridică din umeri. N-am putut să-i răspund nicicum, pentru că eram aproape lipit de Dan, iar el m-ar fi simțit imediat. Fața lui se luminează aparte, de parcă l-ar fi năpădit o spaimă plăcută și îmi arată titlul documentului abia primit: *patral.doc*. Îl pândea de câteva luni, din iunie mai precis, de când Fatima îi promisese că îi va spune povestea care o adusese în pragul unei disperări imprescriptibile deja – o disperare pe care se străduise s-o controleze ani de zile la rând, convinsă că, treptat, devine și ea obiect al patologiei pacientului ei, Cyrus Fugger – până ce evenimentele, strânse într-un tot coerent, i-au arătat că spaimile ei erau fondate, că disperarea ei era justificată și că, dacă dorea să scape, trebuia să iasă cumva în afara orașului. Să fugă.

„Dar a încercat să iasă de acolo și n-a putut? Au oprit-o la ieșire tipi înarmați? Au gonit-o înapoi?”

„Ea pretinde că mi-a transmis un mesaj în acest sens. Se pare că cineva, nu mi-e clar dacă a fost chiar ea, a avut tentativa de a ieși din Baabylon. Nu știu dacă într-adevăr a

vrut să fugă, dar cumva, acel cineva a fost *împiedicat* să părăsească orașul... Numai că documentul care descria precis întâmplarea cu pricina, n-a ajuns până aici..."

O privesc pe Gloria. Ține mâna pe umărul lui Dan. El îmi explică mai departe că Fatima *simte* că încă mai are discernământ, dar că se surprinde cum, treptat, face reflexii și capătă întorsături de gând aidoma cu ale pacientului ei...

„Așa spune orice nebun inteligent la început!” făcu Gloria.

„De asta se plânge și ea. Știe cum încep nebuniile și-i e teamă să nu-și piardă controlul, mai ales că nu are *cum* să înghită trucurile pe care ea le servește pacienților. Cunoaște artificii prin care se demontează o nebunie, și tocmai pentru că știe că sunt false, nu și le poate aplica”.

Se face și mai frig. Dan selectează *patral.doc.* cu lentoare, de parcă și-ar fi amânat o plăcere îndelung exersată, apoi scoate textul pe ecran și îl salvează în hard disk, ca să-l putem citi în liniște. Din bucătărie se aude radioul. Recunosc liniile melodice aspre, de chicao house, emise de un post din București...

„Cum Dumnezeu a început povestea asta?”

Dan tăcu, preț de câteva clipe. Apoi:

„Îți spun altă dată. Acum trebuie să văd ce scrie Fatima!”

Oh! Chiar că aveam nevoie de muzică house! De asta e nevoie acum, când mă ia cu frig. Computerul lui Dan o să ne ajute să depășim plictiseala, dar nu ține loc de căldură și mâncare – îi șoptesc Gloriei. Ea pufni scurt și-mi făcu semn s-o iau după ea în sala de mese.

Dar Dan:

„Fir-ar să fie! E exact cum am bănuț! Nu începe cu începutul!”

„La fel spunea și Enpivi”. remarcă Gloria, cu zâmbet înghețat. „Fatima trimite documentele alandala și nimeni, niciodată, n-o să le reconstituie în ordinea firească...”

Încurcată, îmi făcu semn să aștept și se duse singură în bucătărie de unde aduse încă un scaun. Mai ieși o dată

și apăru cu câteva pahare soioase și cu o sticlă de votcă.

Stalinskaya. O să mă doară capul, dar știa ea ce știa. De privit, nu mă privise deloc de vreo jumătate de minut încoace; așadar, în ora următoare o să trebuiască să mă înfofolesc cum știam mai bine și «fl-mi vâr adânc mâinile în buzunare, strângând pumnii.

Atunci am intrat pentru prima oară în Baabylon... în acea dimineață am învățat să-l pronunț și eu ca ceilalți, alungind litera a din prima silabă, până ce ieșea Baabylon. O făceau doar cei de-ai casei.

De parcă ar fi devenit locuitorii ciudatei urbe pe care se străduiau s-o localizeze. De parcă le-ar fi devenit stigmat. Dintre toți, numai Enpivi și cu mine aveam să scăpăm acestui blestem.

*

Ningea. Ieșind din grădina alăturată Karinhall-ului, Cyrus o luase șontâc-șontâc spre metrou. Se sprijinea de Fatima care, înfășată în șal, mergea gârbovită ca o babă reumatică. Se auziră sirenele unor ambulanțe și șuvoiul de automobile se înghesui spre trotuar. Se făcuse polei.

Ajuns în fața treptelor ce coborau la metrou, Cym simți cum îl ia amețeala. Începu să respire mai greu. Unde am pus flaconul cu Berotec? Se uită la ceas și se strădui să-și amintească ce e Berotecul.

Fatima îl privi pieziș:

„Ți-e frică?”

Cyrus se zgribuli. Intru în metrou și mă cheamă Cyrus Fugger, își zise. Când am să ies, cine o să fiu?

„Ce e Berotecul?” se interesă Cyrus.

„Un medicament... un spray... E pentru astm”.

„Pentru astm. Da”. făcu Cyrus. Astm? Cyrus nu-și amintea să fi avut astm. Iar *celălalt* nu se juca cu chestii din astea.

„Crezi că lumea știe deja cum arăt?” întrebă el deodată.

„Cyrus, Cyrus!” clătină Fatima din cap. „A trecut prea puțin timp!”

„Cât?”

Fatima se uită la ceas.

„Nu-s decât două ore și jumătate de când ne-am văzut cu Patra și Eric... Când să fi avut timp să-ți difuzeze semnalmentele?”

„Nu-i cunoști... Tu chiar nu-i cunoști... Crezi că cel de afară nu *le-a* furnizat informațiile necesare?”

Peronul se golise. Cyrus trase cu ochiul la doi tipi care se holbau la călători și tuși de câteva ori, cât să-și vâre mai adânc capul în guler.

„Acum!” șuieră Cyrus.

O smuci pe Fatima și intrară în vagon în ultima clipă. Privi pe peron. Cei doi tipi se holbau la fel de buimaci încoace și încolo.

„Unde e Paik Station?” făcu Cyrus semn spre harta de deasupra geamului. Fatima dădu să-i arate, dar Cyrus îi șuieră: „Nu cu degetul! *Spune-mi!*”

Iar Fatima, înghițind în sec: „E un cerc roșu, în stânga, sus. Nodul ăla în care se intersectează o grămadă de linii... Park Station!”

Cyrus îl găsi imediat. Privi într-o parte și în alta și își suflă nasul. Vagonul mirosea a transpirație. Treptat, geamurile se abureau.

Deodată, un ins o înghesui pe Fatima. Cyrus o trase spre el, dădu să se uite la tip, însă acesta tuși, cufundându-și fața într-o batistă.

Tipul din dreapta o înghesui din nou pe Fatima. Cyrus făcu un pas la stânga, dar se lovi de un alt bărbat care se vâra în coasta lui, boțind pardesiul elegant al lui Hugo. Pe ăsta îl văzu bine. Avea o figură pătrată, buze groase și palide. Era learcă de sudoare și duhnea a camfor. O pată vineție îi acoperea bărbia, dar se spunea că cei cu pete erau mai puțin contaminanți.

Tipul îi înghesui și mai tare.

Vor să ne buzunărească, gândi Cyrus și se uită la femeia din fața lui – abandonase conversația cu vecina ei și privea undeva deasupra, străduindu-se să nu bage de seamă ce se întâmplă. Cei doi îi striveau lin ce în ce, așa că Cyrus se trase în spate, dar acolo aștepta un al treilea

bărbat și el duhnea a camfor. Fatima se cutremură, iar femeia de pe scaun deschise poșeta, forfotind proteste prin ea.

„Nu-i băga în seamă!” îi strecură Fatima. „Fă-te că nu-ți dai's: ama!”

Mintea lui Cyrus se goli brusc – dădu să se smulgă dintre cei trei, însă tipul cu fața pătrată ridică genunchiul, gata să lovească. Cyrus îl îmbrânci: am să trec *prin* el, asta am să fac... Scrâșnind, metroul opri în stație.

...ieși din vagon ținând-o pe Fatima de mână. Privi în urmă, în timp ce ea îl fixa cu ochii măriți de spaimă: Doamne, cum ai putut, dar cum ai putut, se holba ea, apoi ochii îi rămaseră ațintiți asupra mâinii lui drepte: Doamne, cum ai putut...

Cyms ținea pumnul strâns și oasele îl dureau. Tipul cu fața pătrată se prelingea între scaune, ținându-se de burtă, iar cel de-al treilea, aplecat să-l ajute, privi spre Cyrus:

„Domnu'... Domnu'... Ce faceți?”

Era un asiatic prăpădit, o mână de om.

Cyrus o trase pe Fatima după el. Se apropiară de treptele ce duceau afară.

„Ieșim?” întrebă ea.

Nu-i răspunse. Peronul era așa de aglomerat încât nu-și dădea «cama dacă cei trei se luaseră sau nu după ei. Băgă mâna în buzunar, găsi legătura de chei și o desfăcu. Când ușile metroului dădură să ne închidă, aproape că smulse brațul Fatimei, năpustindu-se în vagon. Lovi doi bătrâni. Unul întoarse capul, dezgustat.

„Mă scuzați!” le zise. Se răsuci spre Fatima: „Scuză-mă și tu!” Desfăcuse cheile din breloc și strânse una în pumn, astfel încât să i se ițească printre degete. Numai un pumn! – și cel izbit o să cadă, oricât de mare ar fi! Un pumn, un singur pumn – numai să-l plesnesc drept în față!

Garnitura pomi clătinându-se, și Cyrus îi văzu pe cei trei, reflectați în fereastră: alergau încoace și încolo pe peron. Cel cu fața pătrată încă se ținea cu mâinile de burtă.

Oraș nenorocit! Își spuse Cyrus, dădu drumul cheii și își acoperi fața cu batista, prefăcându-se că-și suflă nasul. Apoase uită la ceas. Oare *celălalt* reușise să recruteze noul operator? Îl trimisese pe munte, după cum era planul?

La următoarea stație luară primul tren în sens invers. La 11.40, ieșiră la suprafață - ajunseseră în Shimonoseki - iar Cyrus sună la pistriatul care înmâna doar scrisori în plicuri Vespucci. Declic. „Alo?” Cyrus recunoscu vocea pistriatului. „Unde ești?” îl întreabă, „în Cardinals. Lângă Camera de Comerț”. Găsi Camera de Comerț și numără câte stații îl despărțeau de puști. Se uită la ceas, calculă intervalele de timp dintre stații și zise: „Ia metroul spre Purani! Bănuiesc că ai *ceva* la tine”. „Oh, așteaptă de ani de zile! A stat în seif... cu bijuteriile de familie”.

vbine. O iei spre Purani! Să fii la prima ușă din al doilea vagon! „Închise și se uită la ceas. 11.45. Ninsoarea se întetise într-atât încât mașinile abia se târau. O strânse pe Fatima de braț și coborî în stație șontăcând, la timp ca să ia prima garnitură spre Hale. Cyrus zâmbi în sinea lui: era absolut sigur că Fatima habar n-avusese despre pistriat și despre plicul Vespucci... Prin urmare, și celălalt va fi luat prin surprindere. Din când în când o merita cu prisosință La 11.58 ieșiră în stația ce dădea la intersecția dintre Segundo Boulevard și El Pico. Cyrus privi în jur cu ochi cleioși, ca și cum s-ar fi aflat undeva în afara sa, asistând cum trupul i se mișcă dintr-o parte în alta a peronului, apoi, în minte i se prăvăli imaginea văzută când pusese pentru prima oară la ochi binoclul Zeiss...

Silueta Ptrei Nogales îl îngrijorase de la bun început. Intra în birou la nouă fix și se apuca de lucru imediat. Pe la unsprezece, bea o ceașcă de cafea și fuma o țigară, timp în care rezolva corespondența. Apoi iar lucra. La unu ieșea să ia prânzul cu Eric. Se întorcea la două și lucra până la cinci. Când se relaxa, privea *fix* pe fereastră.

Se comporta normal. Totuși... De ce o privea Cyrus mereu cu senzația că așteaptă un anunț din partea ei? De ce îl îngrijorase într-atât?

Acum trei ore ajunsesese față în față cu ea pentru

prima oară. Acum două ore și jumătate, ea îl sunase. Fusesse ambiguă în ambele situații. Poate că nu ea trebuia să-i remită mesajul? Poate că nu ea era aliata Fuggerilor? ... Dumnezeu, Cyrus trebuia să dobândească BBB înapoi pentru stirpea Fuggerilor, lupta începuse deja, însă lucrurile se încurcaseră...

Îl luă cu ameteală: *să dobândească BBB înapoi pentru stirpea Fuggerilor...* De-asta o privise pe Patra vreme de zece ani? De-asta făcuse boala aia ciudată? Sau boală era tocmai ideea că BBB îi aparținea?

Își scutură capul. Fatima îi mâncase degeaba o grămadă de bani: boala lui era neschimbată de zece ani! O simțea și acum, privind în jur. Nu-i fusese frică numai de Patru, examinând-o cu binoclul - îi era frică de fiecare om din metroul ăsta nenorocit! Erau prea mulți. Se mișcau la îndemână. Cyrus se simțea în fața lor atât de expus de parcă ar fi fost dezbrăcat... BBB! A Fuggerilor! mai bine se ducea dracului la loc pe stradă, să bea și să se injecteze alături de ceilalți tâmpiți! La asta era cel mai bun. Să zacă și să se gândească fără scop. Eventual să dea din gură. La asta, era în mod sigur mai tare decât idiotul de Welser!

Metroul dinspre Camera de Comerț intră în stație, vuind, iar Cyrus și Fatima se îmbulziră în primul vagon. Gâfâind, Cyrus își făcu loc cu coatele, se înghesui printre oamenii care strănutau și tușeau, iar Fatima aproape că se sufocă; dar Cyrus ajunsese în capăt și privi în vagonul următor.

Se înăbuși și se auzi cum șuieră discret. Să mă potolesc, își spuse, să mă liniștesc... Apoi, îl văzu pe pistriuat, ca prin ceață, în celălalt vagon. Se ținea de o bară, înghesuit și el. O femeie tușea în spatele lui, făcându-i pe călători să-și întoarcă fețele, îngroziți. Cineva tuși și lângă Cyrus. Se auzi o remarcă:

„La Londra au început să moară pe capete. Cică doctorii n-au ce să facă”.

Era 12.00 fix când radioul anunță: „Nu privi înapoi când părăsești Hadesul, Cyrus! Aliații îți urează să găsești calea...” începură acordurile vagi ale piesei Where *the*

Streets have *no* Name, *cu* U₂; pe spinarea lui Cyrus se prelinseră sudori reci, apoi creierul îi pompă imaginea biroului Patrei, iar Cyrus simți cum se sufocă... Berotecul! îl uitase cine știe unde...

„Nu ți-e bine? Vrei să ieșim afară?” întrebă Fatima.

Se înăbușea fir-ar al naibii să fie, îi era teamă să nu gâfâie zgomotos și n-avea Berotecul la îndemână. O să ies, își spuse, o să ies din vagon și o să mă duc la puști. Pe urmă o s-o trimit pe Fatima să cumpere caseta cu *Cel mai înalt Turn din Baabylon*.

Și după aia o să ies din găoace fără teamă. Deja pot să-i pun pe Welscri cu botul pe labe! Dar, de ce naiba nu *răspunde* Patra la comenzi?

Se uită în celălalt vagon. Puștiul nu părea să fie urmărit, dar chiar dacă îl urmărea cineva, Cyrus n-avea de ales. Îi trebuia plicul Vespucci cât mai repede.

Garnitura opri. Mai mult duși pe sus, Cyrus și Fatima ieșiră în stație. O luară spre primul vagon și, odată ajunși în fața ușii, Cyrus strigă:

„Hei, tu! Dă-mi plicul! Plicul Vespucci!”

Puștiul tresări. Duse mâna în jacheta de piele, dar Cyrus deodată strănută în palme și auzi un plesnet – ridicând capul, văzu figura mirată a puștiului: brațul stâng îi explodase într-o eflorescență de sânge și piele tăbăcită.

„Plicul!” strigă Cyrus, privind peste umăr.

Tipul era aproape lipit de el, gata să tragă din nou. Cyrus o smuci pe Fatima și se azvârli cu toată puterea în vagon. Câteva femei strigară ascuțit, iscând o hărmălaie nemaipomenită. Fatima se rostogoli pe podea și ochelarii îi căzură pe jos: ce dumnezeu se întâmplă? ce naiba se tot petrece? spune-mi odată...

Geamul din ușă bubui și garnitura se puse în mișcare; lumea striga tot mai tare, iar cineva dădu să tragă de semnalul de alarmă.

„Nu te mișca!” șuieră Cyrus, iar cel ce dorea să tragă alarma încremeni.

O fereastră plesni precum un cearșaf rupt și o cascadă de cioburi se revărsă peste pasagerii ghemuiți în

scaune – larma din vagon deveni asurzitoare, amestecându-se cu răcnetele ce se auzeau de pe peron.

„Plicul!” strigă Cyrus, acoperind strigătele.

Pistruiatul se contorsiona de durere și scoase din jachetă un pachet voluminos. Acum! își spuse Cyrus și, lipind pachetul de piept, se repezi să tragă semnalul de alarmă.

Roțile vagoanelor scrâșniră, iar călătorii se clătinară, împleticindu-se printre bare și scaune. Garnitura înțepeni – se auziră bufnete și zornăit de geamuri sparte.

Cyrus îl trase pe puști după el și o caută pe Fatima. Încleștată de o bară, se holba dintr-o parte în alta. O smuci și pe ea, se cățără pe scaunul de sub un geam fărâmat, o îmbrânci afară și sări după ea în tunel:

„Te ții după mine!” îi strigă puștiului.

Căzură lângă șine, iar Fatima se repezi la cea mai apropiată ușă și o zgâlțâi, încercând să urce înapoi în vagon.

„Ai înnebunit?” o prinse Cyrus din urmă. „Hai!”

„Încotro?” strigă pistruiatul.

„Ieșim! Prin gura de aerisire!” se trezi Cyrus că urlă și o luă înainte, *amintindu-și că trebuie să dea de un culoar lateral care îl va scoate afară.*

Fugiră de-a lungul garniturii până ce simțiră pale de aer umed năpustindu-se dintr-un culoar lateral. Un conductor striga să nu se facă panică, dar o sirenă se porni să vuiască, făcându-i pe călători să izbească în geamuri, spulberându-le unul după altul.

Cei trei se repeziră în culoar și se treziră în fața unor trepte pe care le urcară atât de repede încât Cyrus izbi cu capul în grilajul ce dădea afară.

„Ajută-mă că-i al naibii de greu!” îl îndemnă pe puști.

Se opintiră, dădură la o parte grilajul ce scrâșnea și ieșiră târâș din gura de aerisire. Gâfâind, se rostogoliră în iarba umedă pe care zăpada înghețase în petece cenușii. Doamne, cum mai ninge!

„Unde naiba suntem?”

Cyrus dădu să se uite împrejur, dar cuvintele îi veniră

pe buze înainte să fi înregistrat cel mai mic punct de reper, semn că *celălalt* nu uitase de el.

„Suntem în cimitirul Purani... Pfuuh! Suntem în Baabylon, ce mai!” Se ridică și-și scutură hainele apoi se uită după Fatima. Se scutura. Părea buimacă, dar, ca de obicei, băga totul la cap. Cu prima ocazie o să scrie afară, iar lucrurile o să se încurce iarăși – cine știe cine ce va mai afla despre cele ce le făcuse Fugger...

Abia atunci, Cyrus realizează cât de greu era pachetul. „Iisuse! Ce-ai adus aici?” îl întreabă pe pistruiat. „E un afurisit de cărțoi!”

„E o cronică, d-le Fugger! E cronica pe care noi, cei din familia Dietrich, ne-am lăsat-o moștenire din tată în fiu ca să ajung să v-o dau *Vouă* astăzi”.

*

Unii spun că boala de-i zicem ciumă se face din descântec de supărare, dar zău că n-are rost să credem în astfel de oameni care nu sunt decât un fel de Frânei necredincioși ce au legat prieteșug tocmai cu Turcul. Pe Frânei, așadar, n-o să-i credem cum n-o să-i credem nici pe alții ca ei care spun că tot niscaiva vrăjitorii ar duce la răspândirea bolii; chiar eu am întâlnit țărani în Saxonia care povesteau că în anii ciumei, ținutul lor era bătut de puhoi de vrăjitoare ținând noapte de noapte sabbaturi de la care Diavolul și jidovii erau nelipsiți, însă se știe prea bine că prin părțile Saxoniei evreii nu sunt iubiți, de unde și amestecul de cuvinte prin care Saxonii numesc întâlnirile vrăjitoarelor tocmai cu vorba folosită de evrei pentru ziua lor de odihnă.

Alții cred că ciuma e trimisă de Cel de Sus ca să ne amintească de păcatele ce le-am făcut, dar ăștia sunt doar niște catolici mincinoși pentru că, în ce fel ar putea Domnul să dezlănțuie stihiile asupra noastră? A mai făcut-o de atâtea ori și mare lucru n-a câștigat, de a fost nevoit să-L trimită pe Fiul ca să mai încerce o izbăvire cu noi, cei care atât de greșiți suntem. Zău dacă-mi vine să cred că El ne-ar mai pedepsi vreodată: ca să zic așa, pedeapsa o porți în suflet așa cum Iisus l-a purtat în urma-l pe Petru -

pedeapsa e adânc înrădăcinată în tine, aşadar, şi câteodată izbucneşte luându-ţi minţile.

Însă ciurma e doar boală trupească, iar Domnul nu ne-ar mai pedepsi aşa, omorându-ne cu miile, despărţind soţul de soţie, fiul de mamă, iubitul de iubită, doar ca să ne încerce credinţa, după cum a făcut-o cu Iov care şi-a primit averile înapoi, însutit. Aşadar, eu spun că trebuie să fii cel puţin catolic ca să-l bănuieşti pe Domnul de atâta nimicnicie.

Ca dovadă, prin părţile Wittembergului nostru prea puţină lume crede în atari prostii.

Călătorind, i-am mai auzit pe unii – erau Iberi din Aragón – care ziceau că ciurma vine prin vis. Cică ar fi un fel de stafii ce-ţi calcă pragul casei din vis şi care-ţi îndrugă verzi şi uscate. De vrei să ştii de-o să fie ciurmă când în somn ţi se arată un străin slab, cu haine trenţuite, trup ceţos şi ochi lucitori, îmbie-l cu sare: spune-i că ai uitat să sărezi bucatele de i le-ai pus în faţă şi pune-i sare încă pe atât pe cât are mâncarea. Dacă năluca n-o să se plângă şi o să se lingă pe bot, Aragónezii spun că e semn de ciurmă.

Şi alţii cred că ciurma ne e adusă de strigoi, numai că strigoii nu trebuie să ne apară în vis; ei pot să apară şi aşa, să se plimbe ca năuci prin casele noastre, dar cum ei fug de usturoi precum dracul de tămâie, atunci lumea le pune usturoi la uşi şi ferestre, ca să scape şi de ei şi de ciurma pe care ne-o aduc, din prea multă răutate.

Însă, cu tot usturoiul pus pe canaturi, cercevele, clanţe şi încuietori – ciurma tot ne răpune, fie că-i adusă de strigoi, fie că nu.

Mai sunt unii – şi pe aceştia îi cred eu – care spun că ciurma vine prin văzduh. Ei mai cred că şoarecii care se înmulţesc în vremea ciumei exală un fel de miasme care se abat asupra noastră. Am întâlnit odată un astfel de om, tare citit, care mi-a povestit cum e cu ciurma şi eu pe el l-am crezut, ba mai mult, am şi plecat cu el, lăsând totul baltă în urmă-mi, măcar că aveam trebuşoarele mele în târgurile Wittembergului şi Augsburgului şi nu numai.

Mai întâi m-a întrebat dacă știu cum e cu gâlcile și dacă n-am observat că și la ciumați le apar un fel de gâlci pe la subsuoară și pe la plintă, dar asta știe oricine și, când eu i-am spus că am văzut astfel de ciumați, el m-a întrebat de ce cred eu că la copiii din anume familii apar gâlcile, în timp ce la copiii din alte familii nu apar.

N-am știut și el mi-a spus că cei ce fac gâlci respiră în aceeași casă, beau apă din aceeași fântână și mănâncă din aceeași strachină cu toții. Pe urmă m-a întrebat dacă știu cam de când ne bântuie ciuma pe noi, oamenii, iar eu i-am spus că trebuie să fie cam de când au apărut doi Papi deodată, deci cam de pe la anul 1300 după Nașterea Domnului.

Aici, el mi-a spus un lucru ciudat:

„Papii ăia doi n-au apărut la 1300. Să știi de la mine, care sunt catolic, că Papii sunt niște mincinoși. În ce an crezi că suntem acum?”

Eram, credeam eu, în 1531 de la Nașterea Domnului. Trecuseră mai bine de treisprezece toamne de când Carol Quintul urcase în scaunul împărațesc, dar omul cu pricina mi-a zis că asta e o prostie, că eram în anul 954 de la Facerea Domnului și că Papii, știutori de slove cum erau, ne trăsese ră pe sfoară cum știuseră mai bine adăugând de la ei putere aproape șase sute de ani peste cei trecuți după Nașterea lui Iisus, ba mai mult, nu se opriseră aici și mai puseseră de la ei regi care nu trăiseră niciodată, războaie care nu se petrecuseră nicicând, ba chiar și mai multe cruciate decât fuseseră de fapt.

Dar asta nu era cine știe ce față de cele ce avea să-mi spună mai apoi: ciuma nu apăruse odată cu înscăunarea celor doi Papi, blestemați fie în veci Scaunele lor Pontificale, și ăla de la Roma și ăla de la Avignon! Ciuma, povestea el, omorâse puhoi de lume încă din Eghipetul cel vechi, unde se ridicaseră piramide, la fel se petrecuse și în Babylonul spurcat, de-a trebuit să vină Cyrus să-i dezlege pe toți cei strânși acolo în gheara Satanei, și la fel se întâmplase și la Atena, pe vremea când Iisus încă nu venise peste noi și nici Biblie pe care s-o știm nu era, așa că, nici

gând ca Domnul să pedepsească cu ciurma niște dobitoace neștiutoare ca noi, că doar nu era să izbească în oameni înainte să-și fi răspândit Cuvântul!

„Miasmele, miasmele poartă toată vina!” mi-a zis omul acela.

Eu încă mă întrebam de ce să fi avut nevoie Papii să scoată din burtă șase sute de ani, bașca războaie și regi care n-au existat, când străinul m-a întrebat cam câte feluri de miasme cred eu că sunt?

„Nu știu”. i-am zis. Atunci el mi-a spus că un vraci deștept cum era el știa mai multe decât Hippocrat despre miasme, așa că mă învăță că sunt miasme umede și miasme uscate, miasme calde și miasme reci, miasme puternice și miasme slabe, miasme fulgerătoare și miasme aproape la fel de blânde ca soarele de mai.

Ciuma, zicea el, e o miasmă caldă, umedă, puternică și fulgerătoare. Gâlcile sunt o miasmă umedă, caldă, slabă și blândă. Cufureala e umedă, rece, slabă și fulgerătoare. Apoi, m-a întrebat:

„Dar tu ce crezi? Dacă miasmele astea sunt în văzduh, de ce nu ne îmbolnăvim cu toții mereu? N-ar trebui să fim mereu bolnavi de gâlci, de cufureală și de ciumă, în același timp?”

„Ar trebui să fim un fel de morți care merg pe câmpuri și prin târguri și, atunci, de ce să ne mai fi făcut Domnul din huma Edenului?”

„De plictiseală”. se scăpă străinul și râse cu gura până la urechi pentru că lui nu prea îi e frică de cele sfinte, nici măcar de Scripturi, despre care spunea că fuseseră aduse în fața noastră de niște mincinoși aidoma Papilor care puseseră de la ei atâția ani de păcate în cârca noastră.

„Păi da' știi tu câte Scripturi au zvârlit la o parte doar pentru că așa au avut chef? De unde au știut hoții ăia care Scripturi să dea deoparte? Da' mai știi tu că ce citim noi a fost obiect de negoț între fariseii ăia doi, nenorociții de Petru și Pavel? Unu' s-a lepădat de El de spaimă, iar ăl'alt a chefuit și s-a distrat pân-a rămas neputincios și

beteag, drept pentru care s-a gândit c-ar fi bine să predice cumpătarea, de vreme ce femeile îl făceau să coțăie și vinul îl făcea să verse ca netrebnicul... Dă-mi putere, Doamne, să fiu cast, dar nu imediat!...”

Noroc că eram singuri în tavernă la ora aceea. Și noroc că străinul s-a potolit repejor după ce i-a blestemat pe Petru și pe Pavel...

Pe urmă, mi-a strecurat la ureche că miasmele cuprind văzduhul doar din când în când și că cei ce umplu văzduhul de miasme nu sunt numai șobolanii, mortăciunile, mlaștinile sau vânturile pârjolitoare. Oamenii, zicea el, oamenii umplu văzduhul cu miasme, mai ales cei lipsiți de putere și de voință. Cu cât mai mulți oameni sunt la un «loc, cu atât miasmele sunt mai puternice, și numai „trupul astral”, care se trage din cele mai înalte țării, îi poate face pe oameni puternici și în stare să treacă peste boală în ciuda miasmelor.

„Tu n-ai văzut, sau n-ai auzit că atunci când mulțimile vin dintr-un loc și se așază în altul, boalele năvălesc după ele?”

Cică așa ar fi cu boala francească. Spanioli, lusitani și angli s-au dus peste Marea Oceanică și după ce s-au întors au răspândit boala francească, numită astfel pentru că e o boală de indieni sau chinezi din cei de dincolo de Marea-Ocean.

Chinezi, indieni sau oricum le-ai zice, popoarele acelea aveau miasma bolii francești pe care ne-au dat-o la troc cu vărsatul de vânt dus de ai noștri în acel așa-zis Cipangu sau India, măcar că țărmurile descoperite de Amiral și de Amerigo nu aduc nici pe departe cu coasta Coromandel și nici băștinașii nu sunt asemenea slujitorilor Mikadoului, iar despre coloniale, ce să mai vorbim? – eu am adus o grămadă de piper, enibahar și scorțișoară din India cea adevărată, pe când mirodeniile venite din țările de dincolo de Marea-Ocean nu se potrivesc nici pe departe cu mărfurile știute de mine...

Cu alte cuvinte, văzduhul din *jurul* oamenilor e plin de miasme. Iar dacă miasma e puternică, atunci ea

cuprinde întreg văzduhul, nu doar cel dintr-o casă, târg, sau corabie, să zicem. Aşadar miasmele nu sunt aerul propriu-zis, ci nişte corpuri tare mici, asemănătoare cu acei atomi descrişi de Democrit din Abdera cu mult înainte să se fi născut Iisus. Pe aceşti atomi, nici măcar Sfânta Scriptură nu îi neagă, ba chiar îi aminteşte când ne vorbeşte despre chivotul Domnului, ca să nu mai vorbim că soţia lui Lot a fost preschimbată în sare tot de asemenea atomi, cei care, după spusele străinului, au făcut din Sodoma şi Gomora pulbere ucigătoare de le-au căzut jidovilor – prizoniţi mai sunt – părul şi dinţii.

Despre atomi se spune că sunt atât de mici că nu-i poţi vedea cu ochiul liber, iar cel care îmi povestea recunoştea că nici el nu ştie ce formă au atomii, deşi era înclinat să creadă că aduc cu picăturile de ploaie. Numai că atomii de care vorbea greul din Abdera sunt morţi, pe când cei care alcătuiesc miasmele sunt vii, pentru că înseşi boalele sunt vii şi se întind de colo-colo, ucigându-ne, sau punându-ne la pat tocmai pentru că sunt vii şi mănă din noi.

Ajuns aici, omul a făcut o pauză şi a cerut de mâncare. Era tare gras şi spunea că vine de la drum lung şi că mai are de făcut încă pe atâta. Nu-i cuviincios să întrebi oamenii de unde vin şi unde se duc pentru că până la urmă ajung să ţi-o spună şi singuri, aşa că mi-am păstrat răbdarea, mai ales că grăsanul s-ar fi putut arăta interesat să-mi povestească despre drumurile lui care au fost tare multe. Eu mai stătusem de vorbă cu călători şi ştiam o grămadă de lucruri despre drumuri, dar despre boli care sunt ficele miasmelor, care miasme sunt ficele atomilor vii, nu prea auzisem.

Ca să nu mai spun că nici de anii ăia cu care fusesem păcăliţi nu aveam ştire. De ce să-i fi adăugat Papii?

— Erau ei catolici, dar tot mi se părea rău din cale afară!

Grăsanul a vrut să bea vin de Mosella şi pe ăsta i l-am plătit eu, doar – doar ar mai vorbi, ceea ce el şi făcu şi nu ştiu să spun dacă a fost bine sau rău că i-am dat vinul

pentru că din pricina acelei sticle de Mosella, cred, am ajuns să-mi las baltă treburile și s-o iau la drum cu noul venit.

Ce mi-a mai spus el de am ajuns să-l însoțesc?

A început prin a-mi spune despre popoarele care au bătut Europa în primele secole după Hristos, în niște ani care, într-adevăr au existat. Oh, câte boli au adus cu ele popoarele alea! făcuseră la fel ce făcuseră și ai noștri când au traversat Marea-Ocean. Numai că, la fel cum năvălitorii au adus cu ei miasmele bolilor, și-au adus și limbile care, precum boalele, s-au întins de-a lungul și de-a latul comitatelor, regatelor și imperiilor...

Sciții au adus lepra din Persia și au lăsat-o la Gurile Istrului și, după aceia, alungați de huni, au lăsat-o în Dalmația, iar apoi, alungați și de acolo, au dus-o tocmai în Iberia, măcar că Papii ăia mincinoși le-au spus apoi sciților Goți, măcar că Goții cică, *n-au existat niciodată*.

Hunii, la rândul lor, au adus cu ei boala vărsăturii de apă, cea care te îneacă pe nepusă masă, după ce tușești. Maghiarii au adus boala căpușelor, căpușele exalând un fel de miasmă care te umple de blânde, și din cauza asta se zice că maghiarii se scărpinau tot timpul, la masă, în pat, pe cal, ba chiar și în vreme ce se împreunau și tot așa.

Numai că, pe lângă lepră, Goții, sau Geții după cum și-au spus ei înșiși *crezând în Papi*, deși *altminteri sunt sciți*, ne-au adus și datina lui Arie, cea care spune că Iisus e om ca oricare, datină pe care au lăsat-o tot așa: de la Gurile Istrului, trecând prin Dalmația și nordul Italiei, până în Iberia. Eu cunosc niște bancheri florentini pe care îi cheamă Vespucci și care țin în ascuns doctrina lui Arie și, în loc să se *roage* la Iisus, *stau de vorbă* cu El la fel cum fac și eu cu străinul ăsta, de parcă ar vrea să le treacă timpul mai ușor, ba cică II mai și îmbie câteodată cu niscaiva vin sau came friptă de miel. Grăsanului nu i-am spus despre familia Vespucci, i-am zis doar că am auzit de Arieni și că și cunosc unii, iar el m-a întrebat dacă oamenii despre care îi povestesc nu locuiesc la Florența sau la Milano, iar eu m-am albit la față și, crezând că am de-a

face cu un vrăjitor sau cu un inchizitor, m-am jurat că nu și el mi-a spus că se miră foarte pentru că, din câte auzise, ceva urme de-ale Goților rămăseseră la Florența și că există chiar și niște familii faimoase de bancheri, urmașe ale longobarzilor, care tot un fel de așa-ziși Goți au fost, și care țin doctrina lui Arie aia de până la urmă i-a supărat pe așa-zișii Goți cu Papii. Legea lui Arie a fost făcută de un om ce-i zice Wulfila, dar până și numele ăsta e inventat de Papi, ca și întreaga limbă a Goților care n-au existat, măcar că Sciții înșiși au ajuns să se creadă Goți, adică urmași de-ai Geților, care ăștia au existat cu adevărat. Mărturisesc că străinul mă încurcase de tot, pomenind de niște popoare care ba existaseră, ba nu existaseră, ba crezuseră că există și așa mai departe. Zi-i lucrătură de-a Papilor însă, și-ai să vezi de câtă netrebnicie sunt în stare!

Lepra și doctrina lui Arie s-au răspândit cam în același fel, îmi zise străinul. Au ajuns prin aceleași locuri, ca și un anume fel de a lucra metalele, rămas în urma Sciților de li se zice Goți peste tot pe unde au trecut, de parcă și limba și doctrina și meșteșugul tot ținute în spate de miasme nevăzute ar fi.

„Toledo!” am vrut eu să mă fălesc cu cele ce le știam despre armurăriile din acel târg, care sunt cele mai tari și serioase din Europa noastră.

„Pe dracu’, Toledo!” făcu străinul. „La Toledo se fac spade bune din cauza arabilor, nu a Sciților! Dar dacă vrei să știi, tot prin Sciți, regii coroanei spaniole se înrudesesc cu vechii regi de la Istru. Oh”, exclamă străinul atunci, „sint că înnebunesc. Toate lucrurile astea despre care discutăm noi acum se întâlnesc altundeva, într-o singură propoziție, dar care e aceea?”

Rămase câteva minute pe gânduri, timp în care, încruntat, își bău vinul. Apoi, continuă.

Ți-am spus despre Goții cari nu există, fiind Sciți. Ei cred în niște ceruri puse unele peste altele, că așa au învățat de la părții din Persia cu care s-au bătut și de la care au luat și lepra. Părții spun că cerurile sunt precum caturile unei case din târgurile cele mari, așa că, ce să ne

mirăm că acolo unde sunt boli din acelea în care îți cad degetele și nasul, sunt și oameni care cred în ceruri suprapuse? Oameni din ăștia sunt peste tot pe unde au trecut Goții. Și în Balcani, și în Kossovopolje și în jurul orașului Nîmes. Au luat de la Goți odată cu boala și credința în cele 7 sau 9 ceruri. În plus, ei cresc oi, precum aceiași Goți, care oi, povestea străinul, dau boala de-ți putrezește degetele și nasul, chit că ceilalți doftori nu-l cred, numai că el fusese până la Moscova și la Passargade și la Luxor, unde puterea regească nu ține cont de popime, așa că a putut să taie oamenii și să se uite în ei să vadă: de ce și cum au murit?

Eu înțelegeam cam unde voia să bată și el îmi zise după ce termină de băut al doilea pahar de Mosella că, numai la Frânei dacă ne-am mărgini, am vedea că, pe lângă reuma cu care s-au ales de la

Alamanii și Germanii trăitori în păduri întunecate și umede, au luat și nume de oameni cum ar fi Hugo, Josseline, Genevieve sau C iodefroy; au luat și cuvinte ce fac vorbire despre viața de la sat: *bois, buche, blé, crapaud, soupe, poche, fauteuil, marquis*, de parcă și vorbele pe care le spunem, nu doar credințele și obiceiurile, de parcă și vorbele ar fi miasmatică cumva.

Iar Francii și nemțălăii mânca porc și nici nu se prea spală, pe lângă că vorbesc cu același fel de cuvinte și fac același fel de boli.

Să-i fi spus chiar atunci că eu nu eram neamț de-a dreptul, fiind evreu trecut direct la Lutheranism, de frică, la început, și drept credincios acum? N-am făcut-o și nici n-aș fi apucat s-o fac pentru că el îi tot dădea înainte:

„... după cum miasmele surpă trupurile celor pe care îi îmbolnăvesc, noile credințe le surpă pe cele vechi, iar noile cuvinte pe cele dinaintea lor”. Drept dovadă, omul meu îmi povesti cum dintre toți cei care au stat sub vârtoarea popoarelor năvălitoare, romanii au fost cei mai loviți de boli, credințe și limbi deosebite și, prin urmare, de putreziciunea puterii.

Văzuse odată portretul ultimului împărat al

Imperiului Roman de Apus: Honorius îl chema și la 11 ani stăpânea la fel de mult pământ ca și Carol Quintul al nostru...

În acel portret, Honorius ședea într-un tron prea înalt pentru el; picioarele nu-i atingeau podeaua de marmură - îi atârnav, berci, la câteva palme bune deasupra dușumelei, iar el întindea vârfurile, speriat că nu simte pământul sub tălpi. Avea privirea uluită, dacă nu cumva era tâmp din naștere, în dreapta ținea spada ridicată, iar stânga și-o sprijinea pe un glob de aur care mai-mai că-i zdrobea coastele și era înfolfolit într-o mantie de purpură ce ar fi îmbrăcat încă doi-trei nătângi ca el.

Cât despre diadema imperială, te și mira că nu-i cădea cu totul peste ochi, într-atât de largă era! Un prostovan! Iată ce se alesese din Imperiul Roman: un pământ cotropit de miasme, credințe, nume și cuvinte noi, un pământ năpădit de limbi inventate de netoții ăia de la Vatican! - un tărâm făcut bucăți, stăpânit de un copil năuc care habar n-avea ce stăpânea.

Grăsanul voia să spună că obiceiurile, numele și cuvintele se întindeau precum boalele și își aveau și ele miasmele lor. Într-un fel, și boalele și cuvintele și credințele erau alcătuite fiecare din atomi care le răspundeau, făcându-le să năpădească.

Asta mi-a spus, dar era deja la al treilea poc al de Mosella și, chiar dacă era așa gras, mă întrebam dacă nu cumva nu ține la băutură pentru că el deodată m-a întrebat:

„Și dacă eu mă duc la stăpânul și protectorul nostru, Carol, să-l învăț cum să amestece atomii miasmelor cu ai cuvintelor, ai amintirilor și ai obiceiurilor strămoșești?”

Atunci m-am gândit că e nebun: gras fiind, trebuia să-mi dau seama de la bun început că beția lui era prefăcută. Cum să crezi că trei pocale de vin sunt în stare să amețească un om cât bivoul? Cred că trăgea cam 250 de livre englezești.

„Știu eu dacă ar fi un lucru bun? Aici e numai și numai mâna Domnului! El a lăsat și miasmele și atomii

acea. Și tot el l-a înscăunat și pe Carol!”

„Ba pe Carol l-au înscăunat Fuggerii și Welserii! Au împărțit atâta bănet în dreapta și în stânga încât iată, Carol a ajuns pe tron, ales de electorii imperiali! Iar acum, și Fuggerii și Welserii au primit concesiuni peste Marea-Ocean și aici, în Lumea Veche!... Pământuri întinse... Continente întregi... Le cotropesc cu boalele, cuvintele, amintirile și obiceiurile noastre! N-o să mai treacă mult și o să-i îmbolnăvim și pe Chinezii sau Francii ăia, sau ce dracu’ or fi, cu Iisus al nostru și cu Preasfânta Fecioară, dimpreună cu lepra, reuma și ciurma noastră! Numai că va dura prea mult, iar eu vreau să-l învăț pe împărat cum s-o facă de parcă ar bate din palme, iar ei nici să nu știe ce li se întâmplă! Oamenii de peste Marea-Ocean o să uite tot ce au fost! Totul e să amestecăm atomii ăia între ei...”

Îl vedeam pentru prima oară. I-am spus asta și i-am mai spus că urechile mele, deși curioase, nu pot sta decât de-o parte și de alta a unui cap netăiat. El avea blazon imperial – i-l văzusem pe pieptar, sub pelerina de samur – iar eu n-aveam, așa că pe mine Inchiziția m-ar fi descăpățânat fără multă vorbă, prin urmare, cel mai bun lucru era să se ducă la împărat și să-i dezvăluie secretul prin care putea pune atomii cuvintelor laolaltă cu ai bolilor fără să-mi mai spună mie nimic, dacă dorea cu adevărat să ofere oameni supuși Majestății Sale Imperiale. Pe mine unul nu mă deranja în ce fel ajungeam să vorbesc, sau să cred, sau ce fel de obiceiuri aveam să capăt dacă străinul chiar știa secretul cu pricina, pentru că tot supus al lui Carol Quintul rămâneam. Numai că, credeam eu, nici chiar un om cu blazon imperial, ba nici chiar Carol Quintul n-ar fi fost în stare să facă ceea ce numai Domnului îi era dat să facă deși, din partea mea, grăsanul putea să încerce să-l momească pe împărat.

„Și dacă n-o să pot! Andrea e acolo și s-ar putea să nu-mi permită!”

Andrea Vesalius era doftorul personal al Majestății Sale și, deși catolic, probabil că avea motivele lui de dreapta credință ca să-l împiedice pe grăsan să meargă cu

asemenea propunere la împărat.

„Pe naiba! Andrea, aidoma mie, știe că nu e niciun Dumnezeu! Dumnezeu nu există nici în lume, nici în afara ei, nici înainte de lume, nici în timpul și nici după ea! Și nu există nicio forță, cu chip sau fără, conștientă sau nu, care să știe că dorește sau care măcar inconștient să dorească creația! Lumea e cum e. Privește în jur și n-ai să vezi nici sămânță de Dumnezeire! Oriunde te uiți, vezi doar întâmplare! Punct! Vesalius însă, tot o să mi se pună de-a curmezișul! El nu crede nici în corpul elementar, nici în cel astral și nici în cel divin... Ce să mai zic de miasme!”

Am dat să mă scol de la masă, mai ales că se făcuse târziu și lumea, terminându-și treburile, începuse să vină în tavernă, iar grăsanul vorbea din ce în ce mai tare. Dar nu m-am putut abține să nu-l contrazic.

„Corp divin? Parcă spuneai că Domnul nu...”

„Divin, e un fel de a vorbi pentru noi, doftorii...” pufni el în râs.

Mă privi ciudat, cântărindu-mă îndelung și abia atunci mi-am dat seama de ce-mi spusese toate astea. Ar fi vrut să meargă la Carol Quintul cu un exemplu viu a ceea ce știa a face pentru că deodată m-a întrebat de nu primeam să fac o boală ușoară de piept, să fiu infestat adică de o miasmă blândă pe care știa el s-o trateze... O miasmă domesticită, amestecată *cu* amintiri și vorbe.

Văzând că mă sperii, mi-a zis degrabă că are blazonul imperial și că îmi promite *pe propria-i persoană* că n-am să pătesc nimic ba că, mai mult, familia mea și cu mine vom fi tratați de acum încolo de el, pe întreg restul vieții și că vom fi duși pe pământurile lui unde vom primi casă și masă fără să fie nevoie să mai facem ceva ca să ne câștigăm traiul.

I-am spus că aveam afacerile mele la Anvers, Amsterdam, Wittemberg și Augsburg și că deloc nu simțeam nevoia să *nu* fac nimic. Câștigam suficient cât să plătesc orice doftor doream, fie și sarazini răătăcitori și la fel aș fi putut face cu casele și pământurile – eram avut și puteam să-mi cumpăr multe lucruri. El mi-a spus că se

putea să fie așa, că aș putea să plătesc o grămadă de lume, dar că nicicând n-aș fi putut plăti vreun doftor ca Andrea Vesalius.

„Păi, domnia-voastră nu sunteți Andrea Vesalius”.

„Eu sunt doftor mai mare decât Vesalius! Și decât Hippocrate! Eu sunt Paracelsus și am ars *Canonul* lui Avicenna la Basel!” se sumeți el.

Dacă n-aș fi fost protestant, calvin mai ales, și dacă Paracelsus nu l-ar fi tratat pe Calvin la Geneva pe când zăcea de tromboflebită, și dacă nu i s-ar fi dus faima pentru tot ce făcuse – cred că l-aș fi refuzat.

Numai că eu i-am acceptat propunerea și l-am invitat să înnopteze la mine, iar el mi-a spus că nu-i trebuia mai mult pentru a-mi îmbolnăvi trupul cu o boală domesticită de piept și pentru a-mi sădi în amintiri întâmplări pe care nu le trăisem și obiceiuri de care habar n-aveam, dându-mi să beau dintr-o poțiune a cărei rețetă nu voia să mi-o dea, de frică să nu mi se facă scârbă.

Eu însă pierdusem de nenumărate ori grămezi de bani – am fost și intermediar în comerțul cu diamante – așa că vă dați seama cam ce am trăit când s-a întors blestematul de Vasco da Gama din Indii – și am trăit și în locuri proaste și în locuri bune și am mâncat de multe ori chiar și gândaci și viermi, pe vremea când fugeam de pârjolul luptelor cu Francisc I. I-am spus, așadar, că nu mi-e scârbă de nimic.

Atunci, Paracelsus mi-a mărturisit că poțiunea e preparată din sputa și trituratul de plămâni al unui bolnav de piept care murise de altceva însă: se umflase cu apă precum butia și nici măcar pulberea de digitalis lanata cu extract de mătase nu-l salvase de înecul prin hidropizie.

Boala de plămân a amărâtului ăla mi-o oferea, pe lângă prafurile de sasafrax, laureth sodiu, cocoyl de India, camphor și alte câteva încă, de care nu-mi spunea, de frică să nu-i fur știința doftoricească înainte să...

„Dar amintirile? În ce fel de substanțe o să le vârați? Ați recunoscut că nici n-ați văzut vreodată atomii de care îmi povestiți...”

Paracelsus se uită lung la mine și-mi făcu semn că degetul către tâmpla lui bombată, apoi către ochii și urechile sale.

„Amintirile sunt aici”. Își parcurse trupul mătăhălos cu palma și continuă: „Și aici. Peste tot în sângele meu. Preț de o bucată de vreme, cât vei fi bolnav, ai să fii Paracelsus. O să-ți amintești, alături de mine, de copilăria mea. Vei vedea cu ochii minții Podul Dracului, de peste Siehl, lângă târgușorul Einseideln, unde am văzut lumina zilei... Ai să-ți amintești cum se dansează hausli și ai să vezi minele Fuggerilor din Villach, unde am învățat de la tata botanica, alchimia și primele treburi doftoricești... Ai să vezi Eghipetul și Rusia, și o să-ți amintești de femeia pe care ai cunoscut-o la Ferrara, pe când eu studiam chirurgia. O să știi o grămadă de cuvinte noi și o să te gândești la lucruri pe care nici nu ți le imaginai. Ba, o să ajungi chiar să te crezi Dumnezeu din când în când, pentru că ce îți ofer eu e să fii Paracelsus! Așa o să fie, iar tu o să te crezi Marele Stăpân, și ai să vezi că, prin artă, o să pui natura la treabă!”

L-am crezut. Dar, pentru că habar n-aveam unde o să ducă toate astea, înainte să mă supun experiențelor sale, am mers acasă, l-am mai omenit cu niște vin, după care i-am cerut voie să scriu aceste (Anduri înainte să-i beau infuzia – nu știam cât de mult am să mai țin minte, nu voiam să-mi las afacerile într-o situație neclară și voiam hă-mi amintesc, sau dacă n-o să-mi mai amintesc vreodată, să aibă alții dovada că eu chiar am existat, că m-a chemat Aloys Dietrich și că am locuit la Augsburg și Wittemberg în 1531, vreme în care încă îmi treceau diamante prin mână și aduceam scortişoară, enibahar și piper de la factoriile din Indii, că preluam rubine și safire de la banca Medici ca să le trimit prin curieri siguri la Anvers și Amsterdam, la manufacturile lui Franconi și Grassmann, șlefuitori din tată-n fiu.

În felul meu de evreu speriat, creștinat și nu prea, avusesem și cu viața mea, chiar dacă nu fusese cine știe ce, numai că, nici rabinul, nici pastorul nu-mi arătaseră,

nici în Talmud și nici în Biblie că pot să trăiesc asemenea peripeții: Aloys Dietrich să devină peste noapte Teophrastus Bombastus Aureolus Paracelsus.

L-am mai întrebat pe cel ce-aveam să fiu eu, chit că urma s-o aflu fără să mi-o spună, chiar când duceam la gură cupa cu infuzia lui miraculoasă:

„Dar Papii ăia blestemați de ce au pus atâția ani din burtă?” „Ca să aibă trecut fastuos și tradiții, pentru că altfel, cine i-ar mai fi urmat, dacă i-ar fi văzut cât de venetici sunt? Tu i-ai fi urmat?” m-a întrebat.

Am stat puțin pe gânduri și i-am făcut semn că nu. De unde să fi știut atunci că mințea și că cei aproape 600 de ani scoși din burtă fuseseră necesari la plămădirea unui popor care, în acele zile, *avea nevoie de o lume nouă...*

Dar, abia după ce am băut poțiunea lui am început să înțeleg câte ceva.

*

...și scrie-mi, te rog, dacă ai localizat, cât de cât, Baabylon! Prietenii noștri spun din ce în ce mai des că nu avem noi norocul să figurăm în aceleași atlase și că orașul ar fi dinadins ținut departe de ochii lumii voastre...

Nu-mi vine să cred așa ceva! Cum să fie posibil ca, înconjurați de sateliți de comunicații, cu toate continentele străbătute de șosele și autostrăzi, în ciuda deșerturilor și a pădurilor de nepătruns, Baabylon, care este atât de mare, să fie dosit atât de bine încât nimeni să nu-l poată găsi?

Sunt îngrozită de indolența concitadinilor mei, care niciodată n-au avut curiozitatea să privească în orice fel de hartă a lumii, ca să vadă cum noi nu suntem nicăieri? *propos...* Tocmai prepar flaconul acela, după *cum mi-ai sugerat în* ultimul mesaj. Sunt sigură *că* o să-mi *fie* de folos la întâlnirea *de* diseară *de* la restaurantul Adrar. Am calculat *ce* efect *va* avea utilizarea flaconului *cu* marca Fatima Axelrod: Mihrab *îl* va accepta mâine, fără niciun *fel* de probleme, chiar dacă *eu* voi fi *cea* care *i-l* va oferi! Mersi tare mult pentru idee, Enpivi! *Pe* de altă parte, *s-a* dovedit *că* *ai* avut dreptate *în* ceea *ce* priveștefaptul *că* Welserii *îl* vor vizita *pe* Cyrus *în* birou... Drept urmare, *am*

aplicat *ideea* ta și am fost excesiv *de* agresivă *cu* Eric deși sărmanul *de* el avea dreptate *în* toate privințele... *Oricum*, în felul ăsta am obținut câteva minute *de* dezorientare, *timp* în care *am* reușit să părăsim sediul postului *de* radio...

Îți mulțumesc *din suflet!*

Sunt nerăbdătoare să primesc mesajul tău! Te rog, răspunde-mi cât mai repede.

Fatima Axelrod

PS. Mai dă-mi sugestii!!! (mai ales din cele legate de flacoane... Abia aștept să-l dau pe al meu lui Mihrab!)

Ecranul se stinse brusc, ca și cum computerul s-ar fi resetat, dar aceasta era practica obișnuită a Fatimei: lăsa mesajul să ruleze în rețea până ce cititorul apăsa pentru ultima oară pe tasta *page down*. Din acel moment, documentul mai persista în computer un minut, după care dispărea. Adresa se ștergea și ea, iar Fatima *îți* închidea computerul, părăsind acel nod informațional pentru totdeauna... I > ața viitoare avea să emită din altă parte.

„Ei?” întrebă Dan, radios. „Ce părere ai?”

„Nu sună a depoziție. Nu pare o mărturie trăită direct. *Altcineva* scrie despre ea... Și despre întâmplările la care ia parte”.

„Aha...” făcu el, iscodind-o pe Gloria, dar, cum ea nu-i acorda atenție, exclamă din nou: „Aha!”

Chiar atunci, Fatima *ne* debrășă computerul. Am pufnit în răs. Apoi:

„Nu înțeleg ce-i cu... cronica *pe* care ne-a trimis-o”.

„Nici eu”. făcu Dan. „Dar mai trimite ea mesaje! O să înțelegem atunci. Până una-alta, îmi vine să cred că... pfuh, cronica pe care am citit-o e mesajul după care alerga disperat Cyrus, pacientul Fatimei...”

„Cine e Cyrus?”

„Cyrus Fugger. Un DJ. Un DJ bogat din Baabylon... Are legătură cu scanningul abisal...” pufni Dan și se uită la Gloria. „Dacă Enpivi ar fi apucat să primească cronica, ar fi fost fericit!”

„Enpivi a primit tot ce a dorit”. răspunse Gloria sec.

„Hmm... N-a primit răspuns la chestia cu flaconul... O avea legătură cu povestea despre amintiri sau decizii induse de germenii?” I & cu Dan și se ridică din scaun, făcându-mi cu ochiul. „Enpivi știa o mulțime de chestii... Cred că știa precis și în ce fel se utilizează Baabylon!”

Gloria îl privi din mijlocul încăperii, îngustând ochii.

„Nu vă e foame?” întrebă deodată.

„Ba da!” răspunse Dan grăbit.

Rafalele vântului zgâlțâiau ferestrele. Gloria dispăru în bucătărie fără o vorbă, iar eu am urmat-o, frecându-mi ochii. Dan vine și el după noi, clătinându-se.

„Butelia e pe terminate. O să mâncăm conserve”, ne-a zis Gloria.

Farfuria. Paharele. Sticla cu votcă. Votca e un fel de gin, numai că nu are gust. Până să încep să mănânc, caut prin buzunare, îngrijorat. Nu dau decât peste agenda de telefon. îl privesc pe Dan, dar el abia dacă își înăbușe un surâs, iar viscolul se pornește să ne zgâlțâie cu totul; în consecință, ne punem pe înfulecat.

„Fatima a mai trimis un document despre întâmplările astea...” zice Gloria.

Iar Dan: „Poate că nu era ea”.

Tac și mănânc. Încep să-mi fac calcule. Încă tac. Poate că nu există niciun risc.

„Cum ți se pare?” se uită Dan la mine.

„Mi se pare un joc”.

„Un joc. Da”. face Gloria. „Să accepți sugestii de la Enpivi. Și asta e un joc”.

„Păcat că nu-i pot contacta pe ceilalți baabylonauți”. schimbă Dan vorba. „Și eu îmi amintesc de cealaltă variantă. Se petreceau lucruri similare, dar era... era prea altfel, prea deosebită!”

„N-ai păstrat documentul?” l-am întrebat.

„N-am avut cum... Toate documentele ei sunt virusate, înțelegi? Se șterg singure după două săptămâni și nu mai rămâi decât cu titlu' Am încercat să le păstrez pe dischete, dar dacă trec cele două săptămâni și încerci să deschizi documentul, se șterge automat. Unii au cracat

virusul și păstrează tot ce trimite ea, dar eu nu mă pricep la așa ceva”.

„Cere-le programul!”

„Tu l-ai trimite prin rețea?”

„De ce nu?”

„Ți-am spus... nu suntem singurii care tragem cu ochiul la ce scrie Fatima. Mai sunt și alții pe urmele ei... sau ale celor care semnează cu numele ei”.

„Zău dacă nu cred că e un joc!” zic. „Rețeaua suportă orice”.

Dan înfulecă cu poftă. Și-o permite pentru că, deși cabana e loc public, în situația de acum virase către funcționalitatea unui cămin în care nimerisem ca oaspete nepoftit. După un timp, Dan constată:

„Orice ar fi, tu tot joc spui că e. N-ai înțelege niciodată de ce avem mai multe variante pentru aceeași întâmplare... Și ce probleme ne pune chestia asta. Așa că, fac muncă de copist, ce să fac! Fac rezumate după documentele ei, dacă sunt prea lungi. Pe cele mai scurte le copiez ca atare. Din cauza asta mi-e mereu teamă că nu surprind esența mesajelor ei... Dacă am scăpat adevărata semnificație a anumitor cuvinte-cheie, sau fraze?”

„Mai multe variante pentru aceeași întâmplare... Ce poate să fie altceva decât un joc?” Mi-am dres vocea. „Cu fiacoanele alea, ce e?”

Dan pufni și continuă să înfulece fără să răspundă. Gloria însă, îmi explică. Acum vreo două luni, Dan primise un document care descria cum Cyrus era înghesuit de trei persoane în timp ce cumpăra un cheeseburger. Era singur, pentru că se certase cu Fatima cu numai câteva minute mai devreme. De fapt, îmi spuse Gloria, Cyrus precipitase cearta pentru că dorea să-i cumpere Fatimei un cadou de Crăciun (?), iar ea se ținea scai de el. Nu găsisese altă soluție ca s-o îndepărteze decât să fie mojit. *Totul se petrecuse după ce Cyrus își injectase un ziar biochimic, cumpărat pe Segundo Boulevard, de la un automat stradal.*

În 2004 am primit o scrisoare care conținea un document bătut la mașină. Citindu-l, mi-am amintit de ceea

ce-mi povestise Gloria în cea de-a treia seară petrecută la cabana Omu. Hârtiile pe care le-am primit prin poștă nu erau nicicum vreunul dintre rezumatele făcute de Dan: acelea erau scoase la imprimantă și erau extrem de lapidare, telegrafice cumva.

Se auzi apoi zornăitul monedelor ce curgeau din automat, iar Cyrus extrase o fiolă verzuie din fanta aparatului. Fatima zâmbea. Lui Will i se păru că ar fi avut chef să-l sărute pe Cyrus.

„De ce naiba râde așa?”

„O fi fericită că n-are febră”. replică Will și clipi cu înțeleș spre Cheyenne.

O examinară pe Fatima. Avea și ea un angiom pe gât, dar abia dacă ieșea de sub gulerul cămășii albe de mătase. Fatimei îi plăcuse mereu culoarea albă.

„Nu lăcrimează...” comentă Cheyenne, cu vocc răgușită. „Nu-i curge nasul... n-are ochii roșii. Are toate motivele să fie fericită”. stabili ea și se așeză la loc în scaun. Căută din ochi o oglindă, dar Will nu reușise să închirieze pentru misiune decât un apartament nemobilat. Din oglindă rămăsese doar o urmă dreptunghiulară, palidă, pe peretele din hol.

„Nici Cyrus nu pare atins”. remarcă Will și se holbă iar prin binoclu la Cyrus: își suflecăse mâneca stângă, dezgolindu-și antebrațul. Aspiră conținutul fiolei într-o seringă, se feri din calea unor tineri Massonic Youth care strigau slogane anti BBB, apoi cuplă seringă la flexula montată în venă și apăsă pe piston.

Vvuuffi. - alunecând, sunetul pistonului se auzi în difuzoarele lui Cheyenne, făcându-i pe amândoi să tresară.

„Mda”. dădu Cheyenne din cap și roti selectoarele de frecvență. „Îi filtrez în bandă ultrabass. De-aia am auzit seringă...” se amuză ea înainte să strănute de câteva ori la rând. Abia nimeri cutia cu șervețele roz. Se șterse la nas și aruncă șervețelul într-un incinerator. Orice, numai să nu lase urme! Orice, numai să se știe cât mai puțin despre mișcările lor în Baabylon!

„Cyrus nu pare atins”. comentă ea. „Oricum, nu e

răgușit”.

„Ascultă!” spuse Will în microfon și căută din ochi femeia care se ținea pe urmele celor doi. Trotuarul era prea aglomerat. N-o văzu nicăieri. În schimb, auzi răspunsul ei:

„Ce e, Will?”

„Ce și-a băgat Cyrus în vene?”

„O secundă”.

Lui Sambora i se păru că deslușește silueta agentei lângă automatul farmaceutic. Vocea ei se ridică din difuzoare, din ce în ce mai răgușită:

„Presă biochimică. Numărul de azi din *Microbial News*. Varianta prescurtată”.

„De când naiba îl interesează pe Cyrus știrile?” se miră Will și se uită cu coada ochiului la Cheyenne.

Cheyenne se uita într-o oglindă minusculă pe care o scosese din poșetă. În ce o privea, angiomul îi cuprinsese mai bine de jumătate din obrazul drept. Avea o față de indiană și, de când îi apăruse pata vineție, ca și cum cineva ar fi apăsător sub ochi cu un burete muiat în tuș violet, se gândise să-și aplice un tatuaj pe celălalt obraz, ca să echilibreze cromatică figurii.

N-o făcuse. Departamentul Sanitar din Baabylon afirmase că boala este autolimitată și că efectele ei sunt trecătoare. Cert e că, la mai mult de două săptămâni de la debutul epidemiei, ea și Will continuau să tușească și să strănute. Norocul lor că nu trebuiau să facă și drumuri la W.C. din oră în oră, ca atâta altă lume. Se interesaseră la Serviciul Medical al Clanului: răspunsul doctorilor fusese tranșant: „Nu rămân sechele. Totul e să treceți *peste* epidemie. Să scăpați cu viață, adică...”

Deja, din difuzoarele lui Cheyenne se auzeau din ce în ce mai puternic zvonurile vocilor din preajma ruinelor magazinului BBB Sears. Magazinul fusese aruncat în aer cu două ore în urmă și era înconjurat de un cordon de polițiști, pompieri și paramedici care comentau situația în fel și chip. Clienții Cazinoului *Noboru*, situat vizavi de magazin, ieșiseră și ei pe carosabil, în smokinguri, rochii

de seară, djellabale de lux și saronguri de mătase ceyloneză, dându-și coate și strigând de la unul la altul. Un tânăr din clanul Kombare, din Casbah, își smulgea părul din cap, prosternându-se în fața magazinului.

Dar, așa erau toți emigranții din Sahara: credeau că șoselele, clădirile, telefoanele și tot ce altceva mai alcătuia Baabylon, erau animate de djini protectori. Li se închinau cu evlavie de câteva ori pe zi...

Primele care de reportaj trimise de medii se înființaseră la fața locului. Videocamere, blitzuri și microfoane – ațintite spre tipi în uniformă ce dădeau din gură concomitent pe cel puțin zece canale video, pe un știu câte posturi audio, fotografiați pentru sute de ziare de hârtie și agenții de știri on-line. Câțiva acceptaseră injecțiile celor de la serviciile de medii biochimice și se foiau printre dărâmături cu pungile de recoltare minuscule, agățate de antebrațul drept, la vedere. Erau cei mai tăcuți. Primiseră o doză de germeni cu tropism pe hipocamp – mai precis, în zonele de memorie recentă. O septicemie ușoară, tăiată din scurt de antibioticele administrate de reporterii din *Nucleotide Media* și gata. Ultima jumătate de oră trăită de ei se putea revărsa plenar – sunet, imagine, miros, păreri, ipoteze – în punguțele afișate ostentativ, gata de trimis în redacțiile bio.

Erau tipii care îi plăceau cel mai mult lui Cheyenne. Muți ca peștii. Ceilalți? Făceau o hărmălaie care o scotea din sărite.

Însă Cheyenne era o profesionistă. Cel mai greu îi era să excludă strănuturile și tușea care se auzeau la tot pasul; răsucii selectoarele de frecvență până ce difuzoarele recepționară iarăși respirația ușor șuierătoare a lui Cyrus – cea pe care ar fi recunoscut-o dintre mii de alte respirații... în definitiv, soții Sambora erau pe urmele celor doi de mai bine de opt luni.

Am încercat să descopăr pe ce mașină de scris fusese redactat documentul pe care îl promisem. După tipul caracterelor, era o mașină de scris veche, cu diacriticele specifice limbii române. Mircea m-a ajutat în căutarea

mea, dar n-am reușit să aflăm decât că respectiva mașină era un Mercedes produs în 1937, că fusese comercializată în România în 1940 și că fusese cumpărată de un medic din București care emigrase în Israel, cu întreaga familie, în 1964, an din care urma mașinii de scris fusese pierdută. Pasajul de mai sus a fost deseori discutat de Gloria și Dan, câtă vreme am fost blocat în cabana Vârful Omu. În mod similar, ceilalți „baabylonauți” făceau referiri frecvente la el. Din documentele pe care le-am văzut și eu în Internet, tot în răstimpul petrecut la cabană, reieșea însă că Cheyenne Sambora este bărbat, nu femeie...) După ce scăpase de Fatima, Cyrus fusese încolțit de cei trei bărbați. Scăpase de ei, numai că totul se petrecuse pe stradă, lângă un supermarket de pe Segundo Boulevard, iar el se refugiase în supermarkets cu pricina de unde-i urmărise pe agresori. Aceștia, nu se știe de ce, nu se luaseră după el, comportându-se ca niște ordinari hoți de buzunare.

„Faza cu cheia strânsă în pumn era însă, la fel! La fel!” remarcă Dan după ce Gloria încheie. „Cyrus se pregătise și atunci să-i plesnească... Iar mesajul de însoțire al Fatimei îi mulțumea și atunci, ca și acum, lui Enpivi... Omul ăsta... El chiar se folosea de Baabylon! Pentru ce oare?”

M-am uitat la Gloria, dar ea nu răspunse acestei provocări directe, așa că am continuat să înfulec.

Fasolea avea gust de cretă, dar era nutritivă. Proteine, grăsimi, etc., în proporție optimă. Dan zâmbi și se opri din înfulecat. Vârî o mână în buzunar și scoase... capsulele de Intal și flaconul cu Berotec:

„Uitasem! Erau în hanoracul tău. Poate o să ai nevoie de ele...”

Nu m-am grăbit să le iau. Ca s-o fac, trebuia să mă întind peste masă, pentru că Dan le așezase lângă farfuria lui, astfel încât Gloria să le vadă bine.

„Ce-s astea?” întrebă ea.

Dan mesteca. N-avea cum să răspundă cu gura plină.

Iar eu: „Medicamente”.

Mai lipsea ceva, dar nu scot o vorbă. Dan continuă să

mănânce. Gloria se îndreaptă în scaun, pune furculița în farfurie, își sprijină bărbia în palme și întreabă:

„Ce medicamente sunt astea?”

Intal. Berotec. Sunt pentru astm”.

Înțepenește.

„Ai astm?” Aveam. „Și ai plecat singur pe munte?”

Exact. „Am auzit că astmul se moștenește”.

„Nu totdeauna”.

„Cyrus...” face ea”. Cyrus... ale și el astm și la fctotec”. „E o boală destui de frecventa. Iar Cynis nu-și amintește preA JukM M.feH - i i - Uâl it ** L

cis dacă are astm sau nu. spun. „Are”. subliniază Glorii

„Ma multe cnimicaie. zice uan în treacăt „Extrem ce multe chimicale, fhcet

— Încet, he transformam într-o specie chimică”.

pufnește el.

Miiik la m» < ILmA Jli. - (ifem*! * îi. Luuh zjec asta pentru ca a mai păstrat ceva din cele găsite în nanoracui meu.

„Și îți varianta în care Lyrus e atacat ce cei trei ia supratața... \$1 acolo scrie că are astm. Că își da’ tu Berotec”.

Kiaica în umeri. Așa se agregă coincidențele, totul tuna întattiplator. 9 per.

„Iar fatima l-a întrebat d data pe Enpivi dacă n-avfca și el, cumva, astm!” Insista Gloria.

hi JI. Wm IK tuiilal inluilM i*M i L.)! ijlil-l tttauilji i, și avea: întrec, uiona tace semn că nu. tot e pinei pentru tait în». l + r àhLURil MHIH u Ei. Îi MMLIHidHik* t-lm libliiM lukuitak Û

ca cyrus șemoapata. zic „Ții eu șemopatez. ne două zile încoace. Reflex, îmi masez piciorul care zvâcnește.

„În alte variante, Cyrtis nu șchioapata”. fate dan, dar nu-l bagă Htttffc Hi îți ăÉăllô

„Creți ca N-aveal cum santi vil aici!” zice Gloria deodată și.

— Aiiili i. ii4 «- iiliH iii... lili, jiii «t-iii. - 1É XVta ia

după cum se uita la flaconul cu spray, sunt sigur est vrea
să tac o proba, zb vadă sunt se administrează medica

MB întreb dacă h-at-e dreptate, dar până uha-alta,
tac tIMtari îl «M ÉIU - liliiM euâliih îi at *fm-l*. jâri mm! l-
Wlrfiiln All

„Uaca ți se termina sprayui și taci vreo criza, noi ce
trebuie să tăcem r întreaoa uan.

N-ar avea ce să facă, Chiar n-ar dvfcă ce să fica, tar
el:

*Xtu-l iX Aialiil u0 Jul. M al mJ 4 i «L «îi malii Iii iliita
Jh-H i» iijil.M*

„Vrei să spui la oaca n-ai tuoui asta la tine... oaca te
apuca.: „adică...”

„Nu e obligatoriu să te omoare, be regula, rezisti
până ajungl

L A Lill1 J» *i-ți* Bul-ihii Li Lj i. l LillJ M J și, *Le.1 II la*
ia doctor, acum treizeci ac ani tiu existau sprayuri am
astea și lumea ijil. i. i-i Mllii W 14

nu murea așa ce ușor.

„Pot să mă uit la sprayul tău?” făcu Gloria deodată! l-
am dat. L-a întors pe o parte și pe altă. L-d clătinat. L-a

— It Hm - în îi - aljA. «li i M44*JI Iii U tuîi-i-i,
mirosit, uaaea semite că ar fi vrut să-i cage în gură. M-a
intreoat. „Pot să văd turn ttiergé?”

u. linii rutea.

A apăsât pe fundul sprayului și Jetul de bietotec
nebulizat o

(jilM „Vără 4 lu «tră* J. - t t y iji. «ÀO-ill-M

Împroșca pe ouze. inu sența niciun gest se surpriza,
nu se apara

Winin. lllÉ.1 M ta în t „fi... I.J. H titfhihuli Mk t* H
îwhilaa» J tWM II Mi à 4 b 1

nicicum, nu se strămoa, uan începuse să intuiece, ce
afara se auzi din nou bûfhetul pașilor de Uriaș, Iar Gloria
se apucă să citească eticneta ce pe tuo. Apoi i-l întinse lui
uan:

„Parcă ar fi deodorant „îi zise.

„Nu miroase a deodorant, dar în rest, așa e...”

recunosc eu ei și-mi făcu cu pehiwl. „Câte grame are?”

„Scrie pe el. Sunt 200 de micrograme de substanță activă”.

„Așa puțin!” cască ochii Dan și apoi mă măsoară din priviri. O face cu conștiinciozitate, de vreme ce Gloria nu se mai satură să se joace cu tubii

Deodată, mi-l aruncă peste masă, fără să mă anunțe. *î*) prind din zbor și-l bag în buzunar. Dan înghite în sec, ea ppntjnuă sij mănânce și, preț de câteva secunde nu se mai aud decât măselele noastre. Mă întind după flaconul cu Intal și *î*) bag și pe ăla în buzunar-Dar mai lipsea ceva. Mda. lipsea încă ceva.

„Știi”, se întoarce Dan spre mine, „unul dintre cei cu care discutam despre Șaabyln, credea la fel ca tine... Că e un joc. Un site interactiv, sau așa ceva. Nu l-am cunoscut decât ca Qni, dar, tipul fiind meteqrolog, am încercat să vorbesc cu el direct, la telefonera marocan și lucra la un institut din Munții Atlas, la Faroud-al-Shawah... Cu alte cuvinte, omul ăsta are o identitate precis. Eh, te-ai fi gândit că un om de știință o să ajHngă să-mi trimită un e-mail, spunându-mi că, citez, a vfem-a pe Fatima 4 xeftvd într-o cofenea? *f*) văzuse fotografia în Internet și mie mi-a spus că a văzut-o la Tanger, într-un local ținut de un francez. Cică îi plăcea nemaipomenit cafeaua pe care *p* bea acolo-Q savura, așa spunea marocanul”.

„Și altceva, ce-a mai zis meteorologul ăla marocan?”
întreb, ntsi zis nimic-A fost prins de revărsarea unui oued în deșert, pe când măsura umiditatea nisipului și a murit-Așa mi-a scris un coleg de-al lui Tot pe e-mail”.

„Colegul ăla al lui „încep

„Oh, cu tine nu se poate vorbi!” Dan râse, luând-o martori pe Gloria. „Unii oameni pur și simplu nu pot să ne creadă! N-au cum!”

„Să ne creadă?! Pp apj-pi?!”

Pentru clipele în desfășurare, eram prost amplasat. Și el și ea îmi ocupau întreg câmpul vi? ual, iar eu n-aveam cum să privesc în altă parte. Dan forfoțea cu furculița prin farfurie deși nu mai avea ce șa mănânce. Gloria se ridică, îi

lud farfuria și scurse în ea fasolea de pe fiindu-i conservei.

„Niciodată nu-i ajunge!” zâmbi ea, dar răul fusese făcut.

„Uite” ți zic lui Pan, „cum ai vrea să cred în chestii din astea, din moment ce eu inventez povești asemănătoare?”

\$ interesat-Mestecă mai lent. Qlpria mă privește și ea, pieziș

„Clipurile publicitare, ele sunt poveștile! Un clip publicitare o minciună de la cap la coadă. Eu știu ce-ți place ție”, mă aplec peste masă, spre Dan, „eu știu ce-ți place ție, știu la ce te gândești noaptea înainte să adormi, știu ce-ți imaginezi, știu ce vrei și știu ce visezi...”

Reușesc să-l fac să se afunde în scaun. O pală de vânt zguduie cabana, dar lui nici că-i pasă.

„Pe urmă, mai știu ce vezi. Zi de zi. Știu ce trăiești, zi de zi. Știu ce trebuie să faci, de când te naști, până mori! Când ești copil, te joci și vrei jucării, când ajungi la pubertate, te uiți după fete, când termini cu pubertatea te însori, faci copii, apoi te ocupi de făcut bani, de amante, apoi vine vârsta când te preocupi de putere, plăcerea subtilă a bătrâneții și, în sfârșit, ieși la pensie, citești ziare, începi să tremuri, te scapi pe tine din ce în ce mai des și după aia mori. Așa arată excursia. Există variații pe tema dată, dar sunt măsurabile... Sunt încadrabile în curbe. Oamenii sunt mai puțin deosebiți decât sperăm noi că sunt”.

Dan își micșoră ochii.

„Eu nu sunt oricine. Unii dintre noi mai ieșim din tabelele tale”.

„O secundă”. fac.

O să mint. O să fac precum țigăncile care dau în cărți. O să fac precum cei care fac horoscoape. E o problemă de cuvinte aranjate atent. Cum stă Dan? Stă sprijinit de spătar, cu mâinile pe masă, de-o parte și de alta a farfuriei goale. Ce și cum e el? E meteorolog, mănâncă repede, se enervează ușor, sare la bătaie pentru chestii care pe alții i-ar lăsa inerți, îi place votca Finlandia... ce

mai știu despre el? – se culcă cu o femeie despre care știe că s-a culcat până să apară el cu predecesorul lui, deci are un grad de nesiguranță cum că el nu ar fi ales, *ci* că relația lor e rezultatul unui complex de împrejurări. Fiind violent, în context trebuie să fie exagerat de gelos; îi mai plac poveștile pentru că umblă după ele prin Internet, acceptă să lucreze în locuri izolate, e înalt, poartă barbă îngrijită atent deși aici nu-l vede nici dracu' în afară de Gloria, iar ea nu pare să fie interesată de fleacuri cum ar fi bărbile îngrijite, e curat, e puternic... cum mai e?

E răbdător. Strânge din dinți. Poartă pantaloni până clasici. Are...

Oh, pentru început, o să râdă. E aproape sigur că o să râdă.

„Când ți-ai imaginat-o ultima oară pe Gloria purtând ciorapi de mătase? Când? Aseară? Acum două seri?”

Îmi pare rău, dar râde. De aici lehamitea.

„Nu sunt oricine, e drept, dar o femeie în ciorapi de mătase e totdeauna mult mai sexy. Ești bărbat, știi asta foarte bine, nu mă duci!”

Iau și eu o gură din fasole. E ultima. O să râdă din nou. Și o să-i facă un semn, nu știu ce fel de semn, dar o să-i facă un semn Gloriei.

„Erau ciorapi negri, cu portjartier, iar ea purta fustă scurtă. Fusta era neagră și foarte evazată”.

Ușa de la intrare se zgâlțâi. Balamalele scârțâiră. El râse mai tare și cuprinse palma Gloriei în mâna lui uriașă, cu degete puternice – remarcă că își tăiasse unghiile recent. Le și pilise.

„N-ai haz deloc! Știi bine că la cum arată ea, așa i-ar sta foarte bine!”

„Știi așa de bine cum știu *eu* că i-ar sta ei mai bine?”

Fiind răbdător și deștept, continuă să râdă. Și nu numai:

„Oh! Dar tu când ți-ai imaginat-o așa?”

Ea nu-și dregă vocea și nici nu ne spune să terminăm. N-ar face-o s-o pici cu ceară.

„Chiar acum, pentru că mă pun în pielea ta. Tu ești

publicul meu țintă și vreau să-ți vând ceva. N-are importanță ce, dar vreau să-ți vând ceva și am s-o fac! Pentru asta, eu am să fiu *tu* pentru câteva minute”.

N-ar fi trebuit să spun asta. Câteodată se pornește așa, când fac pe deșteptul. Știu cum începe. Cu o răcoare în capul pieptului. În cel mult trei-patru minute o să-mi urce în beregată și atunci...

„Eu nu sunt individul standard, Filip! Eu nu intru în schemele tale. Sunt distinct. Dar zi înainte! N-avem nimic mai bun de făcut!”

Sau poate că era din cauza frigului? Cred că sunt doar zece grade în bucătăria asta neîncălzită. Îmi privesc degetele. Sunt violete, iar răcoarea din capul pieptului îmi cuprinde încet-încet coastele în strânsoarea ei nenorocită. În curând o să fie mai greu. Dar mai e până atunci. Iar eu vreau să-l văd cum îi *îngheață* odată zâmbetul ăsta!

„Ei, numai că Gloria își scoate ciorapii cu extrem de multă lentoare. Așa a făcut, nu? N-a făcut așa? Acum două-trei seri... în mintea ta”.

O văd cu coada ochiului. Își imaginează cum ar fi dacă... sau cum a fost atunci când...

„Dumnezeule! Orice bărbat are fantasme din astea! Mi se par banale. Încă nu-mi vinzi nimic!”

„Ba ți-aș putea vinde niște pantaloni clasici, pentru că Gloria, după ce-și scoate ciorapii, îți leagă cu ei mâinile de capul patului, lucru pe care tu ți-l dorești foarte mult, și îți leagă și picioarele, cu sutienul, iar tu accepți chestia asta, nu? O lași să te lege cu ce-i vine la îndemână și, pentru că asta vrei cel mai mult, dar n-ai curaj să i-o spui, așa aș scrie un clip pentru niște haine Hugo Boss, când o să-mi propun să le vând meteorologilor din vârf de munte...”

E un blestem! Bărboșii blonzi îngrijiți, care stau izolați și care își calcă singuri pantalonii până model fin de siècle... Tipii care se dup să aducă scaune din încăperile alăturate și pare saF la bătaie-Pap încă surâde, der i-a rămas o mână liberă și apucă furculița pu ea – e up risc, propp, e un râse, dar nu merită? Pot eu să-i vând ce vreau,

da, sau nu?

„Și mai presupun că în visele tale, degetele plpiparelor ei sunt mai subțiri decât în realitate...”

Dumnezeule! A mers mai repede decât oricând E ca și cum îți bagă cineva capul într-un acvariu și te ține acolo- Tragi aer adânc în piept, dar șuvpaie de apă și alge îți năpădesc gpra și înepi să hârâi - văd totul ca prin ceață și mă străduiesc să rămân drept în scaun, oh, n-am cum, trebuie să mă întorc pu spatele la Pi și asta e rău pentru cât Pan și Qloria o să creadă pă m? U înspăimântat venele lui care îi zvâcneau pe tâmple, roșii, ce să fac? - mă răsucesc pentru că mai bine mă cred ei fricos decât să mi vadă în halul ăsta și sppnppnesc prin buzunar după Berptep - îl găsesc! șppt Pât de repede pot, dar deja sunt pe jos, pe dușumea, ei trebuie să zică peva, poate chiar strigă și nici vântul ălșt nenorpeit de afară nu s-a pprit, dar eu nu aud decât bârâitul meu și-mi vâr sprayul în gură, e p întreagă tehnolpgie pe care trebuie ș-ți respect, un șir de gesturi care mi-au intrat în refle. precum cele mai elementare acte, prepum ale vânătorului care încordează arcul decum vede prăda să zicem, numai că eu strivesc în mână sprayuj ăla împutit! prind eu buzele și-l sug cam în același fel în care aș face pu sânul unei ferpei> în același fel în care Pan își imaginează că p face cu.

*

„Am crezut că o să mori „îmi spuse P & n „Mereu fagi în rău?” Ar trebui să fac o probă de voce înainte să răspund, pentru fă nu vreau să fiu văzut cum mă efunuiesc să vorbesp. Wumai că vorbele îmi ies din gură fără efort:

„Nu totdeauna-Pe regulă îmi vâr la timp berotepeul în gură și scap. l>

„Mda-Acum însă, voiai să-mi vinzi ceyal p-ia p-ai avut timp

„Px-ct. Eram șata-sate să-ți vând psmtolpuii ăi»” „Abia și ieșit pin criză-Cp-și vrea să-ți spun?” „că p să cumperi pșnitălpnii ăia-” „în regulă-Q să-mi cumpăr p Pereche de Hugo Bpss” „Nu vrei să mai mățiănc» ceva?” pp-i reteză fioria - „Aș beș ceya-un cești, pred...”

bispate în hol. Kftttiân ăitigut tu tel. Éàct În tabutëtul ăla și Hia toi ltlă-Sbttl-ft diat tați pâH8 În picioare.

Gât timp ai sâcut... Ani fost în rețea. Arri căutat informatil dëspre asttti". ttagë adânc det în piept și Zbdàte din buzUHat seringă tu adi-eHali Hă. „N-am vhit să și-o dau pefit Hi cât îmi intrăgitia Hi că e altceva. Nu știahi ca în ea* de fbtța majbră ttëbuie să fi faci Itijebțil din astea”.

„N-ar fi avut Nevoie pfihă acum”. de și la U seringă. E ttilta, e gata theăfcată, ÎNcape într-un buiuhatëi și e strict hece Sâtă.

biqHA fdHbtește prin bucătărie. Abia d aștept să se întdarcă tu ceaiul ăla. E cel hiâl Ihfect ceai be cate l-am băut ÎN viața mea. „Ce ttial ăpiihea priți tetear (că ftiHUhă hit da serti Hë să se potblëâsbă. ta au bteat d céluift de criză la tilvel etitopepH. Vijëlla e ÎNcă limitata la teritoriul titisttU, de fapt, tiu tt-cce de Sighiâdata, tôtefë tidtd și de blutglu cât te sud... Dfit tututot li se paf-e ciudritfl. Zic că e prea limitata ca întindere”. hi ce ziti1?”

I, EU SUH – tphicticlaH. O MëgisttëÉ băt de bi Hë pot.’1 PracticlaH, pe drtcu. Își scobise și el ttiltttea, dar tiU g & și-Sfe tiici o explltațit; Zlatele SUNT attitiza Hte... Vbtbesc de Uh Nifid cu pUHtt de plăcâire local, flësefttcări de ehëfrgie ieliitică. Chiar academiclehli au iHthif tu joc. Unii tt ca epitertti-ul ftirttihil ar fi alet, la ttld. La ChiU”.

OH, mai auzlăein din astea! Merg ÎN reclame sau în site-uH Nett Age. Văi-ful dttiU, pdartă ëHëtgëtică a Ifettëi, tēvâstându-se ÎN ÎNaitui eeftilul – M rog, sloganuri ocditiste, de bate nu-mi përiâiit să fat miștd peutrii că aptăximativ 10% din publicul cu putere de buttipătare e pertiieabil la ocultism. E supëtstifios și îi plac miătëf-eië. La iei sunt și eu.

oAU dat vfëO dată estimativa când ar putea ăă înceteze”, jtU te creii?”

Në-ahi Uttat uhul la altui și altl răs. d 68 ne învftțam și tu asta din HIO – hiëttt tē tasul arë tahdättiënt crescut: ëbdHOitiisește ftaze ÎHH-eg.

Hcă se mai strie desptë title”. dart fileu o pauză și

zâhibl şmecher. „Ştiai est o să îHbăapă fitrhitia asta /”
jifitt. De be?”

«jPlii al dispèhit la fi*! E o dispariție cate mimează O Manipulate. te-a) dat la fund exact dind ttëbuia. tñnil fab legfitut-a între fiiHUnă şi dispariția ia, hiài ales că ètai pe cale să capeți Uit post Irtipb Ham, lanu ştiți ce firma tare...”

jiâhă să capăt postul, etatri pe câte să lhtasez un şut în cutimimportant:

„D-aia zice lumea că ți-ai luat tălpăşița! Ca să organizezi o licitație mai specială. Una în care să intre ca decor şi elementele naturale”.

Tac. Când vorbim prea mult, inventăm probleme. Ştie şi el asta. De fapt, lucrurile sunt atât de puține încât trebuie tranşate direct.

„Andrei... E pe aproape... La Sinaia. A plătit nişte salvamontişti ca să urce încoace. Amicii tăi din Bran ştiau ce traseu aveai de gând să faci, iar Gelu, de la Salvamont, l-a confirmat. Frate-tău a scos din buzunar sute de dolari, dar cei din Sinaia n-au ajuns nici măcar până în platou. Cabinele nu merg, iar de la Poiana Regală în sus nu mai vezi la doi paşi, aşa că s-au întors. Mda... Atunci, tipul care te-a contactat la Bran – Dietrich îl cheamă, nu? – ei, Dietrich s-a dus la Sinaia să vorbească cu Andrei şi cu salvamontiştii. Insista să plătească elicoptere pe care să le trimită după tine pe munte, deşi i s-a explicat că e o tâmpenie. Azi, el şi cu Andrei se întâlnesc cu şeful garnizoanei de la Sinaia. Vânători de munte. Vor să vadă ce e de făcut. Pot să dea de tine, sau nu? Ceea ce mă miră foarte tare, de vreme ce toate ziarele au publicat...”

Se opri. Gloria apăruse pe nesimţite cu ceaiul şi se aşezase pe marginea patului.

„Puteai să mori, dumnezeule!”

Despre Dan. Pe de o parte, o înţelege. A văzut cu ochii lui cum arată o criză de astm. Pe de altă parte, se întreabă de ce participă Gloria la criza mea. Dar găseşte ieşirea:

„Dietrich... Îl cheamă ca pe evreul din cronică...”

„Când îți spun că e un joc!”

„Ca să fie un joc, înseamnă că e alimentat de cineva de afară, de unul ca tine, ca mine... De unul care te cunoaște chiar pe tine. Tu ai ști să joci... Baabylon?”

Ridic din umeri, iar Dan îmi face cu ochiul și zâmbește. Dubiile lui s-au dizolvat în replici.

Iau cana de ceai. Mă ridic în fiind. Așa e în astm. Între crize, nu ai nimic. Nimic, nimic, nimic. E boală sfântă. E semn.

„Ce altceva au mai scris la ziar?” îi dau ghes lui Dan.

„Cică ai fi lăsat nu știu ce fel de hârtii... La hotel. La Bran. Și acasă la tine”.

Se uită în jos în timp ce spune asta. La fel și Gloria. Sorb o gură de ceai.

„Mă ocup de reclamă, știi...”

„Așa spun și ei”.

Gloria se ridică deodată și aținti degetul spre Dan:

„Câtă vreme sunt pe aproape, nu mai deschizi subiectul ăsta!” Apoi, se uită la mine., JE valabil și pentru tine! Te îngrijesc pentru că ai căzut pe munte. Și pentru că ai boala asta! În rest, ești doar un ghimpe de care n-aveam *acum* nevoie! Așa că, ai să taci și tu. Ați înțeles?”

Mi-a făcut un ceai. O să țin cont de ce m-a rugat. În încăperea s-a făcut și mai rece.

„Nu ne apucăm să tăiem lemnele alea?” întreb.

Cei doi se uită unul la altul. Dan îmi face semn să mă dau jos din pat.

„Ia! Fă niște pași înapoi și încolo!”

Ne umflă râsul, dar eu îl ascult și fac pașii. Praf de mers se cheamă la oraș, chit că șchiopătez. Îmi prezint tricoul dezurzit care nu știu cum de ajunsese pe mine, jeanșii sucăliți - ohh! - cu mersul le am, zău că le am! E o înzestrare nativă.

„Bine. Termină-ți ceaiul și hai!”

Leșiră amândoi și i-am auzit foindu-se alături. Unde naiba dormeau? Unde? De când ajunseseam la cabană, nu dormisem omenește - leșinam periodic și habar n-aveam ce se petrece în jur câtă vreme dispăream pe celălalt

tărâm. Mă uit la celelalte priciuri. Sunt impecabile, dar cu unul ca Dan nu poți să te aștepti la altceva. Era în stare să încoloneze și norii de pe cer.

Termin ceaiul și mă înființez în bucătărie. Erau îmbrăcați de nu li se mai vedeau decât fețele. Gloria îmi întinse o parka împlănită, un pulover și o căciulă.

„Îmbracă-te ca lumea! Am fost afară și crapă pietrele!”

Dan smuci ușa. Mi-am tras în mâini niște mănuși cum nu mai văzusem niciodată: erau kaki, militare, și aveau *trei* degete: unul pentru degetul gros, altul pentru arătător și mijlociu și cel de-al treilea pentru inelar și degetul mic. Știu că odată, după ce voi fi scăpat de acolo, o să mi se spună că promisem mănuși de artilerist, dar asta se va întâmpla mai târziu, mult, mult mai târziu.

Apoi am ieșit din cabană, pe urmele lui Dan.

Toată chestia de afară a căzut peste noi; zăpadă, pale de aer izbind ca berbecii, lame de gheață tăioase și vuietul huruind printre stânci. Dan se propti în troienele care îi ajungeau la brâu și se apucă să croiască drum cu lopata. Zăpada cădea în vârtejuri groase de parcă se surpa văzduhul. Gloria îmi trage una peste umăr, îmi dă o lopată și încep să sap și eu.

Ajungem la colțul cabanei și mă mai liniștesc. Puteam săpa la fel de bine și fără să mă dau de ceasul morții. Facem dreapta și ne strecurăm în spatele cabanei, aplecați de mijloc, târându-ne printre vârtejurile vâjâiptarp de nes», prin nămeții din ce în ce mai în Jți. Glpria tropăie după noi bătătorind troienele: curge atâta? apadă clin peruri, fppșt e obligatorii pa cineva parcurgă drumul în PPF - manență, pentru ca ninsoare nu-l apppppre ja ipp.

Iar ml simt izbjt în umăr. Mă întqrp. Abia reușesc să văd chipul Gloriei. Strigi cora, dar n-aud nimic - „Ce-i?” Ltrivi.

Ea doar se uită la mine-Purează câteva se pundă. Își mijește pphii - seamănă pu o luppai pă, așa prim se uită acum-Parcă V repupoaste peva, privindu-mă. apoi se apucă iar să fô? eze zăpada-Mă răsucesc ea să mă țin după Dan

carp între timp avansase și iar mă apuc să dau zăpada la o parte.

Ajungpm în sărăcia de dpppzit. E țândări-Appperișul i-a zburat, pereții sunt fărâmați, câteva folii (je tablă ruginită iângăne, bătute de vijeic, iar doi stâlpi de lpmn putrezit șpârțaip, gata-gata să cadă în nămeții apretați-Numai stivejp de bulumaF acoperite de gheață an rămas! a locul Jpr Pan se fpipete împpapp și înapoio până pe găsește un trunchi aepperit de zăpadă și dă să se apuce să-l dp-gojpaspă-Topprul a înghețat în stiva de lpmne, iar e) trpbuii să-l smucească pentru ca săsmulgă din încleștarea gnptii. Pumne? eulei... Șufoetul pașilor! Sp aude pror din spatele stâmpii. ampstppându-șp ch suiprul vispoi-iții Mă uit în Jur și împprp să le vād? gpmptul se audp din ce în pe mai aproapp, dar nu vād nimip-Țptul p cen Hșiu și întunppps - „Ești sigur că ai mai spart lemn?” întreabă PanVprbește așa de tare încât Gloria tresare și se împprdează pa un arc, gata st sară de appip de sus, între noi-Se liniștește însă când vede că așez lemnul pe buturugă-Pan se sprijină dP papră și se phiprăște la mine ca la examen Saw poate că își trage sufletul-Sau poate că se viită în jur deși nu are ia pe Zriiif! Zfbifl - tăișul tppprului desfape fibrele înghețatelaw barosul și izbese de două-trpi pri în măciulia tqporului, până ce lama i se afundă mai bine de jumătate în lemnul înghețat-Appi salt totu', răsucesc lemnul în aer și zblqm! zbiwzbiw - îl bușesp de buturuga grpasă până ce-l crap în două-ți un moment dat, auzind iarăși bufnetul înfundat al pașilor pare aleargă undeva în spatele meu, mă răsucesc brusc. Ceilalți n-au cum să în vadă: Pan se chinuie să târască un buhtmac și să-l urpe pe capră, iar Gloria e dusă cu un transpprt la cabană-Apum am să-l vādi Nu mai are unde să le a spundăși am sM vādi-E acpip. Mă isepdește, ascuns îndărătul pprețifor pe jumătate dărâmați-E doar o umbră - puțin mai întunppată decât vāseplul-Prpt de pāteva elipp n-o să aibă decât forma asta-Appi, prin vârtejuri!

cenușii àiē Vijeliei, perfotează două IUH iirtite apropiate, gălbene, Strălucind palid, suspendate ia

jumătate de mettU deăstipta solului. Se bbHctetteau încet-îmbet; toi thai sttălticitbare» că niște minuscule lămpi dbilce eu hal Ogen. Cantytë oc Hi de lup. Sau de câine Sălbatic. Mă priveau, curii altfel"? be Utt de? AVëatti s-o aflu zilele astea... Acuth, că /-ăht văzut, în sfârșit, aș putea să tiu mă mai opresc dih spate lemne. Cfthd și când mă Uit la stiva din câte Datl scoate bulumadi. È din ce îți ăă Hiâl hilcă, dat HU știu de câte iëttitië e tievoie ca S9 trecerii peste ctitfipăria asta meteorologică despre câte nimeni n-are Habar bum a ăpărut.

tJacă N-o să se termine niciodată / bacă o să visboiască de acum încolo riieteu? bacă a îHbeput o nouă eră glaclata? bacă ne pregătim de *big chthehl*

„Gată! Ajunge!” aud rachetele lui ban. Gloria apâhise și ea. Avea chipul îmbujorat și ochii câăți de oboseală. Nă făcu Seritt să săltării lemnele rămase și să ne luăm după că Pe Dan îi umflă răsul și sttigă ia Gloria: „N-a mințit. A mai spari lemne. Și nici crize n-a făcut!” E tate Vësei. Se întoatce la mine „ba1 te văd eu disëată de ce-o să fii în stare! Bine că n-ai timas fi ta act p-aici!”

Potnim spre cabană. Pașii *lui* se mai aud o dată, dispărând îndărătul stâncii. Dan tresare, lat Gloria se răsucește brusc: „Ce dumnezeu?...”

fi simt privirea. Îmi cade în spate, dat o simt ptecis, că două vârfuri de ac. Dâbă nu m-aș întoarce să-l iscodesc, ar fi în state să eteadi bă mi-e frică, sau așa ceva, ceea ce n-atfi neadevărat, pentru că îmi e fHbă.

Așa că mă întorc, Bineînțeleș că bbhii *lui* sunt acolo. Pisica din Cheshire rătăcita în ttoiene. bat nu e pisica, știu bă nu e pisica, dumnezeule!

Apăruse, în sfârșit. Se iăsase va-uts până la urmâl Mă găsi-Se ștate mi se făcu fHea să nu fi fost tilettich cel bare-l trimisese pe urmelē mele.

În cameră sunt peste 20 de grade, am pe mine două rânduri de pături tari, dar mă cutremur din creștet până în tâipl. ferestrele eiănțahe fără oprire, iar în hol, tastele computerului ciâpâne nebunește. Afară e beznă. Lampa de

petrol de pe dușumea răspândește o lumină cleioasă.

„Pune-i supa în cană și dă-i un pai... E mort de oboseală...” îl auzii pe Dan de alături.

„Nu mi-e foame. Vreau doar să zac”.

N-au zis nimic. Continuau să mănânce: lingurile și furculițele se tot ciocneau de farfurii, înghițeau, beau apă, sorbeau votcă etc. Apoi apăru Gloria în cameră, cu cana, cu paiul și cu tot ce mai însemna protezarea mea.

Brusc, aud tastele computerului. După câteva clipe, Dan începe să fredoneze.

„De unde naiba ai știut de chestia cu degetele?” întreabă Gloria în șoaptă.

„Ah, degetele?!” Dau să ridic din umeri, dar simt cum mușchii îmi iau foc.

„Știi, când m-am dezbrăcat prima oară în fața lui, l-am văzut că se tot uita la picioarele mele! M-a întrebat: *ai mers mult în picioarele goale când ai fost mică?* Am râs și i-am spus că da. Atunci, el mi-a spus că dacă aș fi umblat încălțată, aș fi avut picioare mai subțiri. *Degetele, mai ales, sigur ar fi fost mai subțiri* – zău că așa a spus...” abia acum făcu o pauză și trase cu ochiul către priciul în care dormeau. Șopti, răgușită: „Chiar ai fost leșinat tot timpul?”

t, Ba m-am prefăcut! Îmi place să trag cu urechea”.

Îmi vâră paiul între buze cu un gest brusc.

vbea! Mănâncă! Altfel, aici o să-ți putrezească oasele!”

Îmi dă să beau și să mănânc. N-am chef să putrezesc în duhoarea de fum, de oțet și de petrol de la Omu... Fir-ar să fie! Gloria îmi tot face frecții cu oțet și spirt – e un slogan public, cică îi ajută pe oamenii obosiți și bolnavi.

La un moment dat, se oprește. Examinează cana. Zice:

„De mestecat, poți să mesteci”.

Pot.

Ea dă din cap și dispare în bucătărie. Dan strigă la mine.

„Dietrich și frate-tău... L-au convins pe comandantul de garnizoană... Trei plutoane de vânători au plecat acum

două ore din Sinaia. Poate că scăpăm naibii. O să te care de aici și noi o să ne vedem de treabă ca înainte...”

„O să vă lase provizii”.

„Pentru doi oameni, ajung și astea pe care le avem”. zice el.

„Nici tu nu crezi că vânătorii or să ajungă aici”. Îi suflă Gloria trecând pe lângă el. „N-au cum. M-am uitat afară... Nici cu buldozerele nu trec!”

„Ascultă...” zice Dan într-o doară. Dietrich ăsta care te-a contactat pe tine e tot evreu?”

„Habar n-am. Vorbește bine românește”.

„Toți evreii adevărați vorbesc bine românește”. zice el și își reia clămpănitul.

Gloria face un gest de lehamite și mă hrănește din nou; cu furculița de data asta. Ceva nu e în regulă, însă. Nu știu ce. Privesc pe geam deși n-aveai cum să apari acolo, să *te* uiți la mine pe fereastră. Mă gândeam însă că remarca lui Dan referitoare la Dietrich *te* adusese iarăși prin preajmă. Știu *ce-ți* place, știu *ce* cauți...

Iar Gloria, în șoaptă:

„Deci, îți place să tragi cu urechea”.

Am gura plină și îi fac semn că da. Ohoo, ce-mi mai place să trag cu urechea!

„Ți-am mai spus: ești un mare șmecher. Mare, maare, șmecher! În plus, schiopătezi ca tipul ăla din Baabylon, iei Berotec la fel ca el și îți place să tragi cu urechea la ce fac alții, așa cum și el se uită cu binoclul la alții”.

„Și mai cunosc și un Dietrich!” schimb vorba.

Gloria nu mă băgă în seamă însă. Emigrase în gesturile ei utilitare.

Ce se întâmpla atunci în cabană? Eu mestecam. Ea mă îndopa. Dan umbla prin rețea. Focurile ardeau. Lampa abia dacă lumina. Iar în jurul cabanei: turbioanele de zăpadă. Iar în turbioane: *tu*, trezit de apariția lui Dietrich.

„Ascultă”, șopti ea, cu voce gravă, „dar mie, mie nu vrei să-mi *vinzi* nimic?”

Când mesteci, te prefaci fără efort. Pretind că mestec cu greu. Dau din picioare ca să am prilej să mă

schimonosesc de durere. Iar ea, și mai încet:

„Mie, *cum* mi-ai vinde?”

Abia acum e momentul s-o privesc. A existat maniera Rudolph Valentino, Clark Gable, Richard Gere, Leonardo di Caprio, Napoleon, Da Vinci și Carol II Stuart. Numai cine a făcut clipuri publicitare știe cum m-am uitat atunci la ea.

„Ah...” se retrase Gloria ușor. „Ești așa de sigur?”

Extrem de important e să fiu atent la tastele lui Dan: pocnetu' lor ritmic trebuia să nu contenească pentru că mai aveam nevoie de zece - cinspe secunde ca să închei exercițiul.

„Înseamnă că-ți trebuie un masaj, prăpăditule!” lansă Gloria și se ridică de pe pat. „Hei! Omul ăsta are nevoie de un masaj. Altfel, putrezește aici!”

„Ce naiba, Gloria! Ce naiba? Hai că am ajuns aproape. Ai puțină răbdare!”

„Bille. Atunci o să i-l fac eu”. stabili ea și disparti în bucătărie cu farfuria din care abia mâncasem. dan bate din ce în ce mai tare în tastatură.

Ziceai că ai gin...” strig eu și, fir-ar să fie, am vocea prea Hlgiișitfl, pentru ca Dan se oprește pentru câteva clipe din lucru. Gloria se întoarce cu o sticlă de spirt într-o mână și uh burete în cealaltă. Dă păturile la o parte» le pune pe prici, înipaturindu-le elegant, sistematic, apoi ia o pauză în care se aude bufhetul pașilor de afară și plēsttētul liniștitor al tastelor computeniltii.

„Pe burta!” îmi ordonă.

O ascult și simt pe spate jetul de spirt rece. Durerile erau atât de mari, încât am început să gem.

„Mal încet!” aptic eu să hot-căl.

Se aud paști Itii Dan, lttă & Gloria continuă treaba ÎNceputfl, cu mai multă lehtoare decât trebuie, luhl explicabil de vreme ce Dan s-a oprit lângă pat. Palmele ei îmi patinează pe piele, agățând când și când cu buricele degetelor mușchii dureroși* startilhd asupra 2 onelor contractate. Mă trage de brațe și, la un moment dat, îmi proptește genunchiul între omoplați și mă trage în sus de urtierl - articulațiile îmi trosnesc și gem - tipa asta chiar

se pricepe la masaje, uită-o ca acum îmi ia tricepșil la...

„Fuck eu mai departe!” pufnește Dan... «Astă trebuie frâtiârțtat precum coca* dacă vrem să-l mai folosiții... Aia cu balul și cu trupele lor o să mai întârzie. Până vin ei, mai bihē-l aduc pe el în stare de ftitictionare”.

Masează mai bine decât ei, dar nu de asta aveam chēfl Atingerile. Am prilejul să le compaifbmelē VS. bărbat. Aceiași interacțiune fizică. Piesiunt. Oase trosnite, rhușchl frământați și piele strivita. Gloria avea și ea forța suficienta și mă înttēfe: oare ce s-ar fi întâmplat dacă el i-ar fi luat locui fără zb-mi dau seăma? Pe muțește. Dacă aș fi fost amețit de tot. E doar un masaj; însă cum aș fi redttioilat?

„Astulta, Filip!” zice Dan deodată. *„Cine nalba ești tu de te cauta toți aștră? Costă o grămadă de bani să sui pe muntē trei plutoane de vânători...”*

Îmi piserizfl spatele ditim, etalând fibră cu fibră.

„Oamenii își imaginează că le aduc mulți bani. Mal mulți decât du. Mai hitilți decât le aduc alții”.

„Aha... Ddr atunci, de ce?”

Nu le putea abține. Însă Gloria sé apropiase cu burētele și i-i întinse, imperativ. B înzestrata nativ pentru a da comenzi nerostité. Dan oftă – se apucă să mă frece pe spate cu gesturi lat-gi.

„Doamne, ce slab ești!” exclamă – *„Cum naiba de-ai spart lemnele alea?”* *„Ce era să fac?”*

Se lăsă eu toată greutatea pe spinarea mea până ce îmi pocniră vertebreje.

„Mda. Nu ești om de munte. Nici de spart lemne. Te pricepi să faci bani... Numai pentru alții, sau și pentru tine?” *„Și, și-l”.*

Inspiră brusc, gata să zică ceva, dar se abține. Trec câteva secunde. Mă plesnește din ce în ce mai repede și mai tare. lipi place să fiu masat și sunt obișnuit cu manevreje aștea-Mircea, care e mai puternic decât Dan, are damblaua să maseze lumea, așa că am profitat cât am putut de pe urma lui El pu mă lovise niciodată atât de tare – *„Bani, deci!”* zise Dan, izbind tot mai puternic-Până fi

priciul se zguduie sub loviturile pe care mi le aplică-Mă doare, dar un Din masat geme oricum-Am continuat să mârâi și să bpreai, iar e nu s-a lăsat

A ajuns la picipjire. Parcă le înnoda! Și iar s-a apucat să mă plesnească, în felul ăla al lui

„Pa știi să faci și alte chestii”. „Ce alte chestii?” „Tot soiul!”

E din ce în ce mai încrâncenat – se simte după cum mă plesnește – „Uei!” făcu Glpria”. Vezi că o să rupi ceva în el!” Iar eu: „Nu, nul Lasă-ll p excelenți” Mă pâнора, nenprocitul! Buf-buf-bufl Treptat, mă transforma în sacul lui de bpx, un sac de bpx viu, care se abținea să nu strige-Buf-buf-bufl. Se pprea să mă șteargă și să mă frece cu spirit, și după aia, iar: buf-buf-bufl

„Soția ta „reluă el, „a venit și ea la Șinaia. Ești căsătorit de mult?”

Abia ppt să-i răspund și vocea îmi trepidează: „De șase ani”. „Ai copii?” „Nu...”

„Ciudat-Bani ai, lumea are nevoie de tine, nevastă-ta e îngrijorată, ce nevoie mai aveai să pleci pe munte? Sau aveai nevoie de izplare ca să utilizezi eficient

„Ce să utilizeze eficient, Dan?” i-ți reteză Glpria-Última lovjtură m-a făcut să icnesc și cred că dacă n-aș fi avut mușchii făcuți paștă de la spartul lemnelor, aș fi zvâcnit, pan s-a oprit și s-a așezat pe marginea patului, aplecându-se către mine. Mi-a spus în șoaptă:

„Ai și dușmani, știi, nu?”

„Cum naiba să n-am dușmani?”

„Eh, nu prea mai știu cum e la oraș, că am plecat din București de opt luni... Dușmanii au rămas la fel de perfizi?”

„Bineînțeles. Altminteri, sunt oameni de lume. Ne înțelegem bine. Dăm mâna. Zâmbim și facem conversație. Ne vedem la petreceri sau în interes de serviciu”.

„De-aia ai plecat pe munte?” întreabă el iar, făcând-o pe Gloria să pufnească în răs:

„Voi chiar credeți că mă fraieriți! Credeți că nu-mi dau seama? V-am spus să nu mai faceți nicio aluzie la

chestia as/al”.

„Omul ăsta se pricepe și la altceva decât la făcut bani, dar uite că nu se lasă...” lansează Dan, iritat. Dar vorbea pentru o altă buclă de evenimente.

„Și tu, tu de ce-ai plecat pe munte?” apuc eu să întreb, răsucindu-mă cu fața în sus.

Zâmbește.

„Aceeși poveste. Mai mult sau mai puțin. Numai că eu nu le-am lăsat niciun fel de semne! Și nici nu mi-a oferit nimeni vreun job înainte să plec!”

Gloria se apropie de prici și, strecurându-se între mine și el, se apucă să mă învelească.

„Să nu răcești!”

The New Radicals! Computerul se aude din hol, iar Dan îmi face cu ochiul:

„Se zice mersi!”

„Mersi!”

Dispare. Pășește triumfal, emanând satisfacție, dar ce-mi pasă? În ce o privește pe Gloria, ea se poartă feminin, nu? Cred că e feminin să învelești lumea obosită sau bolnavă. Feminin sau matern, nu sunt sigur.

„Ți-am vândut până la urmă ceva, chiar dacă tu n-ai vrut să cumperi!” îmi strecoară. „Dar n-a fost decât pe jumătate”. Iese din încăpere, chiar când Dan exclamă:

Amicii de la Uppsala! Ha, haa!” e încântat. „Vino să vezi! Vino-ncoa’!” strigă la Gloria.

Se aude și exclamația ei și încep amândoi să comenteze, agitați, mesajele trimise de amicii lor de la Uppsala, năuci ca și ei, stafii bezmetice care umblă prin computere în timpul programului de lucru... Din ce spun Gloria și Dan, reiese că Cyrus a început să se miște – nu-mi e clar: cum adică, să se miște? – că cei de la Uppsala sunt din ce în ce mai siguri că și el și-a dat seama că e ceva în neregulă cu orașul în care locuiește deși, îi atrage Gloria atenția lui Dan, Cyrus fusese primul care începuse să se miște, *nu* Fatima, dar cei de la Uppsala parcă ar fi simțit disputa dintre cei doi pentru că se grăbesc să trimită un al doilea document, unul în care Fatima descria cum Cyrus se

claustrase deliberat într-un apartament din Hale, acesta fiind motivul pentru care ajunsese ea să-l trateze.

„Vezi? Vezi?” se ambala Dan, încântat. „Cum să se miște tocmai el?...” și se apucă să citească cu glas tare documentul suedezilor, care îi dădeau dreptate: „Cyrus locuiește de un deceniu în apartamentul lui pe care nu-l părăsește decât ca să iasă la serviciu. Fatima, indiferent de poziția pe care o are în raport cu el în diferitele documente, se ocupă de rezolvarea claustrofobiei lui... Vezi?”

„Așa o fi, numai că cel ce se *mișcă*, cel ce caută, e el, nu Fatima! Ea doar ne scrie! Amintește-ți de varianta în care Cyrus e atacat de cei trei, în timp ce cumpăra cheeseburgerul! De ce crezi că-l urmăreau cei din serviciul de securitate al Corporației?”

„Varianta aceea e mult prea încriptată, ai recunoscut-o și tu! Nimeni n-a deslușit ce voia Fatima să spună cu ziarele acelea biochimice... Îți faci o injecție, tragi un scurt frison și pac! – știrile ți se descarcă în minte, aduse de microbii ăia...”

Dar Gloria: „Încriptată sau nu, fantastică sau nu, Cyrus e cel care se întreabă ce se întâmplă cu Baabylon, nu ea! Ea doar înregistrează. Și ne scrie nouă”.

„În principal, îi scria lui Enpivi... E singurul căruia îi adresa mesaje personalizate”.

„De unde știi ce mesaje primesc ceilalți?”

Nu se înțeleg. N-o s-o facă niciodată. La asta mă pricep cel mai bine: să deslușesc semnalele subliminale din conversații. E un blestem.

Până la urmă, cad la învoială asupra faptului că Cyrus începuse să se *miște* prin oraș. Să caute. Devenise activ, în sfârșit, după ce ani de zile așteptase în apartamentul lui din Hale. Ceea ce, spuneau cei de la Uppsala, era semn că lucrurile se precipitau în orașul pe care nimeni nu reușise să-l localizeze. Tot cei de la Uppsala se plângeau că nu pot transmite celorlalți baabylonauți documentul cel mai recent lansat de Fatima în rețea: pretindeau că se șterge de sub ochii lor, pe măsură ce-l

citesc - și din acel înscris electronic se deducea că evenimentele intraseră rău de tot în viteză în oraș. Epidemia din Baabylon - Gloria și Dan erau la curent cu ea, dar eu nu pricepeam pe atunci ce va să zică asta - se întindea fără putința de a fi oprită, de parcă milleniumul începuse sub forma unei gripe violente. Pe de altă parte, dușmanii lui Cyrus se aflau deja pe urmele lui, ba chiar, unul dintre șefii Corporației cu care Cyrus era în conflict, îi oferise un job în cadrul Corporației, fie ca să-l cumpere, fie ca să-l potolească cumva... Numai că Cyrus ar fi trebuit să ucidă pe cineva în schimb.

„Să ucidă?!” se miră Gloria. „Păi, Cyrus nu e DJ?”

„În documentele mai vechi nu e DJ!” îi reaminti Dan.

Aveam să aflu că documentele trimise din Baabylon erau într-atât de incoerente încât, deseori, cei ce le primeau se întrebau dacă făceau referire la aceleași persoane. După cum scria un utilizator din Liban, un oarecare *Oni Analyser*, inconsecvența personajelor era, cel mai probabil, o măsură suplimentară de precauție pentru a se pierde urma corespondenților lor din realitate.

Și Gloria:

„Gripă ziceau? Ia caută tu în ce orașe a început o epidemie de gripă! O epidemie atât de puternică nu trece nevăzută, nu? Scrie de ea în ziare, vorbește lumea la TV...”

Tastatura croncăni ca o ciocănitoare apucată. Vijelia de afară nu mai conta: excitat, Dan parcurgea adresă după adresă, exclamând, chiuind. Nici măcar palele de viscol tot mai puternic, cutremurând cabana cu totul, nu-l puteau opri.

„O gripă ca asta a început la Hong Kong...” zise el după câteva minute.

„Toate gripele încep la Hong Kong. Vezi care sunt orașele în care sunt cazuri cu diaree, tuse și cu petele alea de care ne-au scris!”

Îi înțeleg... Cineva se joacă cu ei. Știu asta pentru că fac clipuri publicitare și mă joc cu ce își imaginează lumea. Cu idei îi legi. Împachetează-le frumos și o să creezi un popor ales și credul pentru uz particular! Dar tot pentru că

fac clipuri publicitare, mi se pare că văd ochii aceia aurii în cadrul ferestrei și, pe când mă străduiam să te văd mai bine, îl aud deodată pe Dan:

„O eutanasiе! L-au angajat să provoace o eutanasiе șefului cel mare... Dacă Cyrus e de acord cu propunerea lor, înseamnă că o să afle ce face BBB cu adevărat, și odată cu el o să afle și Fatima și așa vom afla și noi...”

„Un DJ?! O eutanasiе?!” Gloria era de-a dreptul plictisită. „Uite! Caută când îți spun, care sunt orașele unde are loc o epidemie cu febră, tuse, diaree și... pete pe piele! Trebuie să fie un oraș mare care își închide aeroporturile! Asta să cauți! Altminteri, cred că cei de la Uppsala au încurcat personajele...”

Mă dau jos din pat. Tot corpul mă doare și o iau cu chiu cu vai spre fereastră - luminițele aurii se sting încet-încet, dizolvându-se în șuierul vijeliei. Mă proptesc în ramele ferestrei, dar nu mai văd nimic, afară e beznă neagră. Aș putea să fac un bilanț: sunt blocat la cabana Omu alături de un bărbat impulsiv, sunt pe cale să fiu atras de o femeie din cauză că mă hrănește cu paiul la pat, am impresia că văd ochi care se uită după mine. Oh! E meritoriu să-ți alimentezi micile nebunii, dar măcar nu scăpa frâiele din mână!

Răcnetul lui Dan mă face s-o iau cum pot către holul în care el și Gloria se chiorăsc în sticla ecranului.

„Ce zi! Doamne, ce zi!” nu mai conținește el în timp ce îmi fac apariția în hol, drapat în cearșafurile umede, mirosind a alcool, oțet și transpirație - sunt un Cezar storcoșit, pe la Idele lui Marte, după ce a spart o stivă de lemne, dar înainte să primească mesajul lui... Pomponius Mela, de la Ericsson? G.W. Cinna, de la Mercedes Benz? Pfuuh! Nu mai știu cine-l avertiza pe Julius C. în clipul ăla! Cel mai mult și mai mult, aș vrea acum ca Gloria să-mi spună că o să răcesc și să mă duc dracului înapoi în pat, iar eu să spun că nu, că rămân pe loc, și atunci ea să facă o figură din aia de-a ei, ca să mă obligе să mă înfofolesc, dar ea n-o face, de vreme ce un document nou, unul abia azvârlit de Fatima în rețea, își recompune literele,

propozițiile și frazele în sticlă.

„Mai caută când îți spun: e vreun oraș care intră în carantină?” insistă Gloria, dar se înmoaie brusc, citind primele rânduri ale mesajului Fatimei.

Îmi iau singur scaunul pentru că nu mă bagă nimeni în scamă. Mă înfășor în cearșafuri și, aruncat la gunoi precum o otreapă, citesc alături de ei. E cald. Focul din sobă trosnește de zici că teracota o să plesnească naibii și noi odată cu ea, înainte să ne termine palele de viscol ce izbesc zidurile cabanei.

„Oh!...” făcu Gloria. „E despre femeia aia... Patra Nogales. Cea la care se uită Cyrus cu binoclul...”

Îmi dreg vocea. Poate că Gloria o să-mi explice și mie ceva, că din dialogul ăsta nu pricep mare lucru; sunt un baabylonaut începător - abia ce-am început să mă gândesc la Baabylon cu doi a...

Dar nu sunt băgat în seamă. Au plonjat amândoi *acolo*. Așa că, în hol rămân doar eu în calitate de om viu; lângă mine mai sunt două carcase din carne și oase prelingându-se de-a lungul cablurilor telefonice până hăt! - pe fundul Oceanului Atlantic, înainte să se dizolve în cipurile răspândite pe cele cinci continente.

Treptat, o iau și eu pe urmele lor.

*

Patra găsisese două site-uri Radio Umma Nord. În niciunul din ele nu figura telefonul de la care Joseph Welser purta conversația dezvăluită de Mihrab. Luând-o pe urmele lui Fugger, găsisese trei site-uri ce îi purtau numele; primul era întreținut de fani, al doilea era un magazin online de CD-uri, casete și discuri vinyl și al treilea, oarecum bizar, era susținut din bani proprii de un cercetător în istoria muzicii, profesor la Universitatea din Ostmark. Dar telefonul de la care se auzea bătrânul Joseph nu era de găsit nici aici. Patra lunecă mai adânc și dădu peste Fugger în alte noduri ale rețelei: unele erau grupuri ce discutau problemele de copyright ale DJ-ilor care utilizau teme consacrate în remixuri, altele aparțineau unor case de înregistrări, altele erau bănci de sunete și, în fine, altele

promovau muzica house, industrială și alternativă. Abia aici găsi numărul de telefon: se afla într-un site denumit *Dilute Nation Alt.* și aparținea unui ins cu numele de Sebastián A. Corn.

Patra încremeni descoperind cine administrează site-ul. Simți un abur răcoros cum i se adună în stomac. „Chiar tu să fii?...”

Încă de la intrare, Sebastián A. avertiza că site-ul e *locuit* de persoane reale – moarte sau în viață – și îi ruga pe vizitatori să lase informații suplimentare despre cei ce *trăiau* electronic în acel „site în care fiecare dintre noi ar trebui să recunoască matca pe care vor să ne facă s-o uităm” – după cum lansa el un îndemn echivoc.

Pe prima pagină a site-ului figura numărul de telefon de la care se auzea vocea lui Joseph.

Click! – pe numărul de telefon. Patra auzi iarăși jumătatea de dialog. Portretul lui Joseph era afișat de fiecare dată când îi venea rândul să vorbească, în fiindal foșneau hârtii, se auzeau rafalele unei mașini de scris, claxoanele de pe stradă și tușea mirată a altor personaje. Patra intră în joc și dădu răspunsurile, pe cât de bine și le amintea din mica reprezentatie a lui Mihrab...

După mai puțin de un minut, încheie conversația auzită la birou și *Dilute Nation Alt.* O recompensă, afișând un portal medieval care se deschise scârțâind... Eric bănuise corect. Telefonul și jumătatea de dialog purtată de Joseph erau suportul unui joc cu finalitate bizară: generarea unor răspunsuri cât mai apropiate de replicile reale – înregistrate clandestin după o convorbire ce avusese loc efectiv, după cum anunța Sebastián într-un icon – te ducea tot mai adânc în site, în pagini din ce în ce mai bine ascunse.

Mihrab! S-a jucat *cu noH* se întrebă Patra, intrând în straturile profunde ale *Dilute Nation Alt.*, dar uită de toate când *recunosc*u imaginile din visul ei... Site-ul devenise o peșteră în care întâlneai oameni celebri. La intrare aștepta Da Vinci, tânăr și pletos, secționat pe jumătate în plan sagital – tocmai desena o planșă anatomică reprezentând

un coit în ortostatism, replica unei schițe reale de-a lui pe care Patra o descoperise într-un Newlook *din* anii '80.

„Mă recunoști?” întrebă Da Vinci când Patra puse mouse-ul pe el, cu inima cât un purice.

Așa întreba mereu... Tresărind, Patra îl așteaptă să-i arate, după cum făcea totdeauna în vis, personajele din planșă care erau, de fapt, tot el, în dubla ipostază de penetrant și penetrat.

Leonardo făcu gestul așteptat, și spuse, ca de obicei: „Copii ca acestea, nici chiar eu n-am putut să proiectez. Din păcate, secretul e în mâinile Cavalerilor din Krak, doar în mâinile lor...” se scuză el. „Mă recunoști?” întrebă din nou.

„Te recunosc”, tastă Patra, respirând grăbită.

„Ce făceai când te-am pictat?”

Întrebarea era o ieșire din conversația lor obișnuită și Patra întârzie cu răspunsul. Da Vinci își trecu limba peste buze, iar imaginea peșterii începu să se estompeze. Patra tastă la întâmplare:

„Zâmbeam”.

„În regulă”, spuse Da Vinci și-i arătă Pătrei o galerie secundară. „Vezi-ți de drum!”

Ea se strecură înăuntru, cu mâna tremurând pe mouse. Ocoli o stalactită uriașă din care se prelingeau fuioare de abur și merse până ce dădu peste Cristofor Columb – se afla într-o încăpere și se străduia să traseze pe o tablă un itinerariu ca să *revină* din Americi.

„Cavalerii m-au învățat să trec Marea-Ocean, dar o să găsesc drumul înapoi? Tu ce spui?” se uită el brusc la Patra.

Ea se apropie de hartă din câteva clickuri. Cristofor ațintea bagheta către Cuba, numai că la est de Havana nu se mai vedea nimic.

„Navigă drept înapoi!” tastă Patra.

„Și dacă pământul de pe care am plecat nu există?”

Se joacă! Sebastián are chef de joacă, iar eu... Însă, cum ecranul se dilua iarăși, Patra se grăbi să tasteze:

„O să-l creeze Dumnezeu ca să te recompenseze!”

„Dumnezeu e director la BBB, știi bine...” zise Cristofor și se înclină, indicându-i intrarea într-un culoar îngust. Patra avansă din clickuri, se afundă pe culoar și acolo îl găsi pe Frederic cel Mare, angajat într-o discuție cu Isaac Newton – vorbeau despre sosurile care merg cel mai bine cu stridiile.

„Ce fel de mâncare preferă Cyrus Fugger?” întrebă Newton, iar Patra icni ușor auzindu-l: Sebastian o testa și aici?

„Orice. Numai să fie cu usturoi”. tastă ea.

Monarhul și fizicianul pufniră în râs și deschiseră o ușă secretă, în spatele căreia aștepta tatăl Pătrei, zâmbitor, tolănit pe o sofa: „Ce zici? Chiar eu am ajuns la Auschwitz?” Nu-mi face asta! Nu visul ăsta! îngheță ea deodată, dar tastă, grăbită, ceea ce spunea de obicei:

„Nu tu ești cel care a fost deportat, ci copia ta”. „Răspunsul e corect și, pentru asta, vei primi un mic indiciu: Paracelsus mi-a permis să scap de urmăritori... Deși habar n-avea de Corporație... Numai că auzise câte ceva despre Cavalerii din Krak și despre adăpostul lor de pe muntele Om...”⁴

Patra dădu să tasteze: *unde e muntele acesta?* – însă atunci apărură din galerii personajele pe care le visa mereu – rudele și prietenii din copilărie. Tăceau cu toții, privind-o ostil, vorbind în șoaptă. Cineva izbucni: *Era necesar să ne trădezi? Chiar trebuia să ne târăști după tine peste tot pe unde ai fugit?* – dar atunci, Patra descoperi ușa pe care o știa prea bine, din același coșmar. Ușa care o îngrozea, așteptând-o în vis. „Doamne, e visul meu... Sebastian A?... Cum naiba?...” Bineînțeles că deschise ușa, așa cum făcea și în coșmar. Și, la fel ca în coșmar, văzu mai întâi ceasul care se rotea invers, din ce în ce mai repede, de parcă orele ar fi fost indicate de un ac grăbit, mergând de-a-ndăratelea. Apoi se descoperi pe ea însăși: se deplasa în fața ei, mergând liniștită prin salonul uriaș, plin de stalactite și stalagmite.

---

4 în acel moment, Gloria și Dan s-au clătinat vizibil. S-au privit unul pe celălalt, dar nu frica li anima, ci un fel de ciudă....

„De unde naiba știi, că despre vis nu ți-am scris nimic...” zise Patra cu voce tare și înghiți în sec când își văzu replica cum se repede asupra lui Joseph Welser, ascuns într-un colț, strangulându-l cu eșarfa ei de mătase.

„De ce-ai făcut asta, Sebastián?” tâșni Patra din scaun. Simți sudoarea cum i se prelinge la subsuoară. „Cum Dumnezeu ai știut de visul *ăsta*?”

AI VĂZUT CĂ NU TE-AM MINȚIT? - afișă computerul deodată. LUCRURILE STAU DUPĂ CUM ȚI-AM SCRIS... AR FI TREBUIT SĂ AJUNGI AICI MAI DE VREME...

Patra avansă din clickuri în galerie. Aceasta se termină brusc și, tot ca în coșmar, Patra se trezi pe stradă. Personajele se aglomerau, mișcându-se fără scop, ca într-o plimbare pe bulevard duminica seara. Mașinile se repezeau pe carosabil și la un moment dat, își revăzu tatăl. Se opri. Replica tatălui ei cumpăra un ziar și îi atrăgea atenția prin ceva deși nu știa prin ce. Se apropie de el și, după câteva clipe pricepu.

Angiomul de pe obrazul drept al lui Vincent! Era pe fața replicii din computer, deși tatăl ei și-l extirpase acum mai bine de doi ani. Oare când l-a scannat Sebastián? se întrebă Patra. O luă înapoi în peșteră până ce dădu iar peste copia lui Joseph, se aplecă asupra lui și opri imaginea.

Lipsea cicatricea traheotomiei pe care Joseph o făcuse acum un an! îi scannase atât de demult? Oare de câtă vreme exista *Dilute Nation Alt*. În rețea? De când naiba pusese Sebastián pe picioare toată operațiunea?

Sebastián A. Com, sau Cyrus Fugger? se întrebă ea deodată.

„Am crezut că doar te uitai cu binoclul...” spuse Patra amar. „Am crezut că doar te uitai la mine...”

O luă înapoi, parcurgând grăbită sălile și galeriile și ajunse în altă arie a site-ului. Aici, imaginile o dezvăluiau numai pe ea, fie în baie, pieptănându-se, fie discutând cu Fatima Axelrod, fie pozând pentru un Da Vinci pictând o Mona Lisa cu trăsăturile ei – dar toate acestea, își dădu seama Patra, erau lucruri pe care le trăise aieva. Discuția

cu Fatima era cea purtată dimineață în biroul lui Cyrus, imaginile în care se pieptăna îi aminteau vacanța de acum trei ani de la Cap Arepa Alaminos (recunoștea baia de la hotel) iar poza pe care o adopta în fața lui Da Vinci reproducea întocmai atitudinea ei din automatul foto stradal, când făcuse pozele de angajare la Corporație - își amintea perfect că blitz-ul o surprinsese și o făcuse să închidă ochii pe jumătate.

Apoi, peștera se deschise asupra unor peisaje urbane în care Patra continua să se recunoască. Cum urca în mașină, gata să plece de la serviciu. Cum proba o rochie în culori vii, la Silbermann, speriată că cineva se uită în cabina de probă. Cum își scria pe burtă cu un creion dermatograf, să nu uite o chestie importantă - imagine care o făcu să înghețe în scaun. Apoi, imaginile debușară într-un teritoriu mai nesfârșit decât cea mai întinsă Sahară imaginabilă vreodată: dune și erguri nesfârșite, văzute din goana unui avion zburând la rasul deșertului.

Acolo... acolo aștepta... Acolo era premiul! Pe un afiș minuscul, spânzurat de un cort tuareg, scria:

Sebastián A. Corn a scris scenariul filmului Cel mai înalt Turn din Baabylon. Filmul spune ce faceți voi dar ieșirea din impas n-o știe decât Cyrus, pentru că este un Fugger!

Ecranul se stinse. Pe fundalul negru, apărură un ultim mesaj:

Jocul a fost conceput special pentru tine, P.N! Felicitări! Trebuie să fii alături de noi, Fuggerii! Ca să ne găsești, caută-ne în subsolul casei mele! Nu spune că nu știi unde e!

Sebastián A. Corn

Fuggerii... Erau peste tot! În contul lor primise e-mailuri, în contul lor fusese informată despre ce se întâmpla în laboratoarele de la subsolul Corporației, în contul lor îi fuseseră dezvăluite intențiile lui Eric, în contul lor aflase ce are de făcut acum, după ce rămăsese însărcinată...

Hârtia și creionul sunt discrete și poate că ne vor

salva vreodată. Știind că va veni clipa când o să aibă nevoie de replicile din site, Patra le notă și ieși din rețea. În definitiv, cheia întregii povești se afla la ea. În ea. Ceilalți vor porni după ea, iar Patra încă nu alesese baricadase duse în baie și strecură hârtia cu notițele în chiloți.

Apoi, se încruntă și citi mesajul scris cu dermatograful pe burtă:

NU UITA SĂ SCRII CE AI...

Scrisul era al ei dar habar n-avea când scrisese mesajul... De unde naiba știa Sebastián A. de el? Sau îl văzuse Cyrus, cu binoclul?

„Băile astea fierbinți!” își zise Patra cu voce tare.

23 decembrie fusese o zi împuțită și nu putuse s-o încheie decât cu o baie fierbinte. De fapt, majoritatea zilelor trebuiau încheiate cu băi fierbinți care o relaxau. Le încheia cu băi fierbinți și le începea cu Eric Welser care se asorta din ce în ce mai puțin cu cafeaua de dimineață.

Radioul se auzea în surdină: paraziții acopereau vocea crainicului, dar Patra pricepu că vorbea tot despre febra angiomatoasă. Era o viroză cu evoluție autolimitată - dacă scăpai cu viață. Cyrus Fugger, DJ la Umma Nord, era dat în urmărire generală, fotografia lui era deja afișată pe străzi și...

Ieși din baie și schimbă programul. Umma Nord transmitea muzică. Se întoarse și privi iar în oglindă.

NU UITA SĂ SCRII CE AI...

Restul mesajului era șters. *Baia fierbinte*, își aminti. *Baia fierbinte din seara trecută*. 23 decembrie fusese o zi împuțită pe care nu putuse s-o încheie decât cu o baie fierbinte. De fapt, majoritatea zilelor trebuiau încheiate cu băi fierbinți, care o relaxau. Le încheia că băi fierbinți și le începea...

„Dumnezeule! M-am mai gândit la asta!”

Se duse în cameră. Aprinse o țigară și se uită pe geam. Apoi ridică receptorul și sună la Londra, la tatăl ei.

„Alo?”

„Patra sunt. Tata e acolo?”

„Cum ați spus?”

„Aș dori să vorbesc cu Vincent Nogales...”

„Ce număr formați?”

„931214327”.

Se auzi o tuse încurcată. Apoi:

„Acesta este numărul”.

Vocea era a unui bărbat între două vârste, bine educat după cum sublinia ultima silabă a propozițiilor. Oh, îl trezise! Abia acum, Patra se uită la ceas – arăta ora 13.07, la Londra deci, era 6.07.

„Cu cine doriți să vorbiți?”

„Cu Vincent Nogales. Vincent Nogales este tatăl meu”.

„Vincent Nogales a mai răspuns la acest număr?”

Da. Acum șase ore. Îl rugase să se intereseze despre Sebastián A. Corn, care semnase cu două zile în urmă un articol într-o revistă on-line de Științe Cognitive: sugera posibilitatea de a induce concepte mentale prin mijloace farmacologice. Totul era să atașezi la circuitele memoriei aminoacizii potriviți, cei a căror secvență codifica un anumit concept. Manierele de atașare erau și ele trecute în revistă – se bazau pe reacția dintre antigen și anticorp. Insul exagera într-atât de mult încât dădea și o listă de corespondențe între aminoacizi și conceptele simple (cerc, sau punct, de pildă) de parcă ar fi fost pe cale să alcătuiască un dicționar biochimico-lingvistic. Nu se oprea aici și mai scria că existau maniere mai simple, transcriind informații direct din mentalul unor persoane în germenii pe care să-i inoculezi altora...

Cu alte cuvinte, dacă încărcai un germen cu o anumită informație transcrisă în codul lui genetic, și dacă învățai același germen să se acoleze de o membrană celulară localizată în encefal, ai fi putut manipula mase nenumărate de indivizi. Vincent Nogales pufnise în râs și spusese că o să se intereseze cine e tipul după care încheiasă prea brusc, confirmând temerile fiicei lui:

„Indiferent ce-o să se întâmple zilele astea, vei fi mama unui Welser! Nu uita lucrul ăsta!”

N-avea cum s-o uite. Cât despre alegere, încă oscila, chit că va naște un Welser.

Aprinse încă o țigară și-i zise tipului de la telefon că discutase acum câteva ore cu Vincent. Îi răspunsese la același număr.

„Nu cred că e posibil”, tipul accentua din ce în ce mai tare pe ultima silabă a propoziției, „am numărul acesta de opt luni”, zise el și își suflă nasul.

„Vă spun că dimineață am vorbit la Londra la acest număr de telefon”.

„Nu cred”.

Patra trânti telefonul și frunzări agenda. N, de la Nogales. Nogales Vincent. Îl trecuse în agendă de parcă i-ar fi fost coafor sau croitor. Deci: Nogales Vincent. Telefon 931214347. Punct.

Din bucătărie se auzi șiroitul cafelei susurând în automat. Apoi: pluuff! – drept în paharul de carton. Eric spunea că doar mitocanii beau cafea din pahare de carton, prin urmare, ea bea cafea numai din pahare de carton. Mai ales când era Eric de față. Dacă nu era, o făcea ca să se antreneze pentru când va da ochii cu el.

Deschise memoria telefonului și se uită în ecran. Numărul tatălui ei nu apărea, de parcă nu l-ar fi format în ultimele zile. Sună la centrală.

„Doresc o convorbire cu Londra... Vincent Nogales... 931214347”.

„În regulă. Londra. No-ga-les... Vin-cent! 9 - 3 - 1 - 2 - 1 - 4 - 3 - 4 - 7”.

„Exact”.

vRămâneți pe fir!”

Închise ochii. Sebastián A. Corn! Articolul lui amintea ce scrisese Cyrus în scrisorile de amenințare. Filmul scris de el amintea de întâmplările pe care le trăia Patra de câteva ore încoace. Site-ul lui amintea de coșmarul Pătrii. E-mailurile lui aminteau de jocul ascuns al Corporației... Se jucase cu ea? Sau viza Corporația Welserilor?

„Cum ați spus că vă numiți?” întrebă operatoarea.

„N-am spus că mă numesc năcicum. Am dat doar

numele persoanei cu care vreau să vorbesc. Nogales, Vincent. Londra”.

„Sunteți cumva doamna Nogales?”

Iisuse! Dar ce dracu’ au telefoanele astea?

„Am spus că vreau să vorbesc cu No-ga-les Vin-cent! Am spus-o de nu știu câte ori!”

„Sunați din oraș?” continuă vocea nazonată a operatoarei.

Patra dădu radioul mai încet.

„V-am întrebat dacă sunați din oraș, doamnă... încă nu mi-ați spus cum vă numiți!” Patra strivi receptorul în mână. „Spuneți cine sunteți și lăsați-ne numărul dumneavoastră de telefon! O să vă contactăm după ce luăm legătura cu Londra”.

„E război, sau ce naiba?!” exclamă Patra, apoi cedă: „Sunt 277880115”.

„Nu aud! Vreți să repetați?”

„Sunt Patra Nogales, la 277880115”.

„Doamnă Nogales... de unde aveți numărul de telefon la care doriți să vorbiți? Chiar de la Londra?”

„Mi l-a dat proprietarul telefonului”.

„Trebuie să fie o greșeală. În Marea Britanie nu există numere atât de mari... Au numere de telefon din 8 cifre... ei bine, doamnă Nogales, 9 cifre n-au decât telefoanele de la noi din oraș...”

„Mulțumesc”, spuse Patra și se grăbi să pună receptorul în furcă. Își întinse picioarele, aprinse o țigară și, chiar atunci, îl auzi pe Eric trântind portiera mașinii.

*

„Bineînțeles că l-am dat în urmărire”. zise Eric și se așează în fotoliu. Întinse Patrei un dosar. „Uite rezumatul filmului! L-a scris un tip, Sebastián A. Corn. Ai auzit de el?”

„Niciodată”.

„Nimeni n-a auzit de el. Se pare că a fost amic cu Fugger... O să aflăm precis ce-i leagă după ce Fugger o să fie arestat”.

„Unii spun că nu există bază legală pentru arestarea

lui Fugger”.

„Cine spune asta nu trebuie să aibă grijă de Corporație”.

Se auzi telefonul și Eric se repezi să deschidă. Scrâșni în receptor și Patrei i se păru că-l aude cum pronunță cuvântul *coaie* – deși n-avea cum s-o facă. Nu în prezența ei.

„Cât vrei în plus, Sung?” suflă Eric, nervos. „Bine! O să-ți împing banii ăștia în cont!... După zece seara!”

Își tot dregea vocea, de parcă se abținea să nu strige. Poate că pronunțase cuvântul ăla. Totuși.

„După zece, te duci la primul automat și-ți verifici cârdurile!” încheie el și trânti receptorul. Se lăsă să cadă pe sofa, deschise dosarul cu rezumatul filmului și, după ce citi primele rânduri, se zgâi la Patra:

Joseph n-a mințit”. zise el abătut. „Filmul începe cu un tip care se uită cu binoclul în biroul de peste bulevard. Alexander, privind la Patricia. Știai că Cyrus se uită la tine cu binoclul?”

„Da. De cinci ani”.

„De-asta te-ai enervat dimineată când l-am luat tare?”

„Nu”.

„Cinci ani... Te-ai gândit că trebuie...”

„Menajat?” îi luă Patra vorba din gură și făcu semn spre dosar, trecută cumva acolo și discuția noastră de acum? întreb asta pentru că Joseph pretinde că în film apar și scrisorile lui Cyrus, și vizita noastră la el”.

Joseph are totdeauna ideile lui”. șopti Eric, dând câteva pagini. La un moment dat se opri și făcu ochii mari.

„Cyrus, Cyrus... Poate că tu ești arma lui Joseph!”

Și Patra: „Ziceai că altcineva a scris scenariul, nu Cyrus”.

„Sunt sigur că Sebastián A. nu-știu-cum și Fugger au lucrat mână în mână!”

Telefonul sună din nou, iar Eric deschise. Figura i se destinse și înjură ca între vechi prieteni.

„Foarte bine că ți-a dat numărul meu de telefon. Uite

ce vreau! L-ai cunoscut în facultate pe un oarecare Cyrus Fugger?"

Urmă o pauză. Pe stradă trecu o mașină care transporta mâncare indiană.

„Chiar el! DJ la Umma Nord, apoi proprietar al postului, apoi iar DJ”.

Eric își examina unghiile. Din când în când dădea din cap.

„Exagera cu ginul?” Probabil că celălalt confirmă pentru că Eric zâmbi larg: „Ah, a lăsat studiile baltă! De ce?”

Răspunsul era cel așteptat, pentru că zâmbetul îi deveni din ce în ce mai larg.

„O criză... mda”. Făcu o pauză și răspunse unei întrebări: „De pildă, are biroul vizavi de al meu”.

Cel de la celălalt capăt al firului râse atât de tare încât se auzi până la Patra, dar ceea ce spunea îl irită pe Eric:

„E doar o coincidență că avem birourile pe același bulevard!”

Nu, scrisoarea de la ziar era doar produsul unei minți bolnave. Cyrus însuși declanșase epidemia și dorise să se acopere dând vina pe Corporație... Nu înțelesese cum de un DJ se pricepea la așa ceva, e „ar acum, lucrurile se limpeziseră... Cea de-a doua scrisoare? Bineînțeles *că* o blocase la redacția ziarului! Doar nu era să lase un DJ să se joace cu Corporația! De altfel, poliția îl dăduse în urmărire generală - asta era soarta dezaxaților care lăsau studiile baltă, se îmbătau prostește pe stradă și difuzau muzică.

Hong Kong? Macao? Și acolo era febră angiomatoasă? Asta *era* ciudat. Cyrus Fugger n-avea cum să bată până acolo, oricât de faimos era ca DJ. Inițial, epidemia de febră angiomatoasă avusese caracteristicile unei gripe, atât ca mod de manifestare cât și ca viteză de răspândire. Apăruse în Baabylon, iar după două zile, primele cazuri apăruseră la Londra și Hong Kong, trecând prin Moscova și Beijing. Până la izolarea germenului

patogen, existaseră o grămadă de controverse privitoare la natura lui, iar din cauza manifestărilor din ce în ce mai grave – germenul avea tropism pentru scoarța cerebrală, printre altele – se auziseră voci care recomandau suspendarea transporturilor aeriene pentru a stopa evoluția epidemiei. Chinezii, de pildă, susțineau că este vorba de o gripă provocată de un virus ce suferise o mutație spectaculoasă. În Baabylon se vorbea de o formă aparte a „bolii legionarilor”, provocată de un bacil gram negativ care creștea în instalațiile de aer condiționat. Moscova a menționat un germene manipulat genetic, al cărui scop era lovirea țărilor CSI în vederea preparării unei lovituri de stat.

Casa Welser știa de la bun început despre ce este vorba, după cum se va vedea. Faptul că laboratoarele oficiale au izolat un picornavirus cu tropism cerebral, nu i-a surprins, iar punctul lor de vedere oficial s-a raliat recomandărilor ONU, care prevedeau tratamentul profilactic cu un derivat de vybramicină, sintetizat ad-hoc.

Antibioticul respectiv nu avea efect asupra bolii propriu-zise; cu atât mai puțin putea el să influențeze „scopul pentru care fusese creapticornavirusul”, după cum se exprimase în cerc restrâns Joseph Welser, președintele Corporației BBB.

„Nu e un banc tocmai bun!” comentă Eric deodată, deși continua să zâmbească...

Oh, cât despre el și Patra erau bine mersi. Iar Joseph răsufla mai bine ca oricând. Prea bine chiar, de-i venea să creadă că o să-i îngroape pe toți.

Urmă tradiționalul *la revedere*. Apoi închise.

Iar Patra: „Să înțeleg că am fost colegi cu Cyrus?”

„Am fost, dar el s-a lăsat după trei ani. Acum ne pune muzică la radio”.

„Și virusuri prin case... De aici până la Hong Kong...”

„Nu suntem singurii pe urmele lui”. zise Eric în treacăt. „Un tip cu semnalmentele lui Cyrus a fost atacat în metrou de trei inși pe la unșpe jumate”. Se așează pe sofa și privi în gol. „L-au încolțit și oamenii lui Mihrab după

aceea, dar le-a scăpat. Mihrab mi-a zis să mă uit în rezumatul filmului. Până acum, Cyrus nu s-a abătut cu nicio iotă de la scenariu..."

„Atunci de ce nu-l suni pe scenarist? El trebuie să știe toată povestea!”

„Scenaristul a fost împușcat în cap acum trei săptămâni. Cică de-aia se vinde în halul ăsta caseta cu filmul...” Eric frunzări scenariul, citi un pasaj, după care îl întinse Patrei: „Mihrab are dreptate nu suntem singurii pe urmele lui Cyrus! Scrie și aici cum a fost atacat în metrou... Poftim!”

Patra înghiți în sec. Trei tipi îi înghesuiau în metrou pe Alexander și Latifa numai că Alexander scăpa ca prin urechile acului. Peste câteva paragrafe, același Alexander îi lăsa cu buzele umflate pe oamenii lui Farah Muwattali și își pierdea urma ieșind din metrou printr-o gură de aerisire.

Patra simți un țurture în stomac... Să dau odată de celelalte hârtii ale lui Sebastián, cele din subsolul lui... Un mort mă conduce la cheia întâmplărilor! Un mort știe ce se petrece clipă de clipă în orașul ăsta!

Puse rezumatul pe sofa. După cum aflase de la același Sebastián, Cyrus nu va întârzia să se manifeste. Atunci, ea va trebui să aleagă.

„Mihrab ne recomandă să ne punem la adăpost”. zise Eric.

„Scrie și aici că așa trebuie?” făcu Patra semn spre rezumat.

„Fuggerii au fost mereu nebuni. Mihrab spune la fel. O să trebuiască să dispărem. Măcar tu”.

„Las-o baltă! Ce poate să-mi facă Cyrus?”

„S-ar putea să nu-ți facă rău, dacă-l ajuți. Dar dacă *trebuie* să-ți facă rău, chit că-l ajuți? Dacă ăsta e rolul lui în aceste zile? Știai că Mihrab a solicitat într-un mesaj secret ca, citez, *operatorul de afară să fie infuzat pentru contracararea... traversadei?*”

Patra pufni în râs:

„Cum?!... operatorul să fie... cum ai spus?”

„Cum ai auzit! Toate astea sunt o nebunie, bineînțeles, dar faptele există și eu nu le controlez! Epidemia se extinde, Cyrus a trimis scrisorile alea nenorocite, iar tata și Mihrab îmi ascund o sumedenie de informații vitale! Așa că, ai să pleci din oraș!”

„O să văd. Povestea asta cu... traversada poate că o să mă convingă!” se întristă Patra. „Mă duc să fac un duș”.

În timp ce intra în cadă, se privi iar în oglindă. Grafitti-ul era parcă mai evident. Ce trebuia să nu uite să scrie? Să răspundă mesajului din site? – dar Sebastián murise... Să-și noteze visul?

Sau să-i scrie lui Cyrus de acum încolo, în locul lui Sebastián, din moment ce traversada începuse, după cum o anunțase același Sebastián?...

*

De regulă, Fatima nota într-un carnețel reacțiile lui Cyrus ori de câte ori acesta citea, însă de data asta n-a făcut-o. Iar după ce el bătuse cu palma în coperta din piele a cronicii, semn că terminase lectura, ar fi putut să-i facă una dintre obișnuitele fotografii prin care îl studia.

Nu făcu nimic din toate astea. Erau gesturi din altă buclă de întâmplări – una care se retezase azi dimineață, când ea pricepuse că Cyrus nu era într-atât de bolnav pe cât pretindea.

„Să ieșim”. spuse el, lăsând banii pe masa joasă din bambus.

„Ai auzit știrile?”

„M-au dat în urmărire?”

„Cu poză cu tot! Shabba a încercat să-ți ia apărarea într-un interviu, dar l-au înghesuit în corzi. De unde știai de epidemie? De unde știai *numele* bolii? De unde știai momentul precis când avea să înceapă? Frate-tău n-a avut ce să facă și a dat îndărăt”.

„În regulă”. Cyrus se uită la ceas. „Lucrurile se mișcă conform programului. Despre Patra n-au spus nimic?”

„Despre Patra?! Ce Dumnezeu să spună despre Patra?”

„Oh, dacă n-au zis nimic, înseamnă că ea încă are

dubii... Asta e ciudat!”

Le luă mai puțin de cinci minute să ajungă la magazinul de arme despre care Cyrus citise în scrisoarea de la Lothar. Spânzurând deasupra trotuarului, învăluită în pale de ninsoare, fuma lui Wou Wei reprezenta un dragon cu cap de lup. Cyrus își afundă capul în gulerul pardesiului și, șchiopătând, deschise ușa, provocând clinchetul subtil al clopoțelilor atârnați deasupra intrării.

Înăuntru era cald și dintr-un radio se auzeau scorurile meciurilor de fotbal și baschet. Mai mult de jumătate fuseseră suspendate din cauza epidemiei. Cyrus luă catalogul de pe tejghea și îl răsfoi cu gesturi măsurate. Simțea că nu are aer suficient. Dacă mă mișc cu lentoare, poate că n-o să am nicio criză. Poate că o să trec peste toate, numai să mă mișc ușor.

Vânzătorul se apropie. Cyrus îi privi vârful pantofilor: purta număr mic. Pantofi negri, lăcuți, pantaloni verzi, cu manșetă – era un chinezoi stilat.

„Bună ziua! Ce doriți, domnu’?”

Cyrus făcu un efort să continue să privească în jos. Și-l amintea pe Wou Wei deși nu-l scuturase niciun frison, nu avusese nicio durere de cap și nici altceva nu i se întâmplase în ultimele minute, ca să bănuiască un raid chimic.

Scutură capul. *Celălalt? El* își amintea de Wou? *El* pronunțase cuvintele: *raid chimic?*

„Nu vă e bine?” se îngrijoră vânzătorul.

Cyrus lovi cu degetul în catalog, fără să ridice privirea. Mintea îi descărca automat denumirile armelor ca și cum *celălalt* îl apăsase pe un buton de care habar n-avea.

„Un set de dar de Phou Long. Două brățări Minh. Patru bile fumigene...”

Pantofi scârțâiră pe podeaua acoperită cu rogojină fină de orez, dispărând îndărătul tejghelei. Wou Wei se afera printre rafturi însă trăgea cu ochiul la un sertar întredeschis. La radio spunea că epidemia se extinsese atât de rapid în Franța încât Parisul și Marsilia închiseseră

aeroporturile; totodată, Detroit Pistons îi bătuseră măr pe Supersonicii din Seattle, iar Real Madrid câştigase în faţa lui Ajax Amsterdam la Torino... Cine dracu' erau Supersonicii din Seattle?

„A început să ningă, aţi văzut?” întrebă Wou, zâmbitor.

Am două picioare, două mâini şi-mi ţin capul pe umeri, mă cheamă Wou Wei şi pot să vă fac mult, mult rău. Cyrus îşi amintea ce obişnuiau să spună chinezii când vindeau. Wou nu făcea altceva decât să tragă de timp.

Abia atunci, Cyrus observă telefonul public pe care îl căuta cu privirea: era în stânga uşii de la intrare, lângă tejghea. Spuse:

„La TV au spus că din cauza ninsorii, s-ar putea să avem noroc cu epidemia”.

Wou trase cu ochiul la sertarul întredeschis.

„Îi credeţi?” întrebă Wou. De la pantofii pe care îi purta până la întrebarea pe care o pusese, Wou Wei reproducea întocmai o întâmplare pe care Cyrus o mai trăise. Numai că atunci intrase într-un magazin mimând un tic nervos, nu şchiopătând. Tremurând discret, Fugger continua să privească la reflexia lui Wou din fereastră: aşeza bilele fumigene pe tejghea, alături de restul armelor. După ce o să termine, va deschide sertarul şi se va preface că vrea să calculeze totalul cu un creion, deşi avea o maşină de marcat electronică manufacturată în Shimonoseki.

La radio se dădeau semnalmentele lui DJ Fugger: scund, creţ, purta o haină ecosez şi era însoţit de o femeie blondă care nu-l scăpa din ochi o clipă. Suferea de o boală psihică şi din cauza asta era mereu agitat.

Cyrus aruncă o privire în stradă. Două prostituate se îmbrânceau pe trotuarul de vizavi, iar trecătorii se holbau la ele, râzând.

Era semnalul pe care îl aştepta Cyrus. Se repezi de cealaltă parte a tejghelei.

„Domnu'!?”

Un informator păstrează întotdeauna nostalgia

primei turnătorii. Wou Wei tocmai se pregătea să apese pe butonul ascuns în sertar, iar butonul era legat de cea mai apropiată secție de poliție. Poate.

„N-ai învățat că singurul stăpân al unui negustor e clientul?”

Pumnul lui Cyrus îl izbi pe chinez în față. Oprește-te! ... îi strecură celălalt, dar Cyrus îl lovi din nou pe Wou, care se prelinse în spatele tejghelei. Oprește-te odată! insistă celălalt – însă Cyrus abia dacă nu-l înjură. Nimeni n-avea dreptul să intervină în războiul lui!...

„Te-ai speriat, Wou?”

De afară se auzea hărmălaia trecătorilor. Un polițist se apropiase de cele două femei care se păruiau pe carosabil, semn că Cyrus se încadra în program.

„M-am speriat, domnu’!... Dacă vreți banii, uite, sunt aici!” ridică Wou mâna, gata s-o plonjeze în sertar.

Încetează! – șuieră *celălalt*, însă Cyrus îi mai trase un picior lui Wou. Apoi, deschise sertarul și văzu butonul cu pricina. Îi veni să verse, dar își dădu seama că n-avea de ales.

„În ce monedă voiai să-mi dai restul, Wou?”

Afară, polițiștii le despărțeau pe prostituate în chiotele trecătorilor. Cyrus se simți parcurs de un tremur ușor și se uită la ceas: momentul în care trebuia să fie contactat era extrem de aproape.

„Nu vrei să vorbești cu mine?” îl întrebă pe Wou.

Wou se sprijini de rafturi. Își trecu mâna peste față și-și șterse sângele cu dosul palmei. Nu-i venea să creadă că sângerează.

„Ce vreți?”

Cyrus îl mai plesni o dată. Apoi, luă armele de pe tejghea.

„Mă interesează și un pistol clasic. De 5.5. Mi-l dai fără să te forțezi, da? Te rog frumos!”

Wou duse mâna cu lentoare spre buzunarul interior al hainei călcate lucios. Cyrus se aplecă și culese pistolul. Tipul se dăduse cu un parfum greoi de trandafiri. Și avea, bineînțeles, un pistol de 5.5.

„Știai că am să vin aici, nu-i așa?”

„Luați ce vreți, domnu'...” se smiorcăi Wou.

„De ce ai vrut să apeși pe buton?”

Wou nu răspunse. Chiar atunci, sună telefonul de lângă ușă. Gălăgia din stradă se potolise. „E pentru mine”. răsuflă Cyrus ușurat și ridică receptorul, urmărit de ochii holbați ai lui Wou.

„Alo?”

„Cyrus Fugger?” auzi în receptor.

„Da. Cyrus Fugger la aparat”.

„O secundă. Trebuie să-ți remit un mesaj înregistrat”.

Wou se propti cu palmele în podea și se ridică, clătinându-se. Între timp, Fatima deschise poșeta și îl fotografie pe Cyrus, după care se retrase doi pași și îl surprinse și pe Wou pe peliculă. Amărâtul se sprijinea de rafturi, buimac.

„Număr de identificare?” ceru vocea de la telefon.

„N-am cum să ți-l dau acum”.

„Înțeleg. Dar n-aș vrea să predau mesajul unei persoane greșite... Trebuie să respect un regulament, pricepi?”

Respectă regulamentul ăla! sunt Cyrus Fugger! Mesajul s-ar putea să fi fost remis de o persoană care se cheamă Lothar...”

„Lothar Richthofen... Expeditorul a spus că o să pronunți numele acesta. Dar ca să fiu sigură, expeditorul mi-a dat un fel de parolă”. continuă operatoarea, înțepată.

„Cine e Fatima Axelrod?”

Cyrus simți că se îneacă. Tuși șuierător. De ce uitase Berotecul la birou? Fatima îl apucă de braț, iar Wou dădu să se apropie.

„Nu te mișca!” scrâșni Cyrus, acoperind receptorul. Să stau nemișcat! Trebuie să stau nemișcat, își spuse. Poate îmi trece.

„Fatima Axelrod e psihanalista mea”. zise el, răgușit.

„Dar tu cum arăți?” - operatoarea era tot mai iritată.

„De ce tușești?”

„Am o cicatrice pe obraz. Șchiopătez. Tușesc din

cauză că am astm... îmi dai mesajul ăla, sau ce naiba?!"

"Parcă am juca în filmul celui care îți trimite mesajul... îl cheamă Sebastián A. Com. El e expeditorul! îl cunoști așa de bine?"

"Bineînțeles!"

"Niciodată n-am mai dat un asemenea mesaj..." pufni operatoarea, mirată parcă. "Ce crezi, jucăm și noi în film, că așa se întâmplă și *în cel mai înalt Turn din Baabylon...*"

"Habar n-am. Îmi dai mesajul ăla odată?"

"Ești atent? Citez: Acum, că ai aflat cine ești și ce trebuie să faci, iată cum ai să faci. O să mergi iar la Okazaki, știi unde pentru că deja ai trecut pe la el. O să-ți dea substanțele de care ai nevoie - numai du-te cât mai repede, pentru că afară au făcut rost de un nou operator. Știi că, de regulă, apariția unui nou operator e urmată de..."

"Femeia silabisi în șoaptă înainte să continue lectura mesajului, "... e urmată de cutremure semnificative în planul evenimentelor și de modificări ale ambientului. Așadar, când o să iei cina cu Fatima, Joseph și Eric, masa trebuie să aibă loc doar în condițiile pe care le știi deja, indiferent de dorințele noului operator... Numai așa vei menține bucla întâmplărilor între parametri stabiliți".

"Asta o știi foarte bine!" confirmă Cyrus, clătînându-se.

"Cina respectivă trebuie pregătită minuțios. Știi cum s-o faci, dar dacă ai dubii, întreabă-l pe Okazaki! Este unul dintre puținii care nu sunt afectați de schimbarea operatorilor - prin urmare, ține minte fără greș atât topografia orașului cât și felul în care decurg lucrurile în timpul traversadelor!... Profită de cină ca să ajungi în apropierea lui Joseph Welser! El e ultimul tău loc de refugiu. În același timp, pregătește-te s-o expediezi pe Patra din... "mesajul se întrerupse, de parcă operatoarea nu ar fi fost sigură pe ea, "încă îi spui Baabylon, cred... Dar, expediaz-o numai după ce-o citești! Te simți în stare? ... Fii atent la Mihrab! Știe mai mult decât toată lumea, chiar și decât Joseph și e și ea imună la schimbarea operatorilor! Pe ea însă, nu vei putea s-o citești niciodată.

Și bizuiește-te pe persoana care poartă colanul cu trifoi, indiferent la cine a ajuns... Ah, ți-a plăcut dedicația de la White Sands Radio?..."

"Asta a fost tot?" se interesă Cyrus.

"Da. Mă rog, mai e semnătura, ca să zic așa: Sebastián A. Corn. Ai înțeles ceva?" Cyrus nu răspunse. Se pregătea să închidă, dar femeia întrebă: "Nu jucăm în film? Un mesaj ca ăsta s-a dat și în filmul care circulă clandestin..."

"Ba da. Jucăm *în cel mai înalt Turn din Baabylon*". spuse Cyrus și puse receptorul în furcă.

Wou scânci, iar Cyrus îl apucă de revere. Din nou se auzi telefonul, dar chinezul nu se clinti. Ochii lui patinară, privind către ceasul din perete.

"De ce nu deschizi telefonul?" - se interesă Cyrus, dar ochii lui Wou se lipiseră de chipul lui Fugger. "Te rog să răspunzi la telefon! Vezi cine e!"

Wou întinse mâna buimac și ridică receptorul. Localizerul afișă imediat: AS WAD NORDENSTAM - PURANI/ CARDINALS.

"Wou Wei la aparat!"

Fugger se apropie de el și deschise difuzorul telefonului.

"... nu e nevoie să-mi spui mai mult, Wou!"

Cyrus apăsă pe *mute* și-i strecură chinezului:

"Zi-i că închizi și că pleci la cumpărături". Închid și plec la cumpărături, Aswad". se execută Wou.

În difuzor se auzi o respirație liniștită.

"Cum vrei. La revedere". spuse Aswad Nordenstam chiar în momentul când localizerul afișa că intrase în Cardinals și că se îndrepta spre Primărie. Închise.

Cyrus luă telefonul din mâna lui Wou și-l așeză în furcă - îl buzunări apoi și-i descoperi celularul: i-l luă, îl vârî în buzunarul de la haină și-l îmbrânci pe Wou lângă teighea. Trase sertarul și rupse firele butonului de alarmă. Deschise încă un sertar și scoase din el un pumn de cărți de credit, după care culese de pe teighea armele pe care le comandase.

Trase cu coada ochiului la Wou. Continua să zacă sprijinit de tejghea, privind la Cyrus ca un câine bătut.

„Trăim vremuri grele”. Îi lansă înainte să armeze pistolul. „Poți să înțelegi că aștept ziua asta de ani de zile?”

Chiar atunci, de afară se auzi un pocnet urmat de două bufnete surde. Vitrina plesni în sute de cioburi, împrôșcând rafturile. Strada dispăru în spatele unei perdele de fum, iar ușa de la intrare zbură în țândări; geamurile izbiră pereții, rafturile se prăbușiră, fărâmiându-se de tejghea, iar plafonierele fură smulse din tavan, ca izbite de o formidabilă pală de vânt. Podeaua tresări, ca un om ce se trezește brusc și se dezgھیocă de la un capăt la altul.

„Iisuse!” exclamă Wou și se repezi clătănându-se în spatele magazinului, „dar câtă lume e pe urmele tale?”

Bucăți de tablă groasă galvanizată perforară fumul din magazin, iar Cyrus se aruncă la podea. Despre asta nu mi-a spus nimic! se cutremură el. Nu făcea parte din nicio buclă! Lămpile de avarie se stinseră. Se auziră niște pași grăbiți tropăind pe podea. Erau doi bărbați îmbrăcați în Hell's Angels.

Se repeziră pe urmele lui Wou. Prin ușa dată de perete, Cyrus văzu o stradă întunecoasă peste care se cernea ninsoarea. Auzi o motocicletă demarând, apoi două plesnete asurzite de pistol. Motorul se ambală pentru a se stinge treptat, ca și cum motocicleta o luase pe altă stradă.

Cyrus se ridică și o săltă pe Fatima de jos.

„Ce naiba... Ce naiba faci, Cyrus?”

„Știi tu foarte bine!” scrâșni el pășind peste ușa prăbușită de la intrare.

În stradă era deja hărmălaie. Fumul acoperea tot și nu se vedea la doi pași. Alarmerle mașinilor parcate țiuiau, iar strigătele unor trecători nevăzuți perforau volbura de praf înecăcios prin care cădeau fulgii de nea. Cyrus simți că nu mai are aer. Să nu mă mișc! Să respir rar... Să plec de aici...

„Mergi potolită!” îi strecură Fatimei și o luă spre un

taxi. Deschise portiera și o îmbrânci pe Fatima înăuntru. Șoferul întrebă, foindu-se:

„Unde mergem?”

„Spre Shimonoseki!” zise Cyrus.

„Cică epidemia a izbucnit din Shimonoseki...” spuse șoferul, prevenitor.

„Trebuie să merg în Shimonoseki! Te rog...”

„Bine, bine...”

După câteva minute, intrau pe strada Noboru, printre cazinourile și bordelurile asiatice. Taxiul depăși Sonoma Drive, trecu prin fața unor vitrine cu fete după care Cyrus făcu semn să oprească. Fatima întinse șoferului banii înainte ca acesta să rostească vreun cuvânt.

Intrară într-un Internet café. Se așezară în colțul cel mai dosit al localului. În toate computerele din jur erau afișate informații despre progresia epidemiei împreună cu imagini ale postului de radio Umma Nord. Reproduseră ale scrisorilor prin care Cyrus anunța declanșarea epidemiei erau urmate de anchete medicale pe scurt, iar toate aceste povești gravitau, evident, în jurul Corporației BBB, numai că orice încercare de a discuta cu personalul Welserilor se lovea de un zid. „No comment!” le spunea Mihrab, invariabil, reporterilor.

„Le-a luat șase ore ca să pună pe foc rețeaua”, remarcă Cyrus. „Slavă Domnului, e conform programului”.

Numai Patra nu-l respecta...

Cyrus intră în Sweetsour Productions, site-ul îndrăgostiților electronici și de aici, patinând prin link-uri, debarcă în Cyber Lovesweep League. O căută pe Patra Nogales, iar sticla i-o afișă. Era în costum de baie, iar dedesubtul fotografiei erau enumerate datele ei antropometrice, vârsta, ocupația, hainele pe care le îmbrăca de obicei, lista cu ticurile ei verbale, cea cu mâncărurile preferate, catalogul cărților care îi plăceau, cea cu piesele muzicale pe care le asculta și cea cu pozițiile care o excitau în pat.

Urmau povestirile cu Patra Nogales. Costau cinci dolari pagina plus trei dolari desenul - dacă doreai o

istorisire ilustrată.

Povestea din 24 decembrie 1999 costase 39 de dolari. Dimineața, Patra avusese cu Eric o dispută aprinsă care se terminase cu uși trântite și farfurii sparte. Ea strigase la el, iar el fusese gata-gata să se mute de acasă însă Patra îl implorase să n-o abandoneze și îi promisese că va face tot ce dorea, numai să n-o părăsească. Nu acum, se rugase de el, nu acum când așteptau un copil! Era - nu-i așa? - copilul lor, soluția care...

„Eric, Eric...” zâmbi Cyrus și se întoarse din câteva clickuri la fotografia Patrei, afișată în display. „Cine naiba ține pagina asta?” o întrebă pe Fatima.

„Vreun confrate de-al meu. Ți-am spus că Eric și Patra nu sunt un cuplu stabil...” pufni ea. „Se câștigă bine din tipul ăsta de terapie”.

Cyrus examinează îndeaproape imaginea Patrei. Eric o fotografiase într-o vacanță la Cap Arepa Alăminos, cine știe când, însă de scannat fotografia, o făcuse în 7 mai 1997, cam la șase luni după ce Patra începuse să zâmbească protocolar când primea cadouri de la el.

Parcurse din nou datele ei. Eric nu mai știa cu cine împarte casa și biroul. Existau gesturi pe care Patra le făcea frecvent, dar pe care el le ignora. Existau cărți pe care ea le ținea pe birou și melodii pe care le fredona - dar Eric înghețase de tot, cu gândul la o Patra de acum mai bine de trei ani și habar n-avea de ele.

Cyrus introduse în fișierul ei datele aflate privind cu binoclul, după care modifică o trăsătură de caracter pe care Eric n-avea de unde s-o cunoască, din moment ce Patra nu-i dăduse niciodată lui

Eric o mână de ajutor... Dacă Cyrus calculase corect, nici n-avea s-o facă vreodată.

Enter!

Webmasterul întrebă dacă e sigur că vrea să opereze schimbările din fișierul Patrei Nogales.

Cyrus scrisese: *Da*.

Webmasterul întrebă dacă îl nemulțumea evoluția Patrei din site, iar Cyrus tastă: *nu asta e problema*. Reveni

la descrierea ei fizică și căută semnele distinctive pe care le notase Eric. Patra avea o pată *café au lait* pe coapsa dreaptă - Cyrus o văzuse cu binoclul, dar pata lipsea din descrierea lui Eric, așa că o adăugă el. Apoi, îi îngroșă un pic buzele.

Webmasterul îi ceru parola pentru a opera modificările, iar Cyrus se felicită din nou pentru binoclul Zeiss care bătea peste bulevard. Tastă parola, șterse întâmplările trăite de Patru în rețea în dimineața de 24 decembrie și descrie vizita celor doi soți în biroul lui, exact așa cum se petrecuse. Scrise 30 de minute fără întrerupere, timp în care Fatima nu îndrăzni să-l fotografieze. Când și când, iconul cu portretele lor apărea în sticlă - dar numai cine a fost în rețea știe cu câtă viteză ștergi afișetele promoționale.

După ce încheie, plecă din Cyber Lovesweep League din câteva clickuri.

„Înțeleg că din secunda asta contractul nostru expiră”, zise Fatima.

„De ce să expire? îl menținem pentru încă o zi, cel puțin”.

„O fi etic? O fi etic să urmezi două tratamente concomitent?” se uită ea spre computer.

„Nu te-am angajat ca să mă tratezi”. spuse Cyrus răspicat. „Eu am de purtat un război... de-asta ești alături de mine. Tu ai de purtat același război - așa că suntem aliați. Eric”, schimbă el vorba, „Eric o să aibă niște surprize”.

Iar Fatima: „Toți avem, de câteva ore încoace...”

„Și eu am avut o surpriză când te-am prins că scrii *afară*, acolo pe munte... Cum îl cheamă pe tipul cu care corespunzi?”

Fatima nu apucă să răspundă: celularul lui Wou suna ca un greiere agitat. Cyrus desfăcu pardesiul, scoase aparatul și se uită în localizer.

SHABBA ORR - CASBAH - KASHMEERE RD.

Cyrus deschise celularul:

„Wou Wei la telefon”. zise Cyrus.

„Accentul de Pak Vay e bun, dar Wou e la cumpărături, nu la Internet café, Cyrus...” Shabba râse: „Ce dracu’, doar erai la magazin când Wou i-a spus lui Aswad că se duce la cumpărături! De ce te ții de prostii?”

„Pentru că eram lângă Wou și când încerca să apese pe un buton de alarmă”.

„Butonul ăla trebuia să sune aici la mine! Dacă-l lăsați pe Wou să-și facă treaba stăteam acum împreună și discutăm în liniște despre toată povestea”.

„Povestea... Ce să mai discutăm despre ea?”

„Am văzut un film despre un tip, Alexander Orloff. Filmul se cheamă *Cel mai înalt Turn din Baabylon* și din el am aflat mai multe lucruri despre fratele meu decât în toți anii petrecuți împreună... Ești un ins tare ascuns, Cyr...”

„De-aia nu mi-ai vorbit niciodată de când ai cumpărat Umma Nord?”

„Nu trebuia să fac altceva decât să aștept... Abia acum a venit vremea să ies la atac!

„Tu?! Niciodată nu te-a interesat Baabylon, Shabba! De ce mă ții de vorbă?”

„Pentru că Fatima te-a scăpat de sub control... Uite! Lângă mine e un tip care-mi spune că e 17.03 și că te grăbești... La ce? Mister!... Un alt tip m-a sunat să-mi spună că ai început să alergi, iar eu n-aș vrea să dai greș și de data asta! Nu vrei... să bem împreună un pahar? Gin Tanqueray, nu altceva!”

Vorbise plat. Ca și cum prezenta pe post o melodie răsuflată. Era fratele lui mai mare, dar îl ținea pe Cyrus de vorbă în timp ce niște tipi umblau pe urmele lui. Îl durea în cot de chestia asta.

„Ce vrei, Shabba?”

„Ascultă... Cel care mi-a povestit toate astea e Christian Goldberg. Îmi spune că habar n-ai în ce chestie ai intrat...”

„Christian Goldberg? Îl văd în fiecare zi pe pereții bulevardelor. O sumedenie de puștani scriu graffiti-uri în care spun că-l așteaptă. El e?”

„El e. Zice că ai mai avut probleme cu BBB. Welserii

te pândesc, iar el vrea să știe dacă n-ai nevoie de ajutorul lui”.

„Nu-l cunosc pe Christian”.

„Mă cunoști pe mine. Iar eu îl cunosc pe Christian”.

Fatima se sprijinise în spătar și îl privi țință. „Poate că ar fi bine să-l ascuți”. Îi strecură ea.

„Cyrus? Mai ești acolo?” se auzi vocea lui Shabba.

Era autoritar. Acum, că avusese timp să-și dea seama unde se afla Cyrus, devenise autoritar... Oare ce distanță îi despărțea?

Patru... Patru cvartale, calculă Cyrus, fără să știe cum.

„Cyrus! Am o casetă video înregistrată la tine în birou. Am văzut cum te uitai cu binoclul la Patra Nogales. Christian știe bine ce vrei și mai știe și ce ai aflat iscodind-o... Dar zice că asta nu ajunge. Nici Fatima nu e convinsă că e bine ce faci. Gândește-te! N-ai exclusivitatea comunicării cu operatorii și, ca să fiu sincer, nu știu ce-i face să sprijine vreuna dintre părțile în conflict, pricepi? În schimb, Welserii o știu! Știu să prepare operatorii, știu să-i lanseze afară și sunt extrem de puternici. N-ai să obții ce vrei! Nu cred că ți-ai ales bine momentul!”

„Fatima lucrează pentru tine?”

„Asta e o măgărie... Fatima lucrează pentru noi, știi ce vreau să spun, nu? Dar tu te grăbești. Mereu te-ai grăbit. Ai auzit că trebuie să apară un nou operator? Nici nu știm ce fel de om este. Tu știi să prepari operatorii?”

„Tragi de timp, Shabba! La Wou m-am trezit cu doi Hell's Angels pe cap. Am scăpat de ei ca prin minune, dar nu sunt singurii plecați pe urmele mele. *Ceilalți* o să ajungă la mine înaintea alor tăi, așa să-i spui lui Christian!”

„Cyrus! mai e ceva...”

„Vorbim altă dată! Am așteptat de unul singur ziua de azi și singur o s-o duc la bun sfârșit, Shabba!” zise Fugger și închise. Făcu semn unuia dintre puștii care se învârteau prin local. „Am un cadou pentru tine”. Îi întinse aparatul lui Wou. „Trimite pe cineva cu telefonul ăsta pe stradă!

Două ore, nu mai mult! După aia, poți să-l păstrezi”.

Puștiul pufni în răs și întoarse aparatul de pe o parte pe alta.

„Are înăuntru vreo bombă ceva?”

„Nu. E un cadou *corect*”.

Se ridicară și ieșiră din local. Intrară pe Sonoma Drive. Pe un panou albastru, spânzurat de o fațadă goală, atârna o reclamă scintilantă la Volvo. Cineva scrisese cu sprayul, dedesubt: MUHAMMAD PREDICA DE PE CAPOTA UNUI MITSUBISHI.

Trecură pe lângă un șir de grădini japoneze din plastic, întinse până pe trotuar și se opriră în fața unei firme roșii, încărcată de zăpadă. Farmacia lui Okazaki părea un templu Shinto în miniatură. Un portal din bârne de lemn străjuia intrarea. Lângă portal, un slogan de neon garanta antibioticele lui Okazaki: manufacturate 100%, erau produse cu aprobarea municipalității.

Cyrus și Fatima intrară și se treziră într-un interior hibrid: tatami pe dușumea, nișe *makimono* în pereți, iar în mijloc, două birouri joase pe care două computere rulau imaginile 3D ale unor molecule uriașe. În capăt era o tejghea din trunchiuri de bambus, iar în spatele ei se aflau câteva rafturi pline cu flacoane, fiole și cutiuțe din lemn dat cu baiț.

Cyrus se apropie de tejghea și apăsă pe clopoțelul mărunt. Clinchetul discret făcu să se audă o voce pițigăiată din camera alăturată.

„Sosesc imediat”.

Ușa de lângă rafturi culisă fără zgomot, iar Okazaki se înfățișă înaintea lor. Părea preot, nu farmacist. Părul îi era strâns într-un coc lucios, ca al luptătorilor de sumo, iar mânecile kimonoului se evazuau în falduri de mătase pe care erau imprimați vulturi aurii cu aripile deschise larg⁵. Era slab și purta ochelari cu lentile groase.

„Cu te vă pot azuta?” se înclină Okazaki, ceremonios.

Cyrus suflecă mâneca pardesiului și se bătu cu palma

---

5 într-o altă variantă, Cyrus remarcă un vultur auriu cu aripile larg deschise pe... ciorapii lui Eric Welser.

pe antebraț.

„Ah!” zâmbi Okazaki. „Plecați într-o călătorie, nu-i așa?”

„Exact. Plec foarte departe”.

„Înțeleg... Aveți nevoie de un sistem de lefelință”. Zâmbetul farmacistului se lăți.

„Am nevoie de un sistem de referință”. admise Cyrus cu jumătate de gură, iar farmacistul se înclină iarăși, politicos:

„În ațest caz, îmi debute numele d-voastră...”

„Fugger. Cyrus Fugger”.

Okazaki îl privi lung, o iscodi pe Fatima și își înfoie brațele, făcând ca mânecile kimonoului să-i joace într-un gest de respect.

„Îmi țin scuze... Nu v-am recunoscut... îmi imadzinam că sunteți mai înalt. Am plimit comanda dumneavoastră și am lucrat-o cu toată măiestria...”

Iar Cyrus: „Ați avut timp suficient?”

„Oh!” exclamă japonezul și zâmbi, plecându-se: „Am avut unsplezețe zile la dispoziție, domnule! Din nefelițiile, a debuit să țin cont de apaliția noului opelatol, pe cale niți n-am avut plilezul să-l văd cum se manifestă. Nu-l cunosc deloc, așa că, pe îți pe colo, vă log să fiți înțelegătol cu luclalea mea... E incompletă! Te să zic? Oplatolul va fi infuzat cât de culând și spel să nu ne schimbe olasul și întâmplările cu totul”.

*

Computerul dumneavoastră a desfășurat o operațiune ilegală și va fi deconectat. 5, 4, 3, 2, /...

Iconul Microsoft se stinse, literele documentului își pierdură conturul, dezagregându-se și, în câteva secunde, imaginea din ecran se scurse pe fundul monitorului, în mii de fărâme. Ne-am trezit afară din rețea.

Asta se întâmplase cu mai bine de două ore în urmă. Între timp, vântul se pornise din ce în ce mai tare, zguduind pereții și ferestrele. Dar nu ne mai păsa de vijelie: Gloria pusese lemne pe foc, iar sfârâitul lor și căldura ne îndemnară la somn. Trecuse de miezul nopții și

eram rupt de oboseală.

Cu toate astea, nu puteam să adorm. După ce fusesem azvârliți din rețea, Dan se străduise să parcurgă înapoi drumul la adresa de unde lansase Fatima „mesajul” – era dezamăgit că pierduse finalul documentului și a făcut eforturi disperate ca să-l recupereze. Era convins că cele petrecute în farmacia lui Okazaki aveau puterea să lumineze, în bună parte, misterul Baabylonului. Mulți baabylonauți vorbeau despre Okazaki ca despre un personaj cheie, iar Fatima însăși îi scrisese lui Enpivi că japonezul „ținea în mână instrumentele prin care orașul putea fi descifrat”. Fatima mai susținea – documentele respective nu le-am văzut niciodată, așa că a trebuit să-l cred pe Dan pe cuvânt – că Okazaki avea o relație ciudată cu... în afara Baabylonului: era singura persoană care ieșea din oraș deși, după cum se va vedea, nu era singurul.

După ce am fost azvârliți afară din rețea, Dan nu a mai fost în stare să regăsească adresa cu pricina, de parcă site-ul se volatilizase în biți fără sens. De câte ori ajungeam înapoi, monitorul afișa că serverul care susținea respectivul site era defect. Dan nu se lăsase păgubaș și continuase căutarea până când, după multe încercări nereușite, pe ecran apărură un mesaj care ne anunță sec:

Adresa aceasta nu există. N-ai fost niciodată aici.

Bizar era însă că măsurile piesei cu *The New Radicals* se auzeau extrem de bine, semn sigur că Fatima încă se afla „acolo”, străduindu-se să mențină documentul deschis accesului.

După o vreme, Dan a abandonat căutarea, mai ales că de fiecare dată când ne apropiam de adresă, imaginile din ecran începeau să se cutremure discret, ca și cum computerul ar fi fost supus unor variații de tensiune. O luă pe alte căi din rețea și reuși să dea peste un *chat* al unui grup de baabylonauți care fuseseră conectați la același document, parcurgându-l odată cu noi. Unul era *Oni Analyser*, din Sidon, altul era *Oni Memphis*, din Luxembourg și, în fine, al treilea era Olga, un homosexual din Paris care își câștiga existența întreținând un site

comercial gay. Pățiseră același lucru: cineva îi localizase în timp ce citeau documentul - niciunul nu reușise să-l descarce în propriul hard-disk - și le întrerupsese legătura. Olga, la fel de insistent ca Dan, încercase să ajungă înapoi dar fusese obligat să se dea bătut, aflând la rândul lui că *n-a fost niciodată acolo*.

Câțiva scotociseră în rețea după știrile cele mai recente, dar nu găsiseră niciun oraș în care să se fi declanșat o epidemie precum cea descrisă de Fatima. Numele bolii, *febră angiomatoasă*, nu dădea niciun fel de rezultat, indiferent de căutătorul utilizat, iar cei ce intraseră în băncile de date medicale nu descoperiseră nicăieri vreo afecțiune cu această denumire.

Povestea era cu atât mai frustrantă pentru noi cu cât Dan nu era în stare să intre și el în *chat* ca să-și facă citite propriile opinii. Ne mulțumeam să asistăm la ce discută ceilalți, fără să putem participa la schimbul lor de păreri.

La un moment dat, unul dintre baabylonauți atrase atenția că din cele scrise de Fatima reieșea că și aceste întâmplări aveau loc prin preajma Crăciunului, de parcă tot ce povestea ea se aglomera numai în cele 48 de ore premergătoare sărbătorii, numai că, așa cum făcuse și în alte dăți, *nu specificase anul*. Obiceiul ei fiind să emită documentele disparat, fără nici cea mai mică atenție la detaliile cronologice - întâmplările fiind de altfel despărțite doar prin ore sau zeci de minute - am început să scotocim Internetul după metropolele în care avuseseră loc epidemii în timpul Crăciunurilor.

Cu un an înainte, în '98, fuseseră atinse de epidemii serioase - de viroze clasice însă - Sankt Petersburg, Shanghai, Hong Kong, Viena, Londra, New York și Vancouver. Acum doi ani, în '97, gripa se manifestase la Pekin, Istanbul, iarăși la Viena și Londra, dar și la Baltimore și Philadelphia. Acum trei ani...

Ne-am oprit. Analyser scrise că așa n-aveam să ajungem nicăieri și a sugerat să căutăm *când* se închiseseră aeroporturile din Marsilia și Paris de teama unor epidemii majore.

Nici așa n-au fost în stare să cadă de acord asupra unui anumit an. Franța nu-și închisese aeroporturile niciodată – cel puțin, în rețea nu figura un asemenea eveniment și nici Olga, francez fiind, nu-și amintea de așa ceva. Cât timp am mai cotrobăit prin rețea, el se apucă să sune la birourile de informații ale respectivelor aeroporturi, iar răspunsul primit a fost că „Parisul și Marsilia nu intraseră nicicând într-o astfel de carantină”...

Ceilalți au conchis că această cale trebuie momentan abandonată și, pentru a tenta localizarea orașului, s-au legat de diferența de fus orar dintre Londra și Baabylon care fusese menționată în timp ce Patra Nogales încerca să sune la tatăl ei. Numai că și așa surveneau probleme. Din document reieșea că Patra se străduise să telefoneze la Vincent Nogales, în jurul orei 13.00, în timp ce la Londra era 6.00 dimineața; cu alte cuvinte, Baabylon se afla la *șapte ore est* de Londra. Însă, din documente parvenite pe alte căi, reieșea că discuția pe care Patra o purtase cu tatăl ei în cursul dimineții, se desfășurase la 21.00 ora Londrei, în timp ce ea se pregătea să plece la birou, deci la ora 7.00 în Baabylon – ceea ce amplasa Baabylon la *zece ore est* de Londra.

Lucrurile erau mai încurcate însă. Din cele ce le spuneau cei ce avuseseră acces la prima discuție dintre cei doi, reieșea că Vincent îi urase *Un Ajun fericii* fiicei sale, spunând că el unul abia aștepta să simtă liniștea acelei zile, iar Patra îi spusese că-l va suna din nou peste câteva ore, *când ziua respectivă va ajunge și la el*, ca să-i întoarcă urarea.

Această relație temporală amplasa Baabylon la *paisprezece ore vest* de Londra. Așadar, dacă luai în discuție diferențele de fus orar, Baabylon se putea afla fie în America de Nord – pe o plajă întinsă de-a lungul a trei fuse orare – fie undeva prin Pacific.

Olga a încercat să rezolve dilema recurgând la argumentul utilizat mereu de baabylonauți când se împotmoleau: orele erau *deliberat* transmise greșit ca să-i inducă în eroare pe cei ce o urmăreau pe Fatima. Se putea

ca întâmplările să nu aibă nicio legătură cu Crăciunul - cine știe când avuseseră loc de fapt, însă patima le datase astfel ca să-și piardă urma.

Dan a fost de acord cu Olga și, disperat că n-avea cum să se facă *citit* de ceilalți, se apucă să ne argumenteze mie și Gloriei justetea observațiilor homosexualului. Și, cum se întâmplă în astfel de a tuații, în care ideile plutesc în aer precum „miasmele” de care vorbea Paracelsus, *Oni* Memphis scrise că nu crede în argumentele lui Olga și că „numai serviciile de securitate ale rețelei sunt de vină - au modificat datele și orele din document înainte să ne decupleze...”

Aici, s-au înțeles imediat cu toții. Fuseseră aruncați afară din rețea, adresele fuseseră șterse înainte să parcurgem documentul în întregime - dacă am fi reușit s-o facem, atunci Fatima ar fi șters adresele de una singură, melodia cu *The New Radicals* inclusiv - de unde se deducea că *ceilalți* ne urmăriseră și pe noi, nu doar pe ea, localizând computerele care descărcau mesajul. În context, nu le era deloc dificil să intre în documentul Fatimei și să modifice ore, date și orice altceva ar mai fi avut chef, ca să ne facă să pierdem bruma de elemente prin care putea fi localizat Baabylon.

Drept urmare, cei din *chat* s-au grăbit să părăsească rețeaua, ștergându-și propriile urme cum știau mai bine.

Deși vântul zguduie acoperișul și geamurile cabanei, aud cât se poate de bine răsuflările celor doi. Respiră cu responsabilitate, dar, la cum începusem s-o cunosc pe Gloria, trag cu urechea mai atent decât trebuie la respirațiile lor. E evident de ce - obiceiurile noastre sexuale au căpătat o derivă ambiguă, iar jocurile dintre un bărbat și femeie și-au pierdut sistematizarea, s-au ocultat și sugerează câteodată doar scurte demaraje. Se numesc flirturi. Fac parte din economia mea.

Despre Cyrus acum: nu numai că lua Berotec, dar era și foarte strâns legat de un binoclu, care binoclu a fost unul dintre primele semne resimțite odată ajuns aici, la Omu... În plus, Cynis schiopăta, chiar dacă o făcea

prefăcându-se - dar parcă pe mine mă duruse piciorul chiar atât de tare?

Binoclul lui Cyrus... El o iscodise pe Patra, Fatima pe Cyrus, dar și el pe Fatima, Sebastián A. pe Patra, Patra pe Sebastián, Vincent pe Sebastián - Iisuse! fiecare iscodea pe cât de mult putea și în toate felurile posibile! Cât de îngrijorați erau, de fapt? Îmi venea să cred că Baabylon nu era nicidecum pradă unei lupte între cei care îi bănuiau neregula și cei care i-o generau... Fatima se străduia să ne facă să credem asta. Avea nevoie de aliați pentru ceea ce aveam să aflăm că era războiul ei și îi căuta afară din oraș.

Afară, adică printre operatorii despre care nici cei din chat, nici Dan și Gloria, nu comentaseră nimic...

Oh, sunt obosit, iar ăștia doi nu fac nici măcar sex underground la două paturi depărtare, cât să-mi ofere un subiect de sedare curioasă. Nici de binoclu n-aveam nevoie. Nu trebuia decât să răsucesc capul ca să-i văd pe cei doi, îmbrățișați. *Doar* îmbrățișați.

Oamenii îmbrățișați în somn sunt mai expuși decât un cuplu care copulează. Aflu din felul în care Dan zace cu capul pe o parte, la marginea pernei, că se simte încă stăpân pe situație, dar nu în *totalitate*, și asta o afirm din cauză că o ține pe Gloria îmbrățișată cu amândouă mâinile.

Ea doarme standard, cu fața în jos. Fie că îl consideră pe Du: doar înlocuitorul celui prăbușit de pe Brâna Aeriană, fie că așa îi consideră pe toți bărbații, ține un braț de *proprietară* peste pieptul lui, având grijă să-și afunde capul în perna cu mult mai comodă și semnificativ mai maleabilă. Probabil că are o circulație periferică proastă și-i e frig la picioare, pentru că stă cu piciorul stâng bine înfipt între gambele lui, într-un fel utilitar ce o face să economisească căldura. Dacă l-ar iubi, ar trebui să-și țină piciorul altfel, agățat de al lui cumva, înfășurat, nu știu cum să zic, dar ea n-o face. Cu trupul lui are doar scopuri pe care le dobândește.

Deodată, Gloria deschide ochii și se uită fix la mine. Filip Canta e un prost - își imaginează că poate controla lucrurile fie și numai examinându-le - Gloria îl privește fix,

fără interes, se uită la el precum luminițele acelea de-i luaseră urma până aici și, cu grijă să nu-l trezească pe Dan, se dă jos din pat. Fiind femeie, o face fără ca el s-o simtă. Îl știe cât de relaxat și profund doarme. Cu toții vindem ceva și ne cunoaștem publicul țintă.

Nici cu circulația nu stă prost, pentru că merge pe vârfurile picioarelor goale pe dușumeaua scârțâitoare și se așază pe patul meu. Nu se zgribulește. E relaxată. Șoptește:

„Ce credeai că ai să vezi?”

Fac semn spre patul lor. Iar ea, zâmbind:

„Ți-e frică să nu ne audă?”

I-aș răspunde - am mai multe variante de răspuns - însă prefer să tac o vreme. Nu foarte mult.

„E impulsiv...”

Și ea, pufnind:

„Ești un șmecher. Nu vrei să bei ginul ăla?”

Vreau, așa că mă dau jos din pat. Ne ducem în bucătărie, ea aprinde lumina, scoate niște pahare soioase și sticla de care habar n-aveam că se găsea și aici, în vârf de munte.

„Știi”, îi spun, „ginul se bea din pahare curate ca lacrima...”

„Ascultă! Tu care din doi ești? Ăla cu Berotecul, sau ăla cu cafeaua Columbiană?” Iar după o pauză: „Sau ești ăla cu ginul?”

„Și dacă sunt unul dintre operatori?”

Gloria mă privi lung și respiră mai des de parcă m-ar fi adulmecat.

vOh, ți-am spus că ești șmecher... Ajunge?” face semn spre pahar.

H umpluse ochi. Îi fac semn să se oprească.

„Îți place Baabylon”. zic.

„Îmi place. Dar nu din cauza Baabylonului”.

Știu de ce-i place, dar nu i-o spun. Oricum, nu i-arpăsa.

Duc paharul la gură și sorb din el o gură infimă. Îl plimb pe limbă. Pot să zic ce gust are, ce aromă

răspândește, ce-mi amintește, ce-mi sugerează – numai că acum, gesturile astea au altă finalitate. Gloria își umple și ea paharul și-l dă peste cap. Ar avea chef să trântască paharul de masă, de-a naibii, dar n-o face pentru că l-ar trezi pe Dan. N-ar ajuta-o la nimic.

De-a naibii, mai umple un pahar și-l dă peste cap. Mi se face teamă. O să termine sticla în mai puțin de-o jumătate de oră.

„Nu te ambala! mai am una! Neîncepută”.

„Ascultă! De unde ai învățat șmecheria asta?”

„De unde ai învățat-o și tu! De ce crezi că am ajuns aici? Vrei să-ți spun cât costă escapada ta nereușită? Vrei?”

Nu-i răspund, și, pentru că avem aceeași școală, nici ea nu mai zice nimic. Ne rezumăm la gin. Știe să-l toarnă. Face o figură cu gâtul sticlei, de parcă ar rostogoli-o pe buza paharului, extrem de ușor. Din cauza asta, lichidul se prelinge uleios, făcând rotocoale. O să zâmbim amândoi la un moment dat, dar mai amânăm chestia asta.

„Și banii de la Dietrich?” mă întreabă, știind că n-o să fac altceva decât să mai gust din ginul ăla care nici măcar tonic nu e. Îl plimb pe limbă, iar ea face semn că nu. Nu mai poate. N-are cum. A terminat definitiv cu asta.

„Păi vezi?” o întreb.

Abia acum zâmbim și zău că ar fi suficient, dar chiar atunci o rafală de vânt plesnește cabana, zidurile se clatină din toate încheieturile, bufnetul pașilor de afară se aude mai apropiat și e urmat de un răpăit interminabil, apoi de un scrâșnet de lemne fărâmate și table îndoite. Ridicăm capul. Simțim mai întâi o boare care ne ia pe nepregătite, apoi ușa de la intrare se dă de perete, ferestrele plesnesc, huruind, iar vijelia se năpustește în cabană prin toate firidele și cotloanele, desfăcând uși, rupând cercevele, spărgând geamuri, smulgând hărțile din perete, trântind mese și scaune.

Se mai aude un scrâșnet metalic, prelung, care virează treptat spre scârțâitul nesfârșit care anunța că Titanicul e perforat de aisberg: cabana se cutremură din

temelii, căpriorii din tavan trosnesc, se îndoaie, crapă și, într-o clipă, zăpada se prăvălește peste noi în uriașe calupuri sfărâmicioase, amestecate cu scânduri rupte și cărămizi sparte.

*

Viscolul se năpustea peste tot: prin ferestrele zburate din cercevele, prin ușa smulsă din canaturi și prin găurile din tavan. Dan se repezise în hol, cu pătura în mână, învelind computerul de parcă mașina aia ar fi fost un sugar neputincios chirăind de spaimă. Gloria se năpustise între priciuri și smulse păturile de pe paturi, azvârlindu-le pe umăr. Cămașa îi flutura, iar părul i se lipise de față, plesnit de palele umede de vânt.

„Se face țândări! Toată! Toată se face țândări!” strigă Gloria, încremenind. Se aude încă un pârâit și grinda dintre hol și sala de mese se frânge, gata-gata să-mi cadă în cap. Mă arunc unde nimeresc, izbind-o pe Gloria și ne rostogolim pe jos în timp ce un vraf de gheață spulberată ne acoperă picioarele.

„Ce naiba...” șoptește în urechea mea, dar un alt pachet de gheață se prăvălește de pe grinda ruptă, prinzându-ne dedesubt. O pală de vânt izbește ușa de la intrare și o zboară din țâțâni. Cade pe noi și clanța mă plesnește în ceafă.

„Iisuse! Vrea să ne omoare!”

Muntele. Muntele voia să ne omoare. Dan sălta deja ușa de peste noi.

„Hei!” striga. „Hei! ziceți ceva!”

„Tu mai miști?” îmi răcni Gloria în ureche.

Capul îmi vâjâia, dar încep să șerpuiesc, strecurându-mă de sub bucățile de gheață. Mă ridic, mă uit amețit dintr-o parte în alta, dar nu văd decât umbrele noastre diforme. Preț de o clipă, focul din sobă se proiectează pe chipul lui Dan. E plin de sânge și părul îi flutură, dar nici eu nu sunt mai breaz: simt o căldură uleioasă ce mi se prelinge pe spate – nenorocita aia de clanță îmi plesnise pielea cefei.

„Dacă acoperișul dormitorului ține, ne scoatem!”

strigă Dan zgâlțâindu-ne. Se repede la ferestre, ia o pătură de jos și-i face semn Gloriei să aducă lada cu scule lângă el.

„Tu o să ne dai lumină, da?” țipă la mine, cățărându-se pe un taburet și chinuindu-se să proptească o pătură în cadrul ferestrei.

Iau lanterna din mâna Gloriei și o îndrept către fereastră. Lumina e slabă, dar lui Dan îi e suficientă ca să bată pătura în cuie, fixând-o pe tot perimetrul ferestrei, dar lâna aspră se zbate, plesnind, gata să pâraie, izbită de rafalele viscolului.

„N-o să țină! Punem și saltelele!” zice Dan și, coborând de pe taburet, o sărută pe Gloria pe frunte.

Proptim o saltea peste pătura fixată în fereastră, Dan ia altă pătură, o pune peste saltea și o bate în cuie de jur-împrejur, înțepenind salteaua în fereastră.

„Acum, ne trebuie o masă. Unde-s mesele?”

Sunt claie peste grămadă în cameră și în hol. Târâm una până la fereastră, o ridicăm și o proptim peste tot ansamblul.

„Numai de-ar ține!” spune Dan.

„O să țină”. zic și chiar atunci, tavanul începe să pâraie. „Unde-ai pus lopata?”

Tavanul prinde să scrâșnească din ce în ce mai tare.

„Poate că e doar vântul”. face Gloria. „Nu seamănă a pâraie de lemne”.

„Unde e lopata aia?” întreb în timp ce pâraitul se transformă într-un vaier de vapor călare pe un val prea înalt.

„E pe perete, la intrare”. urlă Dan, iar vaierul se aude tot mai tare. „Hei! Ce vrei să faci?”

Găsesc lopata și dau să ies prin palele de aer viscolit ce se năpustesc prin ușa sfărâmată. Gloria apare în hol și-mi trage una peste umăr: vrea s-o aștept. Revine cu o coardă de alpinism și mi-o înfășoară în jurul mijlocului.

„Tu nu știi cum e vântu' ăsta”. zice. „Știi să te urci pe cabană?”

„Nu”.

„Hai!”

Îleșim în vijelie. Avansează ca orbii, ținându-mă cu mâinile de pereții înghețați până ce mă lovesc de un șir de trepte metalice acoperite de gheață. Încep să mă cațăr, alunecând pe trepte, Gloria îmi trage una peste picior, întorc capul s-o văd, dar nu zăresc decât o mogâldeață întunecată rătăcită în fuioarele groase ale viscolului.

Nu-mi ia mai mult de zece secunde ca să-mi simt degetele cum se transformă în gheață casabilă.

„Hei!!” chiuie Gloria femeiește. S-a cățărat după mine și-mi pasează capătul cordelinei. „Te legi de...”

Fac semn că am priceput. O iau târâș. Nu văd nimic, zăpada îmi intră în ochi și întind mâinile ca să pipăi pe unde o iau, însă nu dau decât de marginile rupte ale acoperișului prăvălit cu tot cu zăpadă, în sala de mese. Vântul şuieră și-mi smulge gluga de pe cap, numai căciula îmi rămâne lipită de creștet și o iau de-a marginea cabanei, pe streășină și îmi vine în minte că ar trebui să mă leg totuși de ceva, după cum mi-a spus Gloria, numai că n-am de ce.

Brusc, un bulgăre mare de zăpadă mă izbi în coaste: se rostogolise de undeva? zburase? – habar n-aveam. Iau lopata în mână și încep cu zăpada strânsă pe acoperișul de deasupra holului și, în scurt timp, simt că nu mai am aer. Mă rostogolesc cu fața în sus și mă odihnesc preț de câteva clipe, dar vijelia îmi repede mormane de fulgi în gură și în nas. Mă apuc din nou de dat zăpada la o parte. Mă răsucesc și, înainte s-o iau de-a bușilea, deodată simt cum picioarele îmi alunecă la vale.

E gata-gata să mă prăvălesc în sala de mese. Mă răsucesc, înfig degetele în zăpadă, scap lopata din mână, o văd cum alunecă pe gheața zgrunțuroasă către streășină, dar apuc s-o agăț cu piciorul. O trag la mine, zvâcnind, și mă ridic în picioare. Apoi, continui să dau zăpada la o parte.

Nu știu cât timp trece. Capul mi se golește de orice gând – mai puțin cel care periodic îmi atrage atenția că ajung la marginea streșinii. Dau nămeții la o parte, îi

îmbrâncesc jos și respir. Asta e tot ce fac, până ce ajung la capătul acoperișului. Tot alunec pe țigla aia nenorocită și tremur din creștet până în tălpi, dar e fiziologic și dumnezeul ăsta care m-a pus la încercare n-are treabă cu fiziologia mea pentru că e prea complicată ca s-o fi imaginat el. Aș avea chef să arunc o privire pe întreg acoperișul, să-l văd cum arată acum, dar nu se vede nimic. Sunt înconjurat din toate părțile de fulgi și de vijelia aia care n-o să se oprească niciodată, nicicând, nicicum.

Târâș, pomesc înapoi spre treptele de metal. Țin minte topografia golurilor din acoperiș și le evit cu sfințenie deși, ce-ar fi să-l mai sfidez o dată? Dau s-o fac, dar, ajuns deasupra holului, simt că degeaba mai respir. Mi-a pus punga aia de celofan peste gură și nas. Asta mi-a făcut și nu mi-e clar cine a făcut-o. *Tu*, sau *El*?

Nimeni nu mă vede cum mă zbat. Sunt fericit din cauza asta. În plus, mi se face cald, ceea ce e un premiu pe viscolul ăsta. Foarte cald.

Atât de cald, încât îmi vine să dau căciula jos, să mă descalț și să dau dracului cu mânușile de pământ.

„S-a scos!”

Vocea lui Dan îmi străpunse timpanul. Dau să mă mișc, dar e imposibil.

vPicioarele! Sunt sloi!” veni replica Gloriei.

Încă mi-e greu să respir, dar nu din cauza astmului. Vikingii aplicaseră primii metoda cu marinarii recuperați din naufragii de pe mările lor geroase. Wehrmachtul o reactualizase în timpul bătăliei Angliei, cu piloții doborâți în Marea Nordului, studiind-o științific în lagăre – vreau să spun că evreii n-au murit doar mistuiți în incandescența cuptoarelor, luând calea fumului; au făcut-o și în piscine frapate cu uriașe cuburi de gheață, metamorfozându-se în criomodele hiper-realiste. Metoda încălzirii înghețaților era binecunoscută în nord deci, dar până să fi ajuns la cabană, habar n-avusesem că era știută și de muntenii noștri.

Se urcă cu trupurile lor pe tine și te îmbrățișează. Tu ești gol, la fel și ei. E cea mai bună metodă pentru dezgheț.

Prin urmare, Dan mă ținea îmbrățișat din față, în timp ce Gloria se afla în spatele meu.

Simțul tactil... îți vine să crezi că nu face doi bani ca furnizor de informație, dar nu e așa. Cât de subtil se simt anumite lucruri... Delicat, chiar. Detalii infinitezimale.

Gloria mă face să reflectez la pielea ei. Paradoxal pentru modul ei de viață, e mai fină decât mă așteptam. Apoi, părul. Mă înțeapă și e aspru. Cât despre sâni, cu puțin efort îmi puteam imagina până și culoarea areolelor ei mamare - li se zice altfel, dar ăsta e termenul consacrat.

Și dacă o să am o erecție! Dar eram înghețat bocnă, sloi, lemn și abia eram în stare să suflu. Eram înghețat și mi-aș fi dorit mai mult aer decât mă lăsau să respir, îmbrățișat în strânsoarea lor termogenă.

Încep să-mi dau seama de schimbările ce au survenit în cameră. Toate ferestrele sunt plombate cu plăpumi și saltele peste care stau mese răsturnate care se zgâlțâie discret, în tonuri bas. Soba duduie. Vijelia se aude înfundat din cauza saltelelor. Nu știu cu ce e luminată camera, adică nu *văd* cu ce, dar după culoarea palidă a luminii și după mirosul de depou de cale ferată, deduc că trebuie să fie tot cu amărâta aia de lampă de petrol. Bufnetele nu se mai aud deloc. Pașii ăia... Parcă te-ai fi săturat să dai târcoale.

„De ce nu ți-ai luat medicamentele cu tine?” mă iscodi Dan.

„Nu m-am gândit”. Gloria iar îmi răsuflă mai repede în ceafa, așa că mă grăbesc să adaug. „Pe cuvânt!”

„Ai prăvălit o grămadă de zăpadă în bucătărie...” făcu Dan.

„Nu vedeam mare lucru. Dar n-am lăsat decât o pojghiță de gheață pe acoperiș. Dacă mai ninge așa, mâine iar o să trebuiască s-o dăm jos. Se strânge din cauza stâncii...”

„O să se oprească. Așa au scris în rețea...”

„În rețea. Corect. Mai merge computerul?”

Dan îmi zâmbește. Gura lui e aproape lipită de fruntea mea.

„Hai că s-a încălzit de tot! De-acu e-n stare să se pornească și după aia nu-l mai oprim...” Chicotește, ceea ce mi se pare bizar, apoi dă să coboare din pat. Gloria îl urmează, făcând să scârțâie priciul din toate încheieturile. Abia acum îmi dau seama cât de cald ținuseră. Parcă m-ar fi aruncat afară, în ger. Încep să dârdâi, dar ei aruncă peste mine păături și-mi pun de jur-împrejur sticle de plastic pline cu apă fierbinte.

Apoi, Dan îmi spune sec:

„Au scris în rețea că ninsoarea va înceta”.

„Bine. Înseamnă că militarii o să mă scoată de aici cât de curând”.

Privesc drept în sus când spun asta. Dar le simt căutătura iscoditoare: nu sunt siguri dacă am vorbit în glumă sau nu.

„Mai ai de așteptat până să vină militarii. Crezi că dacă nu mai ninge se termină cu zăpada?”

„O să trimită un elicopter... Dietrich are bani pentru așa ceva”.

„N-o să trimită niciun elicopter. Am spus că n-o să mai ningă, nu că o să înceteze furtuna...” spune Dan și dispăre din câmpul meu vizual. Răscolește prin lucrurile adunate în hol, unde au pus rezervele de mâncare. Gloria mă privește ciudat și o ia către priciul unde doarme de obicei. Începe să vorbească în șoaptă cu Dan. În cameră e cald. Din discuția lor aflu lucruri utile: e șase dimineața și vom mânca peste o oră.

Deodată, Gloria se întoarce lângă patul meu. Aud o serie de foșnete și simt miros de alcool sanitar. Mă răsucesc brusc, la timp ca s-o văd cum lipește cu leucoplast o pungă cu soluție perfuzabilă pe priciul de deasupra mea. Dan bagă capul în cameră:

„Ți-am spus: eu cred că se poate și fără...”

Gloria nu-l băgă în seamă.

„Hei! Ce vrei să faci?!...” o întreb.

„N-am chef să crăpi pe aici! De asta chiar n-am chef! Ai zăcut afară în vijelie! mai bine previi pneumonia decât s-o tratezi!” suieră Gloria încruntată. Dau să mă ridic - dar

mi-e încă frig și dărdâi. Sunt gata-gata să-mi ascund brațele sub plapumă, dar Gloria deodată pune degetul la buze și-mi strecoară, zâmbind cu ochii:

„O să fie secretul nostru!”

Al nostru, adică al ei, al meu și al lui Dietrich, îmi spun în timp ce acul îmi perforează pielea.

*

Ordinea este un artificiu mental. E o proteză apreciată de bolnavi, de leneși și de proști. De la ordine ni se trage tot răul.

Ce se întâmplase în cele patru ore în care dădusem zăpada jos de pe acoperiș, în care făcusem o criză de astm și în care fusesem readus la o temperatură normală prin îmbrățișarea celor doi?

Un tip de la Londra - *Oni* Fulcanelli - sunase la numerele de telefon ale Pătrei și ale tatălui ei. La numărul Pătrei răspunsese un bătrân arhitect, care pretindea că locuiește la Paris, pe strada Vaugirard. Era foarte nervos de deranj - de fapt, începuse convorbirea ca și cum ar fi discutat niște termeni contractuali cu o firmă de antreprenoriat și, când aflase ce dorea *Oni* Fulcanelli de la el, a trântit telefonul înjurând.

Pentru confirmare, Fulcanelli îl căutase în Paginile Aurii on-line pentru Paris. Mr. Charles... Sambora *era* un arhitect distins, avea o firmă care se ocupa de imobile mici în banlieue, iar afacerea lui înregistrase o creștere moderată de capital în ultimii patru ani. Proiectul cel mai serios la care participase fusese un supermarket ridicat în 1998 la Roissy. Din alte surse, Fulcanelli aflase că dl. Sambora nu avea copii, nu era căsătorit și nu avea cazier.

Pasiunea lui erau cursele de motociclete și într-un timp achiziționase câteva Moto Guzzi de epocă, numai că își vânduse colecția în 1997 unui industriaș polonez, pe care îl chema - bizar pentru un polonez - Medici, Kizysztof Medici.

La numărul de telefon al lui Vincent Nogales - de la Londra pasămite, unde *existau* numere de telefon din nouă cifre, contrar celor afirmate de telefonista din document -

răspundea sediul unor depozite de îngrășăminte aflate, de fapt, în portul Anvers. Lui Fulcanelli i s-a răspuns deosebit de politicoasă, ba chiar i-au fost date informații despre serviciul de telefonie belgian, însă oamenii aceia habar n-aveau de Nogales, iar telefonul îl aveau de mai bine de cinci ani, de când înființaseră depozitele. Mai mult, era un telefon de la care niciun angajat n-avea cum să poarte convorbiri particulare, fiind amplasat în biroul unui șef de compartiment, mai precis, al celui care angaja contractele. Ultimele convorbiri avuseseră loc la Atena, unde trebuiau să livreze 3.000 de tone de nitrat de potasiu pentru culturi pomicole.

Asta era tot ce reușise să afle Fulcanelli.

Un alt baabylonaut, din Gibraltar, care își spunea Vasco da Gama, căutase postul de radio Umma Nord pe toate FM-urile răspândite pe glob. Nu găsisese nicăieri vreun post cu acest nume; cel mai apropiat ca sonoritate fusese Umma Gumma, un post de radio pirat din Marea Britanie de care nu auziseră decât fanii grupului Pink Floyd. Pirații emiteau dintr-un VW Caravan care se plimba între Liverpool și Swansea, plătind în mod regulat amenzi pentru licența de emisie pe care, cu obstinație, refuzau s-o cumpere. Câștigau suficient din reclame clandestine ca să acopere contravențiile.

La un moment dat, Vasco da Gama a crezut că a dat de o urmă serioasă, însă cel cu care intrase în contact și care auzise de Umma Nord, era tot. un baabylonaut, rătăcit, care habar n-avea că mai erau o grămadă de alții ca el pe urmele orașului din care lansa Fatima mesaje. Acest din urmă *Oni* era din Cape Town și își spunea Hotel Zulu; el a descărcat toate documentele lui în banca de date a lui Vasco. Hotel Zulu era posesorul unei variante de întâmplări în care Fatima aștepta un copil, fiind căsătorită cu Cyrus. Tot în această variantă, era extrem de bine accentuată existența unui alt copil nenăscut, practic, un embrion care motiva acțiunile tuturor personajelor – copilul Pătrei Nogales. Ceilalți baabylonaui erau la curent cu asta, bineînțeles, numai că varianta lui Hotel Zulu părea

să se agreze doar în jurul acestor doi embrioni, insistând mai ales asupra reacțiilor și pasiunilor pe care copiii nenăscuți le trezeau protagoniștilor.

Nici Analyser nu aflate mai mult: el căutase Pak Vay și găsisese patru localități cu acest nume, toate în Asia. Una era în Cambodgia, alta în Manchuria, în apropierea graniței dintre China și Federația Rusă, iar celelalte două, ciudat, se aflau la doar cinci mile depărtare una de cealaltă, fiind localizate în Cashmir, la poalele vestice ale Himalayci.

O rusoaică din Moscova îl căutase pe Cyrus însuși. Rusoaica își spunea Ludmila și nu găsisese niciun Cyrus Fugger în toată rețeaua. Găsisese relații doar despre familia Fuggerilor, bancheri germani din Evul Mediu, și despre un oarecare Ernst Fugger, fotbalist la Borussia Dortmund. Tot ea căutase și numele de Welser, care s-a dovedit a fi tot al unor bancheri medievali. Lucru ciudat: ambele familii, și Fuggerii și Welserii se ridicaseră din Augsburg, orașul la care făcea referire Aloys Dietrich, în secolul XVI.

Alți tipi, despre care am înțeles că se cunoșteau nemijlocit, văzându-se în came și oase, se ocupaseră în ultimele trei luni să pună cap la cap diferitele povești care parveneau din Baabylon și dăduseră drumul în Internet concluziilor la care ajunseseră. Diferențele dintre variante erau nespuse de mari și practic, lucrurile comune erau doar cele grosiere, de *mise en scène*.

Astfel, întâmplările se petreceau într-o localitate denumită *Baabylon* -, în acea localitate trăia un tip pe nume *Cyrus Fugger* care dorea să pună bețe în roate unei corporații denumite *BBB* (nimeni nu știa de unde vine *BBB*) \ acea corporație se ocupa de producerea pe scară industrială de vaccinuri, seruri și antibiotice; mai erau comune numele unor personaje: *Welserii* erau stăpânii corporației, *Patra Nogales* era soția unuia dintre Welseri, *Fatima Axelrod* era partenera lui Cyrus deși, în acest caz, existau două variante de parteneriat: îi era flepsihianalistă, fie *soție*...

Întâmplările aveau loc în preajma *Crăciunului*, dar,

fiecare variantă - erau șase sau șapte - avea loc în alt an, deductibil numai din context, pentru că Fatima nu-l menționase nicicând. Modul prin care fusese determinat anul întâmplărilor era legat de hiturile muzicale la care făceau aluzie textele: cel mai devreme, evenimentele se petrecuseră în 1995 - variantele respective menționau *Miss You* cu Everything but the Girl și *Champagne Supernova* cu Oasis. Cel mai târziu, se petrecuseră în 1999 - un Crăciun pentru care mai aveam de așteptat două luni și nouăsprezece zile, dar n-avea când altcândva să se petreacă, de vreme ce piesele la care se făcea aluzie (*Smooth*, cu Santana și *Desert Rose* cu Sting) abia dacă fuseseră lansate.

Un lucru la care făceau referire absolut toate variantele era acela că Cyrus își *dezinfectase* casa cu câteva zile înainte de începerea întâmplărilor, care erau cunoscute sub numele de *traversada*. De asemenea, în *absolut* toate variantele, traversadele erau declanșate de *epidemia* de febră angiomatoasă. Căutaseră în van date despre o boală cu acest nume: nicăieri nu descoperiseră ceva relevant. Existau mai multe boli care se manifestau cu febră și erupții cutanate hemoragice, printre care cea dată de virusul Ebola, sau boala Lyme, dar niciuna nu fusese provocată deliberat de cineva și nici nu se manifestase în vreun oraș de dimensiunile Baabylonului. Totodată, traversadele erau controlate în mare măsură de operatori, care se regăseau în toate variantele, deși nimeni nu putea să precizeze care era rolul precis al acestora.

În rest, deosebiriile dintre variante erau uriașe. În cea din 1996, de pildă, Cyrus Fugger nu era *DJ*, ci *medic* venit clandestin în Baabylon în 1986. Era ciudat, câtă vreme Fatima pretindea că principala problemă era că, de când se știa ea, în oraș nu se mai *stabilise* nimeni, după cum nici nu mai *plecase* cineva, cu excepția lui Okazaki... în acea variantă, Cyrus era căsătorit cu Fatima Axelrod de la care aștepta, de altfel, un copil (era varianta furnizată de Hotel Zulu, din Cape Town). Cyrus n-avea cum să-și înregistreze copilul în registrele de stare civilă, de vreme ce trăia în

Baabylyon fără identitate - fusese angajat la un spital cu sprijinul unor prieteni, nenumiți în text, care îi erau obligați în urma unor operațiuni la care Fugger participase cu mulți ani în urmă. Medic fiind, era contactat de capii Corporației, care doreau să-l angajeze pe Cyrus pentru a provoca eutanasia lui Joseph Welser, grav bolnav se pare. Din explicațiile lui Hotel Zulu, Fugger mai îndeplinise astfel de servicii, sau măcar ceva conex înainte să se stabilească în Baabylyon, acesta fiind și motivul pentru care i se asigurase o falsă identitate în oraș.⁶

Cyrus trase din țigară. Ruinele magazinului Harrods fuseseră înfășurate în pânze uriașe, legate cu odgoane albe de zidurile zdrobite. Într-un loc, cineva scrisese cu spray: SUNT SINGUR ÎN MULȚIMEA PRIETENILOR MEI, CHRISTIAN GOLDBERG! - vopseaua se absorbise în material, formând un halou murdar.

„Ești sigură că-ți sunt de folos?” întrebă Cyrus. „Habar n-am ce *trebuie* să fac. Singură ai remarcat că nu *știu* ce se întâmplă în jurul meu... De altfel”, zâmbi, „am lucrat mult ca să ajung la acest rezultat. Pe lângă Eric...”

„Nu e o problemă”. i-o reteză Mihrab. „Eu zic așa: ce văd eu, nu vezi tu. Ce vezi tu, nu văd eu. Nici asta nu-ți amintește de nimic?”

„Ce văd eu, nu vezi tu. Ce vezi tu, nu văd eu...” repetă Cyrus, buimac. Clătină din cap. „Nu. Nu-mi spune nimic”.

„În regulă, Fugger”. reluu Mihrab cu un ton rigid. „Am să fiu directă. Vin cu o propunere din partea Corporației BBB...”

Propunere din partea Corporației BBB?

— Memoria lui Cyrus păru că se rează. Imagini neclare îi culbutară prin fața ochilor. Londra, serviciul de

---

⁶ Această variantă avea să ajungă în mâinile mele odată și odată.. Ea mi-a fost ținută departe de ochi din motive pe care nu doresc încă să le dezvălui. Parcurgând respectiva variantă însă, aceste motive s-ar putea să devină evidente. Acum, nu pot spune decât că a fost mult mai bine că am citii varianta doar după ce evenimentele s-au angajat pe un făgaș stabil.

psihologie de la Saint Thomas Hospital. Casa de la țară de la Interlaken Vevey, Elveția. Bătrânul Guido Fugger, tatăl lui, povestindu-i că în fotoliul din casa lor stătuse Otto von Bismarck acum peste o sută de ani.

Corporația BBB. Cote pozitive la Bursă. Tehnologii bio și fotografii ale lui Joseph Welser în Newsweek, Time și Newlook. George Ellis, de la *Baabylon Herald Tribune* făcuse o anchetă despre Corporație acum patru ani, ajutat de un tip despre care, pe vremea aia, ziarele nu scriau, și despre care rețelele TV nu vorbeau decât la emisiuni de tipul *They must be Mad*. Pe tip îl chema Christan Goldberg și, în 1990 nu scriau despre el decât grafitti-urile din marile orașe.

Mihrab se uita încoace și încolo. îl examinează pe Cyrus. Era din ce în ce mai agitată.

„Joseph Welser, președintele în exercițiu al Clanului, m-a rugat acum câteva luni să te găsesc. *A mai făcut chestia asta de nu știu câte ori până acum, eu am rezolvat-o de fiecare dată, dar, tot de fiecare dată, am uitat de ea după ce faptele s-au consumat...* Domnul Welser este foarte bătrân și are nevoie de ajutor, dacă înțelegi...”

„Bătrân, zici...”

foarte bătrân. Este motivul pentru care dorește să se supună unei eutanasier active. Chestia asta se va petrece mâine seară, la restaurantul *Adrar*. Domnul Welser este o persoană distinsă și înțelege să facă totul cu eleganță... pricepi? Prima cerere pe care ți-o fac este să fii executorul medical al domnului Welser, președintele Consiliului de Administrație al Corporației BBB”.

Cyrus Fugger simți un nod în stomac.

„Nu sunt... Cum adică... Să practic eutanasia?”

„O secundă! Nu o s-o faci tu! De tine e nevoie doar ca să-l asisti... D-l Welser este o persoană respectabilă și se va sinucide singur”.

Cyrus se scărpină în cap. Nu înțelegea de ce îl aleseseră pe el. Încropi o scuză:

„Eutanasia e interzisă prin lege”.

„Va avea loc în cerc restrâns. N-o să vorbească

nimeni". îl asigură Mihrab.

Ajunseseră în piața din fața spitalului comunitar din Casbah. Farurile unui Volvo 2040 se aprinseră de câteva ori la rând, după care mașina părăsi piața, dispărând în traficul aglomerat ce ducea spre Shimonoseki.

În locul lui, parcă un Mercedes 1320 C roșu. Să fi apărut deja Patra Nogales?

„Oricum, legalitatea nu este o problemă relevantă pentru noi. Pentru Casa Welser, adică. Așa că, vei fi executorul medical al lui Welser”. – făcu o pauză după care zise, hotărâtă: „Ai mai făcut-o! O vei face și acum. De câteva zile, prin tine umblă o grămadă de germenii care te fac să-ți amintești tot ce ai încercat să uiți, Cyrus! îl vei uide pe Welser, așa cum ai mai făcut-o cu atâția alți oameni!”

Cyrus se opri în dreptul unui semafor, ca și cum s-ar fi pregătit să traverseze. Ar fi trebuit s-o ia din loc. Să se ducă în metrou și s-o lase baltă pe Mihrab. Dar, cine știe ce-i oferea?

Ciuli urechea. De undeva de la un subsol se auzea *Sweet Surrender* cu Steve Vai. Decise că era un semn bun. Pescui un drajeu de doxium din buzunar și-i dădu drumul pe gât.

„Cu alte cuvinte, un om mă angajează ca să-l ucid...”

„Pentru început. Contractul prevede mult mai mult...”

Trecuseră de spital și ajunseseră în fața intrării unui *souk* marocan. Era zona în care Halele se amestecau cu Casbah. Apa din canalizare se strângea în bălți pe carosabil. Vitrinele erau unsuroase, iar elicopterele Poliției zburau la joasă înălțime. Un panou de la intrarea în *souk* anunța, în schimb, că legile privitoare la protecția poluării sonore erau „aplicate efectiv în această zonă, în afara orelor de rugăciune”. Urma o listă de amenzi în taleri-vinyl, emisie 1991. Elicopterele Poliției le ignorau, însă.

„Ce naiba... Acum câteva zile, afișul ăsta nu era aici”.

„Souk-ul era?” zâmbi Mihrab.

Cyrus clătină din cap. Cum zisese Mihrab? Ce văd eu

nu vezi tu. Ce vezi tu nu văd eu. Au luat-o pe stradelele înguste ale pieții, trecând prin fața unei vitrine care mirosea a nucșoară.

„D-l Welser m-a însărcinat să-ți cercetez rudele, înțelegi? Uităm de fiecare dată cu cine avem de-a face și vrem să fim foarte siguri... Ai un frate, Shabba Örr. E și el pe undeva prin zonă. Știi că Shabba este amic foarte bun cu Christian Goldberg, liderul grupării Massonic Youth?”

Cyrus strănută. Febra angiomatoasă? Se opri să se scotocească în buzunare. Câteodată, crizele lui erau precipitate de strănuturi. Simțea deja mirosul acrișor care îl anunța că se pregătește un nou atac. Mda... Două capsule de Intal ar fi trebuit să fie eficiente.

„Tu ce mai știi de Shabba?”

„Nu l-am mai sunat de mai bine de un an...”

„Din '94, vrei să spui... Cine știe, de fapt, câtă vreme a trecut de atunci...”

„Mă rog...” zise Cyrus, simțind cum mintea îi culbutează într-o maree de amintiri uleioase.

Dădu peste cap capsulele de Intal. Intal plus doxium... Creierul lui Cyrus devenise aidoma unui nor în care se descărcau concomitent sute de fulgere. Scurtcircuite neuronale. Ca de fiecare dată, avea senzația că axonii îi bâzâie sub craniu. Terminase țigara oferită de Mihrab. Deschise pachetul de Luckies și-și aprinse o nouă țigară, de la cea nestinsă încă.

„Nu ai de ales, Cyrus”. zise Mihrab. „Așa s-a întâmplat mereu. Joseph Welser are de plătit niște datorii. Joseph Welser are nevoie de ajutor”. – Se opri în fața unei tarabe cu pește ținut în cuve mari, argintii, pline cu cuburi de gheață. Neoane albe iluminau tonii și baracudele cu nuanțe arctice. Mihrab își puse palma pe cea mai apropiată dintre baracude. „Așa ești tu, Cyrus! – înghețat! Dar eu sunt aici, acum, ca să te dezgheț! Ca să-ți ofer un post strategic în BBB!”

Cyrus simți că i se topește asfaltul sub picioare. Ce nevoie avea de chestia asta pe care i-o propunea Mihrab? Ce nevoie avea de un post strategic în Corporație?

Trecură pe lângă un minaret alb și ajunseră înapoi pe trotuar. Se pregăteau să traverseze. Cyrus se scutură, parcurs de un frison. De ce naiba erau așa de tari *Lucky* fr/A: e-urile astea?

Un agent se apropie de Mihrab:

„Ar fi bine să intrați în mașină, effendim! Oamenii noștri din moschee ne spun că strada nu mai este sigură. Am fost localizați. Sunteți ascultați de exact...” se uită la ceas, „de exact 50 de secunde, effendim!”

„În regulă. Ne așteptam la așa ceva, nu?” - se întoarse ea brusc spre Cyrus. „Te-a atins cineva de când ne tot plimbăm? Ți amintești?”

„Tipul de la care am cumpărat țigările”.

„Aruncă țigările imediat!” - Cyrus tresări și se dădu în spate un pas - „Aruncă odată țigările alea, n-auzi?”

Cyrus se scotoci prin buzunare și scoase pachetul, cu mână tremurândă. Dădu să-l azvârle pe trotuar. Trase încă un fum dar

Mihrab îl plesni peste mână. Țigara se rostogoli pe trotuar. Mihrab se răsuci către agenții ei.

„Tu! Ia pachetul ăsta și du-l la sediu!”

Tipul se apropie de Cyrus, își trase o pereche de mănuși de celofan și-i smulse din mână pachetul de țigări. Îl lăsă să cadă într-o pungă pe care o sigilă imediat. Făcu semn unei mașini parcate vizavi, după care traversă, grăbit.

Mihrab spuse unui alt agent că ea și Cyrus trebuiau să intre în automobil. Îl izolaseră?

Agenții au spus că îl izolaseră și făcură semn spre Mercedesul roșu.

„Ești norocos, Cyrus. În curând, o să fii printre puținii care vor mai ști ce se întâmplă... Chiar și eu s-ar putea să uit lucrurile astea”. făcu tuarega un semn larg, îmbrățișând clădirile din jur, moscheea Al Hawanni, minaretele de pe Segundo și ruinele magazinului Harrods. „Ești un ales, Cyrus. Joseph te-a ales, pricepi? N-ai văzut filmul Cel *mai* înalt Turn *din* Baabylon?”

Nu. Nu-l văzuse. Cine-i vorbise despre film însă? Mai

mult ca sigur că Fatima! Se uită la inscripția de deasupra intrării în Spitalul Comunitar:

NOI CREDEM ÎN VIAȚA DE *DINAINTE* DE MOARTE!

Deodată, chiuind bezmetic, un puștan pe roțile se apropie de ei. Fără un cuvânt, întinse o țigară spre Cyrus, ca și cum ar fi cerut foc.

„Sunt cu urechile pe noi, Mihrab efâendim!” spuse el grăbit, sprijinindu-se de Cyrus. „Sunt în această clădire...” îi arătă el spitalul)

În varianta pentru 1998, Cyrus Fugger era *ucigaș* profesionist; de fapt, cel care copiasse fragmente din acea variantă, pretindea că Cyrus era o „cârțiță” care își aștepta misiunea de ani de zile, ținta fiind capii corporației. Afecțiunea lui psihică era un element de acoperire care îi permitea să se învârtă înapoi și încolo „precum unul dintre cei 47 de ronini”, fără să suscite bănueli. După declanșarea epidemiei – în exclusivitate opera lui Eric Welser – Cyrus își propune să-i ucidă fizic pe Welseri, fiind ajutat în acest sens chiar de șeful securității BBB. Este cea mai fantastică variantă – în ea se fac deseori aluzii la ziare biochimice, la melodii injectabile (sic!), la țigări infestate cu germeni ce pot induce decizii și acțiuni, precum și la un prezumtiv control pe care BBB l-ar fi exercitat asupra tuturor, prin vaccinuri.

Și în această variantă, Cyrus era căsătorit cu Fatima Axelrod, însă, ea *nu* era însărcinată.

În varianta din '99, Cyrus era *DJ*, iar Fatima nu era *decât psihanalista* sa. Evenimentele îi luau pe amândoi prin surprindere și acțiunile lui păreau a fi – cel puțin din câte parvenise prin rețea – doar

O reacție de apărare la faptul că Welserii, stăpânii Corporației, îl vâneau aparent fără sens. Cam la asta se rezumau întâmplările și, tot mai mulți erau aceia care speculau că intraseră într-un *joc* ciudat, nespecificat ca atare, un joc *ilegal*, de vreme ce accesul la el conducea deseori la închiderea computerelor și la azvârlirea afară din rețea.

Și așa credeam și eu, dar *ți-am* povestit toate astea

numai ca să vezi câte lucruri se puteau întâmpla, implicând oameni răspândeți pe întreg mapamondul, în timp ce dădeam zăpada jos de pe cabana aia din vârf de munte și încasam crize de astm! E bine să afli câte s-au petrecut în vreme ce *tu* mă iscodeai nevăzut, cu ochii tăi strălucitori de aurii! – atât de multe, fără să aibă nici cea mai mică legătură cu *tine* și fără să fii în stare să le ții rostul de *dincolo*, de unde *te* aflai!

Asta, pe de o parte – pentru că, în același timp, alți oameni făcuseră prognoze meteo pe care Dan le studiase. Ce spuneau ei?

Că ninsoarea se va opri, dar că vijelia nu va înceta în următoarele două zile, lucru care îi mira cu atât mai mult cu cât furtuna era prea restrânsă, părând să nu furnizeze rezerve pentru asemenea descătușare de energii. Stătuseră aplecați asupra hărților ore întregi, neînțelegând cum de un fenomen meteo atât de puternic se manifesta pe un areal într-atât de redus și pe o durată atât de mare, însă curbele de presiune indicau fără drept de apel că furtuna va continua...

Iar vijelia era așa de puternică încât lansa curenți în afara geografiei, azvârlindu-i în ecranele televizoarelor, pe filme foto, pe casete magnetice și în cuvintele articolelor, iar de acolo răzbătea

1 informațional spre ochii altor oameni, care n-o simțiseră nicicând, spulberând sub izbiturile rafalelor ei vâluri ideatice și nori biochimici, astfel încât alți oameni ajungeau să genereze mituri de însoțire a furtunii, scriind despre banii aruncați de un filantrop, unul Dietrich, ca să mă caute pe munte, deși lucrurile erau extrem de clare în ce mă privea, mai ales după ce fuseseră examinate *hărțile* pe care le lăsasem la hotel la Bran și nu numai.

Banii lui Dietrich și vijelia bizară îi făceau pe alții să resimtă furtuna sub forma unor refulări sarcastice ce-i făceau să comenteze că armatei române nu-i strică un exercițiu, o aplicație cu militari urcați pe munte pe timp nefavorabil, mai ales dacă Ministerul Apărării se alegea și cu niște bani.

Din acest moment, lucrurile se desfăceau în evantai și vijelia începea să-și piardă din vlagă, ba chiar să nu mai aibă niciun fel de efect aparent, pentru că alți oameni făceau dumping cu oțel pe piața americană, alții construiau poduri suspendate în golful Ōsaka, în Marea Britanie se comercializa un drog care nu dădea dependență, Clinton recunoștea că avea probleme de afect ce țineau de o copilărie nefericită, Daghestanul se lupta pe viață și pe moarte cu Rusia, iar NATO nu intervenea, Irakul își extinsese plantațiile de curmali – lumea pulsa haotic și pe măsură ce te îndepărtai de epicentrul furtunii deslușeai tot mai vag consecințele ei, deși acestea existau cumva, la un nivel irecognoscibil, discret, ca o delicată ciumă a înlănțuirilor cauză-efect.

*

Dan îmi face semn să mă apropii de buzele lui, de parcă s-ar teme ca acel computer să n-aibă cumva receptori care să înregistreze ce-o să zică și să transmită mai departe în rețea ce avea să-mi spună...

Mă apropii de el, iar Dan ațintește degetul spre monitor. Văd un mesaj rămas în ecranul care, altminteri, se înnegrise de tot. *Oni Analyser* din Liban intrase pe frecvența telefonului lui Vincent Nogales și ațintise o „undă” pe el. Operațiunea era clandestină, bineînțeles. În plus, își lăsase computerul deschis, descărcând minute în șir de convorbiri telefonice. Într-adevăr, acolo era sediul unui depozit de îngrășămintă. Într-adevăr, depozitul se afla în portul Anvers. Numai că pe același fir mai intrau niște indivizi, care abia dacă se auzeau, unii care mai mult strigau decât vorbeau.

Convorbirile erau afișate pe ecran. Își tot cereau numerele de telefon unul altuia, iar numerele pe care abia reușeau să și le transmită, din cauza paraziților și a convorbirilor suprapuse, erau uriașe: aveau între 20 și 28 de cifre.

Analyser le-a pus și pe acelea sub urmărire și, la unul dintre respectivele telefoane, într-un târziu, răspunse unui apel Vincent Nogales însuși. Se auzea foarte rău, de parcă

ar fi vorbit de sub o pernă care îl sufoca, motiv pentru care Analyser nu-l auzise decât pe el, însă cele ce le spunea erau cât se poate de inteligibile. Bătrân fiind omul vorbea rar și apăsător.

Își anunța interlocutorul că Cyrus Fugger începuse iar să se *mîște* și că trebuiau să se aștepte la ce era mai rău. Se interesa dacă oamenii lor erau pregătiți și probabil că a aflat că erau, pentru că Vincent Nogales îi reproșă interlocutorului că nu era prima oară când primea astfel de asigurări.

„Mereu ne-a scăpat printre degete...” se plângea el.

„Acum n-o să ne mai scape!” sosi răspunsul. „Cyrus poate să încerce orice în timpul traversadei, pentru că noi suntem pe calc să schimbăm operatorul!”

„Cyrus nu va ezita să-și riște... individualitatea!” zise Nogales.

„În cazul ăsta, noi vom risca întreg orașul... Baabylon nu va cădea iarăși în mâinile Fuggerilor!”

După aceea, Analyser pierdu legătura.

Dar, ca și cum asta n-ar fi fost tot, Analyser – nu degeaba își spunea așa – studiase și amprenta vocală a lui Vincent pe soundblasterul său. Era identică cu a patronului depozitului din Anvers, pe care Analyser o înregistrase când luase legătura cu el; acel om afirmase că se cheamă Corstjens, Felix Corstjens, și că avea de trimis 3.000 de tone de nitrați la Atena.

Avea să fie ultimul mesaj pe care l-a emis vreodată Analyser în rețea. Nici atunci, pe munte, nici în zilele care au urmat, n-am mai dat de el pe nicăieri. Nici ceilalți baabylonauți n-au fost vreodată în stare să-mi dea un răspuns la întrebările mele despre soarta lui *Oni* Analyser. Doar rusoaica Ludmila o să-mi spună odată, după ce o să ajung înapoi în București, că Analyser e „cu adevărat o fantomă care bântuie prin Internet, fără scop... a devenit informație pură, autosuficientă, liber accesibilă, despovărată de carcasa ei biologică desuetă, cunoscută îndeobște sub numele de trup și animată de sânge, hormoni, enzime, molecule și pompe ionice. Era oamenilor

a apus și sunt fericită că Analyser nu mai e așa ceva. S-a mântuit”.

Așa o să-mi spună și după aceea, nici ea n-o să-mi mai răspundă vreodată apelurilor. Niciodată, nicicând, nicicum.

*

Încă ninge, deși Dan și meteorologii prognozau că nu mai era mult și o să se oprească.

Ne îmbrăcaserăm atât de gros că abia ne mai mișcăm. Gloria îmi spunea că secretul e să nu te atingă nici măcar un vârf de ac de frig, nici măcar pentru o gămălie de clipă – câteodată vorbea așa, cu metafore inventate ad-hoc. Dacă te lăsași în voia confortului termic și te îmbrăcai doar pe măsură ce simțeai că se răcorește, pierdeai căldura încet, dar sigur. Chestia asta o descoperise Frităjof Nansen când străbătuse paakul polar pe skiuri. Îl trecuseră toate apele pe gerurile arctice de câte pulovere și hanorace trăsese pe el.

„Mai bine să transpiri acum decât să îngheți mai încolo”. Încheie Gloria, citându-l. Cică și eschimoșii fac la fel, dar fiind analfabeți n-au știut să ne lase moștenire informația asta. De la ei ne-am ales doar cu caiacele și cu niște probe olimpice de canotaj – o să pun odată chestia asta într-un clip promoțional pentru firma *Desant*, cu condiția să scap întreg de aici. Un eschimos o să coboare cu caiacul din Oceanul înghețat, printre aisberguri, o să intre în Marea Manecii, apoi lui Mimul Nordului, apoi o s-o ia în sus pe râul Skelde, în Belgia, o’s.1 se inimi neze de frumusețile și geamurile din Brugge, unele din secolul XIV chiar, pe care nu s-a găsit niciun nazist, hun, francez sau român ca să le facă țandări, apoi o s-o ia pe canale în jos, prin magnifica Germanie în care lumea adoarme la semafoare în așteptarea culorii verzi, apoi: la Viena, printre frigide, cu eschimosul meu! – și pe urmă pe Dunăre în aval, îmbrăcat în blănilor lui de focă, și tot așa, până la Cazane, printre vedetele traficantilor de benzină care dau peste nas trupelor KFOR, până ce o să ajungă la Giurgiu, București, sau pe unde o să am eu chef să-l pun să

padeleze, ca să ne aducă într-o traistă din piele de focă un kil de spermanțet aromat, extras din Marea Balenă Albă, cea care cară mumia lui Ahab în spinare.

Asta o să facă eschimosul meu. În contul lui Dietrich, sau al lui Oistrakh; ce mai, în contul firmei *Desant* care o să mă plătească cu bani buni pentru că am adus est-europenilor, care par a fi un fel de sălbatici, spermanțetul după care a umblat până și Melville, cel din neamul occidentalilor care, în ce-i privește, citesc mereu instrucțiuni de folosire. Mda. De la Moby Dick până la așezările marilor băragane estice, de la prostie la imbecilitate, atât o să dureze drumul spermanțetului, semn că de asta e în stare *Desant*.

Dan vâra lemnele pe foc, tacticos. Se așază pe patul în care dormea cu Gloria și ne privi cu coada ochiului cum șușoteam, pe patul meu. E ipocrit să pretinzi că șușotești cu o femeie din pură prietenie, dar e plăcut.

„Apa”. găsi el la un moment dat pretextul să ne tulbure, și arată cu bărbia către ușă.

O baltă limpede se prelingea peste prag – venea din sala de mese – amestecându-se cu un firicel de apă soioasă ce se scurgea din bucătărie. Gloria pufni nervoasă și se ridică.

„N-ar al naibii! Trebuie să dăm afară zăpada! Și din bucătărie și din sala de mese!”

„N-ai cum. În sala de mese e un ger de înnebunești și zăpada căzută acolo a înghețat bocnă. Se topește doar pe la margine din cauza pereților care s-au încins. La fel e și-n bucătărie. Ne-ar trebui un târnăcop!”

Mă ridic și eu. Apa curge neîntrerupt, prelingându-se printre rosturile dușumelei. Șiroiește amețit, precum un izvor de la șes. Mai seamănă și cu un robinet care curge din cauză că s-a stricat garnitura.

„Hai să încercăm să spargem gheața!... Poate reușim cumva”.

„Stai naibii jos că tu ești piaza rea!” se răsti Dan.

„Zăpada de pe acoperiș...” zic. „Ai dat-o tu jos?”

Numai că Dan n-are chef de logică. El vrea altceva. Îl

înțeleg.

„Vrei să spui că nu-i așa? Că nu *tu* ești piaza rea?”

Mi-ar fi trebuit un obiect oarecare. O carte sau un ziar pe care să pretind că le citesc. Sau un cuțitaș cu care să mă joc, să mă prefac că sculptez ceva, deși habar n-am să sculptez.

Dan se apropie și mai mult și se sprijină de prici. Mda, Un cuțitaș ar fi fost cel mai bun.

„Tu chiar nu ești în stare să te uiți în ochii mei?”

Am făcut-o. Deși nu ajuta la nimic.

„Știam! Pe cuvânt că știam că vine vijelia și de-aia te-am lăsat să te cari de aici în ziua blestemată în care ai apărut pe muntele *meu*! Simțeam că o să cazi diacului și tu într-o prăpastie, la fel ca nenorocitul de Enpivi! Numai locul precis nu-l știam, dar eram sigur că o să te faci praf! De-aia nu ți-am zis nimic, de-aia te-am lăsat s-o tai, de-aia ți-am urat drum bun: ca să te faci dracului bucăți! Pulbere să te faci! Și te-am văzut cum cazi, te-am văzut cum te duci de-a berbeleacul ca un tâmpit de bucureștean ce ești, și zău că i-am mulțumit lui Dumnezeu că te-a luat naibii și pe tine așa cum l-a luat și pe Enpivi și m-am întors la cabană, fericit că am scăpat de tine! Blestem cu multă ușurință, știi, și blestemele mele ajung repede din urmă, știi? Știi?”

Nu știam.

„Numai că fleața asta de Gloria te-a văzut cu binoclul cum cazi, ăsta a fost ghinionul!... Marele nostru ghinion! Te-a văzut cum cazi ca un prost și atunci, ce era să fac? M-a obligat să te scot din rahat, după ce te blestemasem, știi?”

Nu era nervos. Doar trecea în revistă stările și întâmplările pe care le trăise. Enunța niște evenimente petrecute tare demult, acum mai bine de 860.000 de secunde. Chestii întâmplare altcuiva, nu lui.

„Dar eu te-am blestemat și după ce te-am scos din căcat! Numai că Gloria a rămas cu ochii pe tine, că așa a făcut-o mă-sa! Ai făcut criza aia la masă, dar ai scăpat, pentru că m-a pus să te car în pat și să-ți dau cu spray d-ăsta de om în pioneze, pe la nasul tău de tip putred! Ai

scăpat cu viață, dar eu te-am blestemat din nou! Și când să îngheți pe acoperiș, tot ea a început să întrebe ce e cu tine și ce faci, că una, că alta, de iar a trebuit să te scap! Și iar te-am scos la liman fir-ar al dracului să fie, dar te-am mai blestemat o dată și când colo, s-a găsit Gloria să-ți pună perfuzii ca să... nu faci pneumonie! Dar o să mai intri tu în rahat, și eu am să te las să putrezești acolo, dar dacă o să scapi din nou, iarăși o să te blestem, pururi o să te blestem, pentru că n-aveai ce să cauți aici, pe muntele meu. Mereu am să te blestem dacă o să te văd că respiri – o să mă gândesc să ți se înțelească sângele în vine, o să mă gândesc să ți se zbârcească creierii, asta o să fac, o să visez la câini turbați care să-ți sfărtece mâțele pe viu, asta-ți doresc, tu-ți morții *mă-tii!*... Numai că ești mult mai rezistent decât Enpivil”. păru el să se mire, în sfârșit, de ceva.

„Există moduri mai eficiente decât blestemul”. îl fac eu atent.

Râde. Dușmănia asta dintre noi îi place.

„Crezi că nu m-am gândit?” Se apleacă spre mine, încet, încet și, chiar când ușa se deschide și Gloria intră înapoi, îmi strecoară: „Dar n-a venit încă timpul! Nu s-au întrunit condițiile!”

„Așa e!” zic eu cu voce tare și izbucnesc într-un hohot de râs sănătos. „Nu s-au întrunit condițiile, așa e! Chiar dacă mi-ați pus perfuzii, nu s-au întrunit condițiile!”

Ne privim unul pe celălalt și hohotim ca de un banc bun, din cele pe care și le spun bărbații între ei când rămân singuri.

„Ce v-a apucat?”

„Dan spunea că dacă nu se încălzește odată, o să trebuiască să dormim toți trei în același pat! Că lemnele n-o să ne ajungă dacă frigul intră prin toate crăpăturile”.

t, și ce-i de râs în asta?”

Îi fac cu ochiul deși nu prea-mi iese. Dan pufnește iarăși în râs și mă bate pe umăr. Ea ne privește, gata-gata să ridice din umeri și să ne lase baltă, numai că își strânge pleoapele – preț de câteva fracțiuni de secundă, nu mai

mult, și spune, aproape scrâșnind:

„Am pus niște fețe de masă în pragurile de la bucătărie și de la sala de mese. Să oprească puțin inundația. Dar n-o să țină apa acolo o veșnicie!”

Zic: „Ei, totul e să se oprească ninsoarea. Dacă nu înghețăm, ne descurcăm cumva”.

„Crezi?” face ea.

„Sper. Ia spune! De câtă vreme ziceai că ești aici, la cabană?”

Iarăși strânge ochii. Se uită la Dan. Apoi:

„Hai să mâncăm! Mi s-a făcut o foame de / «p!»

Prin urmare, n-am cum să nu-mi reamintesc... Noroc cu păturile puse în geam! Noroc cu păturile și cu saltelele puse în geam! De văzut, n-am cum să te văd. Însă de auzit, aud. Vijelia și bufnetul înfundat al pașilor care n-o să se termine nicicând, dându-mi târcoale, spunându-mi fără vorbe: Fii atent, Filip, că ai început treaba! Zău că ai început treaba, Filip!

*

Nu se mai aude nimic. O undă de lumină se strecoară printre pragul ros și marginea ușii - un paralelogram cenușiu și îngust se proiectează pe dușumea. Păturile, saltelele și mesele puse peste ferestre zac nemișcate. Parcă așa avea vată în urechi. Camera miroase a lemn și a fum.

Mă obișnuiesc cu bezna. Patul celor doi este gol. Vocile lor vin de undeva de afară. Parcă i-ar da la radio - un radio cu volumul la minim, lipit de urechea mea. Sunetul vocii lor se strecoară greoi prin pâcla pe care o bănuiesc că zace în jurul cabanei, ca un uriaș bloc de fum. „Păcat că militarii ăia n-o să fie în stare să ajungă până aici. Nici chiar acum”. zice Dan.

„Oh, ne descurcăm. Până ajung ei aici, supraviețuim noi”.

„Nu întru totul. *El* ne încurcă”.

„Ei, ne-a ajutat cu lemnele... A dat zăpada de pe acoperiș”.

Computerul pocnește de câteva ori, precum un

vreasc uitat în sobă.

„Dacă nu era el, nu se aduna toată zăpada aia pe acoperiș”.

Mă dau jos din pat și mă apropiu de măsuța pe care stă computerul. Pocnește încă o dată. Tresare parcă. Are ecranul negru ca tăciunele și e închis. Dar pocnește din nou, sec, precum un șifonier din lemn prea uscat.

„Vrei să spui că e piază rea?” chicotește Gloria. Se fandosește. „Asta vrei să spui?”

„Dar tu n-ai văzut că?... ”

„Acum mă vezi?”

Iar Dan, râzând: „Nu. Dar ce mâini reci ai! Și ce voce puternică ai! Și ce ochi mari ai, bunico!”

„Hei, poate ne aude”. șoptește ea, dar tot o aud.

„Ei, și? Ce dacă? I-am spus tot ce cred. Tot ce-i urez. Absolut tot”.

Mă așez la măsuța pe care stă computerul și-i dau drumul. Sfârâie și zumzăie, apoi afișează ecranul de deschidere. Vivat Bill Gates, führerul deceniului în curs. Dependent de Steve Jobs, Goebbelsul lui, sau Rathenau, sau cum naiba îl chema p-ăla de l-a învățat pe *mein führer* despre Vrii și Ultima Thule...

Ce contează? După ce rușii și japonezii de la Chiba-Tomsk Biotronic vor face țândări Microsoft, Bill Gates o să ia cianură prin vreun hotel Sheraton, în plin raid informațional care va reduce Internetul la câteva site-uri răzlețe, iar hackerii americani o să-l stropească pe Bill cu benzină și după aia noi o să povestim pe noile autostrăzi informaționale, cele din came, sânge și fibre nervoase, cum Bill Gates trăiește sub o identitate falsă în Argentina sau Uruguay, cultivând cannabis. Dar mai e până atunci. Așadar, hoop! în rețeaua lui! Să văd ziarele locale mai întâi.

„De ce?”

„De ce i-am spus tot?” Ea i-o fi făcut semn că da, dar el: „Tot nu te văd”.

„De ce a trebuit să-i spui tot?”

„Am păstrat ceva și pentru noi. Dar voiam să știe la

ce să se aștepte”.

„La ce să se aștepte... Și asta i-ai spus?”

„Da. Ce? Tu nu i-ai pus... perfuzia? Dă-mi și mâna cealaltă. N-o să te încălzești niciodată așa”.

Intru în rețea, în magnifica românie electronică, oglinda țării – e o oglindă deformantă, după chipul, asemănarea, convingerile și lipsa de tradiții a celor ce au creat-o. Oglinda îmi arată o țară alcătuită din firme, cluburi de discuție, ocultști, ziare, posturi TV și de radio, institute de cercetare, agenții de turism și organizații non-guvernamentale. Suntem o țară bilingvă: română + engleză, dar așa sunt toate țările acum. La cei avansați e și mai și: până și în Germania cea pură există site-uri în swahili pentru uzul unor refugiați politici somalezi. Somalezii habar n-au să citească, nemții habar n-au swahili, așa că se uită și unii și alții în site-urile porno.

„Și la ce trebuie să se aștepte mă rog, că eu nu știu?”

„Mai bine să dea Dumnezeu în care crede el să ajungă oamenii ăia la timp ca să-l scoată de aici!”

Aud un fel de zvâcnet. Apoi pași grăbiți prin zăpadă.

„Pot să te găsesc. Am auzit încotro ai fugit”.

„Știu că poți. Dar mai stai puțin acolo unde ești. Piua, un minut”.

„OK! Piua”.

Ziarele. Timpul probabil. Ninsoarea se oprișe și specialiștii se așteptau ca vremea să se încălzească. Ghicitorii consacrați afirmău însă că nu era decât un răgaz, doar nu era să ne așteptăm să pierim cu toții așa, cât ai bate din palme! Apocalipsa era discretă, își avea propria campanie promoțională, lăsa mai întâi semne vagi, abia apoi se vor deschide Porțile Cerului, ca să vedem pecetile magnifice ale Dumnezeirii. Pe ele va scrie, dacă cei din branșă se vor mișca rapid, Coca Cola, Nike și Diesel Jeans, asta o să scrie. Cât despre Dumnezeu Tatăl, o să-i dea ăștia de la Mercedes o decapotabilă roșie, specială, blindată, să stea în ea când o să ne cheme la el pentru Judecată: tâmpiții vor sta la stânga, în Moskviciuri, Volgi și Pontiacuri, iar japonezii vor sta la dreapta, în lectici

ignifuge construite de concernul Mitsubishi. Cred.

Mai e mult până la Apocalipsă pentru că nu ne năpădește decât ceața. De fapt, editorialele vorbesc numai despre ceață. Se circulă greu peste tot. Accidente nenumărate în București. Lumea a abandonat mersul la suprafață însă metrourele luate cu asalt nu fac față la atâția călători. Un carambol de mașini pe autostrada București - Pitești. Proprietarii hotelurilor de la mare sunt disperați. Turiștii plecau cu toții la casele lor.

Unul dintre articolele de fond ia în discuție fenomenul meteorologic bizar. E un articol documentat, deși apare într-un ziar românesc. Autorul a stat de vorbă cu niște specialiști de la Institutul Meteorologic de la Băneasa. Ce spun ei nu mă interesează, numai că, pentru o mai bună edificare, la finele articolului este dată adresa din rețea a institutului.

Mă duc acolo. Îți ia cam zece secunde ca să ajungi din paginile unui ziar în site-ul unui institut. România virtuală e mult mai mică și, slavă Domnului, nu e locuită.

„Mă întreb”, face Dan, „mă întreb câtă nevoie e de el pentru...”

Gloria i-o retează: „Încetează! Dacă ne aude”...

Despre curenții ascendenți de pe versantul estic al Bucegilor. Asta era articolul, iar autorii erau trei, ca în clipurile mele cele mai proaste: Gloria A., Enpivi (sic!) și Dan Vasilescu... Vasilescu... Mda. Trei meteorologi. Enpivi murise, prăbușindu-se de pe Brâna Aeriană. Altul's⁷e pregătea de un drum similar deși nu era conștient de asta, cred. Iar ea întreținea o cabană.

Ah! Articolul lor! Era legat prin link-uri de site-uri puternice din Germania și Danemarca, semn că alți meteorologi îi citau, îi studiau. Iar eu, evident, habar n-aveam de situația curenților ascendenți din Bucegi, așa

---

⁷ Enpivi a mai scris un articol căruia inițial nu i-am dat importanță, din cauză că m-a preocupat asocierea celor trei autori. Cel de-al doilea articol, menționat și el în site-ul Institutului Meteorologic, se intitula: Un excurs istoric în meteorologie - cum a fost vremea în Asia Mică între 333 și 323 î. Ch., în timpul campaniilor lui Alexandru Macedon.

cum n-aveau nici Mircea, nici Marcovici, nici patronul, ceea ce e semn peremptoriu că există și alte feluri de națiuni, națiunea meteorologilor fiind numai una dintre ele.

Deschid articolul. Nu pricep mare lucru deși, pe lângă engleză, e redactat și în limba maternă. Mă concentrez și, cu dificultate, reușesc să pun cap la cap niște idei. Sunt vagi, dar ajung să pricep ce au scris acolo. Cică un anumit fel de nori lua naștere la 2500 de metri altitudine datorită curenților ascendenți, cu condiția ca aceștia să fie suficient de calzi; dacă respectivii curenți încasau un input termic negativ, foarte probabil în lunile aprilie, octombrie și noiembrie, când vântul aducea sute de kilometri cubi de aer rece dinspre Făgăraș și Piatra Craiului, apa se condensa. Urmarea condensării de care scriau Enpivi, Gloria și Dan, erau ploile enervante pe care le denumim ploi mocănești.

Problema era că de treizeci de ani încoace, ploile mocănești erau cu mult mai frecvente decât înainte și se manifestau din aprilie până în noiembrie, fără pauză aproape, lucru datorat industrializării din Valea Prahovei, în special fabricii de pompe de la Sinaia, care lansa în atmosferă vapori calzi cu conținut ridicat de carbonați sub formă de particule în jurul cărora se agregau...

Doamne! Stăteam pe un scaun care scârțâia, noaptea mă înveleam cu o pătură aspră și urât mirositoare, nu aveam apă curentă, dar mă aflu în plin mediu academic! Dan și Gloria își puneau *probleme* în articolul acela, cum ar fi fost filtrarea fumului emis de fabrică, sau amplasarea unor uriașe oglinzi parabolice pe versanții nord-vestici ai Bucegilor pentru a încălzi aerul venind dinspre Piatra Craiului...

Mmh... Noi trei făceam la un loc cât o zecime din Pythagora, sau Da Vinci, cred. Cunoștințele meteo și geografice ale lui Dan și ale Gloriei, plus imaginația și capacitatea mea de a minți puteau să dea, în zilele noastre de maxim, cam 10 - 15% din Columb sau Aristotel.

„... așa că trebuia să-i pun perfuzia!”

Pauză. Era așa de liniște încât puteam auzi respirația Gloriei, de la cincizeci de metri depărtare. O simțeam după cum sufla, cu toate că pe lângă cei cincizeci de metri ne despărțea și peretele sudic al cabanei. Deși respira mai repede decât trebuia, nu era furioasă, nu!

„Mmm! Mă strivești!” icni ea într-un târziu. „Dă-mi drumul că mă strivești!”

O să trebuiască să aflu câți ani are Dan Vasilescu. Dacă cei trei fuseseră colegi de an – ei bine, blestemele lui căpătau o justificare pe termen lung.

Asta e o minciună. Nu se justificau, căpătau doar o explicație. Iar Gloria:

„Poate că vrea doar să treacă *dincolo*. O fi văzut și el cum e acolo”.

„Nu asta spun ochii lui. Ochii lui spun că ceea ce face îi aduce folease doar lui. În jur, lasă numai năpastă. O vedea și el *dincolo*, nu zic nu, dar vede prost. Oricum, el e doar *angajat* ca să aibă grijă de ce e acolo”.

Iarăși pauză. Apoi, scârțâitul pașilor lor în zăpadă, îndepărtându-se...

În ce zi eram? În 6 septembrie. Ce se mai întâmplase în *cinci* septembrie? Vânătorii de munte bazați la Sinaia avansaseră până în Poiana Regală și acolo fuseseră obligați să se oprească, aidoma salvamontiștilor, datorită nămeților uriași și a copacilor doborâți de vijelie. Un alt detașament încercase să urce pe sub telecabină, dar atât pe Valea lui Karp cât și pe Papagal zăpada pulver depășea doi metri și au fost obligați, la rândul lor, să se întoarcă din drum.

Altceva? Cursul dolarului crescuse la toate băncile europene, iar Bursa din Tokyo întrerupsese tranzacțiile datorită unei prăbușiri neașteptate a yenului. În Timor se pregăteau de război civil. Jennifer Lopez – cred – se plângea din cauză că avea probleme în timpul orgasmului (ținea prea puțin), ungurii din Voivodina făceau tăărăboi, iar guvernul de la Budapesta dădea semne de paranoia, organizând o aplicație militară la granița cu provincia iugoslavă. Un fizician rus care lucra la un laborator finlandez pretindea că descoperise un procedeu de anulare

a gravitației - succesul era parțial, deoarece reușise să facă să dispară doar 1% din greutatea unei bucăți de nichel. Cercetările lui erau pe un făgaș bun, iar arabii și alți producători de petrol trebuiau să se țină bine pentru că, în ce-i privea, Apocalipsa se apropia cu pași mari - odată gravitația anulată, barilul de petrol o să părăsească afișele burselor.

Intru în ziarele de zilele trecute. Mda. Hârțiile mele erau reproduse în facsimil în două-trei publicații. *Toate hârțiile*. Nesimțiii de jurnaliști solicitaseră expertizele unor grafologi și ei confirmaseră autenticitatea *înscrișurilor...* Mai mult, își exprimau opiniile vizavi de starea mentală pe care o avusese Filip Canta când le scrisese și așa mai departe. Alții în schimb, colegii de la firmele concurente, spuneau că e doar praf în ochi, că ăsta era stilul meu și că mă pregăteam să dau lovitura, mai ales că fusesem văzut stând de vorbă cu Ernst Dietrich, prim-consilier la Desant.

Închid computerul. Minus două grade? Așa spusese Dan? Iau parka, trag căciula pe cap și mă pregătesc să ies dintre ruinele cabanei. Înainte s-o fac, arunc o privire în sobă. Jarul abia dacă se mai vede. Iau un bulumac din colț și-l arunc înăuntru. Dau să ies dar, deodată, computerul începe să trepideze deși îl oprisem - parcă era un frigider vechi al cărui electromotor era cuplat de termostat. Din unitatea centrală se ridică un huruit discret și, apropiindu-mă, simt un curent de aer adiind dinăuntru aparatului.

Ventilatorul! - îmi dau seama. Pornise ventilatorul! Privesc butoanele și ecranul. Erau închise, totul era pe *off*. Caut cablul de alimentare, îl scot din priză și zgomotul încetează. Aștept câteva clipe și, ca prin ceață, zăresc în străfundurile ecranului stins două pâlpâiri abia vizibile, tremurătoare. Sunt aurii, mă ațintesc cu sagacitate, dar încet-încet, dispar și ele, absorbite în adâncul sticlei, undeva în lumea distantă a circuitelor electronice, pe căile fibrelor transcontinentale până hăt! - pe tărâmul lui Mein Führer Gates.

Pun la loc steckerul în priză și aștept iar, dar nu se

mai aude și nu se mai vede nimic. Ți-am făcut un cadou, Mein Führer, așa că du-te dracului!

*

Sunt gata-gata să mă împiedic de un șir de cărămizi întins între ușa bucătăriei și ieșire. În jurul cărămizilor frumos rânduite, este înfășurată marginea unei folii de polietilenă ce acoperă întreaga podea din hol, colectând apa care se scurge din bucătărie și sala de mese. Ajunsă pe folie, apa șiroiește afară din cabană, susurând.

Dan și Gloria spărseseră pragul pentru ca apa să curgă mai ușor afară. Un ventilator bate către priza din hol, uscând tencuiala în care apa urcă prin capilaritate, ferindu-ne de scurtcircuite.

O iau prin zloata din hol și ies. Afară, îmi e imposibil să disting ceva. Intru într-o masă nesfârșită de ceață care zace ca o catifea cenușie pe troiene. E densă și simt cum o respir, de parcă mi-ar intra puf înghețat în plămâni. Întind brațul. Abia îmi mai văd mâna, afundată în ceață. Aud chicotelile celor doi, dar așa se obișnuiește după un timp. Aerul e nemișcat. Din vale se aude un vuiet ca de sireună, unduind în tonuri ce cutremură ceața. Parcă ar fi un *gap* dintr-o piesă de trance house.

„Gloria! Dan!”

Chicotitul lor încetează. Iar Dan:

„Ia-o pe urmele noastre! Vezi, mergi încet, să nu te rătăcești!”

Râde când spune asta. O iau pe urmele lor și în jumătate de minut ajung la ei. Nu-i văd. Dar le simt respirațiile și îi aud șoptind. Aproape că îi ciocnesc.

„Saa-lut!” face Gloria. „Ai dormit bine?”

Fac semn că da, dar ea n-are cum să mă vadă.

„Da”. zic. „Am dormit tun”.

„Nu-i de mirare. Furtuna s-a potolit”.

Le spun: „Am visat ciudat. Sărbătorești amândoi ziua de naștere, în aceeași dată, aici, la cabană. Era tare cald, mai cald decât într-o zi caniculară la mare”.

„Suntem născuți în același an, nu în aceeași zi”. râse Dan. Se apropie de mine suficient de mult și i-am văzut

fața: parcă o scotea dindărătul unei perdele cenușii. „Chiar ai visat chestia asta?”

„Da”.

„Ciudat. Ne vezi toată ziua... Cum de ne-ai visat tot pe noi?”

Nici Gloria nu mă crede – o simt după cum respiră. Ei, și? Deși nu e frig, mă bat cu mâinile pe umeri și, încet-încet, minciuna se dizolvă în gesturi, Dan se răsuțește spre Gloria dispărând în ceața densă, iar minciuna se șterge cu desăvârșire. Dacă e deștept – și e – o să-și amintească cum am mințit atunci când o să aibă mai multă nevoie de asta, dar până atunci mai e timp.

„Ziceai că ninsoarea o să stea, dar că vijelia o să mai țină vreo două zile”.

„Ție îți ies numai clipuri bune?”

„Nu. Unele n-au vândut nimic”.

„Așa și eu. M-am înșelat. Asta e”.

„Important e că a stat furtuna”, spune Gloria. „Mai e foc în cameră?”

Îi spun că am pus un bulumac în sobă. Tot mă străduiesc să-i văd, pentru că am impresia că vorbesc cu niște stafii, dar nu-i de mirare: ceața pare din puf compact și alta nu.

„Eh, acum că a stat vijelia, vânătorii de munte o să urce înapoi”.

Râd amândoi. Cică pe ceața asta n-au cum să meargă nicio sută de metri fără să se rătăcească. Dar, admitând că nu vor pierde drumul și că o să se lege unul de altul cu cordeline, tot le-ar lua cinci zile ca să ajungă aici.

„Hai înapoi”. spune Gloria. „Dacă tot s-a oprit vijelia, să dăm afară zăpada din sala de mese și din bucătărie. S-a încălzit. Zăpada o să se topească și mai tare și până diseară ne inundă de tot”.

„Am văzut barajul pe care l-ați construit”.

„Cu sau fără el, dăm zăpada afară”.

O luăm înapoi. Ceața face ca vocea Gloriei să pară cu o octavă mai joasă. Aduce cu Greta Garbo când nu se proteste, dar Gloria tace acum și e păcat, pentru că nu se

mai aude decât fâșâitul pașilor noștri și nu-i nicio brânză să auzi oameni mergând.

În fața cabanei, începem să ne vedem, de parcă ceața ar fi mai puțin densă în jurul zidurilor. Suntem roșii la față și parcă am târî după noi un halou violet. Fenomenul ăsta poartă un nume, dar nu mi-l amintesc.

Dan deschide ușa și intrăm în cabană. Miroase a pături ude și a lemne arse în sobă. Tropăim prin apa ce curge pe folia de polietilenă, ne facem loc prin troienele prăvălite în bucătărie, ne uităm la masa, scaunele și aragazul acoperite de zăpadă înghețată și intrăm în dormitor.

„Ai dat tu drumul la computer?” întreabă Dan deodată.

„Da”.

„Și de ce nu l-ai?... Hm!” se apropie de el și-i verifică butoanele. Am văzut ce-i atrăsese atenția. Un mesaj patina pe mijlocul ecranului stins, cu caractere abia vizibile:

a fost aici a fost aici a fost aici a fost aici a fost aici a fost
fost „Ce e?”

Gloria vorbea de parcă ar fi avut laringofon. Sau, mai corect, de parcă aș fi avut eu un aparat auditiv cu bateria pe ducă. „L-ai închis cum trebuie?” se răsuci Dan spre mine.

Îi povestesc faza cu ventilatorul. Îmi amintesc și de pocnete, dar el îmi spune că așa se întâmplă cu toate computerele, nu știe de ce. Se mai uită o dată la mesajul afișat de computerul stins, verifică steckerul și-l pornește.

Totul e OK. E un aparat ascultător. Afișează ce trebuie. Dan, mai-mai că s-ar așeza să mai scotocească prin el, dar Gloria: „Am venit să dăm zăpada afară din cabană, da?” Da. Așa că Dan închide aparatul și-și mai face de treabă o vreme prin dormitor. De data asta, computerul nu mai dă niciun semn. Absolut niciunul.

*

E aproape cinci după-amiaza când terminăm să scoatem zăpada și blocurile de gheață din bucătărie și sala de mese. Ferestrele și zidurile din jur sunt ruinate... ude și

ruinate. Mă opresc în hol și privesc în sala de mese. Ceața groasă a coborât acolo prin tavanul fărâmat, iar mesele și scaunele zdrobite abia se văd printre grămezile de abur. Parcă am fi într-o epavă scufundată. Aud un fâlfâit scurt și câteva volburi de pâclă mă plesnesc peste față, cu moliciune. Apoi, aud de afară un croncănit nesigur urmat de un plesnet umed.

„Te inspiră?” face Dan și se bagă în fața mea, mai-mai să mă îmbrâncească. N-a auzit pasărea aia – n-a auzit-o cum, din cauza ceții, a izbit cine știe ce perete sau horn dărâmat așa că trage ușa fără grijă, înțepenind-o în canaturile umflate de apă. Mai aruncăm un ochi în bucătărie – e invadată de pâcla ce coboară prin acoperiș ca o cascadă vapoasă.

„Aragazul și butelia”. zice Gloria.

Le luăm din bucătărie și le târâm în dormitor, alături de celelalte obiecte: masa, scaunele, vesela de metal, tacâmurile, câteva cutii cu combustibil lichid, un petromax, mă rog, talmeș-balmeșul despre care credem că ne e util. Lăsăm în urmă doar zidurile scorjite de care atârnă un calendar ortodox pe anul în curs, o hartă încrețită a munților din jur, un barometru și fotografia alb-negru a unui bătrân, pozând fără să zâmbească, în fața cabanei. Dau să iau barometrul, dar Dan face semn că n-are rost.

„E stricat”. zice. „L-au spart niște derbedei de Paște”.

Ne mai învărtim prin dormitor, verificăm păturile și saltelele puse în ferestre și înfășurăm cutiile cu combustibil solid în foi de polietilenă. Apoi ne răstignim fiecare în câte un pat și stăm așa, fără să scoatem o vorbă, preț de câteva minute. Dan se ridică primul. Se duce la computer. Îl pornește și mormăie ceva. După câteva clipe, se ridică și Gloria.

„Hai pe-afară!” îmi face semn.

Ieșim. E ciufulită și cearcănele îi coboară pe pomeți. Abia acum îi remarc vinișoarele violete ce-i străbat pleapele – dar așa e lumina din ceață: nu vezi nimic peste doi pași, dar ce e aproape, e mai subliniat decât într-un tablou tras cu aerograful. O luăm prin nămeții care pârâie

ca niște cearșafuri rupte sub pașii noștri.

„Ce zici? Mai mergem în direcția asta?”

„De ce nu?”

Surâde de parcă ar avea chef de joacă și face semn cu bărbia înainte. Valea. Undeva în fața noastră este o vale care se prăvălește aproape vertical. Cu ceața și cu troienele astea, n-o să-i vedem buza abruptă. Peste două luni și trei săptămâni, fratele meu va veni aici și va coborî înapoi la oraș chiar prin această vale.

„Enpivi”, încep, „cum de-a căzut de pe Brâna Aeriană?”

Gloria nu-și oprește surâsul. Doar ridică din umeri. Minte și ea.

„A căzut. Uite-așa! mai mergem?” Îi fac semn că da.

„Cine-o ia înainte?”

O iau eu. Deschid drumul printre nămeți. La un moment dat caut flaconul cu Berotec în buzunarul pantalonilor. Îl găsesc și pășesc cu mai mult curaj.

„Hai să ne oprim!” zice Gloria. „De ce-ai întrebat de Enpivi?”

E foarte aproape de mine. Zâmbetul i-a rămas în colțul gurii, dar Gloria tot nu seamănă cu Mona Lisa ceea ce e perfect.

„Oh... Eram curios cum de-a putut să cadă de pe stânci un... montaniard, nu? Atunci când a căzut Enpivi... Baabylon se pregătea de traversadă?”

Gloria continuă să zâmbească: „Ce zici? Mai facem câțiva pași?”

Privesc drept în față. Mă uit în urmă. Am pornit perpendicular pe fațada cabanei, iar platoul pe care se află cabana se întrerupe brusc: dincolo de marginea lui urmează hăul. Unde se termină platoul? Mai fac câțiva pași, iar Gloria se ia după mine. La un moment dat simt o boare discretă, acrișoară, cum *urcă* de undeva de dedesubt. Mă opresc.

„Ți-e frică?”

„Da”.

„Înseamnă că vrei să te ia prin surprindere, nu? Pe

nepusă masă, este?"

„Da”.

„Mda... Toți vrem așa. Enpivi era montaniard”, schimbă ea vorba, „era chiar un bun cunoscător al muntelui. Numai că pe el, acolo *l-a* surprins. Pe nepusă masă. I-ar fi plăcut să știe că locul unde a fost surprins se cheamă Brâna Aeriană. Vreau să spun: sper că și-a dat seama în ultimele momente că se prăbușește chiar *de* pe Brâna Aeriană”. Rămânem câteva clipe pe loc. Gloria e în stare să zâmbească la infinit. „Ce ți-a venit să întrebi de el?”

„Enpivi... Ce nume e ăsta?”

„Oh, mânca cheeseburgeri cu sacii și bea Coca Cola cu baxul. A stat la Chicago vreo trei ani. Enpivi e contracția anglofilă de la Nicolae Paul Vasilescu”.

„Vasilescu, ah!”

Nu se oprește din zâmbit. Într-un târziu, spune:

„E un nume frecvent. Ce credeai?”

„De ce naiba s-a întors de la Chicago?”

„Hmm!” pufnește ea amuzată. „Am citit mult în net despre tine. Ai bani. Ai oferte de lucru. Ești apreciat. Cică ești deștept. Dietrich te lauda prin ziare că i-ai schițat un plan în mai puțin de un sfert de oră. De ce nu te-ai dus *tu* la Chicago? De ce-ai venit tocmai aici?”

„Vasilescu, zici...”

Zâmbește iarăși. Apoi:

„Mda. Vasilescu. Chiar așa. A murit în timpul unei traversade. După o perfuzie. Da”.

Îmi amintesc de discuția ei cu Dan, cât de bine și de clar se transmitea prin ceață. Nu mai scot o vorbă și îmi încordez auzul. Tastele computerului se aud până aici. Foarte limpede. Nici nu trebuie să te concentrezi.

„Păi atunci, să ne mai îndepărtăm puțin”. zice ea.

„În regulă. Dar aș lua-o în altă direcție”.

„Ia-o unde vrei”.

Pornesc spre stânga, către locul unde cred că trebuie să fie stația meteo.

„Am putea să ne refugiem în stație”. spun, după

câțiva pași. „Cred că e cald și plin de provizii acolo. Curent electric și toate celelalte...”

„Oare de ce n-om fi făcut-o până acum?”

Iar mă opresc. Trag cu urechea. Tastele abia se mai aud. Ei, și? Iar Gloria:

„Nu mi-ai spus... ce ți-a venit să întrebi de Enpivi?”

„M-am uitat în rețea. Am dat peste un articol științific. În site-ul Institutului Meteorologic”.

„Cum ți s-a părut?”

„N-am înțeles decât concluziile”.

Pufnește în râs: „Doamne, uite la ce sunt bune Brânele! Nu despre conținut te întrebam! Alăturarea autorilor... Nu asta te interesa?”

Are un fel ciudat de a privi, iar ceața nu aranjează lucrurile. Face ca totul să devină prea clar, de parcă importanța și ordinea în care vezi lucrurile s-ar fi șters de tot. De fapt, îmi dau seama, văd prea puțin din cauza ceții – așa că atenția nu se disipează decât asupra puținului ce mi cade sub ochi.

„Hai să ne jucăm un pic!” zice Gloria. „Încotro crezi că e Piatra Craiului?”

Îi arăt. Clatină din cap.

„Mai ai dreptul la o încercare”.

Îmi exercit dreptul. Nici acum nu nimeresc.

„Nu mă mir! Cu ceața asta...” face ea. „Uite, așa se cade de pe Brâna Aeriană... încurci punctele cardinale pe ceață”.

„L-a prins ceața pe Brână? De-aia a căzut?”

Se gândește puțin. Apoi:

„Poți să spui că l-a prins ceața. În lipsă de altceva...”

„Ai lucrat și tu la stația meteo?”

„Nicio secundă. Doar m-am întors de unde am venit”.

Râde. „Nu că m-aș fi născut într-o cabană... Sunteți bizari, voi, orășenii. Mereu încurcați lucrurile. Să fie din cauză că vedeți prea multe chipuri într-o zi? Când am fost studentă, asta m-a uluit cel mai mult. Mergeam cu metroul de la cămin la facultate. Numai pe drum, și nu dura decât vreun sfert de oră, vedeam mai multă lume decât într-o lună

întreagă la mine acasă. Mm? De-asta încurcați voi lucrurile?”

„Nu le încurcăm”.

„S-o crezi tu! vorbești mult, puneți prea multe întrebări și nici măcar nu le puneți la timp. Pe unele vi le puneți doar vouă și, nu știu de ce, nu le dați drumul niciodată! Uite-așa încurcați lucrurile”.

„Enpivi era orășean?”

„Da' ce credeai? Era din sfânta sfintelor, chiar... mă rog, din sfânta sfintelor asta locală. Era din București. Ca și Dan. Ca și tine...”

Sau te pomenești că încurcați lucrurile din cauză că ați avut mereu ce vă trebuie, sub nas?”

„N-am avut mereu ce-mi trebuie sub nas. M-am luptat pentru fiecare...”

„... bucatăică de lucru și pentru fiecare leu, nu-i așa? Așa spuneți toți! Ți-a fost iarna frig? Ai tăiat lemne și altfel decât ca să te distrezi? Dar foame? Ți-a fost foame? Ți-ai potolit foamea altfel decât cumpărând mâncare de la magazin? Dar sete? De câte ori te-ai dus să scoți pe ger apă din fântână? Deschideai robinetul și gata! Asta înseamnă să ai totul sub nas”.

„Toate astea costă bani”.

„Atunci, să fie din cauza banilor? Prostii! Ce? Crezi că acolo de unde sunt eu, nu există bani? Fântânile se sapă cu bani, lemnele se cumpără cu bani, iar grăunțele pe care le dai păsărilor tot cu bani se cumpără. Acum înțelegi de ce-am umblat atât de mult în picioarele goale? Până și asta o întoarceți pe toate fețele... Cum am eu degetele de la picioare! Până și asta...”

„N-o facem toți”.

„Vrei să spui că tu n-ai face-o?”

„Nu”.

„Cin să te creadă? Vă cunosc bine...”

Minte. Își dă seama că-mi dau seama că minte. E plăcut. Eu încurc lucrurile într-un fel, ea o face în alt fel. Ține de cromozomi. De-aia e plăcut.

„Cum naiba de-ai ajuns să faci tocmai meteorologie?”

„Așa a fost scris”. Râde.

O țigară e cel mai bun lucru acum. Aprind un Winston. Mai am vreo două – le păstrez pentru ocazii speciale, pentru că în rest fumez ce apuc, din cabană.

„Nu ți-e greu să știi tot timpul ce-mi bece prin cap?”

„E un blestem! De ce crezi că am venit să muncesc tocmai aici? E un blestem... Dar asta, o știi și tu foarte bine”.

Se oprește. E la fel ca noi *ăștia*... Ține lucrurile evidente pentru ea. O să continuăm să discutăm aiurea. Acum o să-mi vorbească despre plecarea mea intempestivă pe munte. Despre ce am lăsat în urmă, probabil.

Țocăie. Îmi face semn că n-o s-o facă.

„Deși m-ar interesa câte ceva...” se simte datoră să zică. „La tine ce sunt? Animale? Mirosurî? Amintiri?”

„Au fost amintiri. Acum, sunt niște animale. De fapt, e unul singur. *Cred* că e un animal”.

„Sunt, cumva, numai părți din el?”

„Da, sunt numai părți din el”.

Rămâne pe gânduri. Apoi: „Știu cum e. La mine sunt mirosuri. Apar așa, din senin. Dar știu de unde vin. Tu știi?”

„Nu încă. De fapt, nu sunt totdeauna sigur”.

„Nici Enpivi nu era. Vreau să spun că el nu era sigur decât că n-are cum să ajungă *acolo* niciodată. Jinduia după locul acela și i se întâmpla să-l *miroasă* chiar, dar știa că n-are să-l vadă nicicând. La fel zic și eu”.

vla Dan e computerul?”

Îmi face semn că da. „Baabylonul, de fapt. Dar nu-l ajută cine știe ce. Nu știe cum ar putea *ajunge* acolo”.

Eram cu o femeie frumoasă și nu ne vedea nimeni; era extrem de multă ceață; fumam un Winston și discutam despre locurile bizare care dau nostalgii absurde. Se aude sirena unui tren. Se stinge și, în locul ei se aude păcănitul discret al tastelor computerului. Oare pe Enpivi doar mirosurile îl duceau *acolo*, sau și el credea în Baabylon?

Sau Enpivi era trimis acolo din cauza traversadelor? O privesc pe Gloria și sunt gata s-o întreb dacă îl văzuse,

sau dacă auzise vreodată de Ernst Dietrich, numai că ea, deodată mi-o retează:

„vân rest ești la îndemână, nu?”

În rest, eram normal. Fie că luam mâncarea din rafturile magazinelor, fie că puneam Miruna găina la cuptor, îmi ajungeam. Din toate punctele de vedere. Puteam chiar să mimez că simt una sau alta, dar e deformare profesională pentru că toată ziua mă gândesc la publicul țintă care trebuie să cumpere lucruri pe care nu le-aș lua niciodată.

„Asta e o prostie”. mă face Gloria atent. „Dacă ai fi într-atât de autosuficient, de ce ai mai șters documentele parolate din computerul de acasă înainte să pleci la simpozion?”

Râd fără efort, pentru că, prinsă în joc, nu reușise să se abțină.

„Ce naiba scria acolo de le-ai șters? Cred că amicii tăi, nevasta și Dietrich au plătit din greu un hacker ca să vadă ce fel de documente ascundea în computerul personal Filip Canta, dispărut într-un tragic accident montan... Când colo: blank! Documentele erau goale! Nu mai rămăseseră decât titlurile! Ei? Ce-ai scris acolo?”

„Ia ghici!”

rDă-mi să trag și eu un fum!”

Îi dau Winstonul. Trage din el cu nesaț. Se uită la mine, iar eu îi fac semn că nu, nu-i spun. Ar putea să se fandosească puțin pentru că știe că ar avea șanse, dar se abține.

„Mai ai Berotecul la tine?”

„Da”.

„Dă-mi și mie să văd cum e!”

Râdem amândoi și facem schimb: îmi dă Winstonul și-i dau flaconul cu Berotec.

„Nu vrei să-mi arăți cum se face? Data trecută m-am stropit din greșală”.

Bineînțeles că o fac. Cu gesturi suficient de lente. Îi strâng nările cu degetele, o pun să deschidă gura numai puțin, o învăț cum să respire liniștit, cum să bage în gură

muștiucul flaconului, cum să apese brusc pe fundul sprayului și să tragă aer adânc în piept.

Îi dă drumul. Ochii îi sunt gata-gata să lucească de încântare, dar reușește să se abțină în ultimul moment.

„Are gust de gaz de brichetă”. remarcă, iar eu nu știu ce fel de gaz de brichetă o fi mirosit ea. „E ciudat. Iei Berotec, de parcă ai fi Cyrus. Sunt tare curioasă cum arată Cyrus... La psihanalist ai fost?”

„O dată”.

„Mmm... era femeie?” „Da”.

Îmi întinde flaconul înapoi și, preț de câteva clipe tăcem.

„Etii că e voie...” îmi zice deodată.

Îi fac semn că da, însă mă uit către cabană. Tastele computerului încă se aud. Au un ritm suficient de nervos.

„Ți-e frică să nu ne audă?” mă întreabă.

„Nu”.

„Să știi că dacă tăcem și nu scoatem un sunet, el tot aia o să-și imagineze”.

„Păi, hai să tăcem și să nu scoatem niciun sunet”.

„Am putea măcar să stăm mai aproape”.

„Bine. Vino mai aproape”.

Vine. Distanța e măsurabilă în centimetri și, pentru că aerul nu se clintește, facem schimb de molecule de oxigen și bioxid de carbon pe care le inspirăm și le expirăm – adică din ambele părți, ca o boare pendulând între obrajii noștri. Păcănitul tastelor se aude tot mai clar, acoperind răsuflarea noastră care intră și iese, intră și iese – ce expir eu inspiră ea și ce inspir eu expiră ea. Mâinile și obrajii însă, rămân la locul lor; în plus, ne înfășoară ceața și chestia asta trebuie să aibă vreun nume în vreo limbă de pe pământ, iar dacă nu are, proști sunt oamenii care nu i-au dat nume.

Rafalele tastelor încetează. Gloria mișcă buzele cu lentoare – abia dacă o aud, sub forma unor curenți de aer care mi se preling pe obrajii înghețați:

„Mai facem, da?”

„Mai facem”. șoptesc și eu, la fel de încet.

Abia dacă ne iese aburul din gură când o spunem.

Suntem la 30 de metri de cabană. Respirăm nemișcați. Tastele au amuțit. Se aude târâitul scaunului pe dușumea, semn că Dan s-a ridicat; parcă îl văd cum ciulește urechile, mirat de liniștea mormântală de afară.

Suntem, la 30 de metri de cabană și la cinci-șase centimetri unul de celălalt. În frigul ăla, ajungem să ne simțim căldura emanată de obraji: e o boare biologică, diafan de călduță - mâinile și buzele ar strica tot. La fel și cuvintele, drept pentru care continuăm: ochi în ochi, aer amestecându-se cu aer, abia suflând, cu grijă să nu facem nici cel mai mic zgomot.

„Să nu încerci...” îmi strecoară ea.

„Nici tu”.

„Ne mai apropiem un pic?”

„Da”.

O facem. Nasurile aproape că ni se ating. Pașii lui Dan tropăie pe dușumea.

„Gloria!” strigă el. „Unde-s sticlele alea de plastic?”

„N-am să-i răspund”. șoptește. „Zău că n-am să-i răspund! Numai apleacă-ți capul într-o parte! Eu o să-l aplec în cealaltă parte. O să semene și mai mult!”

Are dreptate și așa facem. Fiziologic, gesturile nu au nicio consecință și asta ne face să ne apropiem mai mult, până ni se atinge puful fin de deasupra buzelor.

„Hei, Gloria, n-auzi?” strigă Dan. „Unde naiba-s sticlele alea?”

„Nu-i răspunde”. șoptesc.

„Nu ți-e frică?”

„Am făcut ceva?”

Zâmbește și devine greu să ne abținem. Ne-am fixat limita, deci ținem cont de ea. Încă avem aer ca să continuăm.

Și zău de n-am mai face-o dar, dinspre cabană se aude răcnetul lui Dan. Pare o fiară spintecată. O luăm buimaci prin zăpadă, dar nu e nevoie să ne grăbim prea tare pentru că nenorocitul găsisese un pretext adecvat ca să ne întrerupă și țipa ca apucatul:

„Cine naiba te-a pus să scotocești prin rețea, Filip? Cine?”

Alergăm tot mai repede, și mai-mai că dăm nas în nas cu el, abia vizibil cum era la intrarea în cabană, înfășurat în palele de ceață.

„Ți-am spus, Gloria! Ți-am spus că e piază rea, dar n-ai vrut să m-ascuți! Nenorocitul a intrat în site-ul Institutului și a citit articolul nostru! Iscodești ca un șobolan!” îmi zice din momentul în care mă vede.

„De ce te enervezi? Tu ai citit despre mine în toate ziarele posibile și imposibile!” îi zic, dar tipul râde fără legătură. „Eu nu m-am uitat decât într-un afurisit de articol pe care l-ai scris împreună cu ea și cu Enpivi... N-am scotocit prin viața ta personală!”

Numai că Dan nu se mai oprește din râs acum.

„Ca un șobolan! Parcă ai fi un șobolan! Ei, acum că ai aflat care-i treaba, ce-o să faci?”

Ciudat, dar Gloria e cea mai afectată. Stă în spatele meu și nu scoate o vorbă. O simt cum privește în pământ. Iar Dan:

„Ei? Ce-o să faci acum că ai aflat cum stau lucrurile?”

„Abia aștept să se facă timp frumos ca s-o șterg de-aici! Acum, încetează!”

„Te supără situația?” face el. „Hai! Vinde-ne și acum ceva, dacă te simți în stare!”

Mă răsucesc cu fața spre ea.

„Nu vrei să ne mai plimbăm?”

E și mai trasă la față și face semn că da, când, prin ușa cabanei se prelinge un miros de ars, urmat imediat de o pală de fum. Gloria adulmecă precum un prepelicar și deodată se sumește:

„Ai mai pus tu lemne pe foc?”

Dan înțepenește. Trage și el aer pe nas, adulmecând, și brusc se repede înăuntru.

„Ăsta nu-i miros de lemne!” scrâșnește el.

Dăm buzna în dormitor și vedem vâlvătaile cum se răsucesc în jurul sobei, înfășurându-o – cuprinseseră primul prici, ale cărui așternuturi ardeau mocnit, scoțând un fum

încăcios. Mă reped afară, culeg lopata din hol cu gând să ies și să aduc zăpadă, dar se aude un bufnet sec, apoi strigătul ascuțit al Gloriei și fac cale întoarsă.

Soba! Pocnise și se năruise precum un castel din bețe de chibrit, iar flăcările se răspândeau deja pe dușumea. Mă reped asupra patului meu și salt pătura ca să acopăr focul, dar flăcările se întindeau cu repeziciune de-a lungul dușumelei, cuprinzând și cel de-al doilea pat.

„Zăpadă! Numai cu zăpadă!” strigă Dan și ne năpustim afară.

*

Aducem zăpada cu brațele și o aruncăm peste priciurile care ard vâlvătai. Dan smulge o pătură neatinsă de flăcări și, înecându-se cu fum, îmi face semn s-o iau după el. Ieșim, întindem pătura pe jos, o încărcăm cu zăpadă, după care ne repezim înapoi și azvârlim zăpada peste paturile care ard, pe dușumea și peste vreascurile răspândite în încăpere. Gloria se năpustește afară, târând o pătură după ea.

„Rămâi aici!” îmi strigă Dan. „Noi aducem zăpada și tu o azvârli în foc!”

Vin pe rând, cu paturile pline cu zăpadă, iar eu le arunc una după alta pe priciurile care sfârâie, pe resturile incandescente ale sobei și pe scândurile podelei. Miroase a cârpe arse și a clei de oase și abia dacă se mai văd contururile paturilor printre vâlătucii de fum negru.

„Mai repede! Ajunge la tavan!”

„Computerul!” răcnește Dan și lasă zăpada în mijlocul camerei. Mugind, trage în hol măsuța cu tot cu computer; se împiedică de o folie de plastic, strigă, ia computerul în brațe și dispăre cu el în bucătărie, ferindu-l din calea noastră. După câteva clipe se repede afară după zăpadă.

Nu mai am aer deloc și ochii mă ustură, dar ei aduc zăpadă, tot mai multă zăpadă și mă îndeamnă s-o arunc în flăcări.

Reușim să înăbușim focul de pe aproape toate priciurile, mai puțin cele dinspre fereastră. Șiroaie de apă,

bucăți de așternut negru și umed, limbi de flăcări amestecate cu plastic se preling pe podea amestecându-se într-un noroi lipicios; mă opresc să-mi trag sufletul, dau roată cu ochii, dar, brusc, salteaua din geamul ce dă spre Vârful Ocolit se prăvălește și ceața năpădește camera ca pompată de foalele unui uriaș – odată cu ea, aerul umflă flăcările celorlalte priciuri care urcă pe tavan, etalându-se pe el ca o rădăcină fluidă.

Gâfăie amândoi cărând zăpadă, o aruncăm fără încetare peste priciuri, numai că tavanul ia foc la colț, unde constructorii îl plombaseră cu carton presat – se aude sfârâitul grinzilor, iar îmbucăturile de plastic se aprind. Ca la un semn, vâlvățiile se întind de-a lungul tavanului, pârlindu-ne sprâncenele.

„Mă duc să sparg acoperișul!” strigă Dan.

Dispare din încăpere, iar eu și Gloria continuăm cursele, strângem zăpadă în pături și ne repezim înapoi, azvârlind-o peste priciuri, numai că focul din tavan se umflă, cuprinde peretele vestic al cabanei, iar păturile și saltelele din fereastră prind să ardă mocnit, azvârlind limbi aurii spre noi. Dan bocăne pe acoperiș din ce în ce mai tare, apoi plafonul bufnește și pârlăie.

„Afară!” strigă Gloria, dar când să mă răsucesc, mă împiedic în păturile pline cu zăpadă și mă prăvălesc pe jos.

„Hai odată! Se dărmă!” urlă ea și-mi întinde mâna.

O iau târâș, tavanul pârlăie și huruie, aud pașii lui Dan patinând pe acoperiș și o perdeă de zăpadă se prăvălește între mine și Gloria; dau să mă ridic, dar o cascadă de gheață și țurțuri îmi curge în cap, culcându-mă iar pe dușumea.

„Hai odată, Filip! Se dărmă!”

Nu mai văd nimic. Mă reped orbește spre ieșire, însă zăpada amestecată cu șindrila și rumeguș mi se prăvălește pe spate. Mă înec, încerc să mă ridic, simt o mână care mi se înfige în umăr – smucindu-mă, mă târăște afară, mă împiedic de lopată, dau cu capul în tocul ușii de la intrare, iau folia de plastic în picioare și până la urmă mă prăvălesc în zăpada din fața cabanei.

Mă ridic, dar se aude un șir nesfârșit de scrâșnete, sfârâituri și bufnete, urmate de un huruit prelung; un suflu de aer cald mă izbește în spinare, azvârlindu-mă la loc cu fața în zăpadă. Dau să mă scol, dar Dan aterizează lângă mine și suflă înciudat: „Am belit-o!” – o salvă de stropi cleioși mă plesnește în față când zice asta de-mi vine să cred că mă scuipă.

Apoi văd stropii de sânge din zăpadă și-mi trece prin cap că e sângele meu. Dar sângele continuă să curgă la vreun metru în fața mea și abia atunci văd brațul lui Dan – e frânt din cot și jeturi groase de fluid cleios îi țâșnesc ritmic prin mâneca sfâșiată a hanoracului.

Și atunci văd cu coada ochiului o uriașă gaură în ceață, spre apus, lăsând o lumină roșie să izbească zăpada, prăvălindu-se dinspre soare.

*

Prin acoperișul dărâmat se ridică un fum negru, înecăcios. Streșinile rămase întregi se scutură de zăpadă de parcă zidurile ar tresări când și când. Un jet de fum se năpustește afară prin ușa deschisă și prin colțurile ferestrelor sparte. Încet-încet, fumul se diluează, până ce nu mai rămâne decât pâcla cenușie și mirosul de ars.

„A rămas vreun prici întreg?” face Dan, chinându-se să se ridice, dar nu are cum: prin ruptura mânecii țâșnește un jet aburind de sânge, forând zăpada.

„Dan!” se repede Gloria spre el.

Clîșeu: bărbat străduindu-se să se ridice din nămeți, cu fața schimonosită de durere, cu hainele pline de sânge + femeie care a pus genunchiul jos, îmbrățișându-l, privind la el cu ochi măriți de groază. În câteva clipe o să-i pronunțe numele din nou. Cinci, patru, trei, doi, unu:

„Dan!”

Mă reped către ei. Dan e tare greu și când dau să-l salt de umeri, răcnește de se cutremură ceața.

„Brațul!” îmi strigă Gloria. „Fii atent la braț!”

„Ia-l de picioare! Tu ia-l de picioare!”

Nu știu să-l car fără să-l fac să răcnească, fir-ar să fie! Brațul stâng îi zace pe lângă corp în zăpadă, iar

sângele bufnește prin mâneca hanoracului, clăbucind când împrășcă neaua.

Îi desfac cureaua, îi ridic mâna din zăpadă și i-o vâr în pantaloni – Dan ajunge să semene cu un ins care se pregătește să urineze după un pom, numai că stă cu fața în sus. Îi strâng cureaua, îl apuc de subsuori și-l salt de jos. Gloria îl ia de picioare și îl ducem târâș în cabană.

Dan nu mai scoate un sunet – reflex, își încleștează mâna dreaptă pe brațul rănit, strânge pleoapele și respiră suierător.

E cât pe-aci să mă împiedic de cărămizile din hol, iar Dan îmi alunecă din mâini și-mi vine să-i dau drumul pe dușumea: de jur-împrejur nu văd decât paturi arse și așternuturi ude flească.

„Aici!” îmi face Gloria semn spre patul meu.

Îl azvârlim de parcă ar fi un sac, iar Dan scrâșnește din dinți. Când vârâm sub el așternuturi uscate nu se mai abține, răcnește și dă ochii peste cap.

Doamne! Doar n-o să moară și el!” suieră Gloria.

Îi sfâșii hainele – el sângerează și mai tare, iar Gloria apare cu foarfeca și îi tăiem hanoracul, puloverul și bluza. Ajungem la brațul lui sfârtecat – sângele continuă să bufnească din rană, umplând întreg așternutul...

Mâneca hanoracului! Tăiată, zace peste pieptul lui. Lângă ea: petece din pulover și tricoul tăiat pe din două.

Bag niște petice learcă de transpirație în rana lui și, deodată, aud un mârâit gutural.

„Dan?” fac, dar el nimic. E leșinat și l-o fi trecut vreun junghi – dau să-i mai îndes bucăți de tricou în rană când aud iarăși mârâitul. De astă dată am fost cu ochii pe gura lui: nu se mișcase deloc, iar zgomotul cu pricina părea să vină de undeva de dedesubt, de sub pat, așa că mă aplec, dar nu văd decât o umbră care se grăbește să se strecoare către ieșire.

Mă ridic brusc, dar abia dacă văd o nălucă dispărând prin ușa deschisă. Respir adânc, gata-gata s-o chem pe Gloria, dar respirând așa, deodată simt un miros de blană udă.

„Gloria! Tu n-ai văzut *nimici*”.

„A

„Ce să văd?” zice și aruncă o sticlă de votcă lângă Dan. Îi tom votcă peste braț până ce sângele mustind prin fâșiile de bumbac se amestecă cu alcoolul. Apoi înfășor măneca tăiată a hanoracului în jurul brațului din care n-a mai rămas decât o masă tumefiată de came.

Dan se forțează să ridice capul și se uită în jur, căutând niște puncte de reper. Măneca hanoracului e îmbibată cu sânge încleiat. Dă să zică ceva, dar când mă vede cum stau deasupra lui, își dă seama ce s-a petrecut și se abține.

Trag taburetul deoparte, fără zgomot și mă uit la Gloria cum îl hrănește. Se ține cu paiul după buzele lui și-i tot spune:

„Așa... așa...”

Privesc sub pat. Văd o pată uriașă, închisă la culoare. E umedă - e ovală, are vreo optzeci de centimetri lungime, iar la un capăt se termină cu două bastonașe umede care se lătesc discret la capăt. La capetele bastonașelor cu pricina văd patru ovale mărunte, ca niște măslinașe, dispuse în romb. Mă uit mai bine și zăresc câteva fire de blană cenușie.

„Mi-e mai bine”. horcăie Dan. „Gata”.

Gloria lasă cana pe dușumea și iese din încăperea. Îmi face semn că o să-i prepare un ceai - are un limbaj al trupului teribil de elocvent - așa că trebuie să mă duc să stau cu ochii pe Dan. Mă așez pe marginea patului și scot un Winston - ultimul - din buzunar.

Dan mă privește fără o vorbă. Apoi dă să-și miște brațul rănit și grimasa ce îi schimonosește trăsăturile i se prelinge în tot corpul sub forma unui tremur subtil:

„Ne aude?” întreabă într-un târziu. Fac semn că nu.

Zice: „Crezi că suntem chit, așa e?”

Clatin din cap. Cum o să fim chit?

„Slavă Domnului!” răsuflă el, ușurat. „Slavă Domnului!”

„Cum s-a întâmplat?” îl întreb.

Dă să ridice din umeri, dar durerea îl face să-și oprească gestul la jumătate. Rânjește din colțul gurii, dar nu scoate un geamăt, înghaimă:

„Nu știu. Ce-am pățit?”

„Brațul stâng ți s-a sfâșiat. Curgea sânge din tine ca dintr-un porc. Ți-am tăiat hainele și ți-am îndesat cârpe în rană...”

„Rana e lungă?”

„De sub umăr pân’ la cot. Acum e plină cu fâșii din tricoul tău. Am turnat votcă peste ele. Am prins totul cu mâneca hanoracului”.

„Doare al naibii! Ce zici? Trece *înainte* să pleci de aici?”

Se ridică în șezut cu chiu cu vai și durerea îl face să-și muște buzele.

„Cât crezi că mai ține ceața asta?” îl întreb și eu.

Ridică din umeri și se schimonosește.

„Teoretic, mmm... în două-trei zile ar trebui să se ridice”.

„Îmi pare rău, dar cred că nici într-o săptămână n-o să-ți treacă. Ar trebui să te vadă un doctor. Am impresia că te-ai tăiat până la os”.

„Oooh! Așa mult?”

„Nu știu, nu sunt doctor, dar așa cred: a ajuns pân’ la os!”

„Nu asta mă interesează!” scrâșnește. „Vreau să știu cât durează până-mi trece! Am chef să mă vindec până plec!”

E rândul meu să ridic din umeri. Dan pufnește în râs:

„Voi v-ați uitat la tavanul *ăsta*?”

Îi urmăresc privirea și simt cum îngheț. Se năruise pe jumătate, iar ce rămăsese întreg era plin de pete negre de lemn ars, îmbibat cu umezeală și străbătut de crăpături din care se prelingeau stropi reci. Pâcla de afară dădea să coboare înăuntru prin spătură, de parcă ar fi fost o masă de mucegai.

„Ar trebui să...”

N-apuc să termin. De afară, din bucătărie, se auziră

măsurile celor de la *The New Radicals*. Dan tresare și strigă spre Gloria:

„Descarcă! Vezi dacă ne transmite ceva, descarcă!”

Mă aplec către el:

„Potolește-te! N-au intrat zilele în sac! O să mai ai prilejul să...”

„Tu m-ai auzit, Gloria? M-ai auzit?”

Ea i-a răspuns, iar el mă fixă cu ochi lucitori, fără să spună nimic. Strânse buzele, se propti în palme ca să se dea mai aproape de mine, dar, icnind, se lăsă să cadă la loc în pat.

„Rană blestemată!” Mă privi iarăși, după care strigă la Gloria: „Adu-l aici! Aici!” Mă examinează preț de câteva clipe după care se liniști brusc. „Te rog, du-te și ajut-o să care computerul aici! Te rog!”

„În regulă”. spun și dau să ies din încăpere, dar el, scrâșnind:

„Și să nu crezi că o să fim vreodată chit!”

*

Baabyon: este o patrie? Este o limbă? Sau o amintire netrăită, precum o tradiție asimilată cine știe cum?

Sau este *dincolo* de pământuri, limbi, locuri și tradiții?

Și acum, forțând logica cu afirmații incompatibile: Dan era *numai* tipul acela care jinduia după o însănătoșire înainte de plecarea mea, sau era și fiul părinților lui? Cât din el era Gloria? Și cât din sentimentul ambiguu pe care i-l purta lui Enpivi, cât anume din acel cocktail afectiv îl impregnase pe Dan Vasilescu?

Iar Baabyon: se afla în Dan dinainte, așteptând să fie descoperit odată și odată, sau era pur și simplu o marotă atrăgătoare, un mister al tuturor, deci și al meu și al Gloriei să zicem?

Am reușit să aducem computerul înapoi în încăpere. Soba era țândări: numai vatra rămăsese din ea, iar Dan a constatat, pragmatic, că nu aveam cum să construim alta, așa că puteam să facem focul în vatra deschisă, ca pe câmp.

Și așa am făcut. Cu lemne și vreascuri scoțând fum, cu focuri neîngrădite de teracotă, sub un tavan spart din care curgea apa, cu ceața amenințând să împânzească întreaga cameră – cabana se metamorfoza treptat, dar sigur, într-o vizuină, din ce în ce mai puțin infestată de mâna omului. Pereții se sublimau încet-încet la piatră și lemn, păturile și saltelele se dezurzeau amintind de fibrele și blana din care fuseseră prelucrate, până și cuiele din scaune și șuruburile din belciugele ușilor rugineau grabnic, gata-gata să recadă în condiția de mineral, de pepită ferică de filon rătăcit printre artefactele create de mâna omului.

Numai că regresia nu era completă. Prizele încă mergeau. Iar computerul descărca noi mesaje din Baabylon.

Când documentul a început să umple sticla, Dan a răcnit din nou. M-am repezit împreună cu Gloria să vedem dacă nu pășise ceva, însă el ne arăta ecranul computerului, rostind întretăiat:

„E începutul... e începutul mesajului! Cel pe care îl aștepta și Enpivi! Cel după care tânjesc toți cei ce umblă după Baabylon în rețea!”

*

„Ce vezi tu, nu văd eu! Ce văd eu, nu vezi tu!” șopti Cyrus Fugger, uitându-se la Patra.

Dar Patra nu-l auzi.

Cyrus avea un binoclu cu care se uita zilnic peste Segundo Boulevard, în biroul Patrei Nogales. Dacă în locul binoclului ar fi avut o lunetă, iar dacă luneta ar fi fost montată pe o carabină, Cyrus ar fi avut ocazia s-o împuște pe Patra de șase ori pe săptămână, între orele 9.00 și 9.05, cât timp o iscodea. Dacă ar fi împușcat-o, lucrurile ar fi fost mult mai simple și cred că povestea asta nici n-ar mai fi ajuns până la voi.

Numai că n-a făcut-o, iar traversada s-a revărsat în viața orașului într-o cascadă ce ne-a sleit pe toți – a durat exact 37 de ore, începând din 24 decembrie, ora nouă dimineața.

Așadar, era 24 decembrie, ora 9.00 și, pentru prima oară de când achiziționase binoclul, Cyrus o urmărea pe Patra cu ochiul liber. Fumând o țigară braziliană - un Santos Dumont - o vedea cum traversează Segundo Boulevard, îmbrăcată într-o pelerină de catifea roșie. Dădea un contrast rafinat pe cenușiul asfaltului plouat - din păcate, era la braț cu Eric Welser.

Cyrus își privi binoclul, inutil acum, așezat pe pervaz. Îl cumpărase cu zece ani în urmă de la un magazin de mâna a doua, iar vânzătorul se jurase pe ochii din cap că binoclul - marinăresc, marca Zeiss - aparținuse comandantului unui U-Boot, în timpul primului război mondial.

„... e submarinul care a torpilat pachebotul Lusitania”. Îi explicase.

Cyrus nu spusese nici păs. Doar învârtea binoclul pe o parte și pe alta.

„De câte ori mărește imaginea?”

„Scrie aici”. Vânzătorul îi arată cifrele încrustate deasupra ocularelor. Demult, cifrele fuseseră vopsite cu alb, dar acum nu mai rămăseseră decât urmele ștanței”. De patruzeci de ori... Cine știe?...” reveni el la problema lui, „Pe 7 mai, 1915, când au scufundat Lusitania, de i-au forțat pe americani să intre în război...”

„De patruzeci de ori, zici!” i-o reteză Cyrus. Vânzătorul îl aprobă. Exact ce trebuie, gândi Cyrus și îl cumpără; de atunci, tot privea peste Segundo Boulevard, în biroul Patrei...

Cu mult înainte să cumpere binoclul, în 1985, Cyrus Fugger era DJ la Radio Umma Nord. Ținea un program în care, pe lângă hiturile anului în curs includea și o grămadă de oldies, de la Pink Floyd și Frank Sinatra, până la *Canzone di Frescobaldi*, compuse în secolul XVII... Cei din conducere strâmbaseră din nas când examinaseră proiectul, dar treaba mergea așa de rău încât directorul de programe cedase, lăsându-l pe Cyrus să lanseze în eter Hasch-Hasch Top - un amestec de rock, disco, jazz și brit punk. Plus *Canzone di Frescobaldi*.

„Dă-l încolo!” spusese în consiliul de administrație. „Să-și facă emisiunea cum vrea... E o perioadă proastă! Fugger o să emită umplutura asta, iar noi o să profităm ca să găsim soluții pe termen lung!”

...o să-și frângă gâtul, se gândea, idiotul de Fugger o să-și frângă gâtul și eu o să am toate motivele să dau cu el de pământ.

Nu-l înghițea. Cică nu asuda îndeajuns când făcea treabă și asta îl scotea din sărite. În plus, Cyrus zâmbea prea ușor – cu mult mai ușor decât o făcea directorul de programe, care se încrunta și când semna felicitări de Crăciun.

Mda. După trei luni îl chemase pe Cyrus la el în birou. Era 9.00 dimineața, adică la sfârșitul programului lui Cyrus; la aceeași oră, directorul, Vladimir Baronu, auzise deșteptătorul de cel mult două ore și era mai proaspăt decât un crap abia pescuit.

Îl așteptase sorbind liniștit dintr-o ceașcă aburindă de ceai, dar îi dăduse lui Cyrus senzația că ochii îi joacă prea tare de colo-colo.

„O chestie bună, Hasch-Hasch Top...” îl luase.

Cyrus ridicase din umeri, iar Vladimir trânti un dosar pe birou. Bătu cu palma în dosar și schiță un zâmbet de parcă s-ar fi înecat cu clei de oase.

„N-am să umblu cu cioara vopsită, Fugger! Aici sunt numai oferte de publicitate venite pe numele tău. Le-am examinat și am făcut niște calcule. Dacă le accepți pe toate, ți-ar lua mai mult de o săptămână să le difuzezi în condiții de timp minim de emisie. Mai precis, ai avea nevoie de șapte zile și jumătate, săptămânal, ca să acoperi cererea asta de promoție... Repet”, zise Baronu’ amărât, „toate sunt pe numele tău... Al emisiunii tale, ca să fiu mai precis. Așa s-au gândit serviciile de marketing care ne-au scris”.

Cyrus s-a încruntat. Ar fi putut să înregistreze programe pe care să le vândă altor posturi de radio, cu suporturi promoționale diferite. Sau, ar fi putut să organizeze o licitație între firmele care doreau să-și facă

reclamă în emisiunea lui, așa cum procedase Noni Barabas, DJ la Radio Panoramic, când dăduse lovitura în '82.

Sau, toate ofertele astea i-ar fi permis să-și pună pe picioare propria lui stație de radio...

„Nu știi cum ai făcut, Fugger... Cine ar fi crezut că poate să apară un DJ care să-i scoată din minți și pe puștii de liceu săriți de pe fix, și pe adulții de vârsta mea cu conturi în bancă?... Când emiți tu, difuzoarele din oraș mută pe tine”. – Făcu o pauză, respirând din ce în ce mai precipitat, după care izbucni: „Cum paștele mă-sii ți-a ieșit șlemul ăsta, Fugger?”

„Am făcut ce mi-a plăcut”.

„Ah!” făcu Vladimir. „Ai făcut ce-ai vrut! Așa deci...”

Nu se putea abține să nu se holbeze. Învățase că niciodată, dar *niciodată*, nu făceai purici într-un post dacă făceai ce voiai. Era norocos... Nu-i luase decât patruzeci de ani ca să dea peste un tip care căzuse într-o piscină cu bani pentru că obișnuia să facă ce-i trece prin cap.

După două luni și jumătate, Hasch-Hasch era cumpărat pe întreaga coastă, de la Cap Alăminos până la Battery Nordic, iar Cyrus nu mai făcea față de unul singur. La început, au angajat câțiva DJ să se ocupe de subproducție, l-au înregistrat pe Cyrus făcând comentarii și l-au remixat cu piesele lansate în eter de ceilalți DJ, dar cele mai vândute emisiuni rămâneau tot cele înregistrate nemijlocit de Cyrus.

„Nu știi cum faci...” se mira Baronu, căruia Cyrus începuse să-i pară un tip de treabă. „Am învățat la facultate că există un public-țintă. Eh, publicul-țintă are un anumit profil. Vârstă. Pregătire. Sex. Convingeri religioase. Ocupație”.

Și cum Cyrus încă obișnuia să răspundă direct, recunoscuse:

„Pur și simplu nu mă gândesc la ei. Nu-mi pasă de public”.

Nu mințea. Drept răsplată, Hasch-Hasch a fost înregistrat ca marcă, iar după trei săptămâni a primit

cotație la bursă. Însă Cyrus putea mai mult, așa că peste alte două luni își lansa propria companie: GO WEST, INDY! – un conglomerat de posturi de radio, studiouri de înregistrare, agenție de manageriat muzical și birou de informații. Baronu' încă îl chema în birou, dar o făcea doar ca să-i pună o singură întrebare: „Și acum ce mai e de făcut?”

„O altă emisiune”. râdea Cyrus.

Nimeni nu s-a mirat când, în februarie 1986, Cyrus Fugger a cumpărat Umma Nord cu totul, iar de acum, Vladimir Baronu' era cel ce făcea drumuri zilnice în biroul DJ-ului. Vreme de ani de zile, cifrele de afaceri ale lui Cyrus s-au tot umflat. Umma Nord depășea de departe orice alt post de radio, GO WEST, INDY! vindea albumele de platină unul după altul, iar casele de filme se înghesuiau să semneze contracte cu Fugger ca să poată realiza clipuri cu artiștii lansați de el. Se zvonea chiar că Cyrus fusese angajat de un candidat la președinție pentru a-i face reclamă subliminală în programe – dar asta n-o putea garanta nimeni...

Până când, într-o bună zi, pe nepusă masă, Cyrus îl chemă pe Vladimir și îl anunță că vinde tot, studiourile de înregistrări, agențiile de impresariat, Radio Umma Nord – vindea tot, tot, tot.

„Chiar tot?! *Absolut* tot?!” – abia când căscă ochii, Baronu' o văzu pe femeia care stătea lângă Cyrus: era scundă, blondă și o chema Fatima Axelrod. Avea să afle că e psihanalistă, dar în secundele acelea Baronu' crezuse că ea e cumpărătoarea. „Nu ne-ai făcut prezentările...” încercă el să câștige timp. Tipa se uita la el pe sub sprâncene, zâmbind cu prea multă siguranță de sine. Brusc, se aplecă la urechea lui și-i șopti ceva. Cyrus rămase pe gânduri câteva clipe și spuse, trecând peste aluzia lui Vladimir:

„Vând tot”.

„De ce dracu' faci tâmpenia asta?” izbucni Baronu'. Habar n-avea ce caută Fatima în birou, tolănită în fotoliul pe care de regulă stătea chiar el, Baronu'. Îi era frică de

ea, dar făcuse un calcul: pusese deoparte destui bani ca să-și scrie demisia pe loc, dacă așa avea chef cucoana asta.

„Îmi pare rău, dar vând tot”. zise Cyrus pentru a treia oară, iar zâmbetul Fatimei deveni mai larg.

„Faci cea mai mare idiotenie de care am auzit vreodată! O să se ducă totul de râpă”. se ambală Baronu, dar nu primi niciun răspuns. Cyrus și Fatima îl priveau nemișcați, iar Baronu’ se gândi să-i înjure pe amândoi și să iasă din birou. Se răzgândi: „Dacă ai vreo legătură cu hotărârea lui Cyrus”, începu el, fulgerând-o pe Fatima cu privirea, „află că am să te...”

„Nu sunt decât angajata domnului Fugger!” îl întrerupse ea. „N-am nicio legătură cu deciziile lui”. Vorbea politicos, dar mult prea apăsător pentru o femeie. Încheie: „D-l Fugger a fost clar, nu? Vinde tot!”

Baronu’ se uită la Cyrus și se lăsă să cadă în fotoliu:

„Vinzi, deci... Cui?”

„Dacă ai bani suficienți, cumpără tu!”

Baronu’ dădu să întrebe ceva, dar Fatima iar îi strecura lui Cyrus nu știu ce la ureche; erau atât de preocupați încât Baronu’ tăcu. Cum cei doi nu mai terminau cu șușotitul, Baronu’ își aprinse una dintre nelipsitele jumătăți de țigară. N-avea bani să cumpere tot ce însemna Cyrus Fugger, dar se pricepea să strângă la un loc oamenii în stare s-o facă. Numai tipi aleși pe sprânceană, pe care să-i controleze el, Vladimir.

„Vrei să spui că lași vânzarea deschisă?” profită el de faptul că Fatima se opri, tușind discret.

„D-l Fugger a fost cât se poate de clar”. se băgă Fatima în discuție și încrucișă picioarele. Baronului îi plăcuse gleznele femeii, dar asta nu-i dădea dreptul să... – „Dacă vă simțiți în stare, cumpărați tot, d-le Vladimir!” insistă ea.

Avea ceva imperios în voce. Urma să se obișnuiască cu asta. A fost nevoie doar de câteva săptămâni ca să accepte prezența Fatimei, inflexiunile vocii ei, comentariile și, în general, filtrul pe care îl ridica între Cyrus și restul lumii. Avea să-l însoțească pe fostul DJ mereu de atunci

încolo...

Așadar, Cyrus hotărâse să vândă tot pentru că nu îl mai interesau banii, iar producția și promoția numai asta însemnau. În schimb, dorea un salariu fix pentru el și Fatima (fabulos pentru ea) cu două condiții: ca el să nu mai facă decât două ore de Hasch-Hasch pe zi și să fie continuu psihanalizat de Fatima, la birou inclusiv.

Slavă Domnului! – își spusese Baronu, răsuflând ușurat. Măcar să păstrăm aici găina cu ouăle de aur!

Fatima, aveau s-o descopere toți angajații, știa absolut tot ce face Cyrus, secundă de secundă. Din ce se spunea pe culoare, el îi povestise cu lux de amănunte tot ce trăise de când se știa – chestia se pare că făcea parte din contractul semnat de ei, contract prin care ea se angaja să-l vindece de o boală stranie pe care Cyrus n-o mai stăpânea: în ultimii ani dezvoltase o fobie care îl împiedica să discute *direct* cu oamenii. Se chema sindrom de inadecvare primară, dar Baronu' strâmba din nas când auzea asemenea aiureli, mai ales dacă te obligau să-i zici doctorului tot.

Cert e că Cyrus și Fatima merseseră până acolo încât dormeau în aceeași cameră, iar dacă el avea chef, putea oricând s-o trezească pentru a-i explica ce simte, ce visează, sau doar să-i povestească ce-i trece prin cap.

Lui Vladimir nu-i rămase decât să strângă un grup de acționari, ceea ce îi luă mai puțin de zece zile. Părerea lui era că Fugger se ținise de-a binelea, că ce avea el nu se chema sindrom de inadecvare, fie el și primar, și că femeia aia era nebună și ea, dacă accepta să-i suporte toate mofturile. „În orice caz”, spunea Baronu, „Fatima îl controlează în totalitate. Îl domină”. nu se mai sătura el să conchidă, cu un aer de provincial mirat de bizareriile inșilor născuți în marile orașe.

„Poate că o iubește într-un mod mai ciudat” sugerase un acționar.

„Poate?!” își micșorase Baronu' ochii. „Nu, *poate* ! Sigur!! Oricum, îl domină. Știe tot ce face și el îi zice tot De parcă femeia asta a fi banda lui de magnetofon. Ea știe

tot!”

Și chiar așa era. Fatima știa tot despre Cyrus Fugger.

Mai puțin un lucru. Habar n-avea că din banii obținuți din vânzarea firmelor Cyrus cumpărase și binoclul cu care se uita în biroul Patrei Nogales. Despre binoclul acela, Cyrus nu-i spusese niciodată nimic și nu-i dăduse nicio explicație, deși Fatima îl vedea zilnic, așezat pe pervazul ferestrei...

Binoclul de care Cyrus nu mai avea nevoie ca s-o vadă pe Patra cum intră în clădirea postului de radio, însoțită de soțul ei, Eric Welser.

*

Zâmbind, Fatima se așează lângă Cyrus și aruncă un ochi pe hârtiile de pe birou.

„Ce-i cu scrisul ăsta?”

„Care scris?”

Fatima bătu cu degetul într-o coală: „Nu e caligrafia ta”.

Cyrus frunzări notițele, străduindu-se să aprindă o țigară cu gesturi cât mai potolite. De când vânduse Umma Nord, nu mai fuma țigări ameliorate. În schimb, se uita cu binoclul la Patra și își tot spunea că-i plac picioarele ei.

Trase primele fumuri fără să-i tremure degetele. Odată, Fatima îl prinsese că nu-i relatase ce gândise pentru că tremurase prea tare aprinzând țigara.

„Nu poți să negi”. insistă ea. „Ți-ai schimbat scrisul!”

„Așa scriam înainte. Înainte să te angajez”.

„Să mă angajezi. Da. Nu știam că ai avut altă caligrafie. Nu mi-ai spus”.

„Te-am *angajat*”, sublinie Cyrus, „ca să ai grijă de Cyrus Fugger începând cu ziua în care am semnat contractul”.

„În regulă. Reformulez întrebarea. *De ce* ți-ai schimbat scrisul?”

„Nu știu”. zise Cyrus și, ciudat, își privi venele antebrățului.

„A fost ceva deliberat?”

Cyrus făcu semn că nu. Apoi, spuse:

„Nu vreau să discutăm despre asta”.

„Bine. Amânăm”.

Fatima scoase carnețelul și notă ceva în el. Profită de faptul că Cyrus se apucase să scrie și, scoțând din poșetă un Cannon, îl fotografie.

„Asta e gratuit”. zise Cyrus. Mereu îl surprindea cu instantaneele astea.

„E în contract, ce să fac?”

Cyrus scrisse vreo două rânduri și scoase încă o țigară din pachet, ca să se asigure pe el însuși că o s-o aprindă fără să-i tremure degetele.

„Ai început să faci ca Baronu’?” – Fatima îi arătă prima țigară: fumega, neterminată, în scrumieră. „Fumezi țigările pe jumătate...”

Se auzi o tuse și se deschise ușa. Baronu’ băgă capul în birou cu frică parcă, se uită la Fatima cu coada ochiului și întrebă:

„E voie?” Ea făcu semn că da. „Salut! Tocmai urcam la mine și, cu cine crezi că mă întâlnesc în lift?”

Se uita la Cyrus, dar, cum acesta tăcea, Baronu’ o mai privi o dată pe Fatima. Ea încuviință.

„Eh...” continuă grăsanul, indispus. „Erau barosanii de vizavi. Welser și Nogales de la BBB...”

Cyrus trase adânc din țigară. Așa n-o să-i atragă atenția Fatimei.

„Ce vor?”

„Cică au treabă cu tine”.

„Mai zi o dată: cum îi cheamă?” se interesă Cyrus, buimac.

Baronu’ înghiți în sec. Îi era silă de situațiile astea, dar n-avea ce face. Și el era prins în mrejele contractului de vânzare Fugger.

„E voie?” o întrebă pe Fatima.

„Mda”.

„Pe bărbat îl cheamă Eric Welser. Pe femeie, Patra Nogales. Ce dracu’, Cyrus?” se înfurie Baronu’. „Tot orașul a auzit de ei! Tu chiar nu-i știi?”

Fatima notă ceva în carnețel și aruncă un ochi în

poșetă, controlând dacă reportofonul înregistrează discuția.

Iar Cyrus: „Îi știu din auzite. Asta nu înseamnă că îi cunosc...”

Baronu' tuși, trăgând cu coada ochiului la Fatima. Spre ușurarea lui, ea închise carnetelul fără să mai întrebe nimic.

„Tipii ăștia așteaptă la Martha, Cyrus. Știi cum e când bate Martha la mașină... Eh, ar vrea să stea de vorbă cu tine. Să le spun că ești ocupat?”

I-am așteptat atâta timp! Zece ani, își spuse Cyrus. Acum zece ani am cumpărat un binoclu pentru că Patra trebuia să vină azi aici. *Trebuia* s-o facă.

Fatima se aplecă la urechea lui:

„Vrei să-i vezi, Cyrus?”

Cum să nu vrea? El și Patra se puteau lăuda cu o *liaison dangereuse*. Cinci minute de privit zilnic prin binoclu timp de zece ani însemnau, puse cap la cap, 308 ore de voyeurism non-stop.

În consecință, acum unsprezece zile Cyrus dezinfectase casă, după care cumpărase un raft întreg de antibiotice artizanale ca să le sprayeze prin apartament, de parcă l-ar fi apucat groaza să nu se îmbolnăvească de cine știe ce. Iar în urmă cu mai puțin de un sfert de oră revenise la scrisul de acum zece ani, reflectă el, fără să-și dea seama de ce gândurile i se legau așa.

Se trezi că o întreabă pe Fatima:

„Încearcă să afli dacă n-a izbucnit vreo epidemie zilele astea”.

Baronu' era din ce în ce mai chinuit de șușotelile lor, așa că luă loc, atent să nu facă zgomot. Privi pe geam. Ploaia se transformase în ninsoare. Fulgi cenușii coborau printre fațadele mohorâte ce mărgineau Segundo Boulevard.

„De aseară a început o epidemie de febră an-gi-o-matoasă!” zise Fatima bătând cu degetul în ecranul computerului.

„Au spus și la TV”. comentă Baronu'. „Ce-i aia?”

întrebă, dar înțepeni, văzând privirea rătăcită a lui Cyrus.

„Vrei să-i trimită Baronu' la plimbare pe ăia doi?” reformulă Fatima.

Dar Cyrus: „Zi-le să intre, Vladimir! Te rog!”

Grăsanul se aplecă peste birou. Își scoase batista din buzunar și se șterse pe gât:

„E voie?” o privi el pe Fatima în ochi.

Fatima își țuguie buzele și rămase nemișcată.

„În regulă”. admise ea într-un târziu, iar Baronu' o luă pufăind către ușă.

Cyrus puse un CD cu muzică house. Binoclul ăla... Poate că nu slujise la torpilarea Lusitaniei, dar pe Cyrus îl ghidase perfect în studiul Patrei. Examinând-o, își dăduse seama că asculta postul lui *de* radio. O văzuse cum bătea ritmul în ritmul pieselor emise de Umma Nord și avusese prilejul să vadă cum reacționează la comentariile lui. La început, Cyrus îi catalogase reacțiile în funcție de ce spunea pe post; în timp, ajunsese să planifice ce avea să spună, ca să provoace alte reacții... Fusesse o escaladă mentală spectaculoasă. Așa constatasese că atunci când difuza muzică house, Patra schimba postul.

Ușa se deschise, iar Patra și Eric intrară în birou.

Patra era brunetă, înaltă și slabă; avea o pălărie neagră cu boruri largi: ținea colțurile gurii coborâte, a plictiseală. Pe sub pelerina de catifea roșie – pătată discret de fulgii de zăpadă – purta un taior negru. Se așează.

Eric rămase în picioare. Avea nasul coroiat, iar buzele îi erau la fel de subțiri ca ale Patrei. Purta haină de lână englezească și pantaloni de mătase de Shantung.

„Cyrus Fugger?” se interesă el, ceremonios.

„Eu sunt... Eric Welser?” întrebă Cyrus rămânând nemișcat în scaun. Privea țintă la mâna dreaptă a lui Eric.

„Exact”. Eric zâmbi cu jumătate de gură și băgă mâna în buzunar. Cyrus îi făcu semn să ia loc, dar Eric rămase în picioare, uitându-se la Fatima și la Baronu'.

„Dorim să discutăm *numai* cu tine”.

Iar Cyrus: „Vladimir! Ne lași singuri?”

Grăsanul se strecură afară precum o focă gravidă, iar

Cyrus se miră, pentru a câta oară, că nu lăsa o dâră de seu în urma lui.

„Noi doi și cu *tine*, Fugger!” accentuă Eric, încurcat.

„Suntem numai voi doi și cu mine”.

„Presupun că doamna este Fatima Axelrod. Dorim să...”

„Eu sunt Cyrus Fugger”. stabili Fatima. „Nu iei loc?”

„Discuția”, oftă Eric, „ne privește numai pe dl. Fugger, pe Patra și pe mine”.

Se așază. Cyrus nu-l slăbi din priviri, dar prinse cu coada ochiului gestul ciudat al Patrei: își trecu degetele peste colanul care se termina sub forma unor minuscule trifoi de argint. Trifoiile aveau o semnificație, dar la acea oră lucrurile erau încă vagi pentru Fugger.

Iar Fatima: „Corect... Discuția ne privește pe toți trei, Eric: pe Cyrus, pe Patra și pe *tine*! Știi, sunt întrebări pe care Cyrus nu le aude. Există răspunsuri la care nu are voie să se gândească... Eu stabilesc la ce merită să fie atent”.

Patra își încleștă degetele pe colan. Se tot juca cu el, privind scăpărător la Cyrus.

„O să fie o conversație dificilă”. spuse ea. „Nu se poate să rămânem doar noi și cu *tine*?”

„De ce nu te faci comodă?” îi sugeră Fatima, privindu-i pelerina.

„Pentru că ori aici, ori afară, totuna e!”

„Ah...” pufni Fatima și își fixă ochelarii. Se uită la mâinile Patrei peste ramele înguste de nichel și strâmbă din nas.

Eric se foi în fotoliu, își descheie pardesiul și scoase un plic pe care îl împinse în fața lui Cyrus.

„Îl recunoști?”

Cyrus dădu să-l ia, dar Fatima i-l trase din față cu un gest blând.

„Sunt lucruri pe care Cyrus nu *poate* să le vadă fără acordul meu”.

„Aș vrea, totuși, ca Cyrus să citească scrisoarea... El a scris-o! Are voie, sau nu, să se uite la ceva făcut cu mâna

lui?"

„Câteodată, da. Câteodată, nu". zâmbi Fatima, desfăcu scrisoarea și se apucă s-o citească.

Patra se răsuci și privi către pervazul ferestrei ce dădea spre Segundo Boulevard, fixând binoclul.

„Un ceai?" se interesă Cyrus, amintindu-și că Patra *trebuia* să reacționeze astfel.

„Numai Champo. Champo de Nanking". zâmbi Eric. „Ei?" o scotoci pe Fatima cu privirea. „Poate Cyrus să citească scrisoarea pe care ne-a trimis-o?"

„O secundă". zise ea și, strecurând coala de hârtie în fața lui Cyrus, scoase aparatul și-l fotografie cum parcurge primele rânduri.

Patra tresări, ca de obicei:

„Eric, oamenii ăștia..." Fatima îi făcu semn să tacă și blitz-ul se aprinse încă o dată: de data asta, cadrul îi prinsese pe toți trei.

Patra se îmbujoră: „Eric! Cred că..."

„Potolește-te! Avem o problemă de rezolvat. N-o lua personal".

Cyrus n-a trebuit să citească niciun cuvânt. Doar privind hârtia, și-a amintit ce avea de spus în acea clipă:

„Înțeleg că ați venit ca să negociem înainte ca epidemia să cuprindă întreg Baabylonul".

„Întreg ce?!..." căscă Eric ochii.

„Întreg Baabylonul", interveni Fatima, „iar dl. Fugger o să ignore exclamația ta! Dacă vrei să reformulezi..."

„Mai bine l-am lăsa pe Cyrus să citească scrisoarea". interveni Patra, jucându-se cu colanul, însă Fugger nu știa cum să-i interpreteze gestul - nu era sigur dacă era consecința programării sale, sau pură întâmplare... Oricum, la ora 9.20 fix, Cyrus se apucă să citească scrisoarea.

Mă gândeam că de vreme ce există molecule de ARN-m secrete de cortexul cingulat și care, prin sinteză, servesc la fixarea informației în ceea ce noi, profanii, denumim uzual prin cuvântul memorie, anumiți germenii care se folosesc de ARN-m pentru a produce maladii

contagioase, pot fi utilizați pentru generarea unor mesaje dirijate către cortexul cingulat și, implicit, către memoria fiecăniia dintre noi.

În context, mă întreb, cu ce se ocupă de fapt Corporația BBB, având în vedere cercetările ei atât în domeniul *memoriei cât și al geneticii și al microbiologicii*?

Pe urmă: există vreo legătură între Corporație și epidemia de febră angiomatoasă care va debuta în seara de 23 decembrie?

Eu unul mi-am făcut datoria de cetățean și am anunțat presa (în speță, ziarul Tribuna) încă de acum o săptămână, deși, slavă lui Dumnezeu de sus, mi se pare că întreaga presă (Radio Umma Nord inclusiv) nu e decât o imensă groapă de gunoi de care, personal, nu țin cont. Însă, ca factori generatori de alibiuri personale, ziariștii au un rol bine determinat... Pentru Cyrus Fugger, bien sur. Debutând în 23 decembrie, epidemia nu va face altceva decât să le confirme veridicitatea informațiilor transmise de mine cu o săptămână în urmă. De altfel, redacția Tribunei va primi încă o scrisoare, chiar pe 23, prin care li se va arăta cum va evolua epidemia de aici înainte.

Urma semnătura (neschimbată) a lui Cyrus Fugger. După semnătură, urma data: 20 decembrie. Concepușe scrisoarea exact la o săptămână după ce dezinfectase apartamentul.

Întoarse fotocopia de pe o parte pe alta, deși rândurile ocupau mai puțin de jumătate din pagină. Nu-și amintea să le fi scris... Nu-și amintea nici de celelalte două scrisori, trimise Tribunei. Nu-i spunea nimic nici numele bolii, febră angiomatoasă. Iar despre cortexul cingulat, habar n-avea ce-ar fi putut să însemne.

Examină din nou fotocopia. Era, într-adevăr, scrisul lui, cel regăsit după zece ani de exil amnezic. Semnătura era inconfundabilă. La fel și opiniile despre presă. La fel și topica ciudată în care intercalase două cuvinte în franceză... Două cuvinte *în* franceză...

Eric dădu să zică ceva, dar se opri și se uită la Fatima:

„Pot să fac o remarcă în legătură cu scrisoarea?”

„Dacă te referi strict la scrisoare, da”.

„În regulă... Uite ce e, Fugger! Scrisul ăsta, nu are rost să negi, îți aparține!”

„Da. E scrisul meu”. Cyrus privi fotocopia, extrem de atent și repetă. „E scrisul meu. Fără îndoială”.

„De ce ne ameninți?”

Fatima aținti un deget către Eric:

„Această întrebare trebuie reformulată, d-le Welser!”

Eric se strădui să rămână impasibil, dar Patra strivi din nou colanul între degete. *Abia atunci, Cyrus clipi în felul știut, iar Patra răsuflă, ușurată.*

„Bine”. acceptă Eric fără să bage de seamă nimic.

„Ce știi tu despre ARN-m și mecanismele memoriei?”

Cyrus se foi pe scaun, dar Fatima îl scuti de răspuns:

„Îi sunt psihanalistă, d-le Welser și îl cunosc foarte bine. Se pricepe doar la muzică”.

Iar Patra: „Nu era mai bine să-l lași să spună singur chestia asta?”

„Am semnat un contract cu DJ Fugger”. replică Fatima. „Vă spun că se pricepe doar la muzică. Atât. Îl cunosc perfect. Într-atât de bine încât vă pot spune că nu el a scris scrisoarea. De zece ani încoace știu tot ce face și văd cu tot ce umblă. Îi văd pe toți cei cu care se întâlnește. Am notat obiectele cu care intră în contact în mod obișnuit precum și cele peste care dă accidental. Oameni și lucruri, știu tot ce face parte din viața lui: nu el a scris scrisoarea”.

„Semnătura e a lui însă”. remarcă Eric. „Iar articolul din Tribuna e semnat tot cu numele lui... Nu citiți ziarele?”

„Nu”. ridică Fatima sprâncenele. „Cyrus habar n-are de existența vreunui ziar care să se cheme Ttfbuna. Știai de el?”

„Nu. Dar acum aș vrea să-l citesc”.

„Îl am la mine”. zise Patra și scoase de sub pelerină jurnalul împăturit. I-l dădu lui Cyrus, iar el simți imediat aroma unui parfum amărui. *Sels Arctiques*, își zise deși nu-l mirosise niciodată. Auzise însă reclama în studio.

Despături ziarul. Era din 14 decembrie. Articolul,

anunțat pe prima pagină, titra: *DJ faimos atrage atenția asupra posibilului Armageddon*. Articolul propriu-zis se afla în pagina a treia. Cineva îl încadraseră cu un marker roșu aprins și n-o făcuse de mult pentru ci se simțea încă mirosul puternic de tuș în care aroma de *Sels Arctiques* se afunda ca într-un sorb.

Trebuie să intri în vâltoare, iar eu habar n-am ce ai de făcut – îi reproșă deodată *celălalt*, iar Cyrus simți aburii răcoroși ai fricii cum îi înțepenesc în stomac. Dacă *celălalt* era dirijat de Welseri, după cum primise niște avertismente? Dar, nu mai avea cum să dea înapoi și se cufundă în lectură, după cum era scris. Cuvintele-cheie din articol se înșiruiau în ordinea pe care o aștepta. Le numără și, văzând că-i iese la socoteală, răsuflă ușurat: epidemie, febră, dezordine, bucle chimice, pete vișinii, sistem, vărsături, pământ al făgăduinței, germenii, amețelă, gnoză, antibiotice, artefacte, nesiguranță, amnezii parțiale, curățenie, inducția memoriei colective, sloganuri, contagiune, Corporația BBB, eclipsa mileniului, falsuri...

Articolul se încheia cu o întrebare lăsată fără răspuns: *de ce ne fac ei vaccinuri?*

Cyrus ridică ochii din ziar:

„Și articolul de azi?” se interesă el.

„L-am blocat. Avem relații, *d-le Fugger*”.

Cyrus privi iarăși fotocopia. Nu-și amintea să fi scris scrisoarea – în schimb, își amintea din ce în ce mai clar că așa trebuiau să se desfășoare lucrurile.

Patra se jucă iarăși cu colanul de argint, iar Cyrus își *aminti că acum le oferea Welserilor o țigară*. Întinse pachetul spre Patra. „Fumezi?”

„Presimt că o să mă reapuc de fumat zilele astea”, îi dădu ea răspunsul știut și dădu drumul colanului, „dar n-aș vrea să încep acum”.

Cyrus ridică din umeri și se uită la Eric. Refuză țigara cu un gest scurt. Zise:

„Îți urmărim emisiunile de pe vremea când *aveai* Umma Nord...”

„O faceți și acum. Toți o fac. Nu-i meritul vostru”.

„Te deranjează Corporația?”

„Nu”.

«Atunci, te deranjează că vindem vaccinuri? Că facem cercetări pe animale? Că testăm medicamente?”

„Oh, medicamentele...” tresări Cyrus. „Am prieteni care au confundat medicamentele cu muzica. Unii dintre ei și-au tras gloanțe în cap, alții au ajuns prin canale și alții s-au umplut de bani. Ferice de primii!”

„Medicamentele noastre nu fac rău nimănui, Fugger!”

„Medicamentele voastre nu mă interesează...” exclamă Cyrus. „Nici ele, nici experiențele pe animale, nici vaccinurile!” Se uită la fotocopie. „Nu asta e problema mea, d-le Welser!”

„Atunci?”

Cyrus încremeni în scaun. Acum ar fi trebuit să-i dea lui Erie un semn, dar nu-și amintea cum anume trebuia s-o facă. Pur și simplu nu-și amintea. Binoclul, Patra, colanul care se: termina sub forma celor doi trifoi de argint – se legau cumva, dar cum? Cum?

Se îndreptă și trase cu ochiul la picioarele Pătrei. Suficient de scurt cât să nu încalce buna-cuviință, dar suficient de evident cât să-l facă pe Eric să privească la Fatima strângând din dinți:

„Vreau să-i spun lui Cyrus ce am aflat în legătură cu scrisorile, așa că nu mă întrerupe!”

„O secundă”.

Fatima ridică fotocopia, folosind-o ca pe un paravan.

„Nu-i dejoacă!” îi zise lui Cyrus. „Tipii ăștia vor să te înfunde și, cu hârtiile pe care le au, pot s-o facă. Niciun juriu n-o să te achite din pricina unui sindrom de inadecvare primară. Așa că, spune-mi! Când ai scris scrisorile? Poate ne înțelegem cu ei...”

„Când să le fi scris?”

„Uite... cât timp nu stau cu ochii pe tine...”

Cyrus pufni. Atunci se uita cu binoclul la Patra, nu scria scrisori! Fatima... își dădea seama ce se petrece?

Dacă da, de partea cui era?

„N-am scris eu scrisorile”.

„Scrișul e totuși al tău”.

„Da. Dar n-am scris eu scrisorile!”

„Bine! Dacă n-ai curajul să recunoști acum, întrerup discuția. O reluăm când vrei. Dar dă-mi voie să cad la învoială cu ei! Au două documente care poartă semnătura ta... Oamenii ăștia te pot înfunda când au chef, pricepi?”

„N-am scris eu scrisorile. Cum să *recunosc* ceva ce n-am făcut?... Nu recunosc decât că ăsta e scrisul meu. Asta da”.

Fatima lăsa fotocopia în jos. Dumnezeu știe cum făcuse Cyrus de-i adusese pe ăștia aici! Dumnezeu știe dacă povestea asta nu-i dădea planurile peste cap!

„Sunt de acord să-i povestești lui Cyrus ce ai aflat despre scrisori. Numai, fă-o rar, ca să te pot întrerupe dacă e cazul. Dă-i drumul, d-le Welser!”

„Așadar. Scrisoarea ne-a parvenit prin curier și am dat-o de la bun început celor de la securitatea Corporației. Ei au studiat-o, au prelevat probe din hârtie și mostre de material biologic - picături uscate de salivă și de sudoare - apoi au făcut un raid prin locurile pe unde te învârti, prelevând și de acolo probe, le-au comparat și au căpătat confirmarea: sudoarea și saliva de pe scrisoare sunt ale tale. Apoi au citit și au analizat textul. Te-au ascultat la radio, ți-au studiat exprimarea și au căpătat altă confirmare: preferințele de vocabular și tiparele tale verbale se suprapun cu cele din scrisoare... În sfârșit, ne-au dat scrisoarea în original. Bineînțeles”, făcu el semn către fotocopia, „am avut textul la îndemână de la bun început. Concluzia lor e fermă: ai scris scrisoarea cu mâna ta”.

Welser făcu o pauză și se uită țintă la Fatima.

„Uite ce e. Avem motive să credem că Cyrus are... prieteni la noi. Numai de la ei putea să afle despre legătura dintre moleculele de ARN-m, memorie și germenii... E o informație bine păzită, deși n-o folosim în scopul pe care ni-l atribuie el. Pot să-l întreb ceva

personal?"

Fatima se încruntă: „Știu ce vrei să-l întrebi. N-o face!”⁸

Eric ridică din umeri și continuă să povestească ce se întâmplase după primirea scrisorii. În paralel cu supravegherea lui Cyrus, serviciile de securitate studiaseră *hârtia* pe care fusese scris mesajul. De la bun început, li se păruse prea îngălbenită și cu îndoiturile exagerat de marcate, încât părea cu mult mai veche decât o arăta data expediției: 20 decembrie.

Reușiseră să determine anul de fabricație al hârtiei precum și locul unde fusese produsă. Făcea parte dintr-un lot scos pe piață de *Celul ose Breakdown Inc.*, în data de 18.07.1989. În ce privește plicul, care avea un model deosebit (era dublat cu polietilenă cu bule de aer, din cea folosită pentru expediția obiectelor fragile) era și el vechi de zece ani, fiind fabricat de niște meșteșugari italieni, specializați în coletăria de lux. Vespucci se chemau, iar sediul lor se afla la Florența, pe Via Visconti...

Vespucci dăduseră faliment în 1991, dar plicul cu pricina fusese confecționat în 1988. În oraș se afla o singură papetărie care achiziționa plicuri Vespucci: magazinul lui Dietrich din Cardinals.

„Ciudat...” remarcă Cyrus. „Nu e decât o papetărie care cumpără plicuri Vespucci în tot Baabylonul?”

Eric tresări, dar Fatima îi făcu semn să răspundă direct, ca și cum nimic nu i-ar fi atras atenția.

„Doar Dietrich cumpăra de la Vespucci aici în oraș”. sublinie el. „De altfel, achiziționa și hârtie de la *Celulose Breakdown Inc.*”.

„Am să trec și eu pe la Dietrich ăsta...” zise Cyrus.

„N-ai să-l găsești. Dietrich e mort, iar în locul papetăriei e un magazin de computere. În schimb, poți să-l

---

⁸ Gloria mi-a povestit despre o variantă în care Eric ajunge să-i pună lui Cyrus acea întrebare cu caracter „personal”. Așa-zisa întrebare îl acuza pe Cyrus de homosexualitate de fapt, iar acesta a dat un răspuns interesant, care a amuzat-o pe Gloria: „îmi place mai mult sexul în cărți sau pe ecrane decât cel efectiv. Dar nu sunt homosexual...”

întâlnești pe fiul lui. Habar n-are ce fel de afaceri a făcut taică-său. Nu i-a moștenit decât datoriile..."

Între timp, a continuat Eric să explice, cei de la laborator au stabilit că scrisoarea a fost scrisă cel mai târziu în '89, '90. De atunci, a așteptat ani de zile să fie ridicată de mesager pentru a fi dusă în 20 decembrie la sediul Corporației... La fel stăteau lucrurile și cu scrisorile trimise la redacția Tribunei.

"Există opinia că tu ești responsabil de epidemie și că ai interes să ne-o pui nouă în cârcă..." încheie Eric.

"Există opinia..." îl îngână Fatima. "Cine o are?"

"Consilierii noștri de securitate..."

"Sunt DJ". se apără Cyrus. "Cum să fiu responsabil de epidemie?"

Erie îl privi lung.

"Lasă prostiile, Cyrus! Ca să punem degetul pe rană, ar fi trebuit să stăm de vorbă fără să fie Fatima de față!"

"Nici tu n-ai venit singur..." constată Cyrus. "Pe mesagerul acela l-ați găsit?"

"Nu. L-a văzut doar portarul de la redacția ziarului, dar era o zi întunecată, iar tipul a dispărut cât ai bate din palme după ce a lăsat scrisoarea. Cică ar avea cam 18 ani, că ar fi roșcat, slab și pistruiat. Vorbește tărăgănat, de parcă ar fi luat Artan..."

"BBB nu produce și Artan?"

"Nu. Nu producem Artan". Eric făcu o pauză, răsuflă adânc, uitându-se la Fatima care îi făcu semn să se stăpânească, după care găsi totuși un motiv să izbucnească: "N-am dat de puștiul ăla, fir-ar al naibii să fie! Sunt cel puțin 100.000 ca el în..."

"În Baabylon!" accentuă Fatima, luându-i vorba din gură.

"Mă rog. Aici în oraș". clătină Eric din cap, pufni și se uită la Patra.

"Discuția ți se pare penibilă, d-le Welser... De ce n-o întrerupi?" îl îmboldi Fatima.

"Pentru că la mijloc e Corporația! Corporația mea! Și pentru că totul se leagă de Cyrus..."

„Să fie doar Corporația? Și dl. Fugger?”

Acum, Patra ar fi trebuit să întrebe: *Dumnezeule! Dar ce boală are omul ăsta, de fapt?* De afară se auzeau claxoanele, frânele și motoarele ambalate pe Segundo Boulevard, cea mai lungă arteră din Baabylon, cea despre care Fatima credea că se întinde până hăt! – la marginea orașului, dincolo de care, cine știe cum, vă întindeți voi, ceilalți. Deși strângea din nou colanul între degete, Patra spuse cu totul altceva decât își amintea Cyrus:

„Oamenii noștri ți-au scotocit prin hârtii după ce THbuna a primit prima scrisoare semnată Fugger. Am aici câteva note în care figurează scrisul tău de acum 5 – 6 zile. Iată-lel...”

Un snop de fotocopii ateriză în fața lui Fugger de parcă Patra le-ar fi scos din pelerină prin prestidigitație. Cyrus le examinează, apoi își frunzări notițele zilnice răspândite pe birou, regăsind hârtiile originale.

„Mda. Nu mai scriu pe hârtie de la *Celulose Breakdown* și nici plicuri Vespucci nu mai am”.

„Cât despre scris, ce să mai vorbim...” făcu Patra. „Nici în 13, nici în 20 nu aveai scrisul ăsta. Aș putea să spun că l-ai schimbat specia], dar atunci, de ce să fi revenit la el?” Se opri și îl privi pe Cyrus, descumpănită. El se zgâia la ea, gândind: peste câteva clipe o să-mi spună ceva despre un film... Era sigur de asta, deși celălalt *nu* dădea niciun semn de avertisment.

„BBB este o firmă cât se poate de onorabilă”. reluă Eric, rar. „Tu ești amestecat în povestea asta, știi mult mai mult decât recunoști, iar eu știu ce ai de gând. Nu am de ales și o să ripostez cu toată energia!” Făcu o pauză în care îl privi pe Cyrus drept în ochi. „Pot să atac și eu... Chiar prin justiție, să zicem”.

Nu prin justiție avea s-o facă! Te voi zdrobi, Fugger! O să te transform într-o păpușă paralică, oarbă și mută, o păpușă care poate doar să respire și să audă cum se mișcă lumea din jur. Nu te atinge de BBB!

— Asta spuneau ochii lui Eric.

Cyrus înghiți în sec.

„D-le Welser”, zise Fatima, „era mai bine să purtați doar cu mine această discuție...”

„M-am interesat... Inadecvarea primară nu te privează de discernământ. Cu el trebuia să vorbesc. Îmi cer scuze pentru agresivitate, dar Fugger știe bine că n-aveam de ales!” se ridică el, gata s-o ia spre ieșire.

Numai că Patra nu se clinea din fotoliu.

„Plecăm!” se apropie Eric de ea.

Patra îi făcu semn să aștepte și-l întrebă pe Cyrus:

Jiaabylon, spunei?” el încuviință. „Nu are sens”, reluă ea, „dar coincidențele rămân. Fie acum zece ani, fie acum câteva zile, scrisorile au fost scrise, iar epidemia a început după cum scrie în ele...”

„Plecăm, Patra!” îi șopti Eric. „Ce ai?”

„Câte coincidențe! Seamănă cu filmul... Ce ni se întâmplă seamănă cu filmul care circulă pe sub mână... Cel de care a povestit Mihrab...”

Welser o luă de braț și o trase afară din birou, făcând-o să se înroșească. El lansă un *la revedere* peste umăr, iar Patra bâigui un salut.

Cyrus răsuflă ușurat: n-o privise degeaba cu binoclul în anii cât avusese scrisul schimbat! Nu-i părea rău decât că n-avea alături de cine să se bucure de începutul traversadei pe care o pusese la cale preț de zece ani!

*

Mihrab Kader avea mai mult de un metru optzeci. Era slabă și umbla într-o gal labia albastră ce o drapa în falduri foșnitoare; o feregea neagră îi ascundea fața, iar o pereche de mănuși de mătase bleumarin îi acoperea mâinile. Joseph Welser îi făcu semn să se descopere, dar ea clătină din cap și se așază în fotoliu cu o succesiune de mișcări degajate.

Jucau această piesă de ani de zile. Încă de când îi studiase dosarul, Joseph aflase că Mihrab nu și-ar fi dezvelit fața nici amenințată cu moartea. Era posibil ca nici chiar ea să nu-și fi văzut trăsăturile vreodată – tuaregă, crescută în apropiere de Tombuctu, învățase că oglinzile, reflectând lucrurile create de Allah, erau lipsite

de pietate, de vreme ce singur Allah avea monopolul manifestării. Asta i-o spusese ulema Ziwad Bani Sadr de când era mică, așa că acasă la ea nu existaseră niciodată oglinzi. În schimb, dormea complet dezbrăcată. Numai că se învelea până în gât și locuia singură...

„Nu-i de glumă”. Începu Joseph într-un târziu și făcu semn spre ecranul computerului care afișa genericul de final al unui film. În acel moment intrară Patra și Eric. Joseph își dădu ochii peste cap și închise aparatul.

„Ați fost la Fugger, nu-i așa?” îi întâmpină el direct.

„La Fugger am fost... Tu i-ai spus, Mihrab?”

„Nu era nevoie s-o faci”. Joseph suflă mai greu, iar degetele îi forfotiră pe birou până găsi capsulele cu nitroglicerină. „Cum s-a purtat cu voi?”

„Bizar”. admise Patra. „Nu știi precis: are legătură cu scrisorile, sau nu? Un tip ciudat...”

Și Eric: „Îl cunoști pe Cyrus?!”

„Nu încerca să mă protesti, Eric! Orice Welser stă cu ochii pe Fuggeri, și orice Fugger stă cu ochii pe Welseri! Știi asta foarte bine! După ce Fugger a vândut tot și s-a lăsat de treabă, am crezut că a înnebunit și l-am lăsat baltă... Am fost un prost. Fuggerii nu înnebunesc, doar se ascund. Acum, plătim cu toții prostia mea. Vizita voastră la el n-a rezolvat nimic... Of, mai bine v-ați duce să vedeți filmul, Cel mai înalt Turn din Baabylont”.

„Nu văd legătura, dar o să mergem mâine seară. La premieră”.

„O să fie prea târziu”. făcu bătrânul și plescăi. „Fiind vorba despre un Fugger, o să fie prea târziu... Acum șaispe ani, când am aflat că un Fugger lucrează vizavi, m-am apucat să-l ajut să-și vadă de treaba pe care o începuse. Am făcut din el un om bogat. Dar sângele apă nu se face și el a lăsat afacerea baltă!”

„Dar cine Dumnezeu sunt Fuggerii?” întrebă Patra, problema lui Eric, nu a ta!”

„Numele meu e Patra Nogales *Welser*! Deci e și problema mea!”

Bătrânul se schimonosi. Apoi:

„După ce o să naști un Welser, vei fi și tu o Welser; până atunci, ești doar o Nogales”.

„În cazul ăsta...” se ridică ea din fotoliu.

„Ai răbdare...” o opri Eric. Se uită la Mihrab. „Cât de mult crezi că știe Cyrus?”

„Și-a dezinfectat casa. Și-a cumpărat antibiotice artizanale. A scris trei scrisori. Numele lui e legat de al epidemiei. E gata să lanseze o traversadă... Nu ți se pare suficient?”

Joseph hohoti:

„Nu te pune cu ea, fiule! Mihrab Kader”, începu el să recite, „42 de ani. Rezidentă în Mali până acum nouăsprezece ani, când Tombuctu a căzut sub cizma milițiilor algeriene biruitoare, slăvit fie numele lui Allah, atotputernicul!”

„Ești musulman, Joseph?” îl întrerupse Mihrab, foșnind sec din gallabia.

„Welserii musulmani sunt extrem de rari”. - Joseph înghiți resturile capsulei de nitroglicerină, regretând că doctorul nu-i dădea voie să ia mai mult de două pe oră. „Ca și Fuggerii, de altfel... Ei cred că Baabylonul e al lor, ceea ce, evident, e o prostie! Baabylon a fost, este și va fi proprietatea noastră exclusivă. Dar asta nu-i împiedică pe Fuggeri să lanseze, periodic, traversade prin care încearcă să pună mâna pe Baabylon... De câtă vreme ești pe urmele lui, Mihrab?”

„Dinainte să plec de acasă, *inch'Allah*”.

„Ah”, exclamă Eric, „știai de atunci că Cyrus are ceva cu noi?”

„Da”. recunoscuse ea.

„Și cu toate că știai că Cyrus ne are în vizor, n-ai spus nimic”.

„Nu”.

„Aha”. făcu Eric și își sprijini bărbia în palme. „Mentorul tău, Bani Sadr, știa și el cumva despre Cyrus?”

„Bineînțeles. Radiourile bat peste tot în lume. Cu un aparat bun prinzi orice fel de post”.

„Cyrus n-a emis decât în FM, iar FM-ul nu trece

oceanul. Nu mai spun că înainte să pleci din Tombuctu, Cyrus nu emisese nicio secundă de muzică”.

„Corect. Pe vremea aia n-auzise nimeni de Cyrus. Dar Bani Sadr știa de el”.

Iar Eric: „Mihrab! De fapt, tu ai o problemă personală cu Fugger...”

„Aveam. Între timp el a atacat Corporația. Acum, avem cu toții o problemă personală cu Fugger. Și cu Fatima, doctorița asta a lui care trimite prea multe mesaje în rețea în ciuda banilor cu care o plătim”. Se făcu liniște. Se auzea doar Mihrab, trăgând din țigară, întrebă: „*Jjismillah!* Dar cine Dumnezeu conduce Corporația asta, Joseph?”

Joseph ridică sprâncenele, se apucă cu mâinile de marginea biroului și răsuflă greu; venele de pe gât i se umflaseră, dar Eric se grăbi să zică:

Amândoi o conducem! Și Joseph, și eu”.

„Asta nu înseamnă că iei hotărâri de capul tău!” izbucni Joseph. „Nu pleci, de la tine putere, să iei interogatorii unui Fugger!... Te-ai dus la Fugger, fără să te intereseze că așa o să strici lucrurile mai rău!”

„Fugger”, zise Patra, potolită, „ne amenință pe noi doi în primul rând!”

J, Fugger amenință Corporația, iar voi doi nu sunteți Corporația! Încă! Și, ca orice Fugger, Cyrus nu amenință doar Corporația! N-ați auzit știrile? Aveți habar, măcar, ce consecințe are o traversadă?”

„Pe tipii ca Cyrus nu-i bruschezi cu vizite iritante, Eric”. interveni Mihrab. „Poartă-te cu ei respectând ceea ce la Tombuctu se cheamă *shari a*. Vreau să spun că e *imperativ* să-i lași naibii în pace! Cu ei nu merge niciun fel de tranzacție, iar strânsul cu ușa nu ajută la nimic!”

„De ce nu l-ai oprit tu dacă ești pe urmele lui de atâta timp?”

„Nu era nevoie, câtă vreme pe Fatima o încurajez chiar eu să scrie afară! Sunt oameni care țin cont de ce zice ea, iar mesajele ei aveau toate șansele să schimbe operatorii! Dacă-i știi dinainte, îi poți pregăti o surpriză

frumoasă lui Cyrus! Doar așa poți să-l oprești să facă din Baabylon o posesiune Fugger! Așa însă, ai făcut-o deroaie cu vizita la el! Trebuia lăsat să ne arate cât știe și ce poate! Între timp, organizam ambuscada... O sintetizam.1”.

De afară se auziră sirenele unor ambulante.

„Hai mai bine să vă spun cum stăm!” schimbă ea vorba. „L-am depistat pe tipul de la care a cumpărat Cyrus antibioticele cu care și-a dezinfectat casa. E un japonez, pe nume Okazaki. E discret și lipsit de pretenții. Locuiește în Hale. Stă mai mult prin farmacie, preparând medicamente. Cheyenne l-a descusut, dar Okazaki a pretins că n-a știut că a stat de vorbă cu Cyrus”.

„A mai luat Cyrus legătura cu altcineva în afară de Okazaki?”

„Cyrus nu ia legătura cu nimeni. Face doar drumul de acasă până la postul de radio și înapoi. Nu primește și nu dă mesaje nimănui. În afară de colegi, singurul tip cu care mai discută e un puști de pe El Pico... Cyrus are telefon dar nu-l utilizează ca să vorbească: e conectat la internet. Intră într-un singur site, denumit Dilute Nation *Alt.*, și o face doar ca să piardă timpul: schimbă mesaje fără finalitate cu cei pe care îi găsește pe acolo”.

„Ziceai că și-a dezinfectat casa...”

„Oh... S-a pregătit bine de tot ca să lanseze epidemia! A suflat și în iaurt! De ce crezi că vreau operatori noi? Și el trebuie contaminat cumva!” pufni Mihrab, scoase un CD din gallabia și îl introduse în CD-ROM. „Apartamentul lui Cyrus Fugger, în blocul Condict, cartierul Hale!” declamă ea.

Camera era aproape goală. În cadru se văzu un televizor care mergea în gol. Patul, dublu, era acoperit cu o pătură din polimeri. Pereții goi, fără asperități, fuseseră proaspăt vopsiți cu o soluție lavabilă. Pe noptieră abia pâlpâia o lampă. Cyrus nu păstrase decât o singură cale de comunicare cu exteriorul: apa curentă. În rest, apartamentul fusese debransat de la rețeaua electrică, iar gaze nu avusese niciodată – nu avea nici mașină de spălat, nici frigider, nici alte obiecte de uz casnic. De unsprezece

zile arunca la gunoi toate hainele murdare, le dădea foc și își cumpăra altele noi. Sursa de energie care menținea în funcțiune televizorul, iluminatul și computerul, era un generator electric care bâzâia într-un colț. Era un motor de scooter Yamaha cu țeava de eșapament scoasă pe geam, motor atașat la o baterie Tudor scoasă dintr-un VW abandonat în cimitirul de mașini din Casbah. Mihrab pretindea că Fugger era încântat că nu trebuia să cumpere decât apă *distilată* și benzină de 98 fără plumb ca să-și mențină în funcțiune sculele din apartament.

Era motivul pentru care vreme de zece ani, ca și cum ar fi anticipat mișcările din aceste zile, întreținuse o relație bizară cu un tip pe nume Moffat, care abia împlinise nouăsprezece ani. Moffat era un geniu al mecanicii și ținea un atelier de reparat mașini pe El Pico. Fugger se oprea în fiecare seară, în drum spre casă, în fața atelierului și stătea de vorbă cu el despre tot soiul de prostii, mai ales despre motoare, deși nu era în stare să deosebească un carburator de o baterie. Cât timp Moffat fusese puști, Cyrus obișnuise să-i ofere ciocolată sau chewing-gum, iar după ce crescuse îi oferise CD-uri, de parcă l-ar fi mituit din timp. De la el cumpărase benzină acum unsprezece zile, tot de la el luase și apa distilată, iar tranzacțiile avuseseră loc la niște ore atât de aiurite, încât oricine altcineva ar fi lăsat totul baltă și s-ar fi rebransat cumsecade la rețeaua electrică. Mihrab îl scannase pe puști: nu avea legătură cu cel care adusese scrisorile la Corporație și la ziar, nu se droga, nu cumpăra culturi „ameliorate” și habar n-avea că făcea tranzacții cu cel mai faimos DJ din oraș...

Imaginea de pe ecran se tăie, iar în locul ei apărură ușa de la intrarea în apartament. Nu avea broască. Era fixată cu doi drugi de oțel, puși de-a curmezișul, prinși în bare de metal ciocănit. Ușa avea și un zăvor din fier, culisând într-un paralelipiped din lemn prevăzut cu un sistem de orificii dispuse după un algoritm complicat. Oamenii lui Mihrab se străduiseră să-l deschidă, dar fuseseră obligați să se oprească: orice forțare a dispozitivului antrena distrugerea

lui - structura din lemn era extrem de fragilă - și i-ar fi forțat să spargă ușa. Dar aceasta fiind blocată cu drugii, ar fi provocat un zgomot nemaipomenit până să intre.

Cheia dispozitivului subtil, tot din lemn, atârna într-un inel suspendat lângă ușă. Din câte aflase Mihrab, întreaga structură i fusese montată în apartament încă din ziua în care Cyrus vânduse Umma Nord, de parcă ar fi anticipat de atunci necesitatea de a se asigura față de o efracție.

În casa lui Cyrus nu erau cărți sau reviste. Biblioteca, goală în cea mai mare parte, nu conținea decât un vraf de diskette, albume pe vinyl și CD-uri puse alandala pe un raft, deși Cyrus n-avea nicio sursă de muzică în apartament, excepție făcând televizorul și computerul. La televizor nu se uita, iar computerul îi servea doar ca să intre în site-ul în care sporovăia... Fatima însă, se folosea des de computer ca să transmită documente în rețea și să ia legătura cu partenerii ei de afară, cu operatorii inclusiv...

Imaginile se apropiară de intrarea în baie. Cineva decapase podeaua, iar pe cimentul lustruit erau așezate câteva găleți.

„Cyrus a scos gresia cu mâinile lui acum două săptămâni. Tot de atunci, strânge apa de băut și de spălat în găleți. Gălețile sunt din metal și le curăță după fiecare întrebuințare cu hiperfosfat de potasiu industrial. După ce le spală, le umezește cu alcool și le dă foc. Apoi le umple și fierbe apa cu un fierbător construit din câteva rezistențe puse în serie, procurate de la puștiul cu atelierul de reparat mașini. După ce apa se răcește, pune câte două grame de sublimat de mercur în fiecare găleată, cu rol antiseptic și dezinfectant. Dacă are de gând să folosească apa pentru spălat, procedura se încheie aici. Dacă are de gând s-o bea, pulverizează în apă praful din capsulele de antibiotice pe care le-a cumpărat de la Okazaki. Ca și cum s-ar teme mereu de un desant microbiologic asupra casei sale... în așteptarea zilei de azi. Cooperând, fără s-o spună, cu Fatima, de parcă ar ataca... Baabylon *de la* două

capete”.

Iar Patra: „Cyrus a vorbit mereu despre *Baabylyon*, pronunțat cu doi a. A văzut filmul?” Mihrab negă, iar Patra se întoarce spre Joseph. „Despre ce e?”

„Despre o epidemie! Un tip pe care îl cheamă Alexander se uită cu binoclul în clădirea de vizavi, în biroul unei femei pe care o cheamă Patricia. Într-o bună zi, Patricia și soțul ei, un oarecare Gabriel, Se duc să stea de vorbă cu Alexander, numai că nu-l găsesc singur. Cu el e o femeie pe care o cheamă Latifa, și ea le tot cenzurează discuția, pretextând că Alexander are o boală mintală și că trebuie protejat. Pe urmele lui Alexander a pornit o tipă înaltă, de culoare... O cheamă Farah Muwattali și a umplut bulevardul cu vreo douăzeci de agenți care îl supraveghează pe Alexander și clădirea în care lucrează”.

Eric dădu din cap și întrebă:

„Câți oameni ai pe Segundo Boulevard, Mihrab?”

„Nenumărați”.

„În *Cel mai înalt Turn din Baabylyon*”, continuă Joseph, „Farah, extrem de suspicioasă, o urmărea și pe Patricia... Ea nu înțelegea cum de lucrările lor secrete ajunseseră în posesia lui Alexander, care plănuia un atac decisiv asupra firmei la care lucrau soții... Miza cea mare fiind, de fapt, *Baabylyon*!”

„Minunat! Cine joacă în rolul acestei Farah?” fornăi Mihrab.

„Grace Jones. I-au pus lentile de contact albastre. Nu știu de ce, pentru că figura nu i se vede decât o singură dată în film”.

„Aha”. făcu Mihrab și, spre uluiala lor, duse mâinile la cap, descopcie feregeaua și își dezveli figura. „Asta e culoarea ochilor lui Farah?”

Eric se holbă la trăsăturile lui Mihrab. Osoase, prelungi, cafenii. Ochi de un albastru metalic. Nimeni n-a scos o vorbă, iar Mihrab se acoperi la loc.

„O să văd și eu filmul”. zise ea. „Tu ce crezi?” o întrebă pe Patra. „Merită să ne bazăm pe film?”

Patra își țuguie buzele și se ridică din fotoliu. Se uită

lung la Mihrab, apoi spuse: „Am să ies. După cum a spus Joseph, nu sunt o Welser. Încă”.

„Nu pleca”. spuse Mihrab, potolită. „Vei fi o Welser, totuși, așa că trebuie să afli cum încep traversadele”. Se întinse peste birou și luă celularul lui Eric. Și-l lipi pe rând de obraji, îl duse la piept, murmură ceva în șoaptă, după care tastă un număr, având grijă să țină aparatul în poală. Când se auzi țârâitul, dădu difuzorul la maximum: „Eric? ”-glasul ce se ridica din celular îi făcu pe toți să tresară. „Tată?! ” rosti Mihrab. Tonul ei gutural le dădu senzația că asistă la reprezentația unui ventriloc. *auzit că ai citit-o pe Patra. „Am citit-o mereu pe Patra”*.

„Ce să fi urez pentru mâine, tată? Un Crăciun, sau un An Nou fericii?”

„Urează-mi ce vrei. La revedere, Eric!” „Îți urez să îmbătrânești atât de mult încât să te plimbi sănătos prin noul Baabylon! La mulți ani, tată!”

Vocea din celular pufni într-un râs răgușit, inimitabil: „Mihrab, Mihrab! De când urează o musulmană la mulți ani, de Crăciun, unui evreu?”

„De când am încasat în vene un flacon de Providencia”. spuse ea sec, revenind la vocea obișnuită. „Cum e vremea acolo?”

„Am auzit că sunt minus zece grade Celsius.” Urmă o pauză în care se auzi un fâșâit de hârtii și zgomotul unor conversații purtate în șoaptă -, J) ar ști... nici pe mine nu m-ai convins cu figura asta când am stat de vorbă în birou... N-au cum să înțeleagă încă. Măcar, au văzut filmul? „Nu”.

„Păi vezi? Nici cu ei n-o să reușești. Cum e timpul la tine?”

Mihrab privi pe fereastră:

„Ninge”.

„Ooh! Să vezi mâine seară... Sunt troiene așa de mari pe Segundo Boulevard încât fac loc cu buldozerele ca să treacă. Patra mai e acolo, sau a ieșit?”

„Am convins-o să rămână”.

„Aha... ” din celular se auzi un camion ambalându-se

și un murmur de voci. tyla noi s-a încheiat toată povestea de câteva minute... Eric e și el acolo? „Da”.

„Asta e bine! Când am asistat eu la reprezentația asta, n-a vrut să stea nici el și a ieșit cu Patra... Zău că-i bine! Spune-le că s-ar putea să aibă noroc de data asta. Totul depinde de operator și de felul în care o să fie contaminat, la rândul lui, Fugger!”

„Sunt amândoi lângă mine și te aud. Difuzorul celularului e dat la maximum”.

„Uitasem... Tu n-ai să-mi spui nimic, Mihrab?”

Mihrab înțepeni în fotoliu.

„Nu... Știi cum e, nu?”

„Atunci, închide odată!”

Mihrab închise și așază aparatul cu grijă pe birou, foșnind mătăsos din mânecile gallabiei.

„Numărul de telefon e al unui site din rețea”. mai spuse ea., Apare într-o intrare din net de-a lui Cyrus... Vreți să încercați?” făcu Mihrab semn spre celular.

Bătrânul își drese vocea.

„Eu unul te cred, Mihrab!”

Patra strâmbă din nas. Apoi îl întrebă pe Joseph:

„Cine are câștig de cauză în film?”

„Filmul nu are sfârșit. Începe pe 24 decembrie dimineața, adică azi, și se termină în aceeași seară, lăsând loc pentru orice fel de continuare”.

„Ce prostie! De ce s-o îmbulzi lumea să vadă un film fără sfârșit?” mormăi Eric.

„Oh! E vorba despre o conspirație ocultă... în plus, producătorii și-au lăsat loc de un remake... nu-i așa modelul superproducțiilor?”

*

Patra parcă mai sus de clădirea Corporației, aproape de intersecția cu El Pico. Se uită la ceas. Era deja în întârziere așa că se grăbi să sune la Cyrus. îl întrebă de cum deschise telefonul:

„Tu ești tipul cu binoclul, nu-i așa?” - se auzi un foșnet de hârtii - „Cyrus?” - foșnetul se repetă - „Patra sunt”.

„Știu”.

„Femeia aceea... Fatima Axelrod... Mă aude?”

„Da”.

Roțile mașinilor sfârâiau pe asfaltul umed. În celular persista un ecou ciudat, de parcă replicile s-ar fi reluat încă o dată în altă parte. *Spune-le că de data asta s-ar putea să aibă noroc...* zisese celălalt Joseph în celularul lui Eric. Cei care trebuiau să aibă noroc erau Patra și Eric. Noroc, alături de Eric? Patra nu mai avea încredere în el, iar Sebastián avusese grijă să-i spună că așa arată crucea ei.

Simți nevoia să aprindă o țigară. Dar nu mai fuma demult și n-avea țigări în mașină.

„Te uiți numai la mine, sau și la Eric?”

Nu se auzi decât respirația lui Cyrus.

„Privitul ăsta are vreo legătură cu epidemia, sau doar... te uitai?” Cum Cyrus continua să tacă, Patra se trezi că şuieră printre dinți: „Dar spune-i să iasă odată dacă nu poți să vorbești!”

Se înroși toată, însă apucase să rostească fraza. De ce dracu' se lăsase de fumat?

„Nu pot să-i zic așa ceva”.

„Scuză-mă L. Mă rog... Fii atent! Nu pricep o iotă din ce se petrece, dar du-te să vezi filmul ăla care circulă pe sub mână... Poți s-o faci de unul singur?”

Cyrus răsuflă mai repede. Ezita să răspundă. Se purta exact după cum scrisese Sebastián în e-mailuri.

„Știu eu?” întrebă el într-un târziu, făcând-o pe Patra să se cutremure: dialogul îi fusese trimis, întocmai, încă de acum trei luni, de Sebastián. Dar, tot așa, aflase că Cyrus trebuia neapărat să vadă filmul clandestin.

„E doar un film, dumnezeule! Doar un film! Trebuie numai să-l vezi, nu să dai piept cu el! E... Oh, nu!” se blocă ea când își dădu seama că dorea să zică: E doar fructul imaginației...

„Poate că o să mă duc la premieră. Am auzit că e mâine seară”.

Patra pufni și se uită la fereastra biroului. Iar simți

nevoia să aprindă o țigară.

„Mâine seară s-ar putea să fie prea târziu”. Se pregăti să pornească mașina, dar se răzgândi: „Te uitai cu binoclul pentru că voiai să-mi faci rău?”

Niciun răspuns.

„Fatima nu știa că *mă* privești, nu-i așa?”

Cyrus continua să tacă.

„Cum vrei... Dar să știi că mulți... prieteni *de-ai* mei sunt pe urmele tale... Ei știu că tu ai lansat epidemia...”

„De ce îmi spui toate astea?”

„Pentru că te-ai uitat atâta vreme în biroul meu. Sunt cinci ani de când mi-am dat seama că sunt privită, dar nu știam că cel ce o face e Cyrus Fugger. În plus, știu și de ce o faci!”

Spusese trei fraze necenzurate la rând, așa că se înfurie și dădu să închidă, numai că așa era scris. Își dresе vocea și își luă la revedere pe un ton sec: Cyrus încă era necooperant, după cum bine o avertizase Sebastián A.

Pomi. Ajunsă la intersecția cu El Pico, parcă sub semafor și, fără să țină cont de claxoane, ieși din mașină val-vârtei, năpustindu-se prin zloată în cea mai apropiată tutungerie. Era ora zece fix și ea își cumpără ultimul pachet de țigări din care avea să fumeze vreodată.

O

*

„Pentru că te-ai uitat atâta vreme în biroul meu. Sunt cinci ani de când mi-am dat seama, dar nu știam că cel ce o face e Cyrus Fugger”.

Mihrab fornăi, apropie imaginea din câteva zoom-uri și înțepeni în spatele lunetei. Lângă ea, așezat la un pupitru, se afla un tip cu fața arămie, cu părul lung și drept. Purta bandana, iar peste ea pusese căștile conectate la difuzorul din care se auzea Patra cum bâiguia un *la revedere* sec.

Insul cu plete – îl chema Peter Sambora, dar lumea îi spunea Cheyenne – strănută. Se repezi după un șervețel și strănută din nou. Zise:

„Mai bine îmi acopeream urechile decât s-o aud pe

Patra că zice asta..."

Iar Mihrab: „Ți-e frică?”

Cheyenne își suflă nasul: „Fac și eu boala asta împuțită. Cum ziceai că-i zice?”

„Febră angiomatoasă. Spune, ți-e frică?”

„Ce fel de boală-i asta?”

„Una care începe cu strănuturi... De ce nu te liniștești?”

— Patra are voie să-i spună lui Cyrus să se ferească. Patra are voie orice. Vrei să știi de ce?”

„Ah, începe cu strănuturi... Exact cum a scris Cyrus în TVibuna...”

„Înțeleg! Ți-e frică!” făcu Mihrab privind prin lunetă în biroul lui Cymys. „DJ-ul ăsta a lansat o epidemie care o să ne bage pe toți în mormânt... Așa că, fă bine și anunță poliția... Și serviciile de sănătate publică. Și ambulanțele... Tot!”

Cheyenne înțepeni cu mâinile pe căști:

„Glumești!”

Tuarega aprinse o țigară și schimbă unghiul lunetei., Eu l-am urmărit pe el, el a urmărit-o pe Patra... Patra pe cine a urmărit?” Suflă un jet de fum și se răsuci spre Cheyenne, buimăcindu-l: niciodată nu știa în ce fel îl privește Mihrab. „Nu glumesc! Sună la amicii noștri și anunță-i că Cyrus Fugger trebuie săltat! Cât mai repede cu putință!”

„De ce naiba nu-l săltăm noi?”

„Lasă-i pe ei! Cyrus a provocat o nenorocită de epidemie care o să umple spitalele. Nu-i treaba noastră să-l oprim”.

„De ce nu-i suni tu?”

Mihrab se îndreptă: „Cheyenne! Dă-le telefon și când o să te întrebe cine ești, spune-le că numele tău e Mihrab Kader! Acum te-ai liniștit?”

Cheyenne bombăni și puse mâna pe telefon. Formă numărul, spuse că îl cheamă Mihrab Kader, îl descrie pe Cyrus, enumeră faptele de care se făcea vinovat, itinerariile pe care le parcurgea și locurile de unde putea fi

săltat fără tăărăboi. Nu-i era greu: totul era scris pe o coală de hârtie pe care Mihrab i-o vârâse sub nas.

„Ne întreabă de mandat și de chestii d-astea”.

„Spune-le că Medici e la curent. Spune-le că așa a hotărât el”.

Cheyenne se încruntă și repetă în telefon cuvintele lui Mihrab. Apoi:

„E nevoie și de afișarea portretului? Dacă da, de unde îl procură?”

„Din orice ziar. Din orice arhivă TV. Să-l afișeze, bineînțeles!”

Cheyenne debită replicile din ce în ce mai îngândurat. După care spuse:

„Le ia cam zece minute ca să ajungă aici. Portretele și anunțurile publice o să le ia mai mult și ne întreabă ce rost mai au dacă tot îl saltă...”

„Zi-le că au rost... Zi-le că Medici e la curent cu tot și că așa a hotărât el”.

Cheyenne transmise mesajul lui Mihrab, după care închise.

Brusc, fereastra se dădu de perete deși aerul era nemișcat. Mihrab și Cheyenne se priviră fără o vorbă, iar el se ridică și împinse geamul la loc.

În difuzor se auzi zgomot de sertare închise cu putere și plesnetul unor dosare.

„Ce vrei să faci?” întreba Fatima.

„Ieșim”.

„Unde mergem?”

Nu se auzi niciun răspuns – în schimb, foșnetul unor hârtii inundă camera, iar Cheyenne umblă la selectorul de frecvențe. Mihrab fornăi și răsucii ocularul lunetei.

„Oh, Cyrus, Cyrus... Ne simți!”

„Uite ce e, Cyrus, ”se auzi Fatima, ”doar nu vrei să-mi spui că...”

Vocea ei se reteză brusc. Iar se auzi foșnetul:

„Ha!” exclamă Mihrab. „Cyrus îi acoperă gura cu mâna... Vezi cum îi miști pe-ăia din stradă! Să nu-l scape din ochi când o să iasă!”

În regulă". Cheyenne se aplecă peste microfon și șopti: „Iese. O să ajungă jos cam într-un minut”.

În difuzor se auziră niște pași grăbiți și zgomotul unei uși trântite. Mihrab nu mai vedea prin lunetă decât biroul gol, dar rotitul cheii în broască era inconfundabil: Cyrus se mișcase totdeauna extrem de sacadat.

Cheyenne își suflă nasul și dădu să arunce șervețelele la coș, dar Mihrab îl opri, scoase din gallabia un spray și stropi de jur-împrejur. îl cumpăraseră de la Okazaki, la numai câteva minute după ce plecase Fugger.

„Pune toate șervețelele la un loc! După ce plecăm de aici, le dăm foc!”

„Boala asta... Chiar face tot ce am auzit că face?”

„De ce ești nerăbdător, Cheyenne? în curând o să afli tot!”

De asta era sigură. Adunase, la rândul ei, tot ce lăsa Cyrus în urmă... Șervețele, resturi de mâncare, probe de aer din apartament, hârtia igienică folosită și apa de la toaletă... îi amplasase filtre în sifonul WC-ului și în țevăria ce ieșea din chiuveta și cada de la baie; urina, fecalele, sudoarea, celulele tegumentare care se descumau – se opreau în filtrele ei, în timp ce aerul îl culegea cu un aspirator silențios introdus prin gura de aerisire din bucătărie. Cyrus și Fatima lăsau peste tot urme... tocmai bune de transcris în culturi de pasaj.

„Și dacă afurisitul ăsta de DJ nu minte?” întrebă Cheyenne. „De fapt, ce naiba produc ai noștri aici, la BBB?”

„Exact ce a scris Fugger la ziar!... Eh, cum te simți acum, ca angajat al Corporației?”

„Mă simt bine plătit”. Înghiți el în sec. „Am vorbit cu legăturile noastre de afară... Primele cazuri de boală din asta au apărut la Pekin, Moscova și Buenos Aires... De unde naiba știe Cyrus toate amănuntele? E doar un DJ!”

Mihrab se strecură în spatele lunetei: un DJ căruia Patra îi dă mesaje de avertisment. Vrei să știi de ce?” Cheyenne clătină din cap. Mihrab se uită la ceas. „Fir-ar să fie! Ce naiba le ia atâta ca să salte un singur om?”

„Au apărut! Cyrus și Fatima. „Se auzi o voce în difuzor.

Mihrab privi în stradă. Cel ce vorbise se afla în spatele Fatimei. Un autobuz opri în stație, mascându-l privirii pe Cyrus. Deasupra autobuzului, pe fațada clădirii Ununa Nord, un grafiti violet proclama:

SUNT SINGUR ÎN MULȚIME, CHRISTIAN GOLDBERG!

Din difuzor se auzi un strănut. „*Tâmpită vreme!* „zise omul din stradă cu glas înfundat. Autobuzul porni din stație huruind, preț de câteva clipe se auzi muzica dintr-un local și, în sfârșit, din difuzor se ridică vocea lui Cyrus:

„*Nu cred...* nu știi „Zise el, după care vocea i se pierdu în marea de sunete de pe trotuar.

„Apropie-te de ei că n-aud nimic!” scrâșni Mihrab, privind prin lunetă. Se auzi vocea Fatimei:

„Și pe ce te bazezi?”

„*Pe asta!* „zise Cyrus, bătând cu palma în ziarul pe care i-l lăsase Patra.

„Încearcă să-i blochezi cumva!” șopti Mihrab în microfon. Agentul de pe stradă tresări. „Vezi unde-s ceilalți și țineți-i pe-ăștia doi pe loc până vin să-i salte mototolii din serviciile publice!”

*

Fatima se uita pe articolul pătat de fulgii de zăpadă. Cyrus urmărea cu degetul o frază: ... astfel, credința Șamanilor din Augsburg cum că există poțiuni ce induc anumite halucinații, în funcție de rețeta utilizată, este un fapt real, probat de altfel și de tipul drogurilor comercializate în oraș...

„În Augsburg n-au existat niciodată șamani”. pufni Cyrus. „Singurii Șamani din Augsburg sunt cei pe care i-am promovat eu. Erau o trupă care făcea muzică electronică. Tot eu le-am dat numele...”

„Acum câți ani?”

„Nu mai știi. Paispe? Cinspe? Habar n-am”.

„Ah!” exclamă ea și citi titlul articolului. „Șamaniiăștia, sunt prietenii tăi?”

„Au fost. Nu i-am mai văzut de prin '88”.

Fatima mai aruncă o privire peste articol.

„Stau să mă întreb”, începu ea, „stau să mă întreb de ce m-ai angajat de fapt... Și de ce mi-ai ascuns chestia cu binoclul”.

Tipul din spatele lor strănută din nou. Cyrus se apropie de marginea bordurii, căutând din ochi un taxi. Tipul care strănutase făcu semn unui vânzător de gogoși.

„Ca să poți să-ți lași semne cu zece ani înainte? De asta m-ai angajat?”

Cyrus flutură din mână spre un taxi, dar șoferul nu opri. Vânzătorul de gogoși se uita atent la Fatima și brusc, făcu semn unui slăbănog de pe trotuarul de vizavi.

Iar Cyrus: „Și tu ai transmis documentele alea în rețea... Și ai avut răbdare să aștepți alături de tovarășii tăi, ziua de azi! Poți să-mi spui ce înseamnă ca ei să aibă grijă cu orice preț *de* operatorul nou recrutat?”

Slăbănogul traversa bulevardul, neținând cont de trafic. Niște frâne scrâșniră, dar tipul reuși să ajungă nevătămat pe mijlocul carosabilului.

„Las-o baltă!” zise Fatima. „Ai tu un sindrom de inadecvare, numai că te pricepi al naibii de bine să te folosești de el!”

Un VW opri în dreptul lor, dar nu reușea să parcheze din cauza aglomerației. Pe Cym s îl trecură florii și se năpusti pe carosabil, oprind un taxi care blocă un șir întreg de automobile.

Claxoanele urlară pe toate tonurile. Tipul care strănutase se afla la un pas în spatele lui Cyrus, iar VW-ul făcea semn cu farurile. Ferestrele Corporației descărcară câteva blitz-uri, perforând aerul mohorât. Portierele VW-ului se deschiseră brusc, dar ocupanții lui nu izbutiră să se strecoare printre trecători.

„De mine mai e nevoie?” se interesă Fatima.

Cyrus se opri cu mâna pe portiera taxiului.

„Bineînțeles! Am uitat prea multe lucruri. Contractul nostru n-a expirat”.

Cym deschise portiera și îi făcu semn să intre.

Fatima înțepeni pe banchetă. Se gândi că trebuie să găsească neapărat un minut liber în vârtoarea întâmplărilor, ca să trimită mesaj afară. Operatorul trebuia ținut cu orice preț pe loc, cel puțin până se încheia traversada care abia începea, la fel cum se procedase și cu predecesorul lui, cel care murise!

„Unde mergem?” întrebă taximetristul.

„În Lefortovo! Du-mă acolo și te ghidez eu... E o adresă pe care...”

„Unde?!” căscă ochii șoferul.

„În Lefortovo!”

Între timp, VW-ul ajunsese în spatele lor, iar slăbănogul urcă în el, cu ochii țintă la taxi.

„Îți bați joc de mine?” se răsuci taximetristul, holbându-se la Cyrus.

„O clipă!” zise Cyrus și se zgâi la Fatima: „Trebuie să ajung la prietenii mei!”

r „Ah!” făcu ea și șopti ceva șoferului, dar chiar atunci, portiera din față se deschise și un tip înalt, îmbrăcat într-un palton impecabil, intră și se instalează lângă șofer, bătându-l pe umăr:

„O iei drept înainte! Da. Eu știu cel mai bine unde tre' e s-ajungă domnu'...” – se întoarse și-l privi pe Cyrus, zâmbind din colțul gurii. „Ce dracu' faci, Cyrus?”

Taxiul se strecură în șuvoiul mașinilor. De sub bord se auzea – bizar pentru ridurile șoferului – se auzea *Wish you were here*, cu Pink Floyd...

Iar dacă vreunul dintre cei care ați descărcat documentul știe sau a auzit de piesa asta, înseamnă că nu e totul pierdut și că Fatima s-ar putea, de fapt, să se înșele, iar lucrurile din jur, orașul inclusiv, să fie în regulă.

*

A fost odată ca niciodată un munte pe care l-au acoperit troienele încă din luna lui Răpciune. Pe vârful aceluia munte se afla o cabană cu acoperișuri prăbușite și cu ferești sparte – zile în șir bătuse vijelia în ea. Ce mai Răpciune! Ninsese atât de mult, încât neaua se pusese până și pe podele; apoi cabana luase foc, zăpada căzută

Înăuntru se topise și încăperile se umpluseră cu apă. Oamenilor din cabană le era teamă din cauza frigului și s-au hotărât să întindă o folie de *polietilenă* deasupra, să le țină loc de acoperiș...

...nu mai ținusem un ciocan în mână de mai bine de 30 de ani. Pusesem niște frânturi de mobilier – picioare de scaune, tăblii de mese, sertare rupte – pe marginile rămase întregi ale acoperișului, ca să țină folia întinsă, iar acum o băteam în cuie de-a lungul streășinei, târându-mă în echilibru pe zid.

Prin folie se vedea ce se petrece în dormitor. Gloria hrănindu-l pe Dan. Îl scuturau frigurile și-mi părea rău că n-avea să-și revină înainte să plec de aici. Ochii îi luceau, dar nu era din cauza febrei – primise începutul documentului despre Baabylon. Căpătase răspunsuri și, înainte să-l ia cu frig, apucase să se uite la ce discută ceilalți baabylonauți – mare îi fusese bucuria să vadă că doar el și un utilizator din Japonia, necunoscut până azi, *Oni* Fukuyama, recepționaseră acel *înscriș* electronic.

Devenise clar: firul care ne putea duce la Fatima era numărul de telefon din 28 de cifre – cel de la depozitul din Anvers – la care *Oni* Analyser îl interceptase pe Vincent Nogales. Pe urmă... Pe urmă, trebuia să plec de aici cât mai repede! Să vorbesc cu Dietrich despre cele întâmplăte, astfel încât să-l poată redirectiona pe Fugger. Cred.

În mă-sa! Termin de ținut folia în timp ce Gloria, sprijinind capul lui Dan pe mână, îl hrănește cu paiul. El nu o refuză deși mă aude cum bocăn deasupra, despărțit de ei doar de o bucată translucidă de plastic. Gloria pare că abia atunci mă înregistrează și-mi face semn să cobor.

„Dumnezeule!... Dă-te jos de acolo! Dă-te jos imediat!”

Cobor. Ajung în cabană și intru în cameră tușind, dar e prea târziu. Dan terminase porția și din toată înlanțuirea aceea de gesturi nu rămăseseră decât ochii lucitori ai Gloriei și figura lui relaxată. Ea ducea cana la bucatărie, s-o spele printre dărâmături și resturi de veselă spartă – el zăcea în pat, frisonând discret. Eram sigur că acest

sincronism se va repeta aici, la cabană exact așa cum îl vedeam. De fapt, multe din cele ce vor urma, replici inclusiv, păreau să plutească în jurul cabanei. Câteodată, aflu că lumea există pentru că o văd eu - ceea ce mă transformă în creatorul ei. Probabil că și Dietrich se baza pe asta.

„O treabă bună”. Îmi spuse Dan, privind țintă la folia întinsă deasupra.

„Era și în folosul meu. O să plouă”.

„Serios? De unde știi?”

„Așa miroase. De parcă s-ar pregăti de ploaie”.

Tăcu. Se gândea la izobare, izoterme și la concentrația vaporilor de apă.

„E posibil”. admise el într-un târziu. „Știai că Enpivi a fost fratele meu?”

Știam. Dan știa că eu știam. Am spus: „Îmi pare rău că a murit așa.

„Nu-l plânge... Din cauza lui te înțeleg pe tine. Înțeleg chiar tot. Andrei, frate-tău, a mai scăpat câte ceva. Din ce mi-a spus el și din ce-am văzut eu, mi-am dat seama că tu și cu Enpivi sunteți trași la indigo”.

„Și pe el l-ai blestemat?”

„Cum altfel?” Râse. „A fost o dușmănie care m-a onorat mai mult decât toate prietenii puse una peste alta”.

„Mulțumesc”.

„N-ai pentru ce. *Noi* suntem altfel. *Noi* știm să dușmănim altfel”.

Ne-am uitat amândoi la folia de polietilenă. Și ca la un semn, se auziră primii stropi plesnind acoperișul improvizat în ritm de mitralieră. Ne pufni râsul.

„Până la urmă, o să dormim în același pat”. remarcă Dan, privind în jur.

„Era inevitabil”. apăru Gloria lângă noi. Avea ochii umbroși, „îți amintește de ceva?”

Dan rămâne cu privirea ațintită în folia de polietilenă. Își drege vocea, gata să răspundă, însă îl întrerup:

„Ascultă! De când a apărut Fatima în rețea?”

Dan izbucnește în râs și, surprinzător, îmi face cu ochiul.

„Fatima? Un amic din Bahamas spune că a fost în Net de la bun început... A apărut odată cu rețeaua. Enpivi era sigur de asta, dar el, fiindu-mi frate, nu mi-a spus nimic! Numai că eu i-am găsit notițele în computer...”

Face niște gesturi bizare cu degetele, de parcă ar dori să-și aprindă o țigară, însă tremurul corpului îl face să se chircească.

„I-ai scotocit după notițele din computer, deci”.

„Bineînțeles că l-a scotocit după notițe!” zise Gloria.

„Ce credeai? Voia să fie sigur”.

Secvență: un frate se prăbușește de pe Brâna Aeriană. Moare. Fratele viu se grăbește să urce în locul lui la punctul meteo de la Omu. Ajunge aici și, niciuna nici două, se așază la computerul fratelui mort și se apucă să-l devalizeze de informații, sub ochii celei de-a treia autoare a articolului despre curenții ascendenți din Bucegi și...

„Cine a avut ideea articolului despre curenți?” întreb.

„Dan”. face Gloria. Se așază lângă noi, pe pat și verifică salteaua. Nu știu de ce o face și la ce-i folosește.

„Îmi spuneai despre fratele tău... Că era sigur că Fatima a apărut odată cu rețeaua”.

„Enpivi nu scria niciodată nimic direct. N-avea cum. Pe lângă că era de-al *nostru*, era și fratele meu și, în plus, avea niște probleme pe care dorea să le ascundă bine de tot”.

„De tine?”

„De mine ascundea altele... Dar el avea gânduri pe care le ținea departe de oricine. Așa e?” se uită Dan la Gloria.

„Așa *credea*”. sublinie ca „Așa crezi și tu. Și tu”. mă privi ea pe mine.

„Mă rog. Avea limbajul lui, în care făcea referire la lucruri numai de el știute, întâmplări din viața lui, amintiri și alte chestii d-astea. Trebuia să fii expert în Enpivi ca să înțelegi un text de-al lui și asta, doar parțial. De pildă, mie nu mi-a spus niciodată că...”

Dan se opri de parcă gura îl luase pe dinainte. Gloria răsuflă adânc și-l îmbrățișă:

„Dan, vorbeai despre Fatima...”

„Despre ea vorbeam, despre Fatima, așa e... Am găsit-o cu chiu cu val prin documentele lui Enpivi. Scrisese el un fel de poem în care... mă rog. Am dat peste Fatima în acel poem, iar discuția cu tipul din Bahamas m-a lămurit pe deplin. Fatima s-a manifestat pentru prima oară în '69 - '70, pe vremea când nici nu exista Internet ca atare... în 1962, Pentagonul lansa sub patronajul - *surâse* când pronunță cuvântul - sub patronajul Agenției de Proiectare a Cercetărilor Avansate, ARPA, ideea cuplării computerelor în rețea. Războiul rece era în plină desfășurare, iar Departamentul Apărării din SUA avea nevoie de un sistem solid de transmitere și stocare a informațiilor: deplasări de trupe și nave, calcularea traiectoriilor rachetelor balistice, stabilirea unor ținte pentru bombardierele strategice, chestii d-astea... Așa s-a creat ARPANet, prima rețea de calculatoare. A fost ținută sub un secret strict, deși în timpul războiului din Vietnam au început să circule zvonuri despre rolul pe care îl avea în administrarea misiunilor deosebite. Ofensiva Thet, se pare, a făcut obiectul primului poligon virtual de simulare... rezultatele au fost super și s-a dat undă verde alocării de fonduri pentru proiect. Rezultatul a fost că ARPANet s-a extins la adăpost de ochii opiniei publice.

Secretul a fost păstrat până în... doi septembrie '69, când, la rețeaua militară s-au cuplat computere din trei universități: UCLA, Stanford și Santa Barbara. A fost pentru prima oară când personal civil a comunicat în rețea, iar faptul a fost făcut public. Informațiile pe care le schimbau erau de natură științifică, se zicea, și ceea ce îi preocupa în cea mai mare măsură era posibilitatea transmiterii unei mari cantități de date prin rețelele telefonice. Așa sunau comunicatele oficiale... Și acum începe povestea. Există rapoarte la Pentagon care arată că sistemul a fost perforat la un moment dat - unii spun că în noiembrie '69, alții că în februarie '70 - de mesaje care nu

proveneau nici de la ARPA, nici de la Universități. Mesajul era, de fapt, o întrebare care revenea cu obstinație la trei-patru zile: Acum mă *auzi*? Mă auzi? – semna, bineînțeles, Fatima Axelrod.

La început au crezut că este vorba de o glumă, de un mesaj personal lansat de unul dintre utilizatorii ARPA, sau de unul dintre cei ce lucrau la Universități. Dar, pe vremea aceea era simplu să iei urma celor ce aveau acces la rețea, iar Pentagonul n-a găsit pe nimeni care să fi lansat întrebarea cu pricina. Preț de câțiva ani s-a lăsat liniștea, ARPAN – etul n-a mai fost perforat de mesaje clandestine, iar dosarul a fost clasat. În '79, Universitatea Duke, din Carolina de Nord, a elaborat un proiect prin care cupla utilizatorii personali de PC-uri din SUA la rețeaua creată de Pentagon și Universități. Primele legături au fost stabilite între departamentul de fiziologic al Universității Duke și cel de fizică aplicată de la Stanford. Apoi, au urmat în cascadă: bănci, burse, alte universități, firme de telecomunicații, laboratoare și persoane fizice.

Rețeaua era încă fragilă, rezervată unor membri care alcătuiau un club select de utilizatori ai informației când, Fatima Axelrod reapare, de astă dată cu mesaje mai lungi. Cum pe atunci Netul reprezenta o provocare pentru artiștii de avangardă, Universitatea Columbia și cea de la New Orleans cuplând la rețea facultățile lor de artă, mesajele Fatimei au fost considerate de cei mai mulți drept un

201 I

happening electronic, o simplă provocare informațională... însă, bătrânii utilizatori ARPA și șefii lor și-o aminteau bine pe Fatima Axelrod. Pe vremea aceea, ea nu făcea altceva decât să descrie orașul, fără să-l denumească – de parcă ar fi dat rapoarte periodice. Scria care e starea drumurilor din oraș, cum funcționează serviciile de distribuție a apei și a electricității, care este sporul demografic – stagnarea acestuia o uluia încă de atunci – dădea tabele cu principalele industrii locale, oferea lista spectacolelor, a firmelor de transport public, dădea numele personalităților din oraș, lista legilor

promulgate de Primărie, cita din articolele locale de ziar, oferea lista best-sellerurilor din Baabylon și așa mai departe.

Rapoartele Axelrod au durat exact o lună și au fost incluse în alt dosar, dar căutările n-au dus la nimic concret: nimeni, niciodată, n-a reușit să afle *cine* lansa respectivele mesaje în rețea, *cui* le lansa și *de ce* o făcea.

Au urmat 25 ani de tăcere absolută, până în '95, când Fatima a început să lanseze documentele așa cum le primim noi acum, însoțite când și când de fotografii. Tipul din Bahamas, care a avut de la bun început un contact stabil cu mesajele ei, pretinde că abia în '96, a dat Fatima drumul primelor hărți și fotografii ale orașului – însă acestea erau extrem de volatile, evaporându-se din ecran sub ochii tăi, asta când *ei* nu *îți* blocau computerul sub pretextul că efectuezi operațiuni ilegale. *În mod sigur, nu suntem singurii cu ochii pe ea*, obișnuia să-mi scrie el, *dosarele bătrânilor creatori ai ARPAN – etului au fost lăsate cuiva moștenire, acel cineva este cu ochii și pe ea și pe noi și acesta este motivul pentru care Fatima își ia atâtea măsuri de precauție*".

„Oricum, nu lucrează singură”. spuse Gloria. „Enpivi a spus-o de nenumărate ori”.

„Bineînțeles că nu. Argumentul lui Enpivi era că stilul documentelor este extrem de... eclectic, deși toate au aceeași semnătură. Așa explică într-un poem pe care nu-l înțeleg decât eu”. – oftă Dan, amărât, și se uită la Gloria – „Și tu, cred”.

„Și eu, absolut!” făcu ea și brusc, tresări. „Aah!...” își vârî mâna după ceafă și țâșni din pat. „Apă! Curge apă din tavan!”

Ne-am uitat în sus. Folia se rupsese, iar apa picura la marginea patului. Plic. Plic. Plic. Stropii se adunau într-o baltă minusculă pe dușumea.

„Futu-i mama mă-sii! Ce dracu' *mai* facem acum?” întreb.

„Punem o scândură pe prețul de *sus*, *fatu-i*, și cu asta basta!” izbucni Gloria și, fără să stea pe gânduri, se duse

în celălalt capăt al camerei, luă o bucată de carton, se urcă pe priciul de deasupra și o așează într-o rână. Plic! Plic! Plic! – stropii cădeau pe carton după care se scurgeau spre marginea lui și de acolo iar cădeau pe dușumea, departe de pat.

După câteva clipe, se auzi încă un șiroit. Venea de deasupra ferestrei, unde folia făcuse altă spărtură.

„Dumneze-ule!... Se face șvaițer. Acoperișul se face șvaițer”. pufni Dan.

„Las că scăpăm noi”. făcu Gloria, gata-gata să caște. „O să stea ploaia asta odată și odată...”

Tăcem. Se aud doar stropii care bat ritmic în folie – ploaia răpăie de parcă ar fi o aversă și nu dă semne că va înceta vreodată. Plouă de parcă ar fi pândit de milenii întregi ca unii ca noi să înțepenească în cabana aia ruinată.

„Înseamnă că Fatima are pe puțin 50 de ani...” zic.

„Grupul care semnează cu numele ei, are 3 Ide ani! E singurul lucru cert”.

„Bine-ar fi ca cineva să se ducă la depozitul lui Corstjens, la Anvers, să încerce să dea de Nogales! Tipul e aici, după cum a aflat Analyser, tipul e printre noi, stă cu ochii pe Fatima, își întinde tentaculele până în computerele voastre și poate fi contactat”.

Dan se uită la mine dintr-o parte.

„Serios? Bine-ar fi să-mi explice cineva cum de-ai ajuns *tu* aici la fix 30 de ani după ce ARPANet s-a extins, de ce ai astm, precum Cyrus Fugger, de ce ai încercat să-ți pierzi urma, așa cum a făcut și el, de ce-mi scotocești prin computer, cum de ai un frate care e DJ și de ce cheltuie lumea atâția bani ca să te găsească... Eu asta aș vrea să știu. Și aș mai vrea să știu de ce ai lăsat niște documente parolate în computerul tău de acasă – niște scrisori în fond – chiar dacă până acum n-a reușit nimeni să le citească...”

„Nu erau scrisori de amenințare...” încep. Dau să continui, dar simt mâna Gloriei pe umăr: Dan se clătina din ce în ce mai tare, zguduind patul.

Chiar atunci, mă năpădește aburul fricii, urcând mai

repede ca oricând dinspre stomac spre beregată, făcându-mi-o zob.

Eram în stare să păstrez aparențele, așa că am făcut pe plictisitul și am extras din buzunar, cu lentoare, flaconul de Berotec, l-am pus la gură și am apăsât pe fundul lui.

Avea alt gust. Ei, și? Un Canta trece peste situațiile jenante, așa că am mai apăsât o dată pe fundul flaconului și am simțit gustul de gaz de brichetă. Trag aer adânc, beregata îmi hârâie, cleioasă, și apăs încă o dată. Deja aerul mi se proptește în gâtlee, forfotind și, reflex, mă uit la Dan, dar el e preocupat de frisonul care îl parcurge din creștet până în tălpi.

Mai apăs o dată pe fundul flaconului, numai că de data asta îmi vine să vărc, și o fac fără efort, azvârlind pe dușumea toată masa de seară; femeia asta o să ajungă să creadă că a blestemat-o cineva să fie prinsă între doi bărbați care se dizolvă pe zi ce trece; doi foști șmecheri grăbindu-se să prindă din urmă andropauza sau măcar semnele care o preced. Gloria o să fie ca mama natură, ca Mama Mamelor din Paleolitic, gata să ne crească sau să ne mențină, dracului, la sânul ei, că nu mai suntem buni de nimic altceva și plic plic plic trag aer adânc în piept, dar n-ajută la nimic, la absolut nimic, mai puțin că mă face să văd camera în tonuri cenușii, apoi cafenii și, în sfârșit, negre, în timp ce flaconul cu Berotec se depresurizează brusc, golindu-și întreg conținutul în aer.

De data asta, mirosul de gaz de brichetă e inconfundabil.

*

„Se întâmplă și așa”, zic, „să n-aibă efect”.

Gloria se uită la flacon și strâmbă din nas.

„Probabil. Dar acum s-a și spart”.

„D-aia n-o fi mers”. zic și reușesc să dau la o parte blana din dușumea de la capătul camerei. „Ei?” zic.

Gloria ridică lampa cu petrol. Am pus o folie de polietilenă pe planșeu și acum, toate șiroaiele care se preling de sus, se unesc într-un torent ce curge spre gaura de drenaj din podea. De acolo, apa o să se scurgă în beci,

dar cel puțin n-o să se mai strângă în cameră.

Cabana rămâne încet-încet, fără uși, fără ferestre, fără acoperiș, fără încălzire și fără dușumea – noroc cu plasticul ăsta care ne ajută să trecem peste orice. Dar plasticul permite doar soluții temporare și astfel, o să migrăm și noi, alături de cabană, până în paleoliticul timpuriu, iar cabana va aduce cu un monument arheologic pe care vom fi reușit să-l aducem împreună cu noi din neoelectronicul de mijloc – cel de la joncțiunea cu arhiinformaționalul precoce. Cred.

„E bine”, conchide Gloria, coborând lampa, „hai să fumăm!”

Scoate țigările. Le aprinde pe amândouă și îmi întinde și mie una, de parcă am fi niște cercetași de adâncime ajunși, în sfârșit, la adăpost.

Tragem primul fum. Nici că-mi pasă că abia am scăpat de o criză de astm: ruleta rusească e singura alinare ce mi-a rămas. Gloria scoate din buzunar flaconul de Berotec și se uită la el pe toate fețele.

Dan respiră liniștit, de-ți vine să crezi că doarme – însă, cine mai crede în oamenii care respiră liniștit? Timpul e o marfă atât de scumpă încât orice moment trebuie folosit ca să plănuiești ceva.

„Hm!” pufnește Gloria și pune flaconul în buzunar. Stăm ghemuiți lângă gaura din dușumea și ne uităm cum se scurge apa în beci. Savurăm țigara: Carpați de Sfântu Gheorghe, care e aproape marijuana. „Știi tu multe, dar nu chiar tot”.

„Dă-mi flaconul”.

DE ce să ți-l dau? *Asta*, știi deja. Dar nu știi chiar tot, pe bune că nu știi chiar tot! Și nici eu. Dar tu o să-mi spui, nu-i așa? Nu-i așa c-o să-mi spui?”

O să-i spun, o să-i spun. Mai tragem câte un fum din țigările noastre puturoase și fac semn către Dan.

„Lui nu-i pui perfuzie?” o întreb. „E cu mult mai rău decât am fost eu...”

„Ia să văd înțepătura ta!” îmi zise Gloria și-mi suflecă mâneca. Se uită lung pe antebrațul meu. Întreb din nou:

„De ce nu-i pui și lui Dan o perfuzie cu antibiotice?”

„Îl cunosc prea bine. N-o să pătească nimic. Te mai doare?” mă apăsă ea pe urma înțepăturii din venă. I-am făcut semn că nu. „De fapt”, surâse ea, „nu mai am nicio perfuzie”.

Mă uit către talmeș-balmeșul din încăpere. Printre celelalte lucruri se află și lădița cu medicamente de urgență. „Alea nu-s bune!” decretă Gloria și supse cu sete din țigară. „Nu-s ce trebuie... Bine că ți-am pus perfiziia!” își dădu ea seama deodată. „Cine știe ce-ai fi pățit dacă nu ți-aș fi pus-o! Acum am nevoie de tine ca de... aer! Uite-te la Dan în ce hal e! Dacă nu te-aș fi pus pe picioare, ce s-ar fi întâmplat? Așa, barem mă pot ajuta cu tine până trece Dan hopul”.

„Ai încredere în mine? Și eu mi-am schimbat scrisul...”

„Ai schimbat fonturile obișnuite, este?” zâmbește ea în întuneric.

„Exact. Dar n-am amenințat pe nimeni”.

„Asta s-o crezi tu! Nu-i vezi cum au venit după tine cu toții? Nevastă-ta, Dietrich și frate-tău? Mda... Cum te înțelegi cu e/?”

El e fratele meu. Iar eu: „Vorbim rar. Nu avem lucruri în comun”.

„La fel și Cyrus. Frate-său i-a fost director din câte înțeleg, i-a cumpărat afacerea, dar ani de zile n-au schimbat un cuvânt deși petreceau ore în șir, zilnic, în aceeași clădire. Ascultă! De ce crezi că ți-a povestit Dan despre apariția Fatimei în rețea?”

N-are rost să-i răspund. Nici nu se așteaptă la așa ceva pentru că se apucă să examineze flacăra lămpii: o dă mai mică, de parcă ar încurca-o. Apoi, se uită spre Dan: respiră la fel de liniștit. Știe că ce nu i-a reușit azi, poate încerca mâine, peste un an, sau data viitoare și dacă n-o s-o încerce el, o să se găsească vreun fiu sau nepot de-al lui care să mă pândească fie pe mine, fie pe vreun descendent de-al meu.

„Asta, cam așa e...” zise ea. „Dar tu nu vrei să afli

chiar nimic?"

Trag un fum de Carpați.

„Mai ai votcă?"

Mai are. Se ridică și, strecurându-se cu grijă prin calabalâc, scoate sticla cu care stropisem acum câteva ore cârpele din brațul lui Dan. Tipul se îmbătase indirect. Poate că într-adevăr dormea potolit.

„Fii serios!" face ea și dă un gât de votcă peste cap.

„Știi cum ține la băutură?"

Îmi pasează sticla. Votca e un fel de gin care...

„Dan urmărește Baabylonul din cauza lui Enpivi, sau o făcea dinainte?"

Gloria se abține cu greu să nu izbucnească în râs. Îmi acordă un premiu: termină sticla de votcă și brusc, scoate Berotecul din buzunar și-l azvârle în focul care ardea în soba spartă.

„Oi fi tu șmecher, dar nici eu nu sunt mai prejos! Hai să ne băgăm în pat! Până la urmă..." râde ea, „dormim toți trei împreună. Nu cumva tu ai dat foc la cabană? Ca să ardă restul paturilor?"

Se vâără în prici și-l ia pe Dan în brațe. E absolut sigură că am să urc și eu, pentru că n-am unde să stau în altă parte. Mă bag la perete.

Iar Dan: „Să vezi ce ghețuș o să fie în fața cabanei... Ha! Se face frumos, dar tu tot n-o să poți să pleci, Filip!"

„N-o să plece, n-o să plece..." îl aprobă Gloria. „O să stea cu mine să mă ajute până te faci tu bine..."

„N-are cum să plece, așa e! Câte grade sunt acum?"

„Minus trei".

„Ah... O să fie un ghețuș nemaipomenit, Filip, și n-ai să poți să pleci! Mă doare mâna de-nnebunesc. Dac-or să mi-o taie?"

„Zvâcnește?" întreabă Gloria.

„Zvâcnește de parcă mi-ar pompa ulei fierbinte în ea. Dac or să mi-o taie?"

„Poți s-o miști?" îl întreb și eu.

„Pot, dar mă doare de mor".

„Dacă poți s-o miști, n-o să ți-o taie". - habar n-am de

unde mi-a venit ideea, dar îl liniștește.

„Hai, potolește-te!” îl mângâie Gloria. „O să rămâi întreg, fii liniștit!” îi trece palma peste frunte, pentru că spune: „Ești transpirat tot. Hai, potolește-te!”

Și atunci îi simt cealaltă mână cum îmi înconjură antebrațul. Parcă ar da să mă ciupească, dar nu face altceva decât să-și plimbe degetele pe pielea mea, de parcă i-ar verifica textura. E suficient de fină acolo unde ține ea degetele.

„Nu-i nimic!” îi tot spune lui Dan. „O să-ți treacă. Hai că o să-ți treacă!”

O să ne treacă tuturor. Îi e greu să-și miște *doar* degetele pe pielea mea. Stă cu totul peste Dan, de parcă l-ar proteja ca un uter uriaș, vorbitor, dar are o altă excrescență care urmărește un alt scop, care caută altceva. Pe Dan îl mângâie și-l leagănă precum o mamă care își adoarme copilul însă continuă să-și plimbe degetele peste antebrațul meu cu un gest mai discret și mai moale decât al oricărei alte femei, nu-i e frică, nu-i e jenă și nu are trac – degetele ei sunt ca ale unui copil care dă peste ceva neașteptat de plăcut, care se joacă cu cea mai nouă jucărie – una descoperită din nebăgare de seamă.

„Te-ai mai liniștit?”

„Da... Filip mai rămâne aici, nu-i așa?”

„Da, da! Filip o să stea cu noi cât o să fie nevoie. O să stea *exact* cât e nevoie!”

În curând, Dan o să adoarmă la loc. Computerul ăla nenorocit pocni de câteva ori la rând, dar mă obișnuisem cu el. Mâna Gloriei avansă, cu mișcări de reptăție, etalându-și degetele pe pieptul meu... Și dacă ea mă explora astfel din cauză că Dan... îmi așteptase venirea? Dacă se simțea vinovată că nu-mi spusese să plec mai repede de acolo? Dacă?...

Eram mai mult ca sigur! Măsurile din *The New Radicals* se revărsară în încăpere de tresărirăm toți trei. Dan icni, ridicându-se în capul oaselor, de-a dreptul treaz, Gloria își retrase mâna precum un șarpe alungat de la pieptul meu, iar eu am simțit o bucurie imensă și m-am

îndreptat în pat.

Sticla se aprinse, măsurile din piesa Radicalilor se întări și ne-am repezit în fața aparatului, căutând pături în care să ne înfășăm, de parcă am fi fost nenorociții ăia de părinți ai noștri care nu dormiseră toată noaptea de 11 iulie '69, în așteptarea aselenizării care, iată, în sfârșit se produsese.

Fatima ne scria din nou. Iar noi eram în mâinile ei.

*

Tipul de lângă șofer pufni:

„Ce dracu'? Nu *mă* mai ții minte, Cyrus?”

Ochii! Ochii, zâmbetul și *cravata* imprimată cu un vultur auriu cu aripile larg desfăcute erau neschimbate! În schimb, era proaspăt bărbierit, se tunsese perie și purta haine impecabile.

„Hugo!”

„*Bien sur!* „Îi imită lunganul expresia favorită. Se uită la sacoul lui Cyrus și strâmbă din nas. „*M-am schimbat* mai mult ca tine. Da. Ești la *fel* de împrăștiat ca acu' zece ani. Noroc c-am ajuns devreme, pen' că altfel te-aș fi *pierdut*... Nu mi-ai transmis să vin la zece și-un sfert? Să fi întârziat nițel și dus crai!”

Cyms se scutură:

„Am avut o urgență”.

Fțugo o privi pe Fatima. „Nu puteai s-o *rezolvi* în birou?”

Fatima se uită pe geam, fără să comenteze.

Iar Hugo: „Ah! *Tu* ești Fatima Axelrod! Eh, eu sunt Hugo Richtbofen. Da. Habar n-am dacă tre' e să mă bucur sau nu c-am *ajuns* să te cunosc... Știi”, se uită la Cyrus, „lumea spune c-ai vândut totu' din cauza ei... Deși, zic c-a fost mai bine! Nu erai tu-n stare să administrezi o afacere... Da. Nu te obosea?”

„Mă plictisea”.

„Tot aia *c*”.

„Unde mergem?” îi întrerupse șoferul.

„Fă dreapta pe El Pico și ține-o așa până-ți zic eu”. Șoferul dădu din cap și luă virajul. Mesteca chewing-gum

și plescăia. „Oh! Termină cu fleorțăiala *asta* că-ți proptesc buzele în volan pân' ți se imprimă *modelu!*” răzni Hugo brusc.

Șoferul dădu să zică ceva, dar Hugo se apropie de el, scrâșnind:

„Ești surd, sau idiot? *Tu* n-ai auzit ce-am spus *eu*? Vrei să rămâi cu *model* pe buze?” Tipul se opri din mestecat. „Și *calc* odat accelerația aia că ne apucă vara în taxiul tău *împu (it)*” Lunganul se răsucii spre Fatima: „Ia zi!” îi dădu ghes Fatimei. „Oscar mi-a zis că nu se descurcă... Cic-ar avea nu-ș' ce boală... D-asta îl tratezi?”

„Ești lipsit de tact, iar eu încă sunt angajata lui! Trebuie ferit de anumite lucruri”.

„Angajata lui!... încă...” făcu Hugo și se chiori la Cyrus. „Vrei s-o dai afar'?”

Cyms nu-i susținu privirea mai mult de câteva clipe. Nu știa când îi spusese Marthei să-l caute pe Hugo. Nici numele de Oscar nu-i spunea mare lucru. Iar la Șamanii din Augsburg nu se mai gândise de ani de zile...

Cu toate astea, exista o frază în ziarul pe care i-l lăsase Patra... o frază care se referea la ei. O cheie. Un semn pe care și-l lăsase sieși.

„Oprește un minut!” îi zise șoferului. Lucrurile pe care trebuia să le facă i se așternură, limpezi, în fața ochilor, injectate, cum altfel, de *celălalt*... Șoferul apăsă frâna atât de brusc încât zburară cu toții în față.

Hugo se întoarse spre Cyrus. „Tipu' ăsta, vezi bine, e idiot! *Tu* ce vrei să faci?”

„Vreau să dau un telefon. Singur. De afară”.

„În regulă. Dă telefonu, da' grăbește-te! Oscar zice că nu prea ai timp! Cică ăia, afară, au reușit să țină pe loc noul operator, și că asta o să cam schimbe lucrurile pe aici! Cică tipul o să înceapă să utilizeze Baabylon cât de curând! Oscar mi-a zis să te aduc cât pot de repede, că altfel, pierzi șirul! Da!”

„Oscar. Mda”. făcu Cyrus. Ieșind din taxi, observă că Fatima răsuflase ușurată la auzul vorbelor lui Hugo. Își ridică gulerul și, zgribulit, formă numărul Marthei.

„Cyrus sunt. L-ai sunat pe Hugo Richthofen, te rog?”

„Da... Am vrut să-ți amintesc de întâlnire, dar ai ieșit prea repede!...”

„Bine... Ia zi! Când te-am rugat să-l suni?”

Martha își dresе vocea. Făcea cafea pentru că se auzea sfârâitul unui filtru.

„Nu m-ai rugat niciodată. Întâlnirea figurează în catalogul cel mare. Cel pe care mi l-ai dat când ai vândut Umma...”

Catalogul cel mare?

— *Celălalt* se înfricoșă deodată și aproape că șuieră replicile în locul lui Cyrus.

„Martha! Îmbracă-te imediat, cheamă-l pe Baronu, ia catalogul ăla nenorocit și vino la... vino la... Așteaptă o clipă!” Se repezi înapoi în taxi. „Unde mergem, Hugo?”

„În Ostmark. La Karinhall, pe malu’ oceanului”.

„Ai auzit, Martha?” întrebă Cyrus.

„Am auzit. Karinhall, în Ostmark. Pe malul oceanului”.

„Sună-l odată pe Baronu’ și dați-i drumul! Păzește catalogul ca pe ochii din cap! Te rog!”

Hugo dădu șoferului un ghiont, iar taxiul intră la loc în șuvoiul automobilelor ce țineau El Pico, către Ostmark. Un convoi de ambulanțe îi depăși, iar unul dintre paramedici rămase cu ochii țintă la mașina lor. Cyrus privi în partea cealaltă; după câteva clipe, șoferul viră brusc, se strecură printre două furgonete din care se descărcau brazi de Crăciun și opri în fața unei case uriașe cu pereți din cărămidă aparentă.

„Karinhall!” anunță el, răsuflând ușurat.

Karinhall nu arăta prin nimic că adăpostea sediul unui post de radio... Era o casă mare cu fațadă din cărămidă roșie, acoperită în cea mai mare parte de coroanele desfrunzite ale unor mesteceni încărcăți de zăpadă. Interioarele erau neschimbate - tipii care în anii ’80 compuseseră piese electronice experimentale păstrasera accesoriile de epocă ale clădirii, fără să schimbe niciun ornament. Păstrasera până și majordomul

care îi conducea pe Cyrus și Fatima de-a lungul culoarelor înalte, atrăgându-le atenția asupra tablourilor ce-i reprezentau pe foștii proprietari. Greu de spus dacă era dovadă de prost gust sau de respect.

„O să vă rog să așteptați”. le zise după ce îi invită într-un salon călduros, cu covoare groase și canapele îmbrăcate în pluș vișiniu. Ferestrele din lemn alb dădeau spre ocean. Apa sărată, cenușie și uleioasă, părea lipită de geamuri.

Șamanii își făcură apariția pe o altă ușă, încadrată de două armuri argintii. Preț de câteva clipe se priviră în liniște unii pe alții, iar Cyrus observă că nu erau decât trei...

Unde o fi Lothar? se întrebă el.

„Bună, Cyrus!” spuse Oscar, cel mai în vârstă dintre noii veniți. „Ca de obicei, noi cei din Augsburg nu ne mulțumim cu mai puțin decât considerăm că ne e hărăzit...”

Vorbea la fel de prețios ca odinioară. Cei trei izbucniră într-un râs nesigur, trăgând cu coada ochiului la Fatima și, cum ea nu reacționa, rămaseră pe loc, fără să se apropie de Cyrus. Oscar nu știa ce să facă cu mâinile, iar Cyrus se plecă la urechea lui Hugo: „Ce-i cu Lothar?”

Iar Oscar: „Dacă te interesai de Lothar, află că a murit acum trei ani. Ne-a rugat să nu-ți dăm de știre. O să vină el singur, ne zicea, să-i spuneți atunci... Era într-atât de sigur că o să vii încât ți-a lăsat ceva... în semn de prețuire, și nu numai”. zise el fulgerând-o pe Fatima cu privirea.

„Nu face nimeni prezentările?” se auzi vocea ei apăsată.

„Fatima Axelrod”. păru să se dezmeticească Cyrus.

„Bănuiam”. zise Oscar, zâmbind înghețat. „Eu sunt Oscar Richthofen, iar ei sunt frații mei: Rainer și Hermann Richthofen. Hugo este vărul nostru...”

— Din câte știm, în dreptul orașului se produce arcuirea unui curent oceanic rece dinspre sud către vest, explicând de ce iernile noastre sunt atât de reci – poate că

acest element geografic pe care Fatima a insistat și-l subliniem, alături de utilizarea noului operator, vă ajută și ne localizați, chiar și de atolôj *de pe muntele vostru...*

Se uitară unii la alții, suspicioși, fără să-și strângă mâinile.

„Vreau să stabilim un lucru...” începu Fatima, dar Oscar o întrerupse:

„Știm ce vrei! Nu e om in showbiz care să nu fi auzit de ritualurile lui Cyrus...”

„Lothar? Mort?” se scutură Cyrus.

„Leucemie *virală*. Lothar spunea că ai să înțelegi. Zicea că n-ai cum să *nu* înțelegi, câtă vreme moartea lui dovedește că ceea ce ați aflat, tu și cu el, acum atâția ani, e perfect adevărat...”

Cei trei frați zâmbiră, uitându-se la Cyrus de parcă ar fi așteptat un răspuns anume. Dar Cyrus tăcu.

„Lothar a spus că o să ne surprinzi”. zise Oscar, chinuit. Apoi scoase o țigară și dădu s-o aprindă. „E voie?” o întrebă pe Fatima.

Iar ea: „Da. Cyrus fumează și el”.

Abia atunci, Cyrus auzi pocnetele liniștitoare ale lemnelor arzând în sobă.

„Hugo ne-a spus că Baronu’ trebuie să vină și el aici. Nu prea ne înghițim cu el, dar știm că n-ai avut de ales. Până vine el”, se uită Oscar la Cyrus, „hai să vezi ce ți-a lăsat Lothar! Rainer!”

Rainer scoase din buzunar o cutie plată. Semăna cu o tabacheră aurită, din cele pentru havane foarte lungi. Fatima își puse ochelarii și dădu să examineze cutia, dar Cyrus o luă din mâna lui Rainer și o întoarse de pe o parte pe alta. Era teribil de lucioasă. Ținând-o ca pe o oglindă, își văzu reflexia chipului... își netezi obrajii de parcă subit ar fi descoperit că îmbătrânise.

„Isuse! Face exact cum a spus Lothar!” exclamă Rainer.

Iar eu nu mai știu nici cum *arăta* Lothar, gândi Cyrus și recapitulă: antibioticele? – le cumpărase; casa? – o dezinfectase; binoclul? – îl folosisese. Încă nu privea în cutie

pentru că *celălalt* îi șoptea: înăuntru vei găsi o scrisoare, un colan și o partitură...

O deschise. Înainte de orice, simți un miros acrișor. Apoi văzu pulberea fină, de parcă ar fi fost mușcăciuni. Îl făcu să strănute. Abia apoi observă colanul. Era deasupra plicului sigilat și al partiturii. Scoase plicul, desfăcu sigiliul albastru din ceară marcat cu un trifoi stilizat, deschise scrisoarea și citi:

Dragul meu Cyrus.

Noroc, dacă ai strănutat!

Sigur sunt mort dacă citești aceste rânduri. La fel de sigur e că la ora când citești, mare lucru nu înțelegi încă. Crede-mă, nu-ți pot explica prea mult pentru că *tu însuși ai plănuit lucrurile așa*.

Povestea ți se va dezvălui treptat, pe măsură ce o parcurgi, și asta nu din cauza unor romantisme futele, ci pentru că nu se poate altfel... Dacă ți-ai spune totul de pe acum, ai fi tentat să acționezi de capul tău, grăbindu-te și nelăsând lucrurile să se desfășoare de la sine. Iar interesul nostru - al tău, mai ales, și vei vedea de ce spun asta - este ca evenimentele să curgă conform unicei modalități pe care o pot urma, cea dată de soartă - și când spun asta nu fac un truism stupid. Condiția e să nu te amesteci în desfășurarea lor până nu afli tot ce trebuie. Numai așa are traversada sorți de izbândă.

Ce ai de făcut?

1) Să citești anunțurile de mică publicitate în *Tribuna din 24.12.1999*.

2) Să asculți la ora 12.00 piesa care îți este dedicată la postul nostru: White Sands Radio, pe 101.7 Mhz... (Între timp, am ajuns concurenți?)

3) Să te duci la magazinul de arme orientale al lui Wou Wei, de lângă Park Station și să aștepti un telefon la ora 16.00 fix.

4) Să verifici:

a) cine are un colan din argint asemănător cu al tău - îți este aliat, într-un fel, dar încă n-o știe sigur; b) piesa pe care o vei auzi în minte după ce te vei pune în mișcare... ea

este înscrisă în partitură, de aceea, te conjur să nu deschizi partitura decât după ce vei auzi sound-ul cu pricina; există riscul să-lfredonezi mental înainte ca tu să fi fost cu adevărat încărcat cu el și atunci, semnul pe care ți l-ai lăsat în germenii se duce de răpă;

5) Află cine a scris filmul Cel mai înalt Turn din Baabylon. Dacă nu vei izbuti să-l cunoști nemijlocit, cel puțin trimite mai departe informația: cine e omul? Asta o să ne ajute f. f. mult, atât pe noi, cât și pe cei care ne urmăresc de afară.

Îți mulțumește, al tău.

Lothar Richthofen, pornit, asemenea ție, de jos de tot, din Augsburg, de pe ruinele

Și falimentul nesăbuiților lui străbuni

PS. în rest, te-ai descurcat excelent. Planul a funcționat impecabil, iar Cavalerii din Krak ar fi mândri de tine. Cât despre cel de pe munte, abia îți așteaptă și el victoria! Nu-l condamna dacă nu-i simți ajutorul, pentru că a devenit operator numai de câteva zile; totodată, el a fost recrutat doar verbal, cel mai probabil și nu pricepe încă toate implicațiile acestui conflict până ce nu va fi inoculat de aliata noastră de afară... În orice caz, fă ca această scrisoare să nu ajungă în mâinile sau sub ochii Fatimei! Interesele ei nu ne-au fost niciodată f. f. clare. Dacă însă ai strănutat, și dacă ea se afla lângă tine – atunci poți să sperii că se va da pe brazdă, cu condiția să nu încaseze condiționări chimice din partea Welserilor! Nu uita că ea nu este protejată microbiologic asemenea ție!

Încă ceva! Grăbește-te! Din momentul acesta, operatorul poate acționa oricând, iar primul efect va fi modificarea realității proxime!

Cyrus împături scrisoarea și o puse la loc. Scoase colanul și-l examinează în lumină; era simplu, cu excepția capetelor ce i se umflau sub forma unor trifoi arginți, cu minuscule nervuri de aur. Era identic cu al Pătrii. Îl puse la gât, închise cutia și se examinează în luciul ei. Colanul îi venea perfect, dar îl ascunse sub gulerul cămășii. Apoi băgă cutia în buzunarul sacoului.

Acum am să spun: *Ziarul!* – iar Oscar o să mi-l dea imediat. Văzu cu coada ochiului cum Hugo se foiește nervos și cum Rainer își freca palmele cu lentoare. Oscar se ștergea pe frunte cu o batistă albă, iar Hermann mesteca chewing-gum de parcă avea de gând să-și macine dinții. Doar Fatima era nemișcată, privindu-l fix dindărătul ochelarilor.

„Ziarul!” ceru Cyrus cu voce oarecum ezitantă, după cum cereau niște uzanțe de care uitase de mult.

Hugo și cei trei frați răsuflară ușurați.

„Poftim!” i-l întinse Oscar. „E voie?” se holbă el spre Fatima. Ea făcu semn că da. „Lothar mi-a spus că vei fi în criză de timp și că vei avea nevoie de *gunoiul* ăsta...”

Deschise la rubrica de mică publicitate și parcurse anunțurile. O grămadă de inși făceau curierat și mesagerie locală. O singură persoană însă se ocupa în exclusivitate cu „înmânarea scrisorilor”. Nu-și dădea numele. Lăsa doar numărul de telefon trecut deasupra simbolului firmei: un vultur cu aripile desfăcute. Cyrus notă numărul cu pricina și era gata să închidă ziarul când, un alt chenar îi atrase atenția: Patra Nogales lăsa un număr de mobil într-un anunț prin care solicita serviciile unui șofer. Acesta trebuia să știe să întrețină un Rolls și să fie dispus să lucreze în Islanda.

Cyrus notă și numărul ei, se uită la ceas și întrebă:

„Cât timp îmi ia să ajung la Park Station?”

„Taxiul face 30 de minute”.

„Dar metroul?”

„Trei sferturi de oră. La oră de vârf, chiar o oră...”

Era 10.30. Cyrus îi făcu semn Fatimei să se apropie și-i strecură la ureche:

„Încă nu știu dacă sunt în stare să mă descurc în Baabylon...”

„De ce n-o suni pe Patra? Ți-a dat avertismente. Purtați același colan...”

„Patra e o Welser”.

Dar Fatima: „Interesele ei nu concordă cu ale lui Eric. Ți-ar fi cea mai bună aliată acum. Te poate ajuta mai

mult dec & t mine. Cineva a armat-o în sensul ăsta”.

„Patra e de cealaltă parte. E o Welser”. repetă Cyrus.

„E o Welser doar prin alianță...” îngustă ea buzele.

„Te-ar avantaja să fii alături de mine... O să-ți ajute... operatorul!”

„Nu sunt singura care îl controlez!” recunosc Fatima.

„Mai am nevoie de tine pentru numai o zi! Dă-mi-o, în contul operatorului de care nu mi-ai spus până acum!”

Fatima zâmbi într-o parte: „Ce știi tu, Cyrus, de ce ți-am ascuns existența operatorului? Dar, fie! Sunt de acord cu încă o zi”.

Cyrus răsuflă ușurat și întrebă cu glas tare: „White Sands Radio se prinde în metrou?”

„În toate stațiile și în toate vagoanele... Avem contract cu ei. Baronu’ n-o să ne-o ierte niciodată... E făcut foc că i-am suflat afacerea asta.”⁹

„Mda. Baronu’... De ce întârzie?” Dădu să sune, se răzgândi și-i făcu semn lui Hugo să-i dea mobilul lui. Formă numărul comisionarului anonim.

„Alo?” îi auzi vocea.

„Poți să aduci o scrisoare în plic Vespucci la destinația pe care ți-o dau acum?”

În aparat răsună un râs sănătos:

„Transport numai plicuri Vespucci! Iar destinația o știi. Așteptam telefonul vostru... Când vreți să ne întâlnim?”

„Cât mai repede”.

„În regulă, d-le! Ajung la voi într-un sfert de oră”.

Localizerul din celularul lui Hugo nu afișa amplasamentul comisionarului. Chiar atunci sună aparatul lui Cyrus. Era Baronu’. Grohăia, disperat:

---

9 Din câte a căutat Fatima, legislația privind reclama și difuzarea ei bl eter este extrem de aspri în toate țările. în context, exclusivitatea difuzării unui post de radio în rețeaua publică de metrou contravine acestei legi și, din ce am aflat, nu există vreun alt oraș în care să se petreacă așa ceva. Noi știm că sunteți izolați, dar insistăm să aflați care este orașul, dacă o exista într-adevăr, în care se încalcă astfel legile antitrust?

„Ne-au fript, Cyrus! Erau cu două mașini. Ne-au blocat pe El Pico! Pe Jacques, șoferu', l-au împușcat, iar pe mine și pe Martha ne-au umplut de sânge. Pe ea voiau s-o salte cu totul, însă au apărut polițiștii și tipii au fost nevoiți s-o șteargă. Dar au luat catalogul! Catalogul cel mare!”

„Cât de rău e Jacques?”

„E rău de tot! L-am urcat într-o ambulanță”.

„Și Martha?”

„Au bumbăcit-o bine. Nu voia să lase catalogul din mână nici de-a naibii! Dar nu se putea pune cu ei!”

„Îmi pare rău... Și pentru Jacques, și pentru Martha, și pentru catalog!” Tăcu, preț de câteva clipe. Sorbi o gură de ceai. „Acum, hai mai repede încoace!”

Închise. Își simți gura uscată. Lui îi era frică, sau *celuilalt*?

— Localizerul pâlpâi preț de câteva clipe. Baronu' vorbise de undeva de pe El Pico.

„Ce s-a întâmplat?” se interesă Oscar. Cyrus simți broboane de sudoare cum i se adună în palme. Oscar se uită la Fatima: „E voie?”

„Da”. consimți ea. „De ce nu răspunzi, Cyrus?”

„Welserii... S-au pus în mișcare”. Făcu semn către localizer. „Au aflat unde sunt, așa că trebuie să plec cât mai repede. Am nevoie de două mobile de-ale voastre și mai vreau să ies pe ascuns de aici. Se poate?”

„Nu e nicio problemă”. zise Oscar.

„Perfect. O să mă caute un puști roșcat... îi dai celularul tău, Hugo, și-l trimiți în oraș. S-o ia încet spre Park Station”.

„Cyrus!...” zâmbi Oscar. „Faci exact cum a spus Lothar...”

„Mai e ceva”. zise Cyrus, privind la Fatima: „Află, te rog, numărul lui Eric...”

Fatima răsuflă adânc și, așa cum făcuse zece ani, nu numai că află numărul, dar îl și formă în locul lui Cyrus și ceru cu Eric Welser.

„Cyrus Fugger te caută”. spuse ea. „Te rog să respecti convenția de dimineață. Eu am să ascult”.

Din receptor se auzi oftatul exasperat al lui Etic.

Iar Cyrus: „S-a întâmplat o porcărie cu doi colaboratori de-ai mei. Și cu șoferul meu”.

Se așternu liniștea. Se auzea doar o mașină de scris electronică, lansând rafale dintr-un birou apropiat de Eric.

„Regret”. zise Eric într-un târziu. „Pot să te ajut cu ceva?”

„Vreau să vin la tine. Să stăm de vorbă”.

„Am vorbit suficient. Dimineată”.

„Am vorbit cumva și despre operatorii pe care îi utilizează Joseph?”

„Ani tata!... Tata-i operatorii & afară. Încât timp-sosești?” - „în douăzeci de minute”.

„Aștept”.

Închiseră concomitent. Apoi Cyrus întinse celularul lui Hugo:

„Iei un taxi spre Segundo Boulevard, treci prin fața Corporației și după aia îți vezi de treabă... Se poate?”

„Începe să-iwi placă... Da”. bombăni Hugo.

„Numai spune-i șoferului să meargă încet! Foarte, foarte încet”.

„Am văzut un film clandestin...” făcu Hugo. „Cel *mai* înalt Turn *din* Baabylon... Personaju' principal face figura asta de-ai făcut-o tu acu'... Da. Dă celularu' unui prieten, ca să-i fraierească p-ăia răi...”

„Sper că Erie n-a văzut și el filmul”. zise Cyrus și-i făcu semn lui Hugo. „Paltoanele! Îl iei pe al meu și mi-l dai pe al tău!”

Hugo dădu din cap:

„*E-xact* ca-n film! Da. *Facem* schimbu' ăsta”.

„Mergem?” se întoarse Cyrus către Fatima.

Oscar îi conduse pe un coridor îngust, lambrizat, coborâra niște trepte ce duceau la subsol și dădură nas în nas cu majordomul. Cyms luă paltonul lui Hugo și cern un șal pentru Fatima. Apoi, Oscar le făcu semn s-o ia de-a lungul unui hol care îi scoase afară. S-au pomenit într-o grădină mărginită de un parapet de beton în care băteau valurile oceanului cenușiu și înghețat.

Abia atunci își făcu efectul pudra de la Lothar, iar Cyrus și-a dat seama că bucla evenimentelor fusese plănuită în cele mai mici amănunte. Tot ceea ce se străduise să uite în ultimii zece ani își regăsea drumul înapoi în mintea lui. Pentru a amorsa traversada ce avea să-i aducă Baabylon înapoi, nu trebuia decît să intre în cea mai apropiată stație de metrou.

*

„Cyrus vine înapoi”. zise Eric, închizând telefonul.

„Crezi? E prea calculat ca să se lase așa de ușor. Ia uită-te la chestia asta!” Mihrab lăsa să cadă pe birou catalogul lui Fugger. Eric îl frunzări: colile erau acoperite de date, ore și nume de persoane, scrise cu o caligrafie pe care o recunoscuseră imediat.

„De ce să vîndă un om calculat o afacere așa de prosperă ca Umma Nord?”

Tuarega ridică din umeri fără să răspundă, dar Eric știa foarte bine că informațiile cu adevărat importante aveau să fie cenzurate de tatăl lui înainte să le poată afla el. Parcurse câteva nume înscrise în catalog și întrebă:

„Cine sunt oamenii ăștia?”

„Cunoștințe de-ale lui Cyrus. Cîntă, compun, produc, sau difuzează muzică”.

„Aha...” bătu cu degetul pe un nume. „Hugo Richthofen. 25 decembrie, ora 22... Măine... Am înțeles că a fost și azi la Cyrus. L-ai văzut cu ochii tăi?”

„E un tip înalt și subțire. A venit, l-a prins pe Cyrus în taxi și duși au fost. E trecut în catalog și pentru ziua de azi”.

Eric bătu în localizer și formă numărul lui Fugger. EL PICO/SEGUNDO BOULEVARD. „Vine! Vine înapoi... Ascultă, ce e Karinhall?”

„E sediul unui post de radio. Proprietari sunt frații Richthofen. Sunt verii celui care a venit după Cyrus. Niște nemți”.

„Oh!” făcu Welser. „Cam toți suntem un pic nemți, cei care mișcăm lucrurile în oraș”.

„Și Fugger?”

„Numai un neamț e în stare să-și aranjeze întâlnirile cu ani de zile înainte! Chiar dacă e doar un DJ”. – o privi pe Mihrab, dorind să deslușească un semn de aprobare. Nu văzu decât gallabia nemișcată și vălul înțepenit. Se uită iar în catalog. „Tipul ăsta programat mâine seară, odată cu Richthofen, cine e?”

„Shabba Örr e proprietarul firmei Umma Nord. E fratele lui Cyrus...”

„Poftim?!”

„Cum auzi. Sunt frați după mamă, dar s-au ignorat mereu. Shabba a cumpărat postul de radio pentru că i s-a părut o afacere bună, atâta tot. N-a schimbat o vorbă cu Cyrus de când a luat Umma Nord. Nu e un trustee care acționează în numele lui Cyrus. Toți banii îi cheltuie cu proprietatea din afara orașului, iar ce îi rămâne, varsă în conturile lui Christian Goldberg...”

„E Massonic Youth?”

„E un apropiat de-al lui Christian. E membru în directoratul Massonic Youth încă de pe vremea când ei erau doar grafitti-uri”.

„Ah... și Goldberg e programat pentru mâine!... Ce l-o fi apucat pe Cyrus să le dea întâlnire tuturor?”

„Cu Shabba nu se întâlnește... Cu el trebuie doar să vorbească la telefon!” zise Mihrab.

Eric se mai uită o dată în catalog și-și îngustă ochii.

„Convorbire telefonică...” citi el în șoaptă. „Așa e... Ce studii are Fugger?”

Mihrab fornăi. Unul dintre agenți o sunase din campusul universitar, din biroul unui profesor și-i spusese că Cyrus făcuse trei ani de biochimie, după care avusese un accident care îl obligase să abandoneze studiile”.

„Biochimie?!”

„Da”.

Eric rămase nemișcat pre) de câteva clipe, apoi formă iar numărul lui Fugger. EL PICO/SEGUNDO BOULEVARD. Închise.

„Ce fel de accident a avut?”

„A început să stea pe stradă... Făcea și el ce făceau

ceilalți numai că mai mult. S-a drogat. S-a apucat de filosofie indiană. S-a combinat cu femei. A încercat și cu bărbați, dar nu l-a ținut mult... După toate astea, biochimia nu l-a mai interesat”.

„Aha!... Atunci l-o fi ajutat Joseph?”

„Am să aflu și asta. Dar ție n-am să-ți spun nimic”.

„Bine”. făcu Eric, dădu o pagină în urmă și încremeni, după cum se așteptase Mihrab. „Eric Welser și Patra Nogales...” recită el rar. „24 decembrie, ora 9.00... Dumnezeu! Cum a făcut-o? Că nu ne-a chemat el! Am pus-o singuri la cale...”

„Nu vrei să te uiți și la sfârșitul paginii?” îl îmboldi Mihrab.

De data asta Eric rămase stană de piatră, aplecat deasupra colii. Eric Welser și Patra Nogales erau așteptați din nou în clădirea Umma Nord pe la ora 20 sau 21... peste șapte-opt ore. Cyrus dădea dispoziții să fie lăsați să intre în biroul lui fără să fie opriți.

„Ai pus la cale cu Patra măcar Vizita de diseară?” se interesă Mihrab.

Eric clătină din cap și caută din priviri stiloul pe care nu-l folosise niciodată. Aștepta pe birou, lucind în tonuri negre, în suportul de catifea roșie.

„Ce știi? Au reușit ai noștri să schimbe operatorul de afară?”

„Operațiunea e în curs, dar n-am primit nicio confirmare încă”.

Eric se uită la ceas: „Cyrus a declanșat traversada acum vreo oră... Dacă epidemia rămâne singurul tipar pentru cele ce se vor întâmpla azi, ne-am ars! N-ai cum să grăbești atribuirea unui operator? Doar operatorul poate parazita epidemia...”

„N-am puterea să le *ordon* celor de afară! Trebuie să mă prefac că sunt Fatima sau s-o manipulez astfel încât să conving o femeie ce locuiește în vârful unui munte să ne atribuie *nouă* noul operator... Și să fie un operator preparat cu substanțele noastre...”

„Fatima e plătită, așa că nu înțeleg de ce-ți faci

atâtea probleme!"

"Nici Allah nu mai știe cine pe cine plătește în orașul ăsta!"

"Te cred! E un oraș nenorocit în care soțiile au dubii, iar tații își înșală fiii! După ce pleci, trimite-l pe Cheyenne aici!" schimbă Eric vorba. „Biochimie, spuneai? Uite că Fugger nu vine din neant.

Are un frate, chit că-i vitreg. A făcut niște ani de facultate. S-a învățit pe stradă. Are... un trecut".

"Cu prezentul stă mai bine, chiar dacă a dat cu piciorul averii. Pentru un DJ, Cyrus a ajuns departe..."

"Tare departe! Aproape că a ajuns la noi". urmări el localizerul care afișa SEGUNDO BOULEVARD. „Oamenii tăi au Karinhall sub ochi?"

"Oarecum. Casa e înconjurată de ziduri înalte, are o curte plină de copaci și e retrasă de la stradă. Cyrus a fost văzut ieșind. A luat un taxi... Chestia asta am aflat-o, culmea, de la femeia aceea care trebuie să ne atribuie operatorul... Știi că acum e izolată de vijelie pe un munte?"

"Isolată pe un munte?! Vijelie?! Ce prostii vorbești Mihrab?"

"Sunt prostii aflate de la Bani Sadr, așa că nu te interesează. Dar din moment ce-ți spun asta, e sigur că ea va afla că așteptăm o confirmare din partea ei: cui a atribuit operatorul, nouă sau Fuggerilor? Ca să iasă totul cum dorim, ea va trebui să-l pună pe operator pe jar... Are nevoie de o situație conflictuală acolo sus, dacă vrem să ne fie de folos împotriva lui Cyrus!"

Eric se strâmbă. Poate că Bani Sadr era un alt nume pentru Joseph Welser. Joseph... Aproape orb, abia se mai mișca, avea fibrilație – ce se tot băga în lupta cu Fuggerii?

...

"Până una-alta, Cyrus vine înapoi". zise Etic și sună la Fugger. SEGUNDO BOULEVARD – afișă localizerul.

Mihrab se apropie de fereastră. Privi la mașinile ce se strecurau pe bulevard – abia se vedeau din cauza fulgilor deși. Aținti luneta spre biroul lui Fugger. Era ordonat și pustiu.

„Mai formează o dată numărul lui Cyrus!” zise ea.

Eric îl sună din nou și zâmbetul îi dispăru treptat. Mai sună o dată, apoi verifică numărul, dar indiferent ce-ar fi făcut, localizerul afișa tot SEGUNDO BOULEVARD /HOTEL LAPRADE. După vreo jumătate de minut, afișă CASBAH.

„Nu mai vine, este?” Eric o privea fără să clipească. „Joseph mi-a zis că așa se întâmplă și în film. Al Pacino dă celularul unui prieten și-l îndrumă s-o ia spre sediul *nostru* numai ca să câștige timp să plece de unde a fost încolțit...” Mihrab ridică telefonul, mormăi ceva în timp ce întorcea receptorul de pe-o parte pe alta și sună la Cheyenne”. Pune pe cineva să ia urma celularului lui Fugger, și apoi vino la Eric în birou!”

Iar Eric: „Ascultă, Mihrab! Nu știu ce informații îți dă ție femeia aceea de afară, nu știu cum a declanșat Cyrus epidemia și nu știu cum m-a trecut în... agenda asta al lui! Zău că nu știu, dar vreau să-l oprim odată! Prin orice mijloace! Să punem Poliția și cetățenii pe urmele lui, să umplem posturile TV și ziarele cu mutra lui, pricepi? Vreau ca toată lumea să afle că Cyrus i-a... potcovit cu o epidemie! Vreau să văd oamenii de pe stradă cum îl hăituiesc! Vreau să-l văd îngrozit! Vreau să punem odată mâna pe el!...”

Mihrab fornăi scurt.

„La cetățeni nu mă gândisem!” Pufni încurcată. „Îmi cer scuze pentru cum mă port, dar ți-am spus: problema mea e ca *tu* să intri în posesia Corporației. Tu și Patra! Nu e loc pentru Fuggeri aici! O să-mi pun oamenii să facă afișe cu mutra lui Fugger...” încheie ea și ieși, foșnind discret, de parcă pășea pe aer.

„Cyrus, Cyrus...” șopti Eric. „Ce legătură ai tu cu filmul ăsta nenorocit?”

Luă stiloul din cutia de pluș și îl deșuruba. Flaconul transparent aștepta în locul rezervorului de cerneală. Îl scoase, îl cântări în palmă, apoi îl puse la loc și dădu drumul stiloului în buzunar. Se afundă în spătar. Numai să vină Cheyenne și o să încep și eu să mă *mișc*, Cyrus! Și eu

pot să lovesc, Cyrus!

*

...AT & T au pierdut procesul federal în 1994, iar utilizarea localizatorilor a fost interzisă pe întreg teritoriul SUA. Mai mult, printr-o lege promulgată de Congres la indicația Departamentului de Justiție, compania AT & T a fost obligată să stopeze investițiile alocate producerii de localizatori pentru uzul public, considerându-se că utilizarea precum și interceptarea lor relativ ușoară aduc grave prejudicii libertății individuale, având în vedere că oferă o capacitate practic nelimitată de a urmări deplasările unei persoane.

„Parcă nu poți închide un localizer...” se strâmbă Gloria și închise computerul înainte s-o facă Fatima.

„Parcă pe Dudaev nu l-au ucis deși n-avea localizer...” făcu Dan... Auzisem de localizatori și de scandalul pe care l-au iscat, dar am luat-o ca simplu fapt divers. Oricum, n-am auzit ca localizările să fi intrat pe nicăieri în uz curent. Tu știi altceva?” se uită el la mine.

Am ridicat din umeri, iar Dan se săltă din scaun și se băgă în pat, zgribulindu-se. Era frustrat pentru că nu el ne condusesese de colo-colo prin rețea - o făcuse Gloria, Dan privind pasiv, dintr-un scaun tras în spatele Gloriei, cum ea parcurgea rețeaua într-un mod cu totul și cu totul haotic. Surfa cu totul și cu totul altfel decât aș fi făcut-o eu, iar pe Dan îl scosese din sărite cu zappingul ei nebunesc din site în site.

Un fulger ilumina încăperea - trăsnetul a urmat imediat, ca un cearșaf pârâind interminabil; apoi, bubuitul a zguduit cabana din temelii, zgâlțâind până și priciurile. Stropii condensați pe pereți și pe folie se cutremurară, iar apa prinse din nou să șiroiască pe dușumea.

„Mai avem polietilenă?” întrebă Dan.

„Mai avem”. făcu Gloria și se ghemui între lucrurile înghesuite în mijlocul camerei. Cotrobăi în ele și scoase un plic foșnitor. Dan se cuibări în pat și, cu chiu cu vai, se înfodoli în pături; se încleiau pe el de umede ce erau... Un frison îl străbătu din cap până în picioare. Ploaia răpăi din

ce în ce mai tare pe folie până ce mici torente începură să se prelingă pe pereți, adunându-se într-un șuvoi clipocitor, în colț, unde desfăcusem podeaua.

„O să ne dizolve de tot”. spun, dar Dan îmi făcu semn să stau liniștit. E rupt de oboseală, iar brațul îl doare atât de tare încât abia suflă printre dinții încleștați. Începe să tremure, clătinând priciul.

„Dă-i niște votcă”. Îi spun Gloriei. „Trebuie să-i schimbăm pansamentul. Dacă s-a infectat?”

„Și avem ce să-i facem dacă s-a infectat?”

Mă privește cu suspiciune. E prima oară când o face și, din cauza asta trebuie să-i explic tot. Cu cuvinte.

„Îi spălăm rana. I-o curățăm. Poate îi scade febra și-i trec durerile”.

Cântărește ce i-am spus. Apoi:

„Și la ce-ți trebuie să bea votcă?”

Bineînțeles că știu la ce se gândește și mă uit lung la ea, dar nu-i arde să zâmbească.

„Bine”. admite ea și se duce după sticlă. Când ne apropiem de Dan, îmi strecoară: „Regula e să nu-l întrebi nimic. Dacă-ți spune ceva, treaba lui, dar tu nu-l întreba nimic!”

„Ți-e teamă că-l întreb de unde au aflat ei de cabană și de vijelie? Mmh? De unde știu ăia din computer că suntem blocați pe un munte? Și cum de-ai ajuns să folosești computerul tocmai când ei doreau să afle dacă operatorul a fost schimbat? Chiar așa... a fost schimbat?”

Gloria tresare urât și tace. Așa începe... Asist la obișnuitul proces de reducere la sexul din care provine fiecăreia ființă atrăgătoare.

Gloria îi dă votcă lui Dan cu paiul, el o întreabă de ce, ea îi explică, el e de acord, sugerează din votcă și se chiorăște la mine cu ochi strălucitori, înfundați în orbite. Lăcrimează din cauza durerii.

Brusc, îi scot fâșiile de cârpă îndesate în rana dolidă de sânge închegat și de grunji de puroi. Îi fac semn Gloriei să-i mai dea să bea și, cu o cârpă înmuiată în votcă, îl curăță de mizerie. După un timp, începe să-i curgă sânge curat;

mă clatin, îmi vine să vărs și mă așez pe marginea patului.

„Ce e?” face Gloria. „Iar te-apucă?”

„Nu mă apucă nimic. Dă și mie o gură!” fac semn spre sticlă.

Sorb de câteva ori și mă apuc din nou să-i curăț rana, până ce îndepărtez toate grămăjoarele de puroi ancrasat. De acum, curge numai sânge, mult sânge, iar eu mă opresc, înghițind în sec. Preț de câteva clipe rămânem toți trei cu ochii țintă la sângele care se scurge pe cearșaf.

„Ce-ai făcut?” se tânguie Gloria în șoaptă.

„Dă-mi un tricou curat, ceva!” - ea se repede în calabalâc și scoate o bluză nou-nouță, împăturită într-un plic din plastic.

„N-nu... asta... Asta, nuu!” bălmăjește Dan. „Nu cadoul... nu cadoul meu!”

„Nu-l băga în seamă! Oprește-i sângele ăla!”

Scot bluza din plic. E din mătase fină, e albă și se asortează cu fusta mini de culoare neagră pe care trebuia s-o poarte Gloria peste ciorapii negri. Rup bluza fâșii și le îndes în rană. Stropesc totul cu votcă și-mi rămâne un capăt de bluză ca să i-l înfășor în jurul brațului. Îl mai spal cu o porție de votcă și după aia, ne punem pe așteptat: o să mai curgă sânge?

Abia ce se mai pătează mătasea. S-o fi oprit. De acum încolo, e treaba Gloriei să-l îmbrace, să-l învelească și toate celelalte. Mie încă îmi vine să vărs și mă trag la o parte.

Trece aproape un minut și Dan e iarăși cu fața în sus. Zâmbește.

„V-v-am auzit...” bălmăjește el. „Nevastă-ta e și ea la curent cu ce învărți pe-aici, sau e doar treaba ta și a lui Dietrich?”

„Când v-au anunțat că noul operator vine aici, nu v-au spus și asta?”

Dan răsuflă mai repede, iar Gloria se uită într-o parte. Răpăitul ploii se aude mai tare, dar, slavă Domnului, la noi e din ce în ce mai uscat. Ba chiar, se încălzește.

„Ei v-au învățat să umblați cu flaconul cu Berotec?”

Atunci când v-au anunțat că vin?"

„Am convenit că nu-l întrebi nimic!” îmi suflă Gloria.
„Ai promis!”

Dan înghite în sec. După care, pufnește, rostogolind ochii:

„N-nu... trebuia să mă învețe nimeni... nimic! Și-ți am spus... nu-ți sunt dator eu n-nimic! Nici atunci, nici acum! Chiar... d-dacă-mi faci pansament!”

L-aș întreba cum de se împrietenise tocmai cu fratele meu și de unde aflase atâtea date despre mine, pentru că rețeaua, oricât de bogată ar fi, nu mă conține într-atât de amănunțit. Și mai voiam să-l întreb de ce documentele pe care le primea din Baabylon erau într-atât de personalizate...

„A mai rămas votcă?” întreb.

Gloria îmi întinde sticla fără o vorbă. Sorb din ea. În mă-sa! Am promis eu că nu mai pun întrebări, dar există oameni în Baabylon, acolo unde bolile contagioase transmit informații, există oameni care se interesează dacă Gloria a activat un operator, iar Gloria mi-a pus o perfuzie de care n-aveam nevoie, susținând că o face preventiv; în plus, Dan a încercat să mă omoare, precipitând o stare conflictuală de care aceiași oameni din Baabylon aveau nevoie și...

„Cu câtă vreme înainte să ajung aici ai aflat că am să vin?” întreb.

„Filip! Ai promis!”

„Cu câtă vreme înainte? Noi doi avem altceva de împărțit, așa că răspunde-mi la întrebarea asta! Tu nu ai ce ai cu mine din cauza *lori* când ți-au spus că am să apar?”

Jsuse!...” făcu Dan, epuizat. „D-dar nu... n-nu mi-a spus nimeni nimic!”

„Ba ți-au spus! Sunt chiar atât de tari de ți-e așa de frică de ei? Sau te au cu ceva la mână?”

Dan răsuflă adânc și se uită cu coada ochiului la Gloria.

Mă ridic și mă duc la computer. îl pornesc. Plec în

site-urile îndepărtate, de parcă aş fi Vasco da Gama în căutarea drumului către Indii şi intru în reţeaua telefonică de la Anvers. Îmi ia cam treizeci de secunde, că aşa e celălalt târâm, mergi prin el cu viteza gândului. Aproape.

„Ce... ce face?” întreabă Dan, ridicându-se cu chiu cu vai într-un cot.

Gloria vine dintr-un salt lângă mine.

„Ce... ce naiba face?” întreabă Dan din nou.

„Eşti nebun?” mă înghionteşte Gloria şi dă să decupleze computerul, dar deja tastasem uriaşul număr de telefon la care Analyser îl sunase pe Vincent Nogales.

„Ce... Ce vrea?... ce face?”

„Sună la Anvers, la Nogales!”

Dan horcăi: „Lasă-l... să sune! Computerul ăsta... doar află, nu emite! N-o să fie în stare decât... decât să tragă cu urechea!”

Iarăşi minţea, sau nu ştia ce se petrece cu adevărat! Cumva, emitea şi computerul ăsta! Altfel, de ce să fi umblat Gloria cu el după ce Eric solicitase confirmări?

Ia o să ne depisteze, Dan! Dacă Filip sună la ei, vor afla de *unde* tragem cu urechea!”

„Ei, şi? Au... au scris deja de cabană...” zise Dan şi se strădui să râdă. „Lasă-l... când îţi spun! O să-şi prindă urechile!...”

În difuzoarele computerului se aude târâitul telefonului. Apoi, declic.

„Alo?”

Vocea era răguşită, îngrozitor de răguşită.

vAlo?...”

Îmi vine să tastez obscenităţi, să plimb mouse-ul de colo-colo: dar la Nogales n-ar ajunge nimic, absolut nimic.

„Patra, tu eşti?” întreabă el cu o inflexiune bizară, unduioasă, aşteaptă câteva clipe, răsuflând greoi, după care închide telefonul.

Anvers? Omul nu răspunsese de la Anvers, că de-asta s-a inventat telefonia celulară, ca să nu ştii unde se află cel cu care vorbeşti, şi tot de-asta s-au interzis localizerele şi tot de-asta mirosul gurii nu se simte la telefon... Oare

pentru ce Dumnezeu voia să mă angajeze Dietrich? Ce aveau eu de făcut aici?

Te pomenești că așteptasem în contul lui plecarea asta pe munte!

Și Dan: „Eh... acum ești mulțumit?”

„Mda. Pricep de ce anumite pasaje din documente vă erau adresate direct. Sau, mai bine zis, personal”.

„Ei, și?... L-la ce-ți folosește?”

La nimic. Nu-mi folosea la nimic, numai că, având în vedere ce război ne pândea pe mine și pe bărbatul ăsta, mă străduiam să-mi fac provizii din timp.

*

În ziua următoare a plouat la fel. De acum, stăteam pe pat cu rândul, ca să ne încălzim și de vreo două ori, am dormit iarăși toți trei, însă degetele Gloriei nu mă mai căutară. Se concentra cu totul asupra lui Dan. Am încercat să ies – troienele erau grele de apă și m-am afundat din primii pași până la mijloc: eram blocat în cabana care se năruia, săpată de ape și n-aveam cum să plec de acolo.

Ceea ce era rău... Nu mai vorbeam deloc între noi. O căsnicie în trei se dusese de râpă: tăceam mai mereu, asta când nu-i întrebam unde se află una sau alta.

La computer, ne uitam separat, fără să comentăm nimic. În ce mă privește, am mai sunat o dată la sahib *Nogales*, dar el n-a făcut altceva decât să repete de câteva ori la rând: Alo? Alo? – fără să întrebe de Patru. Of!

— Ajunsesem la îndemâna *lor* și-mi venea să cred că mai bine m-ar fi terminat ochii *tăi* galbeni care se chiorăseră la mine de *dincolo de sticlă*, după cum începusem de pe atunci să zic. Ochii *tăi* aurii, pânditori încă din clipa nașterii mele, aciuiți pe undeva prin aerul mirosind a alcool medicinal, pitiți în penumbra tăcută a sălii de naștere unde văzusem, fără să-mi pot aminti vreodată de ea, lumina zilei, dimpreună cu privirea *ta* evaluativă, plănuitoare și nesigură: va fi al meu? – te întrebai.

Spre seară, am aflat că potopul pusese comerțul european pe butuci. Meteorologii nu mai făceau de mult

prognoze; în schimb, le făceau economiștii: staza mărfurilor se va întinde precum o pandemie, dincolo de continentul nostru și va avea efecte secundare *worldwide*... Se deschideau noi rute aeriene pentru produsele alimentare, petrolul se scurgea dintr-o zonă geografică în alta, pentru a hrăni burțile nesățioase ale avioanelor, navelor și trailerurilor din Africa de Nord și America de Sud, abandonând garajelor și porturilor vehiculele din Europa; îngrășămintele erau redirectionate spre câmpiile, preriile și pampasurile nesfârșite din Americi, prețul aparaturii electronice din țările arabe creștea, trailerile cu carne de oaie înțepeniseră, răspândite în autobazele și depozitele din Europa, așteptând cu camerele frigorifice încărcate să se oprească potopul. Crescuse cursul la aur, la fructe africane și la cafeaua Columbiană. Preoții se rugau și se îmbogățeau; clarvăzătorii doar se îmbogățeau. Se schimbaseră setul de cuvinte utilizate în discursuri - noul lexic cuprindea: urgență, foamete, raționalizare, transport alternativ, poduri aeriene, materiale izolante, translația piețelor ș.a.m.d...

Nici baabylonații n-au scăpat de schimbări. Se întrebau unii pe alții cine erau cei de pe munte, cei blocați de vijelie. Sub ochii noștri, legenda se umfla precum aluatul și am asistat, neputincioși, cum ajungeam să facem parte din poveste - *Oni* Ludmila pretindea că Fatima dorea să atragă atenția asupra unui simbol, că muntele era un mesaj cifrat, nu altceva, și așa am aflat ce... însemna oameni blocați *de* vijelie *în* cabană *în* diferite arealuri unde trăiau baabylonați. Pentru *Oni* Fukuyama eram releul din afara orașului Baabylon, acoliții necunoscuți folosiți de Fatima ca să-și împacheteze mesajele lansate în rețea. *Oni* Olga spunea că trebuie să fie vorba de un detașament avansat de baabylonați, aflat chiar în Baabylon, care interpreta datele despre oraș acolo, la fața locului, izolați prin cine știe ce beci, garaj părăsit sau atelier, feriți de ochii iscoditori ai celor ce controlau orașul. *Oni* Memphis, din Luxembourg, presupunea că suntem doar o pistă falsă

lansată de Fatima. Alții pretindeau că Fatima nu vorbea pentru prima oară despre oamenii de pe munte și că aceștia o angajaseră, *de fapt*, să facă lumină în cazul orașului ascuns, în contul lor, care ar fi vrut, pasămite, să lanseze peste pământ *un altfel de* rețea - una care să nu mai depindă de cabluri, site-uri și cipuri.

Până la urmă, un grup de baabylonauți, conduși de *Oni Olga*, au primit însărcinarea să cerceteze documentele în căutarea altor referiri la cei de pe munte - în trei zile trebuiau să furnizeze comunității lor electronice un raport detaliat despre ce anume puteam fi noi în raport cu Fatima, drept pentru care s-a creat o nișă informațională, un task force care avea să ia în discuție problematica necunoscuților blocați pe munte. Mozaicul Baabylon trebuia să capete o formă coerentă, iar cabana noastră semnifica, nici mai mult, nici mai puțin, decât o altă poartă prin care orașul putea fi descifrat.

Sau poarta prin care Baabylon putea fi parțial controlat - ceea ce era cât se poate de adevărat, credeam eu în mod greșit, după cum se va vedea.

Apoi s-au apucat să-l caute în rețea pe Ziwad Bani Sadr. Tombuctu nu era cuplat la Internet, așa că au intrat în băncile de date ale madras-urilor din Africa de Nord. Nu l-au găsit nicăieri pe Ziwad, așa că au intrat în site-urile islamice sufite (*cineva pretindea că *alam al-mithal*, menționat undeva de Mihrab, era un concept sufit*), dar n-au dat peste Ziwad nici acolo... Apoi au tastat cuvintele-cheie: shari *a* și huwwyiah - dar n-au descoperit decât un set de texte sufite, legate prin link-uri de documente și comentarii despre Școala Pythagoreică, despre marcioniți și nestorianism...

Până la urmă, Ziwad a fost descoperit în nota de subsol a unei ediții on-line a călătoriilor lui Ibn Battuta. Abu Abdallah Ibn Battuta s-a născut în 1304 la Tanger, fiind fiul unor berberi bogați care se ocupau cu negoțul de piei și cereale. Spre deosebire de ai lui, care călătoriseră din motive strict comerciale, Abu a călătorit - se spune - din pură plăcere, deși rapoartele sale amănunțite, din care

mare parte ne-au parvenit sub forma unei traduceri în franceză (*Voyages d'Ibn Battutah*), ajungeau sistematic în cancelaria emirului de la Tanger, acesta din urmă folosindu-le în scop politic. În cursul unei călătorii întreprinse în Orientul îndepărtat, Abu a ajuns la Zeitun, în strâmtoarea Taiwan. De aici a pornit pe uscat până la Hanbalikh, adică Beijing, unde a ajuns în 1343. Nu mică i-a fost mirarea când a întâlnit acolo un prieten din copilărie, pe Omar Bani Sadr (nepotul caidului din Marrakesh), cu care și-a amintit de jocurile din portul Tanger când, mici fiind, se întreceau să ghicească destinația corăbiilor ce se îndreptau spre Gibraltar; se pare că apoi cheltuiau o grămadă de bani cu plata barcazurilor ce îi duceau până lângă respectivele corăbii, ca să vadă care din doi avea dreptate, cheltuieli care nu se simțeau, părinții lui Ibn Battuta și ai lui Omar fiind tare bogați, precum v-am spus.

La plecarea din Hanbalikh, Omar Bani Sadr i-a înmânat lui Abu o scrisoare către fratele său, Ziwad Bani Sadr, despre care auzise că se află undeva prin Dobrogea de Nord, într-o factorie genoveză denumită Cafâa, aflată sub protectoratul Hanatului Hoardei de Aur. Ibn Battuta i-a promis că va face tot posibilul să-i înmâneze scrisoarea, însă drumurile nu l-au mai dus în ținuturile Hoardei de Aur, iar Abu a fost obligat să trimită misiva la destinație tocmai de la Alexandria, cu o galere venețiană care avea drum în Marea Neagră.

După mulți ani, în 1353, emirul din Tanger l-a trimis pe Abu într-o călătorie în Sahara. Ajuns la Tombuctu, l-a întâlnit pe Ziwad, fratele prietenului său care, lucru ciudat, visase cu câteva zile înainte că va primi vești de la Omar, din China. Ibn Battuta i-a povestit pățania cu scrisoarea în timp ce beau ceai fierbinte de mentă, privind de pe o terasă umbroasă la așăle leneșe ale Nigerului. Chiar în timp ce depăneau amintiri, un sol i-a înmânat lui Ziwad scrisoarea care trecuse prin mâinile lui Abu Ibn Battuta cu zece ani în urmă.

„Oare ce-o fi scris?” se amuză Ziwad și deschise scrisoarea, dar, textul care urma lipsește din traducerea în

franceză.

Nota de subsol menționa că Ziwad a fost un medic vestit din Tombuctu, care făcea încă de pe atunci operații de cataractă și trepanații craniene celor cu tulburări mentale și că scrisese un tratat despre *Magnificele Căi ale Ideilor și în ce Substanțe ne așteaptă Ele fără de Știrea Noastră*. Tratatul s-a pierdut, dar se pare că Paracelsus avea știre despre el, pentru că îl menționase pe Bani Sadr din Tombuctu într-un discurs la Universitatea din Basel, când pretinsese că Ziwad descrie cu lux de amănunte călătoriile nemaipomenite făcute de pacienții în comă, care ajungeau într-un unic teritoriu, într-o geografie comună, indiferent de unde ar fi provenit, indiferent de sex, sau de credință...

Ziwad Bani Sadr. Din Tombuctu. Trăise cu șase sute de ani în urmă. Atunci am început să mă întreb dacă cineva ar fi reușit, într-adevăr, să controleze Baabylon, controlându-ne pe noi, la cabana Omu.

Trecuseră ore nenumărate de când ne chioram în ecran, iar Gloria a decis să închidă computerul. Se făcuse frig. Aerul era plin de fum. Folia de polietilenă mirosea de parcă era gata să se topească. Gloria discuta cu Dan în șoaptă despre lucruri numai de ei știute și a trebuit să-mi găsesc o ocupație, doar ca să mimez dezinteresul.

Dar n-am reușit.

Între timp, își turnaseră de băut, fără să mă invite să mă alătur lor... Când s-a înnoptat, am mâncat o cană cu supă din plic pe care mi-am pregătit-o singur. Gloria a mâncat o conservă de pește, iar Dan niște sandvișuri - le pregătiseră împreună, fără să-mi arunce o privire măcar. Apoi, ne-am pregătit de culcare. Aveam s-o facem împreună, în ciuda celor întâmplare, pentru că ploaia nu încetase și pentru că era din ce în ce mai frig, iar apa se condensase și în interiorul foliilor montate în cameră.

Înainte să ne băgăm în pat, n-am avut de ales și am schimbat câteva vorbe. Am stabilit turele pentru întreținerea focului: cine, la ce oră să se trezească pentru a pândei vatra ce ardea mocnit. Am tras la sorți. A ieșit

Gloria până la miezul nopții, eu până la trei și Dan până dimineață.

După aceea ne-am înfoclit și n-am mai scos o vorbă deși niciunul nu dădea semne că ar adormi. Se auzea doar fășăitul degetelor ei răsucind șuvițele năclăite ale lui Dan.

Era zece seara când măsurile din *The New Radicals* ne-au scos din impas, făcându-ne să ne repezim afară din pat, căutând febrili taburetele pe care să ne așezăm în fața computerului. Dan abia se mișca, iar eu îmi aranjam scaunul când, profitând de neatenția noastră, Gloria tastă cu o viteză uimitoare un mesaj în computer. Când am apucat să privesc în ecran, un icon minuscul tocmai se stingeat, înlocuit instantaneu de mesajul din Baabyon.

*

Unsprezece zile. Okazaki spusese că luase comanda acum unsprezece zile. Acum unsprezece zile însă, Cynis nu făcuse altceva decât să cumpere antibiotice. Atât.

Okazaki se înclină ceremonios în fața ușii ce dădea în spatele camerei de primire. Pătrunseră într-un salon lung, tradițional, cu podea din lemn; într-un colț, deasupra unui multicath, două computere rulau imaginile unor caligrafii japoneze.

„Telelea t-voastră m-a onolat...” zâmbitor, Okazaki apleca respectuos din cap, trăgând cu ochiul la Fatima care scria în carnețel. „Știați că epidemia a cuplins întreg alhipelagul nipon?”

„Din suflet regret”. spuse Cyrus întrebându-se când făcuse comanda la Okazaki și de unde aflate Sebastian A. Com de ea. Se așază fără o vorbă în fața multicath-ului. Își dădu jos pe rând, pardesiul, haina și cămașa.

Faldurile kimonoului lui Okazaki se cutremurară scurt. Porni computerele. Strânse antebrațul lui Cyrus cu un garou și scoase de sub birou o sticlă de *Tanqueray's*. O desfăcu și scurse gin pe un tampon de vată.

„Așa mi-ați țelut!” se justifică el, surprinzând expresia mirată a lui Cyrus.

Și Cyrus: „Absolut!”

Okazaki curăță pielea și înfipse o flexulă în vena lui

Cyrus - sângele se scurse în catetenil transparent și de acolo într-o pungă de plastic. După ce punga se umplu, o ridică, examinând-o în lumina palidă a lampioanelor de hârtie.

„Tylus Fuggel... Sunteți sigur că vieți să ieșiți *cu* totul din d-voastră?”

„N-am de ales! Welserii au schimbat operatorul de afară! Chestia asta îmi poate fi fatală!”

„Bine. O să doliți la un moment dat, bănuiesc, să vă puneți pachetele de memolie în oldine”.

„O s-o fac. La momentul potrivit”.

„Vloiam să fiu sigur că nu v-ați răzgândit”. Se uită la Fatima de parcă o lua martoră. Ea continua să noteze și Okazaki dădu să mai spună ceva, dar nu se văzu decât tremurul liniștit al kimonoului... Lățiți usol?” se interesă el.

„Nu. Nici acum n-am făcut simptomele febrei angiomatoase...”

„N-ați făcut feblă și nu v-au apălut andzioame... Dai în lest?”

„În rest nu sunt sigur”.

„Niți ei”. râse Okazaki.

„Care ei?” tresări Fugger.

Și Okazaki: „Tei pentlu cale plegățiți călătolia...”

Cyrus îl privi în ochi, dar japonezul îi susținu privirea și surâse subtil în timp ce scotea o seringă de sub computer.

„Am aiți anticolpii pe cale i-am sintetizat confolm comenzii t-voastră. O să vă dea amețeli usoale și gleată. Mă ulmăliți?” - \ azând cum Fatima nota conștiincioasă tot ce spunea, se aplecă asupra carnetului ei. „E voie?” întrebă el de circumstanță. „Stenografiți?”

„Nu se poate altfel”.

„Asta așa e!” îi luciră ochii farmacistului. Chestia cu stenografiatul îl amuza din cale afară. „Nu se poate altfel, așa e! Astm ați avut vleodată?” se întoarce la Cyrus.

„Nu!” Okazaki se încruntă. „Ba da!” își dădu seama Cyrus. „Am mereu nevoie de Berotec”.

„Pusesem Belotec alături de lestul flacoanelol... știam

eu! Belotec și adlenalină... O să aveți nevoie. Vilusulile mele dau unele reacții astmatifolme... Blațul!" ordonă el și injectă anticorpii. „Trebuie să așteptăm câteva minute. Vieți să discutăm despre țeva anume ca că dacă timpul mai usol?"

Cyrus îl privi drept în ochi fără să spună nimic, iar Okazaki își înfoc mânecile kimonoului și se înclină. Zise:

„Cu toate astea, fiți sigur că mi-am luat și eu măsuli de plotecție..."

Nu primi niciun răspuns așa că se uită la ceas și ieși din salon. Câteva minute se scurseră în tăcere. Apoi, computerele lansară un semnal discret aidoma unui tânguit de shamisen, iar terminalul se deschise, scoțând la iveală punga cu cei 50 de ml de sânge extrași din Cyrus.

Japonezul își făcu apariția imediat, cuplă punga la flexulă și pompă sângele înapoi în venele lui Fugger. În timp ce punga se goleav zâmbi:

„În sândzele ăsta așteaptă Tylus Fuggel amestecat cu vilusulile mele. În câteva minute veți fi doi. T-voastlă și vilusulile. Veți avea un om de lezelvă stocat în vilusuli. Din câte am auzit", reluă Okazaki mios, „meleu ați avut un om de lezelvă! Dai n-ați avut încledele în el!"

Cyrus se uită la Fatima, dar ea continua, imperturbabilă, să noteze. Okazaki scoase un evantai și îl deschise astfel încât să-și acopere fața - le arăta că nu e atent și că puteau să discute bine mersi; el unul se afla cine știe unde, preocupat de propriile probleme.

După un minut, Okazaki închise evantaiul. Zise:

„Niți eu n-am încledele în oameni... Doal în vilusuli. Ele ne copiază fără să ne dădeze. Ele nu voi nimic".

Liniște. Nu se auzea decât bâzâitul liniștitor al computerelor.

„Depinde cum le programezi". zise Cyrus într-un târziu.

Iar Okazaki: „La fel și oamenii. Aveți încledele în mine, d-le Fuggel?"

„Și eu mi-am luat măsuri de precauție. Deși nu-mi amintesc chiar tot".

Japonezul râse, aruncă o privire spre Fatima, apoi decuplă punga de la flexula lui Cyrus, o pungă goală de acum.

„Mai așteptăm puțin. Vă țel pelmisiunea să stau lângă t-voastră. Ulmează o pelioadă clitică și debute să vă suplaveghez. Sunteți de acord?”

„Are de ales?” întrebă Fatima.

„Nu...” tresări Okazaki. „Nu ale de ales”.

„Ți-e frică?” întrebă Cyrus.

„Nu sunt plost, dați mi-e fiică! Dai îmi iau măsuli de plevedele”.

„E bine. Știi cine e ea?” făcu Cyrus semn cu bărbia spre Fatima.

Palmele lui Okazaki înțepeniră, dar zâmbetul uleios de pe figură nu i se schimbă deloc.

„Am lemalcat că oamenii pun întleabăli doal ca să capete confilmăli...”

Tâmplesle lui Cyrus începură să zvâcnească. I se puse un nod în gât, dar găsi puterea să suradă și răspunse:

„Asta e valabil pentru cei ca noi. De regulă, *noi* știm!”

„De palcă de teilalți ține țineva cont!” îl surprinse japonezul. „Pe Fatima n-am mai văzut-o până acum unsplezețe zile. Dai am volbit deseoli cu ea”.

„Ai vorbit cu ea despre mine?”

„Bineînțeles! Doal am plegătit tlavelsada! Pentlu tlavelsada asta a luat Fatima legătulă cu oamenii ațeia din munte, cale o să țitească și te fațem noi acum. Ne mai debuia țineva cale să aibă gliză de tine, nu-i așa?” se răsuci el spre Fatima. „Țineva cale să aibă gliză de noi toți, as zițe... Din păcate, și alții le pot tlanmite mesaze spunând că suntem noi... Din păcate, și Welselii au plopliile intenții, ca să zic așa...” râse Okazaki.

Cyrus se simți năpădit de un val de căldură și broboane lucitoare îi acoperiră bustul. Îi veni să tremure, dar se abținu. Okazaki îi luă pulsul. Apoi îl șterse pe față cu un prosop catifelat.

„Ți-e fiică, nu-i așa?” Cyrus rămase neclintit. Okazaki

deschise maleta, scoase două seringi și le injectă brusc în flexulă. Cyrus simți cum întreaga cameră se clatină, de parcă farmacia lui Okazaki ar fi fost un vapor prins în furtună. Jetul răcoros al injecției i se scurse în vene, aidoma unui țurture fin precum firul de păr.

„Mai durează?” întrebă, în timp ce Okazaki îi monta o canulă în artera radială. Celălalt capăt al canulei dispărea în multicath.

„Lăbdale! Fac te știi mai bine ca să câștidzi, Fuggel san!”

„Fatima!” gâlgâi Cyrus simțind cum se *revarsă* în tuburile de plastic. „Chiar... chiar și pe mine mă cunoști, Okazaki, nu-i așa?... Nu doar de unspe zile... Ți-am dat eu vreo comandă acum unspe zile?”

Mânecele kimonoului se înfoiară:

„Doal nu-ți imadzinai că am efectuat luclalea asta în unspe zile!”

„Ți-a luat zece ani...”

„N-ai venit aiți încă de atunci, ca să te copiez? Ați fost împleună...” se întristă, urmărind ochii trași ai Fatimei. Se uită iar la Cyrus: „Antibioticul pe cale l-am sintetizat galantează îndepăltarea gelmenilor cale te palazitează infolmațional: odată azuns în sânge, îi ucide pe toți... Adică pe Tylus san, țel palazitat”. Făcu o pauză și clătină din cap, ca și cum o umbră de îndoială tot ar fi existat. „Dacă pot să spun așa”. Încheie el, ceremonios și îi întinse un flacon.

Cyrus citi eticheta. Arduvan sodic, garantat pentru Cyrus Fugger. Se cutremură scurt.

„Ce e?” se îngrijoră Fatima.

„Trece... Simt cum trece... O să fie bine”.

„O să fie foarte bine... O să ai o dialee usoală după te iei antibioticul. Odată cu ea, se voi duce ultimele leziduuli infolmaționale din memolia ta, fie că sunt ale tale, fie că ți le-au inoculat ei, dilect sau plin opelatoli. O să fii culat de tot, fără amintiți, fără nimic, stels... Dal, voi rămâne selindzile și flacoanele cu Tylus țel născut a doua oală ca să te legăsești, așa cum te știi... Nepalazitat de teialți...”

zâmbi el. „Ațestea sunt flacoanele”. schimbă el tonul și le împachetă într-un rulou de mătase. „Tylus Fuggel multiplicat. Multiplicat și tocmai bun de amolsat. Tu știi cuțe”.

„Mda. Știu eu cu ce”.

„Află”, zise Okazaki privind la flacoane, „află că puteam să-mi inoculez tot te-am scos din tine... Ca să știi tot te știi tu!”

„De unde știi că n-ai făcut-o?”

Japonezul îl privi lung, în felul lui ciudat, pe deasupra evantailui desfăcut pe jumătate. Lăsa evantaiul să cadă, lipi flexula cu un leucoplast crăpat în două și se asigură că are căpăcelul fixat etanș.

Cyrus privi flacoanele și le citi etichetele: *Patra Nogales, Eric Welser, Joseph...* Trase cu ochiul la Fatima care își făcea ordine în poșetă și se uită la ultimul flacon. Pe eticheta lui scria: Fatima Axelrod.

„În cât timp își fac efectul?” întrebă Cyrus.

„În 20 de minute azung în sânge. Într-o zumătate de olă azung în cleiel. Ca să fii sigur, ia-ți malză de o olă! Cum te simți?”

„E în regulă. Mulțumesc!”

Farmacistul o luă înainte și îi conduse spre ieșirea în Sonoma Drive. Se opri în fața ieșirii și se înclină. Rămase așa câteva clipe, privind în jos. Întrebă în șoaptă:

„Au fost vlemuri când am fost plieteni buni, Tylus san!” zise Okazaki, înfoindu-și mânecile - aduceau cu aripile unui cocor.

Iar Cyrus, bătând cu palma în geanta metalică: „Poate că ai fost prieten cu tipul de aici!... La revedere!”

„Oh, el este un om tale selios! Noloc, Tylus san!” făcu Okazaki semn cu evantaiul. „Nu uita să ții aploape de Joseph la *Adrar*”.

În Shimonoseki se lăsase noaptea. Zăpada nu se așternuse încă deși felinarele abia se vedeau din cauza ninsorii. Pereții erau plini de afișe cu sfaturi pentru evitarea contagiunii cu virusul febrei angiomatoase. Cazurile se înmulțiseră dramatic în ultimele 12 ore, iar

primăria atrăgea atenția că serviciile de urgență ale spitalelor nu făceau față avalanșei de bolnavi.

Și, pe fiecare afiș, portretul lui Cyrus Fugger. Autorul epidemiei. Cel care răspândise boala în oraș.

Abia atunci văzu Cyrus mașinile negre cu însemnele Corporației: două rulau lent pe sensul opus, o alta oprise în capătul străzii, iar pe Sonoma Drive văzu un tip cu bandana care obișnuia să intre când și când în biroul Patrei și al lui Eric.

*

Cyrus zări un telefon public într-un gang. Dădu s-o ia într-acolo, dar o simți pe Fatima ținându-se scai de el. Se opri și o împunse cu degetul:

„Caseta aia clandestină... Filmul! Trebuie să-l văd!”

Iar Fatima: „Ești sigur că te descurci singur?” Cyrus se uită după mașinile Corporației. Mai rămăsese cea din capătul străzii. Lângă ea, tipul cu bandana vorbea la mobil, fără să-i pese de ninsoare.

„Mă descurc. Îmi amintesc din ce în ce mai bine ce urmează...”

Fatima nu se clinti din loc. Îi făcu semn spre afișele de pe ziduri.

„Tot orașul e pe urmele tale!”

„Știam că așa va fi. Am luat măsuri pentru asta”.

„Ah...” făcu ea într-un târziu. „Bine. O să fac rost de casetă. O să vedem filmul împreună”.

„Uite-te singură la film! Mi-l povestești după aia...”

Opri un taxi. Deschise portiera, iar Fatima se așeză pe banchetă fără un cuvânt, se îndreptă și privi drept înaintea, peste umărul șoferului.

„Sunt gata să plec, Cyrus!”

Privea în gol. Taxiul porni, afundându-se în palele ninsorii.

Tipul cu bandana trânti portiera. Aruncă o privire spre Cyrus fără să-l vadă și apoi traversă. Din spate se auziră frâne, iar Cyrus văzu cu coada ochiului celelalte mașini ale Corporației: opriseră în fața farmaciei lui Okazaki.

Se strecură în cabina telefonică și formă numărul lui Oscar. Declic. Lăasă să se scurgă câteva clipe în care nu se auzi decât fășăitul cablurilor telefonice și respirația nesigură a lui Oscar.

„Știu cine ești”. zise Oscar într-un târziu.

Cyrus răsuflă adânc.

Iar Oscar: „Ai nevoie de ajutor?”

„Sunt aproape de Sonoma Drive”.

„Cât de aproape?”

„Văd o grămadă de baruri și cazinouri...”

„Baruri și cazinouri...” răsă Oscar, înfundat, și continuă, absurd: „Sport și mâncare! Uită-te înjur! Numai nu pronunța nume!”

Cyrus privi de-a lungul trotuarului și zări o pizzerie: neoanele roz și portocalii abia perforau ninsoarea, înscriind numele *MARGUERITA*. Era la vreo cincizeci de metri.

Cyrus răsuflă adânc în receptor.

Iar Oscar: „Intră acolo și așteaptă-ne... Spune-i tipului de la tejghea că vii din partea mea! Roagă-l să te pună *la rece*, așa să-i spui!... încă ceva! Ne-ai spus să avem grijă de... bărbatul cu ochii migdalați de care i-ai povestit lui Hugo pe drum!... Ăla care stă cu ochii pe tine de câteva zile încoace!” insistă Oscar, dar degeaba: Cyrus nu-și amintea de niciun ins cu ochii migdalați.

„Mă rog”. făcu Cyrus. „Ce-i cu el?”

„Îl avem cu noi”. zise Oscar. „Îl aducem și pe el *acolo*”.

*

Blondul care servea avea alura unui luptător de câțch și părea neatins de epidemie deși transpira de parcă abia ieșise din saună. Purta tricou cu mânecă scurtă și avea subsuorile flească. îl urmărise pe Cyrus de când intrase, dar îl lăsase să aștepte câteva minute până să vină la masa lui:

„Ai alergat în seara asta!...” îl măsură el din cap până în picioare. „Iei ceva?”

„O pizza. O marguerita”.

„În regulă. Toți luați marguerita”.

Se duse în spatele tejghelei, scoase o pizza și o puse pe o farfurie de carton. Luă de sub tejghea un cuțit și o furculiță de plastic și porni spre Cyrus, legănându-se.

„Mănânci și ieși. Repede! Ai alergat mult în seara asta. N-am chef să termini alergătura la mine, clar?”

Se aplecase asupra lui și îi vorbise șuierând. Cyrus îl privi drept în ochi:

„Vreau să mă pui la rece. Așa mi-a recomandat Oscar Richthofen. Cică nimic nu face mai bine după alergătură”.

„Să te pun la rece...”

„Da. Până vine el”.

Cyrus se uită pe fereastră. Văzu un Mercedes roșu oprit la stop, iar Mercedesul îi aminti de Patru... I se făcu teamă gândindu-se la ea Și-o amintea *stând în pat*, privind pe geam *la niște munți pierduți în ceață*; telefonul *de lângă ea sună și ea se repezi să deschidă* – dar Cyrus *nu știa ce înseamnă asta*.

„Așteaptă puțin!” îl readuse blondul cu picioarele pe pământ și se duse în spatele tejghelei. Puse mâna pe telefon, se întoarse cu spatele la Cyrus, după care se ghemui peste aparat, vorbind în șoaptă. Apoi închise.

„Chiar ți-e foame?” se interesă matahala, întorcându-se. Cyrus făcu semn că da. „Bine. Ia-ți pizza și hai în spate!”

Cyrus își săltă farfuria și se luă după blond. Riscă o privire afară. Mașinile Corporației se întrezăreau prin geamul umed. Una parcase la intrarea pe Sonoma Drive, iar alta aștepta cu farurile aprinse și cu portierele deschise chiar în fața cafenelei cu terminale pentru rețea. Tipul cu bandana ieșea din cafenea, iar puștiul căruia Cyrus îi dăduse mobilul lui Wou ridica din umeri și le lua de martore pe curvele care se foiau pe stradă.

Cyrus și matahala o luară pe culoarul în care dădeau WC-urile. Malacul îi făcu cu ochiul lui Cyrus, deschise o ușă care abia se ținea în țâțâni și intră într-o cămaruță scundă cu pereți de lemn.

Se auziră sirenele poliției.

„Pe tine te caută?” se interesă blondul.

„Aia care mă caută pe mine s-au blocat în fața cafenelei cu terminale”.

„Aha... Cât stai aici?”

„Oscar o să vină cu un asiatic. O să vorbesc cu ei. După aia, plec”.

Blondul dădu din cap și îi strânse mâna. Până și palma îi era transpirată.

„Michael. Michael Richthofen”.

Se auzi un scârțâit din spate, semn că cineva intra în încăpere. Cyrus se simți apucat de umăr apoi auzi vocea blândă a lui Oscar:

„Bună, Cyrus!”

Hugo își făcu și el apariția, târând după el un tip în costum de mătase.

„L-am scos de la chef. Sărbătorea Ajunu’. Da. Deși-i vietnamez și-l *cheamă* Sung Ooh, sărbătorea Ajunu’! Acesta e domnul care te urmărea?”

Cyrus îi aruncă o privire. Era asiaticul care îl înghesuisese în metrou. Dar el nu spusese nimănui că...

„Bună seara, Sung!” zâmbi Fugger și-i strânse mâna.

„Bună seara, domnu’ Fugger”. scânci Sung.

„Ca să câștigăm timp”, începu Oscar, meditativ, „ar fi bine ca lui Sung să-i vorbească cel de *aici*” făcu el semn spre maleta lui Cyrus.

Fugger zâmbi cu jumătate de gură. Știuse Lothar atât de mult?

„rbine!” se hotărî. „O să-i vorbească cel de *aici*”.

Îi făcu semn lui Hugo să-l înțepenească pe Sung în scaun. Tipul dădu să strige, dar Michael îl apucă de mâini. Îngrozit, Sung gâlgâi.

„Capul!” făcu Cyrus. „Dă-i capul pe spate!”

Michael se execută, iar Sung începu să se zbată.

„Nu te mai mișca!” zise Cyrus și-i rupse cămașa de mătase, dezgolindu-i gâtul.

Deschise maleta. Îi privi beregata: Sung respira atât de repede încât jugularele îi păreau râme obeze, viermuindu-i sub piele. Carotida! *Celălalt* îl învăță pe

Cyrus s-o palpeze, lângă mărușul lui Adam. Înțepă un flacon, trase lichidul într-o seringă și, ghidat de *celălalt*, înfipse acul în gâtul vietnamezului cu un gest brusc.

Oscar își făcu cruce și închise ochii. Rainer se sprijinea când pe un picior, când pe celălalt. Hugo se uita într-o parte. Michael transpirase de tot.

Iar Sung rânjea, disperat. Strânsese pleoapele și ochii îi jucau ca în timpul viselor.

„Legați-l! O să-mi ia timp”. zise Cyrus.

„Nu moare, nu?” întrebă Michael. Cyrus clătină din cap. „Cum spui. Dar dacă e vreun risc, îl băgăm naibii într-un portbagaj și terminăm treaba afară!”

„Nu e cazul”.

Cyrus se uită la ceas și-i injectă lui Sung cea de-a doua seringă. Vietnamezul se încordă de parcă i-ar fi venit să vomite.

„Mi-e frig...” îngăimă el, scuturat de un frison care îl făcu să-și dea ochii peste cap. „Mi-e frig, domnu' Fugger!”

„Ce *dracu'* face?” întrebă Michael.

„Nu se întâmplă nimic! Stai liniștit, Sung!”

Scoase o altă seringă și extrase din flacon sângele lui Sung împreună cu lichidul dizolvat, apoi fixă seringă în flexula din antebrațul său. O injectă cu un gest brusc. Scoase din maletă seringă cu adrenalină și i-o dădu lui Oscar:

„O ții în flexula mea. Dacă o iau razna, mi-o injectezi imediat! Te iei după puls și după respirații... Nu contează ce figuri fac sau ce zic! Dacă mă sufoc, îmi pulverizezi chestia asta în gură!” îi arătă flaconul cu Berotec. „E clar?”

Oscar încuviință, iar Cyrus se așează pe scaun și închise ochii. O căldură cumplită îi străbătu fața și șalele. Se întrebă: oare cel de afară avea și el norocul să fie înconjurat de oameni care știau să-l readucă în simțiri?

Puțin probabil, acolo pe munte! Apoi, gemu.

*

Parcă ar fi băgat capul prin crăpătura unei cortine. Vedea aglomerația din vagon și simțea umezeala trupurilor, claie peste grămadă. Lângă harta liniilor de

metrou din Baabylon se văzu pe sine însuși, din spate - s-a recunoscut după pardesiul larg al lui Hugo. Obosită, Fatima îl ținea de braț.

Deodată, înregistră mirosul lui Sung: își dăduse cu parfum de trandafiri, ca și Wou. După câteva secunde, pătrunse cu totul *acolo*, de-i venea să creadă că-i poate atinge cu mâna pe ceilalți călători.

Cyrus din bucla chimică se uita la hartă. Brusc, tresări când îl simți pe *Dmitri* că se înghesuia în Fatima. Dori să se uite la el, însă Dmitri tușea și Cyrus nu-i văzu fața. Se îndreaptă și o strânse pe Fatima de braț, întrebând-o ceva în șoptă.

Ea răspunse, iar Cyrus își aruncă din nou ochii pe hartă.

Imaginile culbutară în mintea lui Cyrus... înghiți în sec, străduindu-se să se orienteze printre amintirile lui Sung. Brusc, se gândi la ieșirea din metrou, imaginându-și-o, când, realizează că vietnamezul mai degrabă își amintește sunete decât imagini: zgomotul aglomerației a fost cel care i-a evocat scările ce duceau la suprafață.

Avu impresia că-i zărește pe Cyrus și Fatima cum urcă scările. Dar Jaime îl trase de mânecă: îi văzuse în primul vagon. Porcul ăla, cu fața lui tamponată și cățeaua lui stăteau cu spatele la peron, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat!

„O fut, omule! Pe curva aia, o fut!” gâlgâi Jaime care abia mergea, ținându-se cu mâinile de burtă. Ușile metroului se închiseră.

„Hai să-l oprim!” hârâi Jaime.

„Oprește-l tu, dacă poți!” șuieră Sung și se grăbi spre ieșire.

„Cum dracu' a făcut?” întrebă Dmitri. „Ai zis... că-i un duraleil”.

„Nu știu... O să-l sun pe Welser! Nu era vorba de chestii d-astea...”

Pe Welser?! Nu pe Mihrab?... Pe care *din* Welseri? - se întrebă Cyrus, iscodind amintirile lui Sung.

Între timp, vietnamezul și ceilalți doi ieșiră din

metrou și se treziră în Hale. Sung ochi un taxi lângă statuia lui Simón Bolívar. Cei trei se repeziră spre statuie, îmbrânciră doi tineri care doreau să ia taxiul și se aruncară înăuntru.

„Ne duci la Palomas!” scrâșni Sung. „Cât poți de repede!”

Șoferul porni în viteză, iar Sung simți un nod în gât. Ce-o să zică șefu'? Lui Cyrus i se păru că deslușește trăsăturile lui Eric rătăcite în gândurile lui Sung, dar Sung se strădui să respire liniștit și imaginea se șterse. Îi spuse lui Jaime ce are de făcut: să coboare în stația Palomas și să încerce să dea de Cyrus și de Fatima. Dacă îi vedea, să se ia după ei. Dacă nu, să iasă, să ia un taxi și să-l aștepte cu două stații de metrou mai jos. Dacă nu se întâlneau, să sune peste zece minute.

„Și voi?”

„Ne ducem la următoarea stație... Am pierdut și așa prea mult timp!”

„Da' cine dracu-i ăsta de ne aleargă așa?”

„E unu' care ți-a tras-o de nu te-ai văzut, Jaime!” se strâmbă Sung. Taxiul opri în dreptul intrării în metrou. „Suni în zece minute dacă nu ne întâlnim!” strigă vietnamezul în timp ce Jaime se repezea pe scări.

După câteva minute, ajunseră la stația următoare. Dmitri avea să meargă cu taxiul încă o stație înainte să coboare la rândul lui în metrou. Dacă nici el nu dădea de Cyrus, o să sune peste alte zece minute. Sung se năpusti în metrou, ajungând pe peron chiar când garnitura părăsea stația, vuind. Se uită în jur după cei doi, dar nu-i văzu.

Ieși. Văzu o bancă și se așeză pe ea, așteptând telefonul lui Jaime.

Sună abia după un sfert de oră. Ajunsese pe peron în ultima clipă și îi pierduse, dar reușise să vadă încotro o șterseseră. Luaseră metroul în sens invers; degeaba fugeau ei după Cyrus spre Cardinals, că el o luase înapoi spre Hale.

Sung nu avu putere nici să înjure. Cum să găsească doi inși în încrengătura de linii subterane? îi spuse lui

Jaime de unde să-l salte pe Dmitri și să se țină după Cyrus și Fatima, scotocind stațiile din două în două, spre Hale. Apoi le dădu un loc de întâlnire peste o jumătate de oră.

Opri un taxi și-l dirijă către intersecția lui El Pico cu Segundo Boulevard. Străzile erau teribil de aglomerate, iar ninsoarea se întetise în asemenea hal, încât șoferului îi trebuiră mai bine de 20 de minute ca să ajungă la destinație. Dar Sung a avut noroc. Scotocind cu privirea trotuarele, simți iar furnicătura pe șira spinării: pierdut în mulțimea de oameni cu pachete frumos colorate, Cyrus cobora grăbit în stație.

Sung azvârli banii pe bord și se repezi printre automobilele oprite la stop. Alunecă pe gheață, se năpusti pe scări, izbi un vânzător de ziare și se trezi pe peron chiar în momentul în care o garnitură se pregătea să plece din stație. La noroc, se aruncă în ultimul vagon.

Cyrus Fugger! Un DJ! Un amețit! Cum zisese Dmitri? Un *duratei*... Dracii o să-l apuce pe Welser, își spuse vietnamezul, dracii! - se tot gândea el...

Iar Cyrus *văzu* în sfârșit despre care Welser era vorba...

În contul lui Eric? în contul lui lucra tipul extras în seringă lui Okazaki?

Cyrus se gândi atunci la scrâșnetul frânelor metroului și la vacarmul geamurilor sparte. Imaginile s-au fărâmat preț de câteva secunde, după care Cyrus s-a trezit în vagonul ce frâna în tunel, scrâșnind.

Călătorii înnebuniseră de tot: izbeau geamurile, urlau, viermuiau, și, chiar atunci, Sung văzu trei umbre strecurându-se în fugă pe lângă vagon.

Cyrus, cățeaua și încă unul! Sung înjură, se repezi într-un geam, îl făcu țandări și sări în tunel.

În mă-sa! scrâșni. Nu sărise singur! O grămadă de călători se aruncaseră din vagon răcnind, iar tunelul se aglomerase mai rău decât faleza de la Ostmark în după-amiezile de vară.

L-am scăpat! simți Sung când se trezi luat pe sus de oamenii ce se îmbulzeau în tunel. Se împiedică de cutiile

cu cadouri căzute, strivi câțiva brazi, se izbi de pereți, dar reuși să ajungă în stație necălcăt în picioare. Peronul se umpluse de pompieri și polițiști, iar un grup de paramedici încerca în van să intre în tunel. Cică se sufocaseră unii... Buimac, Sung ieși la suprafață. Trecuseră mai bine de zece minute de când se trăsesese semnalul de alarmă.

Se trezi în Purani. Îi sună pe ceilalți doi. Cât despre Eric, o să-l amâne până găsea ce să-i zică. Un DJ! Unu' care vorbea la radio... Unu' care punea muzică... Cât de tare era de-și permitea să se ia de Eric Welser?

Și nu numai de el... Tipu' ăla grizonant... Trebuia să fie omu' lu' Mihrab. Eh, da' cât de tare se credea aiuritu' ăsta de se lua deodată de Eric și de Joseph?

Să vezi că tatăl și fiul o să sară la loc în aceeași joncă! - își spuse Sung și, fără să-i pese de frig, se așează pe o bancă. Era frig, era umezeală și ninsoarea n-avea să se oprească nicicând. De ce naiba plecase el de acasă? în Vietnam nu ninge niciodată.

„Ne-a scăpat, și pe domnu' Welser o să-l apuce toți dracii!” le zise Sung când sosiră, după aproape un sfert de oră. „Idioților!”

„Ce era să fac?” se plânse Jaime.

„Să te ții dracului pe picioare când ți-a tras pumnul ăla!”.

„Tu nu știi, Sung, habar n-ai cât de tare a dat! Nu mă așteptam!”

„Mda”. făcu vietnamezul, privind la Jaime. Tușea, nenorocitul!

Nervos, Sung ochi o cabină telefonică și traversă fără să-i pese de mașini. Se zgâi după o mulțră care făcea trotuarul foindu-se pe patine cu roțile și intră în cabină. Se uită la localizerul care pâlpâia și îl plesni cu cheia. Fără efect. Înjură și formă numărul de telefon.

666780256 - Sung, din ce în ce mai nervos, izbi din nou cu cheia în localizer până îl sparse, iar Cyrus repetă numărul în minte de câteva ori.

„Domnu' Welser!” începu el. „Sunt în Purani!”

„Da”.

„Nu mi-ați spus că tipul ăsta, Cyrus Fugger, se pricepe să dea jos un om cu pumnul... L-a doborât pe Jaime cu o singură lovitură...”

„Jaime are și el coaie, nu?”

„Nu i-a tras-o la ouă!...” pufni. „I-a tras una în capul pieptului și Jaime tușește acu’ ca tâmpitu’ pe o bancă în parc! Dă borș pă gură dă cât tușește, domnu’ Welser...”

„Cât vrei în plus, Sung?”

„2000. Plus tratamentu’ lu’ Jaime”.

„În regulă. Am să-ți dau banii ăștia!... După zece jumate, în regulă?”

„Numa’ să nu întârzii prea mult, domnu’ Welser!”

„După zece jumate, îți zic! După ora aia, te duci la primul bancomat și-ți verifici cartelele...”

„Așa o să fac... Da să știi că mai e careva pe urmele lui! Careva din jonca ailaltă! Au tras în el în metrou, da’ nu l-au nimerit...”

Imaginea telefonului se șterse, de parcă cineva ar fi umplut cabina cu aburi fierbinți. Vocea lui Sung se transformă într-un susur îndepărtat. Cyrus se scutură buimac, repetând numărul telefonului la care sunase Sung și deschise ochii... Eric? îl angajase pe Sung, șuntând-o pe Mihrab?

Sărind peste taică-său?...

Îl văzu ca prin ceață pe Oscar cum îi injecta în venă conținutul unei seringi, în timp ce Michael se chinuia să-i descleșteze dinții și să-l sprayeze cu Berotec. Ceilalți Richthofeni se chiorau la el, foindu-se prin încăpere.

„Iisuse, Cyrus! Am crezut că *dai* colțu’! Da”.

Abia respira. Avea ochii împăienjeniți, iar fața îi ardea de parcă cineva l-ar fi proptit cu capul în fața unei sobe încinse.

„Mai ține-l pe Sung...” gâlgâi el și-și trase un puff de Berotec în gură, „Mai ține-l un pic așa!” îi spuse lui Hugo.

Se aplecă buimac asupra maletei, o deschise și scoase dinăuntru un flacon cu Arduvan sodic.

„Trage-l în seringă și fă-i-l lui Sung!” murmură Cyrus abia respirând. Oscar se execută, iar vietnamezul plescăi

din buze. „Acum”, șopti Cyrus, „lasă-l să zacă! O să uite absolut tot!”

Hugo îi dădu drumul, iar Sung se prăvăli pe dușumea. Se uita printre picioarele mesei, ca un boxer numărat. Zâmbea prosteste.

„Uite!” scoase Oscar cartea de credit din buzunarul lui Sung.

„La 10.30 o s-o verific...” zise Fugger, gata-gata s-o scape din mână. O băgă în buzunar. „Ce e?” îl simți Cyrus pe Michael cum se holbează.

„N-nimic...” îngăimă matahala. „Doar că mi-am amintit de filmul ăla... Filmul lui Sebastián, Mein Gott\ Acolo e o fază exact ca acu'... De-aia nu-i ieșea Lothar din cuvânt lui Sebastián... știi, în film vine unul ca tine și...”

„Știu ce a făcut Alexander...” i-o reteză Cyrus și se ridică din scaun. Parcă îmbătrânise deodată. îl ardea umărul drept și simțea o înțepătură în gât. Se apropie de Sung și-i sfâșie cămașa, curios: cicatricea albicioasă, se afla *la* locul *ei*, *pe* umărul drept al vietnamezului. Abia atunci, arsura din umărul lui Fugger se șterse ușor, ca un puf luat de o adiere caldută.

Michael îl săltă pe Sung Ooh pe umăr și le făcu semn celorlalți să se uite pe culoar înainte să iasă. Afară nu era nimeni. Se auzeau doar chicotelile blondei dintr-un W.C.

„Ești sigur că știi chiar tot ce face Alexander?” întrebă Michael și ieși.

*

Cred că era cam cinci după-amiaza când mi-am dat seama că aveam nevoie de tine nu numai în computer, sub forma unor mesaje redactate pedant... Cyrus Fugger mi-a fost pacient, dar în același timp prieten, și, de ce să n-o recunosc, nu doar atât. Bineînțeles, nu era într-un totu la curent cu ce întreprindeam, la fel cum nici eu, până în acea zi, nu bănuisem adevărata întindere a scopurilor lui, însă ne pre făcusem atât de bine (vreme de zece ani!) că unul administrează terapia în timp ce celălalt o suportă, încât comunicarea noastră devenise perfectă.

Ne bazam unul pe celălalt în problemele cotidiene

(mai ales el!), ne pricepeam să discutăm în elipse, aveam metafore comune, neînțelese de ceilalți, dar nimic din toate astea nu a contat când întâmplările s-au aglomerat. Se face mult caz de *avantajul comunicării între indivizi*, ceea ce e o prostie, ți-o spun ca o hoască de psihanalistă ce sunt! Te ajută doar să depășești clipele de dezorientare și... marasmul. Numai că eu și Cyrus aveam atât de multe de făcut încât nu de marasm ne era teamă - de altfel, cum Dumnezeu să-l simți în agitația după-amiezii de 24 decembrie? - în schimb, dezorientarea ne putea fi fatală în orele care deja alergau nebunește.

Vreau să spun că între comunicare și acțiune există o asemenea fractură, încât, câteodată, comunicarea perfectă capătă aspectul unei mârлănii bine temperate. Așa ceva s-a întâmplat și de-asta am ajuns să mă rog ca măcar tu să nu fi fost *doar* în computer, Enpivi! Aveam nevoie de ajutorul tău în avalanșa de întâmplări care m-a luat în vârtoare cu ea.

Ce să-ți spun... Mă străduisem atâta amar de vreme să deslușesc ce rost are de fapt orașul, stabilisem legăturile afară, *cu* voi, totul ajunsese aproape de deznodământ, funcționalitatea intimă a Baabylonului era pe cale să se dezvăluie, bănuiam cine ne privea cu lupa și de ce o făcea, dar eram legată de mâini și de picioare, cu toate că mă aflasem în poziția cea mai privilegiată - cu ochii pe Cyrus, ținând în mâini sursa dezlegării misterului, înfășându-l în vinculus vinculorum după cum scria odată bietul Marsilio!

Unde să mă îndrept? Cyrus dispăruse și nu știu cum se face că tocmai atunci, nici *tu* nu-mi răspundeai. Trecuseră mai multe zile de când n-o mai făceai și, primul lucru pe care mi l-am propus după ce am vizionat filmul scris de Sebastián A. Corn a fost să fac tot posibilul să dau de tine în rețea, să ne sfătuim, pentru că în acel film e ascunsă o cheie subtilă. O oglindă care deformează discret. O replică a iluziei din jur.

Liniste absolută din partea ta, însă.

De obicei, sunt o femeie rațională, dar în clipele

acelea, rațiunea se evaporă în fața neputinței mele. Devenise obiect mort, cârpă uscată și putrezită, cană ciobită tocmai bună de azvârlit la gunoi. Ce era să fac, așadar? Tu ce-ai fi făcut în locul meu? În ce fel ai fi așteptat tu, dacă ai fi știut că evenimentele se scurg nebunește pe lângă tine, fără să poți să le atingi, să le observi, sau măcar să le bănuiești cursul?

Am procedat ca anumiți pacienți de-ai mei. Nu toți sunt nebuni cu adevărat – dar, pe de altă parte, cine mai e sănătos cu adevărat? Premisele demersului meu, deviate de la așa-zisa normalitate, existau deja – le clădisem cu alt scop, dar iată că deveniseră temelia micilor *vrăji*, ți-o jur, *vrăji* prin care speram să reintru în circuitul întâmplărilor.

Rațională, spuneam? Să fiu cinstită! Aveam chef să mă reconectez la acțiune, la realitate, la claritatea unor înlănțuiri explicite cauză-efect – dar ca să ajung acolo, îmi erau necesare *raccourci-ur*~~le~~^{le} străvechi, tenebroase, informe și ridicole pentru unii ca noi! Numai proștii cred că întâmplările au logică și că logica se bazează pe axiome! Îndărătul ei e doar haos, și totul e haos, organizat artificial, pe parcele reduse, acceptabile și democratizate mental, de niște șmecheri ca mine.

Și ca tine.

Așadar, mă angajasem pe calea pe care mi-ai sugerat-o de la primele noastre mesaje: semne, ritualuri, incantații personale... M-am străduit de nenumărate ori să-mi dau seama cum arată locul în care te afli. Dar rețeaua nu cuprindea informații despre muntele tău, cu excepția datelor meteo pe care tu însuți le emiți spre Weather Underground Report. Cu atât mai puțin, nu există în Internet fotografii ale muntelui pe care trăiești. Singura informație vizuală legată de tine a fost harta Carpaților – mi-au părut un contrafort avansat către stepele Asiei – și localizarea vagă a Bucegilor, pe care se afla un spot roșu; sub el scria: Omu Peak – 2505 **m**.

Cu toate astea, am reușit să obțin o fotografie a muntelui tău, ba chiar și a cabanei de care are grijă prietena ta... Martha mi-a făcut rost de o revistă de

călătorii în care am găsit imaginea cu pricina, cu firma cabanei inclusiv - ciudat e că pe firmă, altitudinea dată e de 2507 metri... De ce are altă valoare, m-am întrebat? Oare indică același loc ca cel figurat pe harta descoperită în rețea? De ce atâtea neclarități? De ce atâtea inadvertențe?

Cât de fiabilă mai e informația, din moment ce unui același loc i se atribuie două altitudini distincte? Altitudinile nu sunt decât măsurabile, nu și interpretabile, și atunci, în ce fel mai poate fi fiabilă și credibilă informația explicată?

Așa e și Baabylon, iar Baabylon e numai interpretare și explicație. Care e deriva lui de la mine la tine, de la mine la Cyrus, de la Cyrus la Patra, de la Eric la Joseph, de la Mihrab la Bani Sadr etc?

Prin urmare, fotografia pe care o vedeam, era ea o reproducere fidelă a realității? Era o invenție? Era o postprocesare a obiectelor surprinse în cadru?

Era un filtru, nu mă îndoiam, dar *ce anume filtrai* Un set de obiecte reale, sau erau și ele cumva inventate, fiind filtre prin însăși creația lor? Iar tu, Enpivi, erai tu real? Erai inventat? Dacă erai real, te filtra cineva, erai filtrat din propria-ți voință care-și urmărea **t** - Între timp, ca o dovadă a implicării celor de la cabană în toată povestea, rețeaua s-a umplut de articole despre Vârful Omu. În 6.02.2000, de pildă, se adunaseră 137 de intrări referitoare la acest loc.

scopurile personale, te filtrai doar ca să exersezi ipocrizia, sau te filtrai cu o simplă candoare, respectând o funcție inexplicabilă a speciei?

Fă odată ceva, Enpivi! Faptul că am găsit fotografia muntelui tău și a cabanei, nu mi se pare suficient ca să afirm, așa cum mi-ai spus odată, că ne aflăm în *același* loc, că împărțim o topografie, sau geografie, cum vrei să-i zici, comună... Nu e o dovadă că în afara legăturii electronice, între mine și tine mai există și altfel de legături, măsurabile prin metri și/sau secunde...

Niciodată nu mi-ai spus dacă ai primit scrisoarea

scrisă pe hârtie pe care ți-am trimis-o, ceea ce e semn că, într-adevăr, n-ai primit-o. Nu ți-am zis nimic despre ea până azi, am semnat-o cu un nume fals și am scris în ea despre lucruri ce n-au legătură cu ceea ce discutăm mereu, cu excepția unor întorsături verbale pe care n-aveai cum să nu le recunoști; am făcut asta de teama celor ce se află între noi, să nu-ți trimită cumva o *copie* a scrisorii, un artefact care să ne inducă pe amândoi în eroare...

Mă rog... Acum, în după-amiaza de 24 decembrie, am altă problemă: ce face Cyrus acum, când s-a îndepărtat - topografic - de mine pentru prima oară în zece ani? Pe lângă îngrijorarea pentru el (în ciuda ipocriziei de care dăduse dovadă) știam că se apropie de răspunsurile la întrebările mele, cele care afară, unde te afli și tu, au strâns atâta lume în jurul lor - o lume care trage cu ochiul în orașul meu, fără să fie în stare să-i găsească un loc, undeva...

N-a fost ușor să reconstitui întâmplările pe care le-a parcurs după ce ne-am despărțit până în momentul în care i-am luat iarăși urma, deși de atunci încolo n-aveam să mai fiu *lipită* de el, așa cum fusesem de obicei. Așadar, povestirea care urmează are neclarități, nu sunt sigură că evenimentele s-au petrecut în ordinea în care am să ți le enunț și, în general, nu pot să pun mâna în foc pentru tot ce am aflat; informațiile mi-au parvenit de la martori numeroși - oameni de condiție, de origine și de vârstă diferite, răspândiți aleator în oraș - oamenii cu care Cyrus a intrat în contact sau care l-au văzut doar în cele două ore cât mi-a scăpat de sub control. Dar, povestirea n-o știu *numai* de la oameni - ai să înțelegi asta după ce vei termina de citit.

Se pare că primul lucru pe care l-a făcut Cyrus după ce a plecat de la pizzeria lui Michael Richthofen, a fost să cumpere o mașină de la puștiul de pe El Pico. Pe puști îl cheamă Moffat și era deja atins de febră angiomatoasă când Cyrus a luat de la el un Hummer cu bani din cartelele lui Sung Ooh.

Ieșind cu mașina de la puști - bietul de el a murit între timp din cauza epidemiei - a luat-o către casă. Atunci a auzit în minte piesa de care scria Sebastián A. în scrisoare - ce de mai scrisori, zilele iixtca! - și a verificat-o, despăturind portativul din caseta lăsată de I othar. Piesa era *Where the streets have no name*, cu U₂, dar asta este una dintre informațiile pe care nu le pot certifica, ea fiind căpătată în modul acela ciudat de care ți-am amintit, și pe care îl voi expune ca atare când va veni vremea, pentru că aveam să iau parte la el... La respectiva colectă *de date, de fapt*, ca să spun lucrurilor pe nume.

După aceea, Cyrus s-a dus în Cardinals, a pândit un om pe o străduță lăaturalnică și l-a atacat, luându-i celularul. Întâmplarea este sigură, a fost văzută de niște cheflii beți, care povestesc că după ce s-a produs o busculadă pe carosabil, în fața Hummerului, mașina celui atacat a dispărut printre niște locuințe părăsite, Cyrus întorcându-se singur pe jos după cinci minute. Apoi a urcat la volanul Hummerului și a luat-o spre Hale. Tipul atacat a fost găsit în stare de inconștientă în propria-i mașină - un Daxos model 1997, de 1800 cm³ - pe scaunul de lângă șofer. Cheile mașinii și celularul¹⁰ dispăruseră, iar omul n-a fost în stare să spună cum arăta cel care îl atacase, se jura că nu are dușmani și că nici banii nu-i fuseseră furați. Când a apărut poliția, agresatul n-a fost în stare să-l recunoască pe Cyrus în fotografii. Zicea că omul care îl atacase avea părul mult mai scurt și buzele subțiri. Nu știu și n-am să știu niciodată dacă Cyrus se deghizase între timp pentru că nu l-am mai văzut niciodată *așa cum îl știam*.

Nu este clar în ce ordine s-au petrecut lucrurile de atunci încolo. Cert este că Cyrus a distrus localizerele unor telefoane publice: unul dintr-o parcare de lângă casă, unul de pe El Pico, pe faleză, și un altul în Westview, tot pe faleză, la vreo zece minute de mers pe jos de casa Welserilor. La un moment dat a racolat un cubanez sau

---

10 Acest celular a fost folosit, printre altele, la redirec(ionarea unui apel al Fatimei către toate telefoanele publice de pe faleza El Pico.

portorican - un puști de pe stradă - și după aceea a trecut pe la apartamentul *nostru*... Nu se știe ce a făcut puștiul preț de o jumătate de oră, timp în care Cyrus a intrat în apartamentul de dedesubt, apartament pe care îl închiriasse de ani de zile, fără să mi-o spună. Numele sub care a închiriat apartamentul este Filip Canta, iar tipul cu pricina - bineînțeles că nu există, l-am căutat în registrele din Baabylon - are ocupația prezumtivă de antropolog, ceea ce-i permite să nu aibă motiv să dea pe acasă, fiind mai tot timpul plecat să studieze tot soiul de oameni primitivi.

De ce a venit Cyrus în apartamentul de dedesubt? Să nu râzi! Avea ascunsă acolo o tijă telescopică cu care a ridicat până la gura de aerisire de la baia *noastră* un flacon de la Okazaki. A spart flaconul, l-a lăsat să se scurgă în cadă și apoi mi-a lăsat pe aceeași cale un bilet pe care scrisese numărul de telefon al cabinei de pe El Pico, cea căreia îi spărsese localizerul. Tija, am aflat, i-o fabricase puștiul cu atelierul de mașini, șijmteai să atășezi la ea două oglinzi care făceau oficiul de periscop. Îmi amintesc că la un moment dat, în cursul serii, când m-am dus în baie și m-am spălat pe dinți, am simțit un miros ciudat, de flori de tei putrezite. După ce am recuperat fiolele de la Okazaki, am realizat că substanțele preparate de el miroseau la fel.

Eh, în acest fel am ajuns să aflu parte din cele ce ți le scriu acum... Practic, Cyrus m-a infestat cu... informații... Printre acele informații ce aveau să mă conducă acolo unde dorea Cyrus, se aflau și resturi - n-*aș ști* să le spun altfel - ale unora dintre lucrurile care i se întâmplaseră. M-am întrebat cum de am fost contaminată cu informații atât de recente, cu lucruri petrecute când flaconul pe care scria Axelrod era *gata* preparat.

Răspunsul este unul singur: flaconul *Axelrod* era contaminat dinainte, cu informații ce priveau *întreaga* traversadă, cu întâmplările la care avea să fie supus Cyrus, inclusiv! Pe de altă parte, cred că am fost parțial încărcată cu aceste informații din clipa în care Cyrus a deschis cutia

lui Lothar – atunci, el a strănutat, iritat de o pulbere care nu putea fi decât o amorsă informațională.

Dar, ce-a mai făcut Cyrus? A plecat cu cubanezul sau portoricarul acela către Westview, spre casa lui Eric și a Patrei. Pe puști l-a lăsat pe faleză, într-o cabina telefonică căreia îi spărsese localizerul, lângă casa Welserilor și i-a dat celularul pe care i-l furase tipului agresat în Cardinals. L-a pus pe puști să sune la Patra, după ce îl va fi sunat el, astfel încât Cyrus să vorbească cu ea de la telefonul public fără localizer, puștiul trebuind să lipească celularul de receptorul telefonului public. Sinceră să fiu, mi-e greu să-mi dau seama cum de a scăpat în acele momente, pentru că de la șapte seara, tot orașul intrase în alertă, iar poliția și serviciile de siguranță ale Welserilor, începuseră să-l caute cu limba scoasă, populația însăși fiind furioasă și panicată din cauza epidemiei.

Cum-necum, Cyrus a plecat spre casa Welserilor, nu înainte să-i spună puștiului – îl cheamă Ernesto Díaz – că va veni să-l ia de acolo un bărbat care o să-i spună că „Cyrus Fugger a murit”. A intrat în curtea Welserilor printr-un canal și s-a strecurat până lângă casă – curtea e plină de jnepeni înalți în care poți să te ascunzi – s-a apropiat de ferestre și a tras cu ochiul înăuntru. A pândit momentul în care Patra a rămas singură în bucătăria de la parter și a spart un flacon de la Okazaki în instalația de climatizare. Apoi, a făcut același lucru și *în ce îl privește* pe Eric, pe care l-a surprins stând singur în birou – Eric studiind, mirat, întâmplările din *Cyber Loveswept*, cele modificate de Cyrus în cafeneaua cu terminale din Shimonoseki. Și-a încasat flaconul tot prin instalația de climatizare și tot cu tija pe care o fabricase puștiul din El Pico...

După o oră, Cyrus a sunat la Ernesto și l-a pus să *lipească* receptoarele telefoanelor, astfel încât să vorbească cu Patra având-o tot timpul sub ochi – el aflându-se în curtea Welserilor, de unde o privea pe geam.

Nu este clar ce au vorbit. Nu știu dacă a reușit s-o atragă pe Patra de partea lui, după cum intenționa. Nu știu

dacă a vorbit și cu Eric, deși sunt semne că ar fi făcut-o. Cert este că Cyrus a ajuns până la urmă să intre în casa lor, unde a fost împușcat mortal de Eric. După ce l-a împușcat, Eric i-a luat maleta de la Okazaki, caseta de la Lothar și armele de la Wou.

N-aveam să aflu de uciderea lui Cyrus decât peste trei ore. Nu m-a mirat. Nu m-a înspăimântat. Nici rău, în adevăratul sens al cuvântului, nu mi-a părut... Doar o milă imensă-și mila, o știi bine, e reprobabilă pentru cel căruia îi este adresată - doar mila m-a cuprins, gândindu-mă la Cyrus - gândindu-mă la acel Cyrus pe care îl cunoscusem eu.

Mila și ciuda.

Oricum, reușisem iar să-i iau urma.

Cât despre Patra, ea și-a asumat rolul la care reflectase în ultima vreme. O văzusem de dimineață în birou și îmi dădusem seama că era o femeie hăituită. Avea mina unei femei care simte că i se ascund lucruri cu mult mai grave decât un dezastru conjugal. În plus, era gravidă. Știi că o gravidă devine extrem de agresivă când se simte amenințată?

Cei ce-i ascundeau planurile lor, care planuri o aveau nemijlocit în vedere, erau Eric și Joseph Welser, fiecare pe partea lui. Ceea ce înseamnă că Patra era dispusă să joace de partea lui Cyrus... Pare absurd ca cineva să ia partea unui mort, dar într-o traversadă, nimic nu seamănă cu cele ce se petrec în viața de zi cu zi. Ai să înțelegi mai mult după ce vei citi mesajele ce urmează.

Oricum, bine că m-ai ascultat când ai schimbat operatorul, Enpivi! Am recunoscut în anumite modificări discrete care au survenit pe stradă și în lexic, ingredientele pe care ți le-am recomandat pentru perfuzie! Pe de altă parte, mare noroc că operatorul arată așa cum am plănuțit împreună... Câteodată mă întreb cum de reușești să potrivești lucrurile atât de bine...

Câteodată mă întreb dacă nu de tine trebuie să-mi fie frică cel mai mult...

Patra îl urmă, buimacă, pe Eric. Zăpada se făcuse de

două degete, iar vântul care bătea dinspre ocean răsucea fulgii în tuibioane cenușii. Găsiră mașina lui Cyrus lângă o gură deschisă de canal și urcară. Patra se scutură, ca parcursă de un frison.

„Ți-e frică?” o întrebă Eric.

Iar Patra: „De unde știai că a lăsat mașina aici?”

„Ai noștri l-au avut tot timpul sub ochi!”

„Tund, de ce l-au lăsat să intre în casă?”

„Așa au avut consemn”.

„Ca să-l omori tu?”

„Exact. Trebuia să-l omor eu”.

Iar Patra: „Tu și Cyrus... Vă pândeai de mult! Iar tu așteptai epidemia, Eric! De ce Dumnezeu ți-ai făcut injecțiile alea din geanta lui?”

„Scenaristul ăla... Nu te-a învățat ce e cu injecțiile?”

„Ba da! Numai că din ce mi-a zis el, nimeni nu trebuia să fie ucis...”

Nimeni nu trebuia să fie ucis și trebuiau să fie pronunțate alte fraze, semn că operatorul de care o avertizase Sebastián fusese, totuși, schimbat. Patra rămase cu ochii ținți pe parbriz. Cyrus apucase să declanșeze traversada, asta era clar, dar aveau lucrurile să ajungă unde-și propusese el? Patra nu vedea gesturile de care îi scrisese Sebastián și nu auzea niciuna dintre replicile de care o avertizase... Of, singurul lucru de care putea să fie sigură acum era pumnul de celule care se multiplica continuu undeva în ea. Motivul pentru care aveau să-o protejeze cu toții, indiferent ce se întâmpla.

Copilul ei... Copilul ei care trebuia să se nască cumva.

Se uită la Eric. Ținea mâinile pe volan ca de obicei. Își tot dregea vocea fără motiv – așa făcea de când îl cunoscuse – și nu pronunța cuvintele așteptate, dar poate că operatorul umpluse șirul evenimentelor de artefacte.

Copilul e singurul lucru care contează dacă traversada se parazitează... Gândește-te numai cum să-ți protejezi copilul! Își spuse ea, după cum o învățase Sebastián.

Eric ieși în bulevard și, după un minut, opri lângă Ernesto care dădăia în cabina telefonică. Cobori geamul:

„Cyrus Fugger e mort!” îi zise. Puștiul se repezi în mașină, de parcă atâta aștepta.

„Măiculiță, ce-ai mai întârziat! Am crezut că o să mor și eu, nu numai Cyrus!” se hlizi el.

Eric rulă o vreme spre El Pico, după care intră pe străduțele ce duceau în Hale. Opri în fața unei cabine telefonice, coborî și-i făcu semn lui Ernesto să vină lângă el. Îi dădu un bilețel:

„Citești doar ce scrie aici, da? Nu pui de la tine nicio vorbă în plus!”

„În regulă. Unde sun acu’?”

Eric avu grijă să formeze chiar el numărul Fatimei, iar puștiul îi făcu cu ochiul și puse receptorul la ureche. Declic.

„Fii atentă!” îi spuse Ernesto, silabisind nesigur de pe bilețel. „Vei găsi la baie, în cadă, un număr de telefon. Sună acolo peste exact cinci minute!”

„Bravo!” făcu Eric în timp ce închidea telefonul, după care îi dădu lui Ernesto un alt bilețel. Puștiul pufni în râs:

„Frate, da’ nu m-am mai jucat în viața mea așa! La fel sunteți toți?”

„Mesajul ăsta...” i-o reteză Eric, „îl transmiți unei tipe pe care o cheamă Mihrab Kader. O suni de la celular, de la etajul trei, de pe scara care ți-a fost arătată. După aia, dispari! Nu uita! Nu suflă nimănui nimic până dimineată”.

„Ascultă!” îl luă puștiul tare, citind bilețelul. „Am auzit că dacă Cyrus o dă în bară, o să uităm dracului tot sau, cine știe cum, o să ne amintim altceva... Așa e?” – Se uita la Patra când spunea toate astea, de parcă o lua mărtoară.

„Prostii!” se strâmbă Eric. „Du-te, fă ce ți-am spus, și după aia aruncă naibii celularul într-un canal!”

„Fii sigur că-l dau de-a azvârlita!” spuse puștiul și intră în blocul lui Cyrus. Eric urcă în Hummer. Iar Patra:

„Scenaristul... mi-a scris de acum un an ce ți-a spus

puștiul ăsta acum”.

„Și tu ai mai multă încredere în el decât în mine?”

Nici asta nu era întrebarea așteptată. În plus, Eric își încleștase dinții – ceea ce nu făcea parte din gesturile de recunoaștere preconizate de Sebastián. Patra își aminti însă de o cheie pe care trebuia s-o folosească în caz de dubiu – Sebastián îi explicase că dacă lucrurile evoluau neprogramat, se putea folosi de anumite afirmații ca să afle cum stă.

tiu ce fac vaccinurile pe care le producem, Eric! Știu și despre germenii de care scria Cyrus...”

„Știi multe, dar nu știi chiar tot!”

Dumnezeule! Eric ar fi trebuit să spună: *Oh, dacă ai fi știut chiar tot...*

Totuși, replica se asemena întrucâtva cu cea așteptată, iar Eric vorbise posomorât – conform scenariului – așa că Patra duse mai departe conversația, pe linia învățată de la Sebastián A.

„Știu și ce rol are copilul meu...”

„Și ți se pare că Cyrus trebuie să beneficieze de el?”

De data asta, Eric se îndepărtase de tot de replică! *Ești absolut convinsă?* – trebuia el să întrebe. Oh, ceva nu mergea, ceva nu mergea deloc, iar Patra se lăsă să cadă în spătar, epuizată. Semnele lui Sebastián nu se manifestau. Încă din momentul în care Eric îl ucisese pe Cyrus, Patra simțise că evenimentele alunecă într-o zonă neclară din care îi lipseau aliații.

Rămăsese singură, în mâinile unui operator imprevizibil ce slujea, aparent, interesele lui Eric. Era singură cu embrionul ei, iar epidemia lui Cyrus părea să nu aibă vlagă.

Iar Erie: „Ziceai că știi ce rol are copilul. Ai de gând să-l oferi lui Cyrus?”

„Am de gând să mi-l ofer mie! Nu ție, nu lui Joseph, nu lui Cyrus! *Mie!*”

„Patra... de ce nu ai încredere în mine? în orele care urmează... putem să pierdem sau să câștigăm tot. Absolut tot. Numai o zi ne desparte de... cea mai mare moștenire

pe care o poate primi cineva!"

De data asta, Patra încremeni. Cuvintele erau exact cele transmise de Sebastián cu o lună în urmă. Cuvintele și tonul rugător al lui Eric. Plus pleoapele lui încruntate discret. Iar ea, respectând tiparul lui Sebastián:

„Nu știu ce trebuie să moștenim. Habar n-am ce trebuie să câștigăm! Nu mi-ai spus niciodată”.

„Ai să afli singură! Trebuie să vezi cu ochii tăi!” îi șopti Erie, *scoțând din buzunar o țigară pe care o rupse de la jumătate*, reproducând întocmai predicțiile scenaristului. Aprinse chiștocul și scoase mașina din parcare. Apoi viră pe El Pico și se apucă să fredoneze o piesă de U₂, respectând succesiunea evenimentelor, după cum fuseseră descrise de Sebastián.

Patra strănută, iar Eric se uită la ceas. Abia atunci îl auzi pe *celălalt* cum îi strecura, liniștit: încă n-a trecut ora de care ți-a spus Okazaki!

Auzindu-/, Eric răsuflă ușurat. Zări cabinele telefonice de pe faleza înghețată și se liniști de tot, *recunoscându-le*. Doar că le vedea ceva mai încețoșat decât acum două ore – Welserii având, din familie, un defect de vedere.

Opri în dreptul cabinelor și cobori geamul. Chiar atunci, telefoanele începură să sune. Erie cobori și ridică receptorul unui aparat cu localizerul spart. Fatima vorbea neașteptat de calm, dar până și asta era conform planului. Întrebă:

„Cyrus?”

„Nu... Dar vorbesc pentru el... Vino la ora 12.00 la restaurantul Adrar”.

„Adrar?”

„E un restaurant tunisian în Ostmark... Se mănâncă foarte bine. Nu lipsi!”

„Cyrus o să fie și el acolo?”

„Într-un fel sau altul. N-are *cum* să lipsească!”

„Ah... Vocea ta... pare cunoscută, dar nu sunt sigură... Cu cine vorbesc?”

„Dacă îți spun că mă cheamă Eric Welser, ai să mă

crezi?"

Liniște. Apoi: „Tu?! Tu vorbești în contul lui Cyrus?"

„Chiar eu! Te îmbraci... și vii la Adrar] *Ia spune: ai văzut filmul, așa cum te-am rugat?"*

Iar Fatima: „Aha!..." Vocea i se îndulci. „Bineînțeles că l-am văzut! în afară de numărul de telefon, ai lăsat și altceva în baie?"

„Nimic!" minți Eric, trăgând cu ochiul la Patra. „Te așteptăm la *Adrar*, la miezul nopții".

„Și asta e ca în film..." comentă Fatima. „Mai ales dacă Patra e lângă tine..."

Eric închise. Patra îl privi nesigură, dar așa era scris. Urcară în Hummer și porniră spre Segundo Boulevard. La intersecție, Eric viră și trase pe banda de la trotuar, lăsând să treacă un convoi vuitor de ambulanțe - apoi ajunse în fața clădirii Umma Nord.

Patra se liniști. Lucrurile se angajaseră în succesiunea scrisă de Sebastián A. în sutele de e-mailuri trimise de câțiva ani încoace. Operatorul își făcea simțită prezența - orașul era mult prea agitat pentru acea oră - dar, Sebastián îi explicase că ea putea controla evenimentele, dacă deriva de la programare nu era majoră.

Eric opri în parcare subterană de sub clădirea postului de radio și făcu semn Pătrei să coboare. Bodyguardii din clădire îi așteptau, îi conduseră și niciunul nu comentă când Eric scoase cheile, deschizând biroul lui Cyrus.

„Mihrab?" întrebă Eric pășind în beznă.

„N-ai spus *tu* să vin? Numai nu aprinde lumina!" Mihrab stătea chiar în fotoliul lui Cyrus. „Ia zi, *Eric*! De ce m-ai chemat tocmai *aici*?"

Silueta Pătrei se clatină. Se uită după un fotoliu și se așeză. De când intrase în clădirea Umma Nord, se amplificaseră oscilațiile dintre ce scrisese Sebastián și artefactele pe care le parcurgea. Replicile erau în continuare apropiate de ce știa Patra, dar operatorul contamina tot mai multe amănunte: vântul vuia pe

Segundo Boulevard de parcă ar fi fost o vijelie pe vârf de munte, iar ninsoarea se îndesise în asemenea măsură încât abia se mai vedeau felinarele de vizavi.

„Voiam să vorbim fără să ne asculte nimeni...” zise Eric.

„Ah... și biroul lui Cyrus ți s-a părut locul cel mai sigur?”

„E plin doar cu microfoanele tale. În afară de tine, cine poate să mai tragă cu urechea aici?”

„Aha...” Mihrab scoase bricheta. Aprinse țigara și o întinse către maleta metalică. „Oamenii mei au văzut o maletă ca asta la Okazaki, când i-au percheziționat farmacia. Tu de unde o ai?”

„De la Cyrus. Cadavrul lui e în sufrageria mea. L-am ucis...”

„O să trimit să-l ridice... De-asta m-ai chemat?”

Eric se apropie de birou, deschise maleta și scoase cele trei flacoane pe care scria *Mihrab*. Tuarega rămase neclintită:

„Crezi că au vreun efect?”

Poc. Poc. Poc. Flacoanele sunară greoi când Eric le așează pe birou.

„Nu ți-e teamă?” o întrebă.

„Am citit scenariul filmului. Știu de ce trebuie să mă feresc”.

Patra se încordă ca un arc. Evenimentele se îndepărtau iarăși de cele pe care le știa ea. Intui că până una-alta, trebuia să-l sprijine pe *Eric*.

„Mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă Cyrus ar fi reușit să te... să te contamineze cu flacoanele astea...” o îmboldi Eric pe Mihrab.

Tuarega râse în felul ei ciudat, de parcă ar fi furnăit.

„Dacă le beau, ești mulțumit?” Se întinse peste birou într-un foșnet fluid de văluri, luă flacoanele, le desfăcu și le dădu peste cap, unul după altul. Mormăi ceva, iar mâinile ei descrieră un dans bizar în întuneric. *Inch Allah!* Sunt amare”. remarcă. Apoi: „Acum mai am de ce să-ți fiu recunoscătoare?”

„De recunoștința ta nu profită decât Ziwad Bani Sadr... Baniilor Corporației sunt fleac pe lângă ce-ți oferă el... De ce nu mai stă la Tombuctu?”

„Cei de pe munte au aflat de ce e așa greu de găsit Bani Sadr. Ai luat legătura cu ei?”

„Nu știu cine simt cei de pe munte”. făcu Eric.

„De operatori n-ai auzit?”

Bulevardul se umplu de vaierul sirenelor. O portavoce striga să se facă loc. Eric se duse la fereastră, puse binoclul la ochi și privi în biroul de vizavi. Era o grămadă de lume acolo. Se răsuca spre Mihrab:

„Te-am chemat aici pentru că am nevoie de ajutorul tău. *Eu*, nu altcineva”.

Tuarega oftă, ridicând flacoanele de pe birou.

„Lucrurile sunt tare încurcate! În cel mai fericit caz, te-a contaminat *cel puțin* o epidemie și un operator! Spune-mi ce vrei ca să-mi dau seama cât de mult mai ești Eric!”

„Invită-i pe toți cei din birou, pe tata inclusiv, la restaurantul *Adrar*. La miezul nopții. Numai s-o faci prin viu grai, te rog... În plus, am nevoie de trei derbedei înfometați pe care să-i cazezi la Hotel Laprade”.

„La *Laprade*?! *Inch'Allah*! Bani Sadr mi-a zis că apele o să se încurce, dar nici chiar așa... Dacă vorbești despre trei oameni, ești Eric! Dar niciodată nu a fost vorba de hotelul Laprade\ Ești sigur că îi vrei acolo?”

Absolut! îi vreau în Suita Imperială de la *Laprade*...”

Mihrab strivi țigara în scrumieră. Se mișca de parcă ar fi fost bătută.

„Foarte bine”. zise într-un târziu. „Pe ce nume rețin Suita?”

„Folosește numele Marlon Brandeau, scris franțuzește... Ne vedem la Adrar, *cu* toții!” încheie Eric. Mihrab se strecură pe lângă el și ieși fără o vorbă, ușor, de parcă ar fi plutit pe falduri.

Eric așteaptă câteva clipe după care o apucă pe Patra de braț. „Și acum, du-mă la bârlogul scenaristului. Sebastián A. i-a lăsat lui Cyrus un document scris de mână,

iar tu *știi* să dai de ascunzișul lui...”

Evenimentele deviau iarăși. Din nou, întâmplările nu mai aveau legătură cu ce descrisese Sebastian... Patra nu ar fi trebuit să ajungă în casa lui.

Privi afară. Cel mai bine i-ar fi fost acum să dispară de aici, să se ducă acasă, la *adevărata* ei casă și să stea de vorbă cu tatăl ei despre orice altceva – despre vânătorile la care fusese cu prietenii, sau despre ce soi de roșii avea de gând să pună în seră la anul... Să-i asculte poveștile în așteptarea nașterii...

Numai că deja era prea târziu. Patra căzuse și ea în plasa lui Fugger.

*

Blestemată fie clipa în care te-am văzut, Cyrus Fugger! Dacă stau să mă gândesc bine, cred că tu ne-ai manipulat, pe Christian Goldberg și pe mine astfel încât n-am avut de ales și ne-am despărțit.

Am aflat abia acum o lună cum ai procedat. Știi bine că nimeni nu m-ar crede dacă aș îndrăzni să spun de ce mijloace te-ai folosit...

Germeni, Cyrus! Germeni! Procesati de Okazaki, folosind know-how BBB, totul amorsat de imoralitatea Fugger!

Îți amintești cu ce mă ocupam pe vremea când ne-am cunoscut? Promisem de la Goldberg una dintre temele care au transformat Massonic Youth din grafitti-uri în cea mai puternică grupare underground din oraș, eram cufundat în documentarea referitoare la... nemurirea informațională. Aceasta era tema primită de la Goldberg. Firesc a fost ca o asemenea cercetare să mă conducă teribil de mult în trecut, în vremurile în care a fost gândit acest concept.

A început precum o ciumă a ideilor, cuprinzând un areal uriaș în decurs de numai două – trei decenii, acum mai bine de 2500 de ani.

Pe vremea aceea, oamenii erau realiști și puține erau religiile care să propovăduiască viața după moarte. Grecii își expediau sufletele morților într-un teritoriu în care erau lipsite de consistență (adică în Hades), evreii le trimiteau

in sheol, care tot o patrie a umbrelor era, egiptenii erau convinși că morții erau dependenți de actele rituale ale celor vii, rămași aici pe pământ, care acte rituale mișcau defuncții de colo-colo, mimându-le viața, și tot așa... În perioada de care îți vorbesc însă, din India până în arcu carpat, anumite persoane au început să propovăduiască viața după moarte, iar preoții diferitelor culte au introdus un întreg arsenal ritual care să convingă credincioșii de ceea ce, împreună cu Goldberg, denumisem „nemurire informațională”.

Există un popor antic de care nu prea s-a auzit, mă refer la daci, care au îmbrățișat extrem de ușor conceptul. Erau cei mai cruzi în credința lor, în sensul că, o dată la trei ani îl selectau pe cel mai vrednic dintre ei și îl ucideau, azvârlindu-l în trei sulite ținute vertical, pentru a-l trimite în solie la zeul lor, Zamolxis. Ritualul era urmat de o mare petrecere. De altfel, bucuria îi anima de fiecare dată când unul dintre ei murea, încrezători cum erau în viața după moarte.

Nu cunoșteau scrierea - motiv pentru care cei mai mulți i-au catalogat drept sălbatici. Ceea ce prea puțini știu însă este că scrierea le-a fost interzisă deliberat de preoții lor care considerau agrația drept o piedică împotriva uitării... Scrierea, se afirmă și în niște papirusuri egiptene descoperite la Saqqarah, este nevolnică pentru că dezvăluie oricui ceea ce e rezervat numai aleșilor. Cunoașterea e bună doar pentru cei înzestrați cu discernământ și respect - altminteri, nu face decât să dezagrege lumea, sporindu-i dezordinea.

Pe vremea când studiam aceste documente, am început să primesc mesaje pe e-mail de la un individ care semna SEBASTIÁN a. CORN - cu alte cuvinte, îmi scria numele pe dos. Insul se arăta extrem de amabil, folosea o engleză mult prea livrescă, dar elegantă, și îmi cerea să corespundez cu el pe teme de virtualitate istorică. Publicasem niște studii pe care le autoetichetasem ca fiind ale unui diletant, deși nu credeam asta - o făceam doar pentru că ideile vehiculate erau cu adevărat mult prea

șocante pentru a fi luate în considerație de ceea ce se cheamă oamenii de bun simț. Însă, am lucrat multă vreme alături de Christian Goldberg în imagine publică și știu foarte bine cum trebuie picurate ideile în capetele celor de pe stradă, fie ei și de bun simț: e nevoie doar de răbdare și de stil, pentru că timpul lucrează în favoarea ta, cu condiția să te prefaci convins de ideea pe care o vehiculezi.

Eu știam însă că ideile mele sunt cu *adevărat* reale, din moment ce sunt demonstrabile matematic, ținând cont de considerentele geografice, demografice, sociale și economice de la un moment dat. Dar am să revin asupra acestui subiect.

Cum ți-am spus, eram contactat de acest ciudat SEBASTIÁN a. CORN, care îmi propunea un schimb de informații referitoare la statusul meteorologic din Grecia, în perioada 340 - 315 î.Hr. Făcea afirmația mai mult decât exagerată cum că, pe lângă argumentele pe care eu le aduceam împotriva existenței reale a lui Alexandru Macedon, el era în stare să aducă și argumente de ordin meteorologic (!) care să-mi susțină ideea. Mi-am dat seama că eram ținta unei capcane grosolane și am declinat oferta, dar SEBASTIÁN a. CORN nu s-a lăsat. „Nu ești singur!” păreau să-mi spună mesajele lui pe e-mail, numai că-mi spuneau asta cu prea multă insistență și, ceea ce era îngrijorător, cu și mai multă insistență îmi propunea un schimb de informații: banca lui de date contra băncii mele de date, parțial bineînțeles, conform unui soi de contract în care unitatea de măsură să fie biții, iar...

M-am prefăcut atras în joc - provocările trebuie acceptate oricând - și l-am întrebat în ce fel puteam să verificăm veridicitatea biților cuprinși în contract, pentru că minciunile sunt și ele transformabile în biți. Și cum o să evaluăm *valoarea* biților? Până și imbecilii care se ocupă de politică au ca suport pentru gângăveala lor defecantă, tot biții.

Aluziile mele nu l-au șifonat, dar a întrerupt legătura, promițând că va reveni cu altă ocazie. Întreruperea era tardivă pentru mine, însă n-aveam să-mi dau seama de asta

decât peste vreo săptămână. Pe moment, mă preocupa problema dacilor celor prea îndrăgostiți de moarte.

Aveau o particularitate distinctă față de orice alt popor antic sedentar: au lăsat urme într-atât de puține încât îmi venea să cred că și ei, alături de Alexandru Macedon, nu reprezintă altceva decât un artefact. Din niște site-uri de la București în care m-au dus căutările, am aflat că din lexicul dacilor n-au rămas decât vreo două sute de cuvinte, neuzuale, în româna contemporană; cetăți au avut foarte puține și ceea ce putem vedea acum prin fotografii și documente e mai mult rezultatul unor reconstituiri; de scris n-au scris decât două propoziții și nicăieri n-au rămas „buzunare” izolate de populație care să-și reamintească trecutul prin tradiții transmise oral.

În schimb, alții au scris foarte mult despre ei, și din cauza asta am crezut, inițial, că am de-a face cu un artefact „pozitiv”, după cum l-am încadrat și pe Macedon, însă un studiu mai atent m-a făcut să-i consider pe daci un artefact „negativ”; cu alte cuvinte, ei au existat bine mersi, dar au fost „retrași” din circuitul istoric din rațiuni pe care, pe atunci, nu le puteam explica. Realitatea este că sunt menționați mult prea meticulos, în documente extrem de variate, în special în cele pe care eu le consider „neparazitate” de interesele celor ca tine, Fugger!...

Dacii m-au atras din ce în ce mai mult și, descoperind un site despre ei, am intrat în legătură cu webmasterul, în chatroom. Acesta era un tip extrem de laconic, care spunea că nu-mi poate da alt ajutor pentru investigații decât o bibliografie serioasă pe care n-aveam cum s-o găsesc în rețea.

Orice încercare de-a mea de a-l scoate din atitudinea profesoral-reținută s-a izbit de un zid, de parcă omul s-ar fi ferit să facă speculații în public. Singurul lucru asupra căruia insista, era să fac un drum până la el, la Universitate, dacă doream să studiez documentele care mă interesau.

Nu mică mi-a fost mirarea când în discuția noastră s-a băgat și SEBASTIÁN a. CORN. El pretindea că citise

lucrările de specialitate ale webmasterului cu pricina. După aceea, bineînțeles că replica mea în oglindă s-a angajat într-o discuție politicoasă cu mine. Mă pregăteam să găsesc o scuză ca să părăsesc site-ul în mod civilizat când, negativul meu tastă o frază care mă puse pe gânduri: „Probabil că nu sunt studiați pentru că establishments universitar dorește să-i transforme într-un artefact negativ...”

Erau exact cuvintele pe care le folosisem într-un raport adresat lui Goldberg. Era un raport scris cu stiloul, pentru că eu păstrez credința că hârtia și scrisul de mână sunt discrete și vor ajunge să ne salveze odată. Cu toate acestea, negativul meu îl cunoștea. Cum? Cum Dumnezeu?

Mi-am resetat computerul. Apoi, l-am mai resetat o dată, după care l-am închis... SEBASTIÁN a. CORN se ținuse după mine prin rețea, săptămâni în șir... Cât de mult știa despre căutările mele? Ca întreruperea să pară cât mai veridică, am dat telefon la netorovider și l-am anunțat că survenise o defecțiune în funcționarea computerului de acasă, deși știam că SEBASTIÁN a. CORN n-o să înghită o minciună atât de gogonată - dar aveam nevoie de un pretext formal ca să-mi pot cerc scuze când aveam să-l întâlnesc iarăși în rețea.

Apoi am ieșit pe stradă și am sunat de la un telefon public la Christian Goldberg ca să-i povestesc trășenia cu negativul meu. El n-a făcut decât să mormăie ceva în receptor și mi-a spus să fac bine să mă duc acasă, că era târziu și să stau liniștit pentru că o să aibă el grijă de toate a doua zi.

Mă durea capul și eram teribil de obosit: alunecarea prin rețea pare o joacă, însă căutarea unui anume subiect te face țândări, de-mi vine să cred că mințile noastre au fost croite pentru un anumit ritm de accesare a informației și că excesul, în acest caz, rețeaua, ne deversează în creiere mai mult decât suntem programați să integrăm și că, în orice caz, ne lasă prea puțin timp să *reflectăm* la informație, ca să nu mai vorbesc că o contemplare estetică, fără scop, a informației, e considerată semn sigur

că *omul* cu pricina e virusat - așa l-ar categorisi orice surfer cu scaun la cap... Ceea ce mă face să cred că n-o să mai treacă mult și o să înnebunim cu toții dacă cineva nu ne scoate dracului odată computerele din priză!

Iar dacă n-o să înnebunim, o să devenim noi computere. Și dacă n-o să devenim nici computere și nici n-o să înnebunim, o să ne transformăm în inși care butonează computere, deși ele n-au nevoie de asta.

Mă rog. M-am dus să beau o bere la barul alăturat, dar n-am apucat să-i sorb decât spuma când, Christian a intrat în local, privind îngrijorat peste capetele clienților. Mă văzu și răsuflă ușurat.

„De ce naiba nu mi-ai spus până acum de negativul ăsta al tău?”

„Am crezut că e doar un hacker nenorocit”.

„Dacă ai impresia că *totul* e doar un joc, treaba ta! Joacă-te mai departe! Alți oameni sunt serioși însă. Vreau să spun că până și glumele trebuie luate în serios...”

„Ce dracu’ poate să facă cineva cu informațiile mele?”

„În primul rând că nu sunt informațiile *tale*. Sunt ale *noastre*. În al doilea rând, știi bine că pe baza acestui tip de informații am ajuns să facem tot ceea ce facem. Pe asemenea informații s-a clădit Massonic Youth...”

„Hai acasă!” îmi zise. „Am venit cu cineva să-ți vadă computerul...”

Să-i ia pulsul, tensiunea, să-l ciocănească și să-l pună să zică 33. Mda. Asta i-a făcut.

Era în pioneze. Era mâncat de virusuri. Era o alarmă amorsată în permanență: era suficient să-l pornesc ca să anclanșez rutinele ce anunțau că Sebastián A. Corn lucrează, caută în rețea, stochează date, sau lasă semne prin site-urile altora.

„De câtă vreme te calcă negativul ăsta?”

De când începusem să mă documentez despre elixirul nemuririi. Dar probabil că mă mai accesase el, de vreme ce îmi cunoștea teoriile de diletant în ale istoriei.

„Eh”, făcu Christian, „uite că el nu te crede diletant”.

Între timp, amicul lui Goldberg stabilise diagnosticul de finețe al situației.

Negativul meu nu mai trebuia să lucreze. În felul lui, era om cinstit, dacă umbla prin net cu numele meu scris pe invers - din ce ne-a spus hackerul adus de Christian, displayul lui SEBASTIÁN a. CORN se aprindea automat când începeam să lunec prin rețea și tipul nu mai trebuia decât să-și ia covrigi, țigări, cafea, două-trei beri Corona, și să se așeze în fotoliu, la un show ciudat, complet aleator: Sebastián cel adevărat scotocind febril prin site-uri după informații despre daci, mistere religioase și nemurire informațională.

Prin urmare, ca să ne pierdem urma, am luat alt computer și ne-am cuplat la alt server numai că n-am mai fost eu cel care intra nemijlocit în rețea, iar Christian mi l-a dat pe hacker ca să surfăm de colo-colo după informații.

Am spus că dacii nu scriau. Contactul de două secole pe care l-au avut cu celții, așadar, nu le-a folosit cine știe ce, pentru că nici celții nu scriau. În schimb, celții beau cidru până înnebuneau și țineau minte tot, pe dinafară, din cauza druizilor. Și, aidoma dacilor, credeau într-o viață concretă postmortem, astfel încât un celt nu avea apăsări când contracta datorii scadente după moarte (ceea ce îi permitea să bea pe datorie până cădea lat): erau cât se poate de siguri cu toții, creditori și debitori, că se vor întâlni pe lumea cealaltă și că împrumutul se va achita fără probleme.

Dacii fuseseră instruiți în această credință nestrămutată de Zamolxis. (Vorbesc despre nemurire, nu despre împrumuturi sau beție, cea din urmă fiind, ca și la celți, înscrisă în codul genetic al dacilor.) Se spune că acest Zamolxis fusese simplu sclav în Samos sau în Metapont - sursele nu erau foarte precise - și că îl slujise pe Pythagora, care Pythagora credea la rândul lui în viața după moarte și în transmigrația sufletelor. Până să ajungă să-și creeze școala, Pythagora circulase foarte mult și fusese el însuși sclav în Tyr, după ce corabia cu care venea din Egipt naufragiase în largul țărmurilor feniciene.

Ciudat este că deși și-a plătit răscumpărarea - Pythagora avea o situație financiară bună - s-a decis să-și întrerupă călătoria de întoarcere în Grecia, preferând să petreacă un număr de ani în Fenicia, Palestina și Persia. La un moment dat a călătorit până în Babylon, ajungând acolo după ce Cyrus cel Mare ocupase orașul, pregătindu-se să lanseze Imperiul Persan în aventura care avea să se termine abia peste două sute de ani, odată cu înfrângerea lui Darius II în fața lui Alexandru Macedon, lucru asupra căruia eu am rezervele mele.

La rândul lui, Cyrus - nu tu! - era și el preocupat de problema vieții după moarte și, în timp ce căutam informații despre daci, l-am găsit citat în legătură cu magii mezi, care de mai bine de șase sute de ani încercau să găsească un elixir al sufletului, un fel de piatră filosofală *avant la lettre*, care le-ar fi permis să conserve chiar și într-o amforă sau într-o butie, sufletul unui om. Cercetările lor, care i-au purtat dincolo de Horezm, către Pundjab, nu le-au adus niciun rezultat notabil, iar anumite voci au ajuns să pretindă că urcarea lui Cyrus pe tronul mezilor și după aceea pe tronul de şahinșah a fost sprijinită de magii din etnia lui, cu condiția să găsească rețeta acelui elixir, sau metoda prin care sufletele puteau fi conservate și, în acest fel, controlate.

Este, poate, singurul exemplu în care un rege al regilor a pornit campanii după campanii pentru supunerea unui popor doar pentru că le bănuia că adăpostesc niște fugari - fie ei niște nemaipomeniți magi din Pundjab, cunoscători ai elixirului nemuririi, care se refugiaseră în îndepărtata țară a dacilor. Ce era clar pe atunci, și asta se regăsește într-un document păstrat cu sfințenie la Pataliputra - mi l-a tradus un webmaster indian într-o engleză aproximativă, dar informațiile esențiale sunt evidente - este că la un moment dat, Buddha însuși a primit solia lui Cyrus, dar n-a putut să-l edifice cu privire la metodele *practice* prin care se putea obține nemurirea, drept pentru care Buddha elaborase doctrina samsarei, extrem de apropiată până la un punct de crezul lui

Pythagora și al magilor mezi, care, în lipsa rețetei sau a metodei utilitare, s-au văzut nevoiți să accepte speculații nesigure – drept urmare, au elaborat cu toții niște sisteme filosofice pe care lumea le parcurge cu gura căscată până astăzi, în ciuda ambiguității formulărilor...¹¹

Goldberg spune că mecanismul puterii face ca cei pretențioși cu ei înșiși să devină stresanți pentru cei din jur. Prin urmare, după ce a acceptat ca babilonienii să creadă în ce zei vor, după ce le-a permis evreilor să-și reclădească templul la Ierusalim și i-a încurajat să se repatrieze, după ce a protejat sclavii și negustorii, Cyrus i-a momit pe toți cei cărora le făcuse cadouri sociale inimaginabile pentru vremea lui și, aflând că fugarii din Pundjab luaseră calea stepelor din nord, a pornit pe urmele lor împreună cu toți cei pe care îi *mituise* prin toleranță, cucerindu-i pe masageți, luptându-se cu sciții și înconjurând Marea Caspică pe la miazănoapte. Cu toate acestea, nu a reușit să afle mare lucru pentru că șamanii și conducătorii popoarelor cucerite relatau că, într-adevăr, auziseră de oamenii de care întreba Șahinșahul, numai că aceștia se refugiaseră undeva la soare apune, printre munți stâncoși și păduri de nepătruns pe unde nimeni n-avea curajul să meargă, de frica unor îngrozitori oameni-lup care se năpusteau din tufișuri dese asupra călătorilor, ba chiar și a convoaielor de negustori. Oamenii-lupi erau ființe cu totul și cu totul ciudate: mergeau în patru labe și din cauza asta aveau coatele și genunchii acoperite de bătăături ce aduceau cu solzii de pește sau cu pielea groasă a elefanților, ochii le luceau, spinarea le era acoperită cu o creastă de păr aspru și se strigau unii pe alții într-o limbă ce amesteca vorbele cu urletele.

---

11 Spre dezamăgirea lui Cyrus Ahemenidul, Budha Gautama doar își amintea de poveștile auzite în copilărie la Lumbini, și nici el nu putea face altceva decât să filozofeze despre suflete, nicidecum să le controleze, câtă vreme nici măcar pe oamenii săi nu-i putea controla sau convinge: de pildă, vărul lui, Devadatta, încercase să-l ucidă. Nu mai spunem că Budha nu se putea bizui întru totul nici pe el însuși - în definitiv, el a murit de indigestie, după o masă prea bogată în carne de porc, ceea ce e bizar pentru un ins predicând cumpătarea.

Încăpățânat, Cyrus nu a abandonat căutările, mai ales că între timp, aflate de muntele dacic Kogaion, în jurul căruia, spuneau șamanii din stepe, se aciuseră fugarii din Pundjab. El, Cyrus cel Mare, îi spunea *Cel Mai înalt Turn din Babylon*, adică, în persană, Bozorgharin Borj Babilu, de unde, BBB, ceea ce m-a făcut extrem de atent – vreau să spun că am început să mă gândesc, fără să-mi dau seama de ce, cu multă precauție la SEBASTIÁN a. CORN și la eventualele lui legături cu Corporația despre care am aflat, prea târziu, că e legată de *Welseri și de Fuggeri*.

Cyrus n-avea să vadă niciodată țara aceea care, conform unor documente armene, se dovedește a fi Dacia. Iată ce spun ele. (Dacă vrei să le cauți, intră în site-ul www.ggiatigran.com.) Odată, un preot care slujea lui Marduk la Ecbatana, în Media, a pornit într-o călătorie către munții Caucaz, despre care credința lui spunea că îi slujesc drept adăpost unui descendent al lui Marduk. Descoperirea acestuia ar fi fost nemaipomenit de importantă pentru preot, de vreme ce prorocul Daniel reușise să clatine convingerile credincioșilor din Babilonia, pretinzând că Baal, Marduk sau Enlil (ceea ce e totuna) nu ar fi decât o *imagine* și nicidecum un zeu la fel de real precum era dumnezeul proto-creștin al lui Daniel, dumnezeul acela pe care îl porți *doar* în suflet, ceea ce e mai mult decât suficient pentru noi, dar teribil de descumpănitor pentru cei vechi, în condițiile în care cineva îți arată un *alt* dumnezeu, sau un descendent de-al acestuia, în came și oase.

Aceasta era, în fond, misiunea preotului: să stăvilească extinderea credinței promovate de Daniel...

Preotul nu a ajuns niciodată în Caucaz, căzând prins în mâinile unui trib scitic de *femei* – trib rătăcit ce se strecura pe la poalele munților către întinderea nesfârșită a stepelor din nord. Văzând că preotul le este de ajutor cu știința sa doftoricească și cu numeroasele limbi pe care le cunoștea, amazoanele nu i-au mai tăiat capul, să facă din craniul lui pocăl de vin, ci l-au adoptat și l-au încărcat cu onoruri. Prevăzătoare, nu îl lăsau să se miște în voie,

purtându-l după ele peste stepele nordice până ce au ajuns pe râul Borysthene pe care nu l-au trecut, fiindu-le frică de dacii de câmpie. Ajunse acolo, i-au povestit despre magii plecați din Pundjab în căutarea fraților lor blonzi de la poalele Kogaionului, cei care, neînvățând niciodată să scrie, puteau să primească o știință secretă fără riscul de a o uita, cum făceau acele popoare leneșe care învățaseră scrisul doar ca să-și odihnească mintea...

Pe vremea când făceam aceste cercetări, încă aveam încredere în tine, Cyrus! Habar n-aveam că întinseseși năvodul - un năvod extrem de larg, recunosc, un năvod în care mă mișcam având credința că sunt liber, dar care mă conducea, inexorabil, către despărțirea de Goldberg și către distrugerea mea. Informațiile pe care le căpătăm din rețea nu erau întâmplătoare, acum o știu! Dragostea ta pentru Baabylon, dorința ta de a-l recăpăta, erau lucruri de nebănuit pentru mine. La fel și capacitatea ta de a mă urmări prin rețea și de a-mi descompune dorințele pentru a le introduce apoi, alături de informații despre Goldberg, în linkurile site-urilor pe care le citeam.

Câte site-uri despre Goldberg ai scris atunci, Cyrus, doar pentru a-l discredita în ochii mei? Câte fotografii i-ai făcut cu videam-ul? Simt extrem de tolerant cu slăbiciunile celorlalți, dar sunt intolerant cu comploturile lor împotriva mea, nu-i așa?

Trebuie să recunosc că ai fost diabolic. Îmi amintesc și acum cât de mult m-a întristat discuția dintre Christian și ceilalți membri Massonic, înregistrată în absența mea, discuția în care mă desființau și în care Goldberg explica, fără să-i pese de mine, fără să-l încerce măcar vreun regret, că eram bun doar să surfez în rețea pentru Massonic, altminteri fiind lipsit de orice drept în grupare... Eram instrumentul lor, și atât!

După ce am aflat că Shabba ți-e frate, multe s-au limpezit despre cum îți recoltai informațiile, dar era deja prea târziu.

Mă rog... Ți-am scris mai sus de unde vin inițialele BBB. Când am descoperit această informație, mi-am

amintit că Cel *mai* înalt Turn *din* Baabylon (cu doi a) fusese o carte pe care o citisem tare de mult, dar pe moment nu am stăruit asupra ei, luat cum eram cu celelalte; îmi mai aminteam doar copertile ei și un miros ciudat, ca de mosc uscat și mobilă veche, miros pe care îl asociazam cu romanul respectiv.

Pentru Cyrus cel Mare însă, *Cel mai înalt Turn din Babylon* era Vârful Kogaion, cunoscut actualmente ca Vârful Omu. Căutând în rețea, am avut surpriza să descopăr un site despre acest munte. După mult timp am aflat însă că webmasterul respectivului site era chiar tu, Cyrus și că de acolo ne pândesc niște oameni pe care cunoscătorii îi denumesc operatori, sau gazde.

În noaptea în care parcurgeam site-ul despre Vârful Omu, hackerul a sărit ca ars și s-a grăbit să se retragă din rețea, în timp ce cupla în viteză cel de-al doilea computer la adresa la care tocmai ne aflam. De când descoperisem vizitele oculte ale negativului meu, cel de-al doilea computer funcționa mereu în gol, conectat la alt server, special pentru situații de acest gen.

„Fir-ar să fie!” spuse hackerul după câteva minute. „Ne-a prăjit de tot! Le închid pe amândouă! Le închid și o lăsăm baltă!”

A doua zi, m-a vizitat Christian și prima întrebare pe care mi-a pus-o a fost:

„Ce-i cu muntele ăla?”

Deja începusem să-i ascund mare parte din ceea ce căutam așa că am Scut pe prostul:

„Care munte?”

„Cel în care v-ați poticnit aseară”.

„Cel în care ne-am poticnit aseară, mda”. Christian avea o privire imperativă și mi se părea că are chef să mă ia peste picior. Și dacă, mi-am spus, dacă Christian mă pune să caut astfel de informații pentru că...

În ziua aceea m-am purtat excelent cu el și n-am mai făcut nici obișnuitele nazuri lucrând cu hackerul pe care mi-l trimitea pe cap. În ziua aceea, tu, Cyrus Fugger, ți-ai atins scopul în ce mă privește, pentru că niciodată nu mi-

am mai recăpătat încrederea în Goldberg.

„Omul ăla... negativul tău... e foarte tare!” mi-a explicat el. „Ne-a scos azi-noapte din computer toate informațiile, poza cu muntele inclusiv, în timp ce noi tocmai lucram pe ea. E tare de tot”.

Ca de obicei, spunea *noi* pentru ceea ce făceam eu. L-am întrebat pe hackerul meu:

„Îl știi pe tip?”

Făcu semn că nu. Era nou apărut. Bătuse toată noaptea pe la prietenii lui și le dăduse „scamele” lăsate de SEBASTIÁN a. CORN în computerul meu, dar nimeni nu recunoscuse semnătura tipului care mă cotrobăia.

„Sper că i-ai spus lui Christian de chestia asta, nu?”

Hackerul s-a uitat la mine ca la ultimul imbecil, ceea ce mă umplu de încântare. Cred că se întreba dacă Christian nu era cumva la fel de imbecil ca și mine, de vreme ce îl plătea ca să mă țină sub supraveghere, deși iată, eram cooperant și mă interesam dacă fusesem turnat la timp.

În noaptea aceea am intrat deliberat într-un site mai vechi pe care îl montasem cu Christian. Nu mai călcasem pe acolo de ani de zile.

„Cum naiba l-ai găsit?” se holbă hackerul, examinând toptanul de informații peste care dădusem. Erau acolo notițele și scamele mele, pozele și documentele mele. „De unde naiba ai știut *tu* cum să dai de *eli*”

Nu i-am răspuns. Problema era că, pe lângă informațiile vechi pe care le știam foarte bine, Christian mai stocase acolo o grămadă de alte lucruri utile, de pildă legăturile dintre BBB și cercetările în probleme de persistență a conștiinței, precum și tot soiul de adrese, a lui Cyrus Fugger printre alții, pe care îl urmărea de o grămadă de vreme; mai era și adresa lui Mihrab Kader, precum și un instantaneu de-al ei, surprins chiar când ea ieșea din cadă.

BBB! Uite că și el începuse să se întrebe ce învârtea BBB! Pe de altă parte, Christian Goldberg ținuse cont tot timpul de ideile mele, deși mă lăsase să înțeleg de câteva

ori că mă consideră nebun, în timp ce în față mă acuza că sunt naiv, prin spate îmi dosea ideile cele mai trăsnete și le punea în ordine, ceea ce era excelent – dar *numai* pentru orgoliul meu.

Christian nu era primul om care mă mințea, dar era primul om care mă prindea extenuat când îmi dădeam seama în ce hal mă trage pe sfoară.

„O să trebuiască să-l anunțăm pe Christian. Că ți-am găsit tizul... „râdea hackerul proteste. „Cum naiba ai făcut?”

„Păi, nu-l anunți acum?” l-am grăbit eu, speriat ca nu cumva să-și dea seama că se pregătea să-l anunțe pe Christian că ajunsese într-un site de-al lui Christian.

„Acum?! Mda...” admise tipul. „O s-o facem cât mai repede. Păstrezi reperele?”

Bineînțeles că aveam s-o fac. Se duse în hol și-și luă haina. După ce i-am auzit pașii îndepărtându-se, am făcut tot ce-am știut mai bine ca s-o șterg, copiind cu toptanul informații pe toate disketele și CD-romurile care îmi cădeau la îndemână. Trebuia să scap din cuibul de viespi care se dovedea a fi casa mea!

Din ziua aceea am părăsit Massonic Youth pentru totdeauna. M-am mutat într-un garaj, la subsolul unui bloc din Shimonoseki, în partea cea mai nonrezidențială a cartierului care, și așa, era considerat rău famat. Am reușit să-mi fac rost de niște conectoare artizanale și m-am legat la cablurile unui necunoscut, accesând rețeaua pe numele și banii lui. Apoi, a trebuit să fiu atent să-mi schimb obiceiurile: cum navigam, pe unde lăsam semne, setul de cuvinte-cheie și așa mai departe.

Am început să accesez documentele Corporației BBB. Odată, fiind cufundat în studiul băncii lor de date – citeam un raport privind delirurile induse de febră – am primit iarăși un mesaj de la SEBASTIÁN a. CORN.

Ca să reușească să mă depisteze, amplasase clandestin avertizoare informaționale în banca de date BBB. Dar, de ce să fi amplasat el *clandestin* avertizoare în banca de date BBB, dacă ar fi fost un Welser? îmi era din

ce în ce mai clar că negativul meu și BBB aveau interese deosebite.

Până una-alta, SEBASTIÁN a. CORN îmi dădea asigurări că n-avea să-i furnizeze niciun fel de date lui Christian, despre care știa că mă urmărește prin oraș și prin rețea și îmi mai spunea că lăsase avertizoarele cu pricina în sistemul Corporației pentru că își imaginase că un om cu preocupările mele n-avea *cum* să nu fie obligat să încalce securitatea BBB pentru a afla ce îl interesează...

Pentru seara aceea, asta a fost tot. După ce mi-a dat aceste mesaje, tizul meu a dispărut din rețea. Mi-am chemat prietenii, iar ei mi-au confirmat că SEBASTIÁN a. CORN profitase de scurtul contact ca să-mi devalizeze din nou informațiile. Chestia nu mă enerva doar pe mine, punându-mă în situația de a pierde monopolul asupra ideilor ce decurgeau din căutarea *mea*, dar îi scotea din sărite și pe prietenii mei, hackerii, care nu înțelegeau să accepte cu brațele încrucișate ca un necunoscut să fure date dintr-un computer artizanal configurat de ei, conectat prin proxy-uri mascate de ei, cu accese clandestine oferite unuia de-al lor – totul având loc sub ochii și protecția lor, ca să zic așa.

M-au îndemnat să lucrez mai departe, ceea ce am și făcut în zilele următoare, accesând, bineînțeles, datele BBB. Era plin de delicatese pe acolo. Am descoperit date despre virusuri și bacterii ca vectori de memorie dirijată, am aflat multe despre organigrama Corporației și, mai ales, te-am descoperit și pe tine acolo. Cine ești, din cine te tragi și ce interese ai...

Atunci am aflat despre tine tot, absolut tot. Nu mi-a căzut bine deloc, dar după ce pățisem cu Goldberg, o trădare în plus nu mai conta. Un singur lucru n-am aflat cu acea ocazie...

Între timp, amicii mei luaseră urma lui SEBASTIÁN a. CORN și aflaseră că opera de undeva din afara orașului. Cu *mult* din afara orașului, de vreme ce numerele lui de apel erau semnalate ca venind din Hong Kong și Vancouver. Cu toate astea, numerele negativului meu nu

figurau ca atare nici la Hong Kong, nici la Vancouver. Tipul lăsase, pur și simplu, niște *iepure* care te conduceau aiurea prin rețelele telefonice internaționale.

„Cea mai tare chestie însă”, continuă hackerul, „e că insul are și un număr local de apel, la care culmea, răspunde cineva. Vrei să verifici?” făcu el și începu să tasteze numărul în computer. „Poftim! Vorbește cu el!”

Am privit cifrele și am clătinat din cap. La celălalt capăt al firului n-aș fi auzit decât gemete și cuvinte monosilabice - interjecții de satisfacție se cheamă și mimează comunicarea la un anumit nivel. Îl parcurgem cu toții.

Eram deja obosit de atâta navigație și, câteva zile, am lucrat pe un computer mort, organizând și sistematizând informația. N-a fost niciun fel de mirare când, studiind ceea ce eu denumesc noduri istorice, am ajuns să văd că respectivele informații aveau într-un fel sau altul legătură cu Corporația BBB. Datele scoase din computerul lui Christian erau și ele legate de Corporație și mă întrebam, pe vremea aceea, dacă Christian avea de gând să lucreze cu BBB, sau să le propună chestia *cealaltă* pe care o făcea Massonic Youth...

Mă mutasem în Westview - îmi cumpărasem o casă modestă, cu uși și mobilier din lemn natur care nu-mi plăceau și cu grădină la stradă. Într-o după-amiază, mi-am cumpărat un binoclu și m-am amuzat să privesc pe fereastră, iscodind casele din jur. Primul loc în care m-am uitat, cu pasiunea de voyeur care mă caracterizează, a fost o clădire situată peste stradă, oblic față de a mea, o chestie mare, albă, lăbărțată și înconjurată de jnepeni. Acolo locuiau Patra Nogales și Eric Welser - pe vremea aceea habar n-aveam că eram vecini - și ochii mi-au căzut asupra Patrei care se foia dintr-o cameră în alta, de una singură. Mi s-a părut că dansează și, ca să fiu sigur, am solicitat de la... prieteni numărul de telefon al casei pe care o vedeam și am sunat.

Patra a deschis. Din fundal se auzea muzică. Piesa tocmai se încheia și am auzit vocea DJ-ului - mi-a venit să

vărs când te-am recunoscut. Spuneai: „Odată, Ravi Shankar și-a acordat sytharul la începutul unui concert. Spre surprinderea sa, spectatorii l-au aplaudat frenetic, semnând o dată pentru totdeauna nivelul de înțelegere al occidentalilor față de...”

Nu te-am mai ascultat. Trebuia să dau o explicație pentru telefonul intempestiv. Patra a zis că nu face nimic. Eu am pretins că nu-mi pasă că închid telefonul și mi-am spus că, în mod sigur, *soțul* fusese cel care alesese casa aia searbădă și am continuat să mă chiorăsc la ea cu binoclul.

Atunci mi-a venit ideea să-i trimit mesaje pe e-mail. Știam deja foarte mult despre *cum* dorești Baabylon și mai știam că fuseseși la fel de ipocrit ca Goldberg. Știam că te pot distruge doar dacă mă amestecam printre evenimentele pe care le programaseși de atâta vreme. Doar așa poate să lupte cineva cu tine: parazitându-te informațional. N-ar fi trebuit să te folosești de mine, Cyrus! mai bine mi-ai fi spus de la început ce urmărești și poate că am fi devenit aliați!

Mintea mi-a lucrat febril toată ziua! Spre seară, mi-am dat seama că mesajele transmise Pătrei nu aveau să fie suficiente și așa am ajuns să schițez ideea filmului. Doar un film putea să te facă țândări fără discuție, din moment ce avea să-ți facă planul cunoscut în cele mai mici amănunte, unui număr imens de oameni! Un film care să te dezvăluie parțelar, așa cum ai apărut și tu în viața mea, un film care să nu-ți dezvăluie motivele, un film care să nu dea explicații despre tine și despre drepturile tale, un film în care să nu fie vorba despre familia și simțămintele tale – la fel cum tu însuși te-ai înfățișat în fața celor care te-au cunoscut.

Abia după ce s-a întunecat mi-am luat antibioticele de la Okazaki, după cum sigur ai făcut și tu dacă ai ajuns să citești aceste rânduri. Cam patru ore după aceea am trebăluit prin casă, ștergând ferestre și podele, aruncând antiseptice în baie, în rezervorul de la W.C. Și în chiuvete, pulverizând sprayuri prin toate camerele.

N-am putut să adorm, așa că am luat un

tranchilizant. Acum, că aveam timp să gândesc cu creierul meu și nu doar să caut prin rețea, ca năucul adăpat cu idei preformate, îmi tot aminteam de cartea ce purta numele muntelui după care umblase Cyrus cel Mare: *Cel mai înalt Turn din Baabylon*, sau *Bozorgharin Borj Babilu* în farsi... îmi aminteam de cartea aia și de ce se întâmpla în ea, dar nu mai eram în stare să-mi amintesc când și unde o citisem. Văzând că nu adorm, m-am sculat și mi-am făcut ordine în amintiri. Știam cum arată coperta cărții, știam că era o carte veche - paginile îi erau îngălbenite - iar caracterele cu care fusese tipărită erau extrem de stilate, cam în felul în care tipăreau cei de la Taussig pe la începutul secolului - dar îmi era imposibil să-mi amintesc numele autorului.

Spre dimineață, ajunseseam să rememorez toate întâmplările din carte, ba mai mult, puteam chiar să citez începutul ei, care mie îmi părea destul de ciudat, anunțător de mari necazuri:

...și așa se face că am văzut prima zăpadă pe doi septembrie. Era nouă dimineața, eram sub Turnurile Țigănești și urcam spre Vârful Omu, iar peticele de zăpadă deodată au apărut dindărătul unei stânci.

Am reușit să adorm doar vreo două ore. La opt fix, amicul meu a venit să mă conducă la subsolul cel nou în care instalase computerul securizat. Am intrat în rețea fără nici cel mai mic gând de a o lua pe urmele documentelor abandonate cu zile în urmă și m-am apucat să caut cartea la care mă gândisem în timpul nopții.

Am căutat-o după titlu, dar n-am găsit nicio intrare cu această denumire. Am spart titlul în bucăți, dar primeam de fiecare dată relații despre alte subiecte. Am luat legătura cu niște biblioteci universitare, dar primul lucru care i-a interesat a fost numele autorului. Nu-l știam. Mi-au cerut să aștept. Eram pe fir cu patru sau cinci biblioteci importante și a trebuit să sparg displayul în tot atâtea imagini ca să comunic deodată cu toți bibliotecarii.

Pe la prânz nu căpătasem încă răspuns. Doi bibliotecari mi-au spus că nu auziseră niciodată despre

vreun astfel de roman și au întrerupt legătura. Ceilalți mi-au cerut date suplimentare, iar eu li le-am dat, deși erau teribil de aproximative:

„Îmi amintesc perfect începutul, fraza de început”. Mi-au cerut-o, iar eu am scris fraza care îmi pulsa în creier de opt-nouă ore încoace, după care le-am dat detalii despre aspectul tipăriturii: caractere mici, rotunde, hârtie poroasă, marginile paginilor late – elemente de tehnoredactare ce permiteau o localizare în timp. M-au rugat să le descriu coperta, ceea ce am fost în stare să fac, dar ei tot n-au descoperit cartea și m-au abandonat, pe rând, cu scuzele de rigoare. După-amiază, mai rămăsese un singur bibliotecar – am aflat că era o femeie care, locuind singură, nu avea mare lucru de făcut acasă așa că și pierdea timpul cu mine. M-a rugat să-i povestesc cartea, eu i-am povestit-o, iar ea a continuat să se intereseze într-o parte și în alta.

Când am închis computerul, trebuia să accept că nu aveam cum să aflu nimic. Hackerul a venit să inspecteze scula și, oarecum înciudat, izbi cu palma în birou:

„Iar a fost pe aici... Ce-ai lucrat azi?”

„Nu cred că îl interesa... Mi-am adus aminte de un roman pe care l-am citit de mult. L-am căutat toată ziua”.

„Ce roman?”

„Cel mai înalt Turn din Baabylon...”

„Baabylon? De ce îl pronunți așa?”

„Pentru că e scris cu doi *a*”.

„N-am auzit de el. Vrei să spui că ai pierdut o zi întreagă căutându-l?”

Am recunoscut că asta făcusem, drept pentru care nu-mi puteam imagina ce interes să fi avut SEBASTIÁN a. CORN să piardă cu mine atâta timp.

„Poate că nu e interesat de ce *anume* cauți tu... Poate că îl interesează chiar persoana *ta*”.

N-am vrut să recunosc că avea dreptate. Am tăcut și, din acea zi, m-am apucat s-o urmăresc pe Patra aproape clipă de clipă, având în vedere cât de importantă era în economia evenimentelor programate de tine. Așadar, ziua

o urmăream, iar noaptea, ca s-o capitez pentru scopurile mele, îi trimiteam e-mailuri și-i ascultam convorbirile telefonice înregistrate cu ajutorul amicilor mei... Am făcut asta până ce, spre disperarea mea, te-am simțit îndărătul acestor pulsiuni ale mele, iar când în sfârșit, am realizat cum *de* mi-am amintit de cartea Cel *mai* înalt Turn și cât de legat erai de chestia asta, mi-am pus în mișcare toate resursele, scriind în sfârșit filmul care te va parazita, măcar el, în clipele când citești aceste rânduri. Iar după ce am apucat să pricep cum de ai reușit să te reverse în mine și cum eu nu eram altceva decât gazda unui Cyrus care nu-și păstrase decât o falsă carcasă, am ales să...

*

„Unde-o fi restul scrisorii?” întrebă Eric. Împături hârtiile și le puse la loc sub capacul urnei de oțel.

Patra se zgâi la pereții de beton ai subsolului, zgribulindu-se.

„Făcea ceva drum din Westview până aici”. zise ea ea și se opri în fața unei – Sebastian fusese incinerat... Cine Dumnezeu îi mai trimisese ei emailuri în ultimele zile?

Îl privi pe Eric. Era din ce în ce mai nesigură. „Putea s-o fure oricine”, răspunse ea într-un târziu. „După ce primele copii ale filmului au ieșit pe piață, Sebastian a trăit clipă de clipă cu spaima să nu pățească ceva... îi era teamă de Mihrab. Scria că suntem răspunzători de artefactele istorice pe care le dezvăluise el și era sigur că dezvăluirile astea o vor pune pe Mihrab pe urmele lui. Mai scria că îl trădase pe Goldberg și că de aici o să i se tragă moartea... Dar poate că nu Massonic Youth l-au ucis!”

„Cu moartea lui... N-am nicio legătură!”

Iar Patra: „Știi și tu de cei ce trag cu ochiul la noi, de acolo de pe munte?”

„Abia azi am aflat de existența lor...” șopti Eric. „Nici tata, nici Mihrab nu mi-au suflat un cuvânt despre ei...”

„Dar știi cine sunt, nu?”

„Sunt cei pentru care a fost inventat Alexandru Macedon, de pildă. Pe ei îi scriem acolo jos, în subsoluri...” mărturisi el, contrazicând definitiv predicțiile lui

Sebastián.

„Noi scriem și operatorii?” scrâșni Patra.

„Operatorii... Nu știi de când au căpătat asemenea putere...”

„Dar pe Patra Nogales? Tot *noi*, Welserii, o scriem?”

„Of, Patra, te rog, nu trece acum în tabăra cealaltă! Nu acum! mai ai răbdare câteva ore! Sau, dacă vrei s-o faci, treci măcar de partea lui Joseph, nu a lui Goldberg!”

Patra tăcu. Ridică urna de pe policioara de lemn și-i deschise capacul. Scoase scrisoarea și-o frunzări, presărând în aer un nor fin de cenușă. Scrisul lui Sebastián nu aducea nici pe departe cu al lui Cyrus. Puse scrisoarea la loc și cântări urna în mâini, dezorientată. Ce-ar fi fost să-l pună pe Eric să scrie ceva de mână?

„Spune...” o iscodi Eric. „Sebastián ți-a dat în clar adresa acestui loc?”

„Ești un tip deștept... Uită-te prin e-mailurile lui și o să deduci singur”.

„Trebuie să aflu cât mai multe! Vezi bine că parte din scrisoare a dispărut și vreau să știu cine mai putea să-și dea seama că pe Fugger îl aștepta un mesaj aici!”

„Nimeni! Sebastián și cu mine aveam limbajul nostru. O chestie care s-a născut în doi ani de corespondență! Ne scriam în aluzii. Le pricepeam doar eu și el!”

„Totuși, lipsesc niște hârtii! Cineva le-a luat! Trebuie să aflu cine...”

„O fi fost Joseph! îi urmărești telefoanele și îi scotocești hârtiile... De ce n-ar face la fel?”

Eric luă una de pe policioară, o deschise și răvăși cenușa cu un pix. Pufni în ciudat și o puse la loc.

„Nu mai avem ce căuta aici”. stabili el.

Ieșiră pe strada îngustă din Shimonoseki și trecură pe lângă Hummer fără să se urce în el. Patra tresări, dar Eric îi făcu semn să nu privească în urmă și opri un taxi. Urcară chiar când pe deasupra vui un convoi de elicoptere cu cruce roșie.

De astă dată, Patra simți că deriva dintre întâmplări și ceea ce programase Sebastián se mărise într-atât încât

ea nu se mai putea baza decât pe ea însăși.

*

Ieșiră din taxi și o luară spre *Adrar*. Deodată, Patra se cutremură și rări pașii: Hummerul lui Cyrus! Aștepta la colț, cu farurile stinse... Parbrizul n era acoperit cu stropi fini, pulverizați din spuma oceanului. Înghețaseră deja, de parcă mașina ar fi așteptat aici de ore în șir...

„O să fie riscant pentru tine în restaurant”. reproduse Eric cuvintele pe care, deodată, i le șopti *celălalt*.

„Cum adică?” întepeni Patra.

„Oscar?” - făcu Eric semn către Hummer. Portiera se deschise și Oscar coborî. „E prietenul meu și îl cheamă Oscar Richthofen! O să aștepți cu el până ies...”

Și Oscar, surâzător: „Doamna Nogales?”

„Ascultă!...”

„Ai grijă de ea!” o întrerupse Eric, o luă de cot și o forță să meargă lângă Hummer.

Artefacte? Cuvântul invadează mintea lui Eric, fără explicație. Sunt încă aici, îl anunța *celălalt*. Ai să trăiești un artefact aici, la restaurant.

Și Patra: „Sebastián... a avut dreptate... Te bănuiam, Eric, știi? De luni de zile te bănuiam...”

„Ești sigură că bănuiai pe cine trebuie?” veni în sfârșit întrebarea pe care o aștepta de ore în șir.

Venea prea târziu. De altfel, operatorul își făcea simțită prezența tot mai pregnant: de jur-împrejur se auzea muzică orientală, atât din mașinile care treceau pe stradă, precum și din localurile apropiate.

Dar Patra nu mai apucă să reflecteze la nimic. Oscar o îmbrânci în mașină, iar Eric o luă agale spre *Adrar*. Ajuns în fața intrării, simți un bulgăre de gheață în capul pieptului. Un tânăr în costum tradițional tunisian și kipa răsări deodată lângă el:

„Sunteți dl. Welser, presupun”. spuse, dar Eric nu răspunse, de parcă luxul și candelabrele aurii din hol l-ar fi amuțit... „Sunteți așteptat?” se înăspri glasul tânărului.

„Sunt Eric Welser”. păru el să se trezească.

„Perfect! Urmați-mă!”

Porniră pe culoar, călcând pe ibișii ce păreau să-și ia zborul de sub pașii lor. Intrară într-un salon uriaș care n-avea cum să încapă în interiorul clădirii, dar lui Okazaki mereu îi plăcuseră metaforele. Și ibișii. Tânărul îl conduse printre mese – se vorbea peste tot în șoaptă – până în spatele unui leandru uriaș ce masca intrarea într-un separeu. Se auzea un comentariu în arabă, dat în surdina – semn că operatorul se infiltra deja în amănuntele proxime.

Eric era așteptat. Joseph stătea în capul mesei, în stânga lui se afla Medici, primarul orașului – iar lângă el stătea un ins palid, cu cărare într-o parte, despre care Eric bănuia că e Christian Goldberg. La dreapta lui Joseph stătea Cheyenne care îl privea drept în ochi.

„Patra n-a venit?...” întrebă Medici. „Acum o oră am vorbit cu Vincent. I-am promis că o să am grijă de fiică-sa. Unde e?”

„A fugit... Cyrus a dat buzna la mine acasă acum două ore... L-am împușcat. Patra s-a speriat și a fugit... imediat după ce am tras în Fugger. Am căutat-o, dar degeaba... Însă, din câte o cunosc, o să apară cât de curând”.

Cheyenne îi strecură ceva la ureche lui Joseph, iar acesta se răsuci către Medici:

„Ce ți-am spus?”

„Îl știi pe Vincent Nogales, d-le Medici?” se interesă Eric.

„Eu cunosc pe toată lumea. Mai ales pe cei care au interese comune cu mine: Joseph, Vincent... La fel și tu. Cyrus Fugger, în schimb, voia altceva”.

„Și Sebastián A. Corn voia *altceva*”. se auzi Christian, sec. „Acum e mort”.

Iar Medici: „Așa le-a fost scris...”

Cineva sparse un pahar la o masă alăturată. Răsuciră cu toții capul, iar Eric simți cum îngheață. Fatima ieșea din spatele leandrului și se apropia de ei.

„Bună seara! Pot să mă așez, nu-i așa?”

„Bineînțeles!” zise Cheyenne privind țintă la Eric.

Celălalt păru să se scuture, surprins, dar Eric reuși să zâmbească.

„Fatima! Cyrus... e mort!” îi spuse Joseph privind-o în ochi.

Fatima strânse pleoapele: „Fir-ar să fie! Chiar nu s-a putut altfel?”

Iar Eric: „N-am avut de ales!”

„Bietul de el!” răsuflă Fatima. „Mi-a scăpat din mână... *Odată cu el, s-a stins stirpea* Fuggerilor...” zise ea cuvintele pe care le aștepta celălalt, iar Eric își pipăi, reflex, buzunarele. Simți tubul cu Berotec și flacoanele pe care scria Joe Welser.

Iar Joseph: „Păcat că Cyrus e mort! Poate că am fi reușit să ne înțelegem! Așa, n-o să mai aibă cine să... demonteze epidemia asta! La problema asta, nici măcar filmul nu dă vreo soluție”.

„Sebastián a avut și el scăpări...” sesiză Goldberg.

Cheyenne scrâșni: „Așa l-a programat creatorul lui. Dar ți-a scăpat și asta din mână, nu-i așa, Fatima? N-ai controlat nicio clipă felul în care Cyrus îl mișca pe Sebastián de colo-colo!”

Se făcu liniște. Peste câteva secunde, o să urmeze o buclă-artefact, îi șopti *celălalt* lui Eric.

Un chelner tuși ușor și le întinse meniurile. Eric se strădui să-și controleze tremurul degetelor și să respire mai rar. Și atunci, o văzu pe Martha ieșind din spatele leandrului. Strănută când trecu prin fața Fatimei, făcând-o să ridice privirea. Se strecură către toalete și, când să intre pe ușa vopsită în negru, întoarse capul spre Fatima.

Bucla-artefact! anunță *celălalt*. Fatima o s-o ia spre toalete, după Martha, așa scria în flacoanele lui Okazaki. Eric le scoase pe cele cu eticheta *Joe Welser* și, ascuns de fața de masă le dădu drumul în poala Fatimei.

Ea atâta aștepta. Le strânse în palmă și-și luă poșeta:

„Scuzați-mă!”

„Te conduc eu!” se ridică Cheyenne, privind la Joseph, care încuviință, clipind speriat.

„Situația e atât de încurcată, încât n-o să fim în stare

să ne luăm toate precauțiile”. explică Joseph în timp ce Fatima o luase către toalete, urmată de Cheyenne. „Aș zice că Axelrod a obținut un rezultat bun în ce-l privește pe Cyrus. Ne-a oferit un răgaz suficient. Dacă n-am avut timp să declanșăm noi epidemia, am putut măcar să plănuim atribuirea unui operator...”

Felipe ieși din bucătărie și îi făcu lui Eric un semn discret cu ochiul. Aducea tava cu băuturile comandate. Așază sondele și ridică meniurile. Pe al lui Joseph îl puse deoparte.

Eric zâmbi spre Felipe.

„Vă rog?” se aplecă mexicanul.

„Suntem grăbiți... Dar de mâncat vrem să mâncăm...”

„Oh! Bucătarul nostru este neîntrecut. Dar se mișcă încet. Lumea”, privi el surâzător, „lumea s-a obișnuit cu fast food și nu mai are răbdare... Am să-l zoresc!”

După o jumătate de minut, o piccolită ieși din bucătărie și o luă spre toalete. Eric clătină cuburile de gheață din pahar. Fatima reapăru, urmată de Cheyenne. Când se așază la locul ei, Joseph îi spuse:

„Spuneam că ai obținut un rezultat remarcabil în ce-l privește pe Cyrus”.

„Doar vreme de zece ani, mulțumesc”. răspunse ea.
„De câteva zile însă...”

Iar Medici: „Oricum, în ce te privește, ți-ai atins scopurile”.

Fatima strâmbă din nas. „Numai parțial”.

Chiar în secunda aceea, Martha, secretara lui Cyrus, se apropie de ei. *Venea tot dinspre leandru, de parcă n-ar fi fost niciodată la toaletă.* Strănută când trecu prin fața Fatimei, făcând-o să ridice privirea. Gestul Marthei – identic cu cel de acum câteva minute – a fost aproape imperceptibil; se strecură printre chelneri, privind spre Fatima, după care dispăru pe ușa vopsită în negru.

Buclo-artefact! își spuse Eric. O va lua Fatima iarăși după Martha? Așa scria în flacoanele preparate de Okazaki.

Iisuse! Dar m-am mai gândit o dată la asta... Plonjă

mâna în buzunar după flacoanele pe care scria Joe Welser. Nu le găsi și răsuflă ușurat. Oare câte feluri de întâmplări încăpeau în flacoanele lui Okazaki?

„Scuzați-mă!” zise Fatima și se ridică. Îl tot iscodea pe Eric, de parcă îl aștepta să facă ceva, orice, numai să poată s-o ia odată pe urmele Marthei.

„Te conduc eu!” se repezi Cheyenne, privind la Joseph, care încuviință, clipind speriat.

„Situația e atât de încurcată, încât n-o să fim în stare să ne luăm toate precauțiile” explică Joseph în timp ce Fatima o luă către toalete, urmată de Cheyenne.

Dumnezeule! Era aproape la fel! Erie îi privi pe ceilalți de parcă s-ar fi uitat la proiecția dintr-o sală părăsită de cinematograf. Apoi se uită la Fatima cum dispărea pe ușa vopsită în negru.

Joseph continuă, făcând semn cu bărbia spre scaunul Fatimei: „Aș zice că Axelrod a obținut un rezultat bun în ce-l privește pe Cyrus. Ne-a acordat un răgaz suficient. Dacă n-am avut timp să declanșăm o epidemie, am putut măcar să plănuim atribuirea unui operator...”

„Așa crezi? Eu zic că *Cyrus* a obținut un rezultat bun în ce ne privește”. se înnegură Eric și simți că ia foc: gândise cu aceleași cuvinte două situații ce difereau discret și în plus, acum nu reușise să tacă.

Doamne! se cutremură, cum ies din bucla asta?

Felipe apăru dinspre bucătărie și îi făcu cu ochiul. Ținea în mână tava cu băuturile comandate. Eric se chiori pe masă și nu mai gândi nimic: deși primiseră o dată vinul și apa minerală, masa era goală. Iar lui îi era sete. Atât de sete încât abia aștepta să-i servească Felipe!

Aferat, Felipe îi servi el însuși și făcu semn unui piccolo să ridice meniurile. Termină repede să umple paharele și reuși, în ultimul moment, să fie *el* cel care ia meniul din fața lui Joseph.

Asta, își spuse Cyrus, o să fie o matrită. Joe Welser fundamental. Neafectat încă. Mda. Dacă se gândea bine, nu-și amintea ca Martha să se fi întors de la toalete după ce se dusesese prima oară... Care să fi fost artefactul? Prima

oară, sau acum? Depindea de intențiile operatorului... Sau ale celor ce-l dirijau.

Îi făcu semn lui Felipe.

„Vă rog?” se apropie mexicanul. Ochii lui Eric se opriră asupra meniului luat din fața lui Joseph. I se păru că vede urmele lucioase ale amprentelor bătrânului pe țipla vișinie.

„Suntem grăbiți”. zise Eric, temător să nu clatine fragila succesiune a întâmplărilor din bucla precedentă. Dacă le dezechilibra, dându-i semn lui Joseph că aceste minute erau în neregulă? „Dar de mâncat, vrem să mâncăm...” reuși el să-și amintească, cuvânt cu cuvânt, cele zise mai devreme.

„Bucătarul nostru este neîntrecut, dar se mișcă încet. Lumea”, îi privi el cu reproș, ceea ce nu făcuse data trecută, „lumea s-a obișnuit cu fast food și nu mai are răbdare... Am să-l zoresc!”

Trecu doar o jumătate de minut înainte ca o femeie în jeansi să iasă din bucătărie și s-o ia spre toalete. Eric clătină cuburile de gheață din pahar, speriat din ce în ce. Apoi, Fatima ieși pe ușa vopsită în negru, urmată de Cheyenne. Când se așează, Joseph îi spuse:

„Ai obținut un rezultat remarcabil în ce-l privește pe Cyrus”.

„Doar vreme de zece ani, mulțumesc”. răspunse ea. „De câteva zile însă, mi-a scăpat de sub control...”

Eric simți un hârâit discret în piept. I se făcu jenă și respiră adânc deși nu-l auzea nimeni. Se înroși la față. Se gândi să se ridice și să iasă, dar Fatima îl strânse discret de genunchi, cu un gest încurajator.

Iar Medici: „În ce te privește însă, ți-ai atins scopurile”.

Fatima strâmbă din nas. „Doar parțial. Cred”.

Joseph își dresе vocea și se uită, trist, la Eric.

„Cyrus știa că te plătim?” o întrebă pe Fatima.

„Cred că ceva – ceva a bănuț el”. se uită ea lung la Eric.

Apoi tăcu, uitând parcă, ce avea să mai spună. Între

timp, femeia în jeanși ieși de la toalete. Se grăbea să ajungă în bucătărie. Ținea ceva strâns în pumn.

Eric răsuflă ușurat, simțind că bucla se încheie. Își drese vocea.

„De ce nu ne-ai anunțat că Cyrus a declanșat traversada?”

„Nu mi-am dat seama când a declanșat-o... Sincer! Abia dacă am avut timp să organizez recrutarea unui nou operator!”

„Oricum, acum Cyrus e mort și nu mai are ce să facă”, interveni Christian. „Puteți să-mi puneți la dispoziție probele lui de ADN?”

Iar Cheyenne: „La ce-ți trebuie?”

„Pentru că știu ce a făcut Cyrus, pentru că știu că a fost prieten cu Sebastián și pentru că mă întreb dacă Sebastián e cu adevărat mort”.

Cheyenne se uita la Joseph și bătrânul încuviință cu un gest abia vizibil, evitând privirea lui Eric.

„În regulă... O să-ți pun la dispoziție probele de ADN...” spuse Cheyenne. „La ora asta, Mihrab trebuie să le recolteze...”

„I-ai dat prea multă putere lui Mihrab, tată...” zise Eric.

„Eric, Eric... Ți-am spus să vezi filmul!” se întristă Joseph. Apoi îl întreabă pe Christian: „Cât de bine îl cunoștea Sebastián pe Cyrus?”

„Aș vrea s-o aflu și eu. Mie mi se pare că Cyrus acționa de parcă *ar fi fost* Sebastián... Pe Sebastián îl știam de când eram copii și știam ce-i poate pielea, dar am acceptat să lucrăm împreună pentru că îl ducea mintea. Însă, cineva tot l-a terminat până la urmă...”

„Cineva?” zâmbi Eric.

„Producătorul filmului, cine știe?...” făcu Christian fără să clipească. „Sebastián a fost găsit în Hale acum trei săptămâni, lângă un restaurant indian, cu fața făcută terci și cu o gaură în cap. Reclamă mai bună pentru Cel *mai* înalt Turn *din* Baabylon, nici că se putea... Lucrurile însă sunt mai încurcate. Știați că Sebastián A. Com era

preocupat de... de niște documente foarte vechi? Din câte știu, cu trei luni înainte să fie ucis, a dat peste conținutul unei tăblițe de lut, scrisă acum 2500 de ani... Dacă vă spune ceva..." zise Christian, scoțând din buzunar o hârtie trasă la imprimantă. „Iată traducerea”.

Și Cheyenne: „Documentele vechi sunt și pasiunea ta, pricep”.

„Fără îndoială”. recunosc Christian și privi cu coada ochiului la Eric. Cum acesta nu zise nimic, Goldberg îi înmână hârtia lui Joseph.

Înainte de toate vrem să amintim pe preacinstitul

Gajun care, plecat din orașul nostru la regele masag, obținut pentru noi toți liniște și încredere, iar regele masag ne-a transmis prin

Gajun să fim împăcați, căci nu el e cel care dă să ne și de acum încolo, n-o va mai face nicicând, gândindu-se mai ales cum să iasă din țara lui dintre munți ca să se strecoare undeva la Soare Apune, unde se zice că ar fi un om, Zamolxis, care trăiește pe muntele Kogaion, sau al Omului. Acest Zamolxis nu moare niciodată. Iar regele masag crede că acel om nu moare pentru că pământul țării lui îl face nemuritor așa că despre Gajun, odată solia pe lângă rege terminată, a plecat către miazănoapte și s-a întâlnit cu alți se ia după regele masag. Acolo l-a întâlnit el pe așteaptă plecarea masagului ca să ne calce. Însă Gajun, om cu stare și cu înțelegere, aflase deja că

Peloio vrea să izbească în țara Babylonului pe mele lui, pe Cyr, dușmanul de moarte al lui Nebuchadnezzar, iar Pe re Cyr, iar Gajun s-a dus peste munți până în țara lui Cyr. Acolo, ce să vezi? La fel cum regele masag căuta la Soare Apune un om nemuritor, erau un fel de oameni de-ai lui Cyr care nici ei nu mureau și care spuneau că se întâmplă așa din cauză că au fost odată în țara aceea pe care voia s-o supui masagul. ei credeau în sufletul nestins, așteptând. dintr-un trup în altul. ba nici chiar boala asta nu se putea stăpâni, pentru că-i zicea viață fără de moarte mai multe averi decât puteau să încapă în sîpetele lui Cyr și ale lui Siddharta din Lumbini înainte să

ia calea celor opt adev.

„Nu înțeleg mare lucru”. zise Joseph.

„Nici eu. Noroc că nici Sebastián A. Com n-a priceput cine știe ce. N-a mai avut timp”. zise Christian.

„Zici că ai lucrat cu el... Cât de apropiați erati?”

„Până acum cinci ani, ne vedeam zilnic. Mai bine zis, discutam cu el și cu niște prieteni...”

„Discutați?!”

„Da. Fundamental, discutam. Într-un fel, pregăteam o campanie publicitară extrem de amplă. Pe termen foarte lung. Maximal, așa zice”.

Christian își privea dunga impecabilă a pantalonilor. Brusc, culese de pe material o scamă inexistentă.

„Și consultați documente vechi pentru asta?”

„Printre altele. Unele dintre ele ne-au pus pe urmele voastre... mai ales cele referitoare la bolile care fac lumea să uite. Știați că sifilisul, netratat, poate să dea amnezie?”

„Ah!” se amuză Eric. „Dar ce documente studiați? Mai bine zis, Sebastián cu ce documente se ocupa?”

„Cu cele legate de boli și de moarte. Ne dădea rapoarte despre documentele pe care le studia și dacă ni se păreau relevante, ni le prezenta ca atare. De la un moment dat însă, ne-a adus informații din ce în ce mai nesemnificative, pe urmă a început să ne evite, iar după un timp, a dispărut cu totul: n-a mai venit la întâlniri, iar la telefon nu mai răspundea. Am bănuir că luase urma unor documente pe care nu dorea să ni le pună la dispoziție. Ne-am ambalat. Însemna că găsisese un filon suficient de puternic pe care voia să-l exploateze de unul singur, pentru că ăsta e necazul când lucrezi cu informația – deodată te trezești că ai în mână pâinea și cuțitul și că restul lumii nu-i decât poligonul tău de încercare. Am încercat să dăm de el pentru că băgasem prea mulți bani în afacere ca să ne permitem luxul să-l pierdem din mână... L-am căutat acasă, dar dispăruse și de acolo, de parcă l-ar fi înghițit pământul. Nu pentru mult timp însă. Niște prieteni i-au luat urmă: se mutase undeva în Hale, vizavi de blocul Condict. Asta s-a întâmplat acum patru ani și jumătate. Nu

ne-a luat mult până ce i-am localizat locuința și i-am pus-o sub observație. Nenorocitul își cumpărase un binoclu cu care studia un apartament de vizavi. L-¹²am urmărit câteva săptămâni la rând și ne-am dat seama că îndeplinea un ritual ciudat: vreme de câteva minute pe zi îi examina cu binoclul pe Cyrus Fugger și pe Fatima Axelrod. Am aflat în scurt timp ce hram purtau cei doi și, tare ne-am mai mirat când am văzut că și Cyrus avea damblaua asta a privitului prin binoclu!... Pe tine, Eric, te știu de multă vreme..." Christian râse. „Eu îl studiam pe Sebastián, el îl studia pe Cyrus, iar Cyrus te studia pe tine... Prietenii mei au zis că așa ceva nu e întâmplător, cum întâmplătoare nu erau nici ultimele documente pe care Sebastián ni le pusese la dispoziție, documente care făceau aluzie la Corporație, așa că ne-am apucat să studiem în primul rând BBB și apoi să încercăm să dăm peste documentele noi pe care le excava Sebastián... *între* timp, Sebastián s-a mutat din nou și nu i-am mai dat de urmă până acum trei ani, când am reușit să-l descoperim în timp ce accesa banca de date a unei școli de religie de la Roma. Am profitat de faptul că a studiat ore în șir documentele respective, l-am localizat și am reușit să aflăm de la ce computer lucra..."¹³

---

12 Gloria avea să mă întrebe: „E doar una dintre inadvertențele care abundă în mesajele Fatimei, sau Sebastian îl mințise pe Cyrus în scrisoarea pe care i-o lăsase în urmă?"

13 În acea perioadă, menționează un set de mesaje primite de Enpivi, Sebastian lansa în net ideea că istoria, așa cum o știm, e distorsionată... Era tentat să aprecieze că, în general, nu există o cauzalitate certă, dar în ciuda acestui fapt, considera că din combinația faptelor istorice cunoscute se poate estima cu relativă precizie plaja posibilităților de evoluție într-o perioadă dată. Argumentele lui l-au condus, printre altele, la concluzia că un personaj precum Alexandru Macedon n-ar fi avut cum să apară. Pur și simplu, condițiile istorice impuneau o cale de evoluție. 1. care Alexandru Macedon n-avea ce să caute, imperiul lui nefiind decât un petic temporal aplicat artificial între puterea romană de la vest, și cea persană de la est, care de altfel, după ce imperiul lui Alexandru s-a dizolvat, au continuat să se înfrunte până în timpul lui Traian. Cu alte cuvinte, îl considera pe Alexandru un artefact istoric, o găselniță adăugată târziu de cineva care avea interesul să ne facă să credem în el. La fel de bizară i se părea și

„Ah!” pufni Eric. „Cu ce zici că te ocupi tu și prietenii tăi?”

Și Christian: „Imagine publică. Promovăm proiecte pe termen lung”.

„Proiecte? Ce fel de proiecte?”

„Idei. Idei și doctrine. Strategii”.

„Aveți clienți pentru marfa asta?”

„Dumnezeule, nu suntem idioți! Ne-am *creat* clienți! Sunt situații, și voi o știți bine, când firmele bat pasul pe loc pentru că nu au strategii adecvate. Noi depistăm firmele în criză și ne oferim serviciile înainte ca dificultățile lor să devină publice. Prezintă programe salvatoare, iar ei evită crahul... E cam ce pățește acum BBB din cauza epidemiei Fugger. Cum să n-avem clienți?”

„De asta ai venit aici? Ca să ne prezinți un program salvator?”

Christian nu răspunse. Aprinse o țigară și își netezi dunga pantalonilor. Într-un târziu, spuse:

„N-am considerat niciodată BBB drept un client potențial”.

„Asta e bine. Că *nu* vrei să ne dai o mână de ajutor, vreau să spun”.

„Cum aş putea s-o fac? Sebastián, deși era un ins cu prea multă imaginație, avea dreptate: există niște grafice de dezvoltare ale grupurilor pe care BBB nu le-a respectat. Când v-am studiat curbele de ocupare a piețelor am remarcat că nu urmau nicio regulă. Se umflau prea brutal. Plecând de la producția de vaccinuri și medicamente, ați ajuns să ocupați toate segmentele pieței, de la bunurile de larg consum la cele de folosință îndelungată, trecând prin comenzi efectuate de administrație și guvern... Și sunt cât

---

dezvoltarea rapidă a creștinismului, despre care spunea că se clădise pe aer, în timp ce secolele V - X, europene, îi păreau prea sărace în evenimente și personalități, de parcă ar fi fost rarefiate, după cum găsisese el o vorbă. Chestia era imposibilă în opinia lui și o denumea deșert al evenimentelor... Așa se face că a ajuns să pretindă că anii aceia și evenimentele corespunzătoare lor n-au existat, fiind adăugate artificial, pentru a găzdui o istorie factice, utilă celor ce o inserau alături de realitate, din subsolurile BBB, după cum s-a văzut

se poate de convins că nu vă opriți aici cu oferta! La fel de convins sunt că... clienții *voștri* nu sunt persoane sau grupuri! De fapt, cred că sunteți propriii voștri clienți și nicio clipă nu mi-aș permite să vă ofer cel mai mic serviciu! Sebastián ar fi făcut-o, dar iată cum a terminat-o! Eu n-am ambițiile lui”.

Joseph forfoti cu degetele în buzunar și scoase o capsulă de nitroglicerină. O sparse în dinți. „Ești un tip sagace, Goldberg! Ce zici? Putem întoarce sortii?”

„Dacă Cyrus e cu adevărat mort, cred că da”.

„L-am împușcat cu mâna mea...” făcu Eric.

Cheyenne își dresе vocea și îi șopti ceva lui Joseph. Între timp, Martha reapăru în salon și dispăru în spatele leandrului. Imediat apăru și Felipe cu mâncarea comandată.

„*Norocul e dreptul Fuggerilor!*... Parcă așa spunea Cyrus...” ridică Fatima paharul.

Ceilalți răsuflară adânc și se priviră. „Așa spunea”. zise Joseph. „Noi și ei... De câte secole ne pândim?”

„*Gloriae Welserii non mergitur!*” „Îl întrerupse Cheyenne, și din nou, se priviră, mai puțin Christian.

Pe fereastră se vedea ninsoarea deasă. Vocea crainicului arab se auzi mai tare. Christian tuși. Se șterse pe buze și privi țintă la Eric în timp ce Medici îi strecura ceva la ureche.

„Mai este cineva pe fir”. făcu el. „Unul care semnează Sebastián A. Corn scris negativ. V-a călcat banca de date ani de zile de-a rândul. Știe cu mult mai mult decât Sebastián în orice caz, pentru că a intrat și acolo unde Sebastián n-a fost în stare să intre: în nucleul informațiilor BBB...”

„Pentru asta, Mihrab o să dea socoteală!” zise Eric.

„Mihrab”, începu Cheyenne potolit, „este sigură că informațiile noastre nu pot fi accesate din afară”.

„Dacă omul ăla e hacker adevărat, sparge orice protecții, fir-ar să fie!” se ambală Eric.

„Nu și pe ale lui Mihrab” cobori Joseph privirea și trase cu ochiul la Cheyenne. „Protecțiile ei țin cont de alte

considerente. N-au cum să fie sparte. Sunt precum germenii Fugger...”

Eric tresăr, iar Cheyenne îl privi pieziș: „Joseph vrea să spună că nici parolele lui Mihrab, nici germenii Fugger nu sunt decodificabili. Au același *semnal de aură*, parolele în softul computerelor, germenii în codul genetic. Matrițele se șterg, spulberate de *aură*, de cum încearcă cineva să le decodifice, Eric! La fel și germenii Fugger! Când te străduiești să-i izolezi de restul celulei, activezi o enzimă care lizează câteva zeci de kilobaze și, odată cu ele, pachetele de informație pe care le vehiculează. Știi ce înseamnă asta, nu?... La fel se întâmplă după ce încerci să spargi codurile lui Mihrab: documentele se dizolvă. Nu mai au sens. Știi, nu? Știi că asta face semnalul *de aură* când este violat...”

Cum naiba să nu știe? Eric trase cu ochiul la Fatima și îi văzu privirea înghețată undeva deasupra farfuriei.

„Ce e codificat acolo, în spatele semnalului de aură?” se interesă Goldberg cu voce stinsă.

Iar Cheyenne: „Ceva ce l-a făcut pe Sebastián să le ceară prietenilor lui să-l incinereze. Știa că Cyrus îl infestase cu germenii lui și a dorit ca nimeni să nu poată să-l citească biochimic”.

Eric încremeni, privind la Cheyenne. Își aminti... Stiloul... Cum îl chemase pe Cheyenne în birou... Ordinele pe care i le dăduse. Semnalul pe care Cheyenne trebuia să-l aștepte în apropiere de casă...¹⁴

Ochii lui Joseph se umeziră și mai azvârli în gură o capsulă de nitroglicerină:

„Dumnezeu, dacă o fi *dincolo*, doar el știe ce vremuri încurcate trăim! Mi-ești fiu, Eric, dar încep să cred că Cheyenne are dreptate... totuși...”

„Dar ce e codificat în spatele semnalului de aură?” insistă Goldberg.

Accesul determinat genetic! Parolele biochimice și comportamentale! Ele recunosc transpirația din buricele

---

14 Se pare că, preț de o oră după moartea lui Cyrus, Cheyenne a făcut numai ceea ce scria în lista de o pagină pe care i-o dăduse Eric în birou.

degetelor, saliva, limbajul gestual și mimica... tușeul pe tastatură, inclusiv". zise Cheyenne și, sprijinindu-se de speteaza scaunului, se uită zâmbitor la Eric. „Telefoanele alea... Date în contul lui Cyrus când el era mort! Transpirația era a lui Eric Welser, dar tușeul nu! Degetele erau ale lui Eric Welser, dar tastele erau apăsate de altcineva... Ai păcălit biochimia, dar n-ai păcălit softul... Până aici ți-a fost, Cyrus”.

N-apucă să termine că geamurile restaurantului zburară în mii de cioburi, de parcă presiunea crescuse brusc cu sute de atmosfere – ușile bubuiră, candelabrele căzură din tavan, iar luminile se stinseră. Îi izbi un val de căldură, iar *Cyrus* se trezi pe jos.

O smuci pe Fatima. Un pâraie prelung crăpă zidăria, iar o cascadă de moloz se revărsă din tavan. Se făcu beznă și se auziră urlete, iar Cyrus se repezi târâș spre bucătărie. Un miros înțepător îi făcu pe toți să tușească și Cyrus își dădu seama că dăduse drumul dardelor Phou Long. Nu-și amintea cum.

Să nu te sufoci! îi șuieră *celălalt*.

„Târâște-te! Cât mai jos!” îi suflă Fatimei și o luă spre bucătărie, șerpuiind. Masa de lângă el se cutremură și un șuvoi de cioburi se prelinse pe podea, zornăind.

„Fuge în bucătărie!” răcni Cheyenne.

Fatima strigă. Un bărbat se aruncase asupra ei. Cyrus îl izbi în față și un jet calduț îl împroșcă pe frunte – sângele celuiilalt, țâșnind prin găurile făcute de brățelele Minh.

Nici pe-aslea nu știa cum și le pusese, dar își aminti că înregistrase toate gesturile proxime în rutine pe care germenii lui Okazaki le amorsau spontan.

„Ce se întâmplă?” gâfâi Fatima.

Și Cyrus: „Te ții de mine!” – se repezi prin ușile batante, în bucătărie., Felipe!”

Un maldăr de carne tresări lângă ei. „Aici!”

Îi apucă pe amândoi de umăr smucindu-i după el. Se auzi un bufnet: în beznă din bucătărie se ridicară volburi de fum înecăcios, iar Cyrus simți cum aerul i se proptește

în beregată. Se împletici, simțind că oricât ar căsca gura n-o să existe niciodată atâta aer cât să-l poată respira.

„Ține-ți respirația!” scrâșni Felipe și-i îmbrânci afară.
„Și ei știu să contamineze!”

Se treziră într-un gang răcoros. Cineva răcnea ordine, dar țipetele și interminabilul zornăit al geamurilor îi acoperi vocea. Pe Fatima o apucă tusea.

„Hai odată!” îi îmboldi Felipe. Un curent rece de aer îi izbi pe toți trei. Erau pe faleză, dar nu vedeau nimic din cauza fumului. Fatima își acoperise fața cu amândouă mâinile.

„Oh, respiră!” făcu Cyrus, înciudat. Își dădu seama că erau pe El Pico.

„Chestia asta nu era în film!” zise Fatima, cu voce hârșăită. „Zău!”

Chestia asta poate că nu era decât în germenii Welserilor, își zise Cyrus când zări prin aburii învolburați un rug plutind deasupra falezei. Hummerul! Ardea vâlvătăi.

„Patra... Unde e Patra?... ”

„Dă-o naibii! Hai odat, că ăia-s după noi!”

Felipe îi târî pe o stradă printre două șiruri de blocuri abandonate, împiedicându-se de mormane de sârme și țevi răsucite. Smulse din țâțâni o ușă metalică și se treziră într-un coridor umed, mirosind a mucegai. Lumina unor faruri alergă pe pereți odată cu ei, apoi se stinse brusc. Felipe mai smulse o ușă și nimeriră pe o stradă aglomerată: sute de oameni viermuiau pe carosabil, făcând o hărmălaie nemaipomenită.

„Unde suntem?”

„E loc sigur... Ăștia sunt furioși pe BBB... Au dat pe toate posturile că epidemia s-antins peste tot! Cică boala pleacă de la BBB, de la un experiment scăpat de sub control. Barosanii au promis anchetă da' lumea n-a avut răbdare și a luat cu asalt birourile de pe Segundo Boulevard...”

„Pfuuh!” răsufală Cyrus ușurat. Se uită la ceas. Germenii preparați de Okazaki amorsau evenimentele

conform programului. Se întoarse către Felipe: „I-ai turnat lui Joseph flacoanele în mâncare?”

„De ce să n-o fi făcut?” se miră mexicanul.

vMăcar atât să fi făcut la ce doză ne-au băgat ei pe gât!”

În momentul acela, trei mașini opriră în dreptul lor. Portiera celei din mijloc se deschise, iar Oscar – dacă el era – scoase capul afară:

„Ne-a luat-o! Cheyenne ne-a suflat-o pe Patra! Sunt într-un Mercedes roșu”.

Cyrus se clătină – cel ce îi vorbea, era chiar Oscar, sau doar ieșise din încărcătura cu care abia loviseră Welserii?... Celălalt îi strecură, destul de sigur pe el, că trebuie să urce în mașina din mijloc. Geamul șoferului cobori.

„Rainer?” întrebă Eric, dezorientat.

Iar cel de pe locul șoferului: „Cyrus?”

„N-am de ales!” se trezi el că spune. Rainer clipi nedumerit și ieși din mașină, făcându-i semn lui Cyrus să urce în locul lui. Cyrus se apropie de portieră și își plimbă palma pe deasupra ei: era rece, era lucioasă. Îngrijorat, puse mâna pe capotă – era caldută, semn că motorul mersese de câțeva vreme. îl atinse și pe Rainer... Se apropie de el și-l mirosi: desluși parfumul de mobilă veche pe care îl simțise și la Karinhall.

Până la urmă, cel mai probabil era ca atât Rainer cât și mașina să provină din realitate.

Pe de altă parte, Cyrus își amintea prea bine de rezervorul stiloului de pe biroul lui Eric. Știa fără dubii ce conținuse. Se uită în jur: orele în curs și locurile erau puse la cale de el: clădiri, străzi, oameni și întâmplări – dar în același timp, luminile orașului erau cu mult mai galbene decât trebuiau să fie! Luminile orașului, agitația, cuvintele noi care invadau lexicul și muzica arăbească ce se auzea de peste tot! Nu mai erau efectele germenilor Fugger! în niciun caz!

„Rainer! Spune ce-am făcut cu caseta pe care ți-a lăsat-o Lothar pentru mine!”

„Lasă prostiile, Cyrus! Te-ai uitat în ea de parcă ar fi fost o oglindă... Ți-ai netezit pielea de pe față, asta ai făcut! Noi suntem, nu te speria! Suntem aliații tăi, vechii tăi prieteni, Șamanii din Augsburg! Richthofenii!”

Așa să-mi ajute germenii lui Okazaki! își zise Cyrus. Dar *celălalt*: tot așa se roagă și Eric – să-l ajute operatorul și încărcătura cu care l-a sufocat pe Fugger!

„O să ținem pe aproape!” zise Rainer. „Vezi, de data asta nu uita ce ai de făcut! *Ea* e într-un Mercedes roșu... Și rămâi pe radio Panoramic!” îi reaminti, ca și cum reluau o rutină veche, întreruptă de multă, tare multă vreme.

Întreruptă de nenorocitul de Eric Welser, îi șopti *celălalt*, iar Cyrus întinse maleta Fatimei:

„N-o lăsa din mână! Și așteaptă telefonul meu! Știi că salvarea mea e în tine și în seringile din maletă!”

*

Mercedesul roșu dispăru în șuvoiul automobilelor care se târau bară la bară pe Via Okeania. Dacă germenii lui Okazaki rezistau desantului chimic pus la cale de Welseri, în acea mașină trebuiau să se afle Patra și Eric.

„Cyrus?... Cyrus?...” se auzi Oscar în celular.

„Sunt pe strada 20. *Eric* a luat-o pe Via Okeania, spre Shimonoseki!”

Iar Oscar: „Rainer s-a uitat în contul lui Sung. I s-au virat 2000 de dolari la ora 22.00. Banii provin din contul unui tip, Marlon Brandeau, scris franțuzește. A încercat să dea de el, dar în evidențele publice nu există un om cu un astfel de nume. Banca a cerut confirmarea transferului de la posesorul cartei pe care l-a contactat la ora 0.30, la Hotel *Laprade*. Am intrat în centrala hotelului, am parcurs convorbirile înregistrate acolo și l-am descoperit pe posesorul contului. Își spune, într-adevăr, Marlon Brandeau și a închiriat Suita Imperială. El este omul care l-a plătit pe Sung”.

„Marlon Brandeau... La ce oră a vorbit de la hotel ultima oară?”

„O face și acum! Ascultă... îl yezi cumva pe Eric?”

„Nu. E aglomerație prea mare”.

Închise și se chiori după Mercedes. Era la numai 20 de metri în față, pe banda din dreapta. Deschise laptopul și intră în Dilute Nation Alt. dar brusc, radioul din bord se auzi mai tare.

...Eric Welser și Patra Nogales, membri în Consiliul de Administrație BBB, încearcă să părăsească orașul. Au asupra lor informații prohibite de legea sanitară din 1984, referitoare la dreptul de a copia, reproduce și lansa germeni în afara laboratoarelor autorizate, indiferent de natura lor...

Celularul sună iar:

„Ai auzit?” întrebă Oscar.

„Mda... I-au dat cumva și pe sticlă?”

„Da. Pe Patra...” - Cyrus trase cu coada ochiului în laptop. Un zgomot de pași grăbiți se îndepărta de Dilute Nation Alt... „Ai reușit să-i vezi?” întrebă Oscar.

„Nu, fir-ar să fie!” pufni Cyrus privind țintă la ei.

Pașii în fugă răscoleau pietrișul ce înconjură *Dilute Nation Alt...* Puse mouse-ul pe fereastră și își dirijă fantoma din rețea să privească pe alee. îl văzu pe cel care alerga - tipul își spunea Deep Cadillac, era Massonic Youth și Cyrus băuse multe ceaiuri virtuale cu el. Alesese mereu Lapsang Souchong, spunând că avea un gust de cauciuc ars într-atât de pronunțat, încât era singurul pe care îl putea simți dacă nu gusta din el.

Privi iar pe autostradă, incapabil să se sustragă imboldului care îl forța să lase baltă laptopul. Dorințele și gândurile de acum... Știa că... nu erau ale lui cu toate. Era un ocean de reflexii provenind din chimic. Cine îl bombarda cu ele? Mintea lui Erie, pe care îl parazita prezența lui inoculată, sau germenii cu care îl echipase Okazaki? Cyrus Fugger cel de acum zece ani, sau operatorul?

Dumnezeule... mă uit înjur la lumea pe care încep s-o plăsmuiesc și nu sunt sigur că n-o mai plămădește cineva alături de mine!

Iar Oscar: „Poza lui Eric n-au dat-o încă, pentru că nu știu ce să afișeze. Sunt derutați”. Apoi: „Tot nu-i vezi pe-ăia

doi?”

„Nu!”

Patra stătea nemișcată în Mercedes, în timp ce Eric aprindea două țigări. Șirul de automobile înțepenise la stop. Cyrus privi iar în *Dilute Nation Alt...* își dirija fantoma să urce scările și intră în biroul de la etaj. Închise ușa și trase de-o parte canapeaua din colț.

Scoase computerul de sub canapea și îl așază pe cel mai apropiat scaun: un taburet indian cu trei picioare – textura lui sugera lemnul de mahon. Trase afară tastatura computerului fantomă, plimbând spotul mouse-ului pe sticla ținută pe genunchi.

Hotel *Laprade* – tastă Cyrus pe clapele virtuale și rulă numerele de telefon pe displayul minuscul, rătăcit în încăperea din cristale lichide. Intră în centrala hotelului, scotoci după numărul de telefon al Suitei Imperiale și sună la recepție.

„Alo? Sunt serviciul de revizie AT & T, sectorul telefonie celulară. Aș dori să vorbesc cu dl. Brandeau, Marlon. Locuiește la dumneavoastră și trebuie să reglementăm o problemă legată de postul lui... A reclamat niște defecțiuni...”

„D-l Brandeau nu este acum în hotel dar nu sunteți primul care s-a plâns de probleme cu telefonul lui. Îi lăsăm un mesaj. D-l și d-na Brandeau mai au de stat două zile la noi. Nu puteți să-l prindeți prin mobil?”

„Vă mai apelam dacă puteam?” întrebă Cyrus. Închise și formă numărul Suitei. Așteptă ca telefonul să sune în gol de câteva ori, intră în memoria aparatului, rulă înregistrările convorbirilor, după care se opri.

Eric vorbise minute în șir de la telefonul hotelului. Mai întâi cu banca – atunci când confirmase transferul de fonduri către Sung – apoi îl sunase recepția, iar el spusese că îl primește pe Felipe Ugarte, apoi...

— Felipe? Grăsanul de la *Adrari*... Era de partea lui Eric?

— Discuția referitoare la Felipe avusese loc la 0.50... Acum opt minute, calculă Cyrus după ce se uită la ceas.

Acum opt minute, deși purta bandana, *Eric* se afla pe șoseaua de legătură dintre Hale și Shimonoseki. Sub ochii lui Cyrus. Era cu doar zece metri mai în spate față de locul în care se afla acum. Cât despre Felipe, acum douăzeci de minute îl scosese pe Cyrus afară din infernul declanșat la *Adrar*, printre vaporii de inoculare...

Semafoarele trecură pe verde, iar mașinile se puseră în mișcare cu chiu cu vai pe carosabilul alunecos. Eric ambala de zor motorul, de parcă ar fi avut kilometri de șosea liberă în față.

„Ce dracu’...” șopti Cyrus.

Mercedesul trăgea pe banda de avarie, săltând haotic în suspensii.

„Ce dracu’ face?” simți Cyrus cum se înăbușe.

Brusc, cauciucurile Mercedesului se rotiră în loc, azvârlind îndărăt jerbe de zăpadă fumegândă, iar mașina tâșni, doborând balustrada TRANSFER INTERRUPTED!

luă în primire primul. „Dacă vrei, poți să rămâi în Bao Tranh și...”

„... și nevasta... și banii... toți banii... nu mai am decât asta...”

Își revenise, dar continua să sufle din greu și să se țină cu mâna de beregată, rotind ochii dintr-o parte în alta. Deschise laptopul, încă buimac.

„Astmu’? Ai rămas doar cu astmu’?” Cyrus strânse pleoapele și făcu semn că nu. „Ești bătrân de tot, omule... Ești mai bătrân chiar decât băieții ăia care au tras gaze pe nas în subteranele din adevăratul Bao Tranh...”

„Așa o fi...” Treptele pe care ședea erau sloi. Se holbă la taburetul afișat în laptop și scotoci iar în memoria telefonului lui Marlon Brandeau, din Suita Imperială. Ce-l apucase pe Okazaki să-l azvârle în nebunia asta? De ce îl adusese aici, în cartierul ăsta chimic, unde un șuvoi de întâmplări sintetice îl dăduseră de-a dura? își privi mașina: ardea, mocnind, în mijlocul străzii, alături de tancheta poliției.

Apoi își aminti că el, Cyrus, îi dăduse comanda lui Okazaki... în plus, un operator exterior își băga coada, iar

Welser îl cufundase într-o maree de vapori de inoculare. Se întrebă: dacă toate astea sunt chimice, ce fac eu acum cu adevărat?

Și unde am rămas? – în farmacia lui Okazaki? în casa lui Eric? La *Adrar*?

Dar, mai ales: în *cine* vagabondăm acum? Cine găzduiește urmărirea asta? Operatorul selectat de Fatima? Vreunul dintre agenții Welserilor?

Nu știa să-și răspundă. Spera ca trupul original să se afle undeva la adăpost, iar el să nu fie prins din urmă de agenții Welserilor.

Urmări iarăși laptopul. Marlon Brandeau primea telefon după telefon în Suita Imperială de la Hotel *Laprade*. La 0.33, sunase Sung Ooh, iar un tip care spunea că e secretarul lui Brandeau îl invitase să aștepte. După câteva secunde, Brandeau spunea, graseind, că era greșeală, iar legătura se întrerupse. La următoarele apeluri răspunse secretarul: dl. Brandeau era foarte ocupat și nu putea să vorbească.

Convorbirile păreau să aibă loc într-o centrală telefonică, pentru că se auzeau încă două voci care primeau apeluri și făceau neîntrerupt comenzi. Una din ele spunea:

„... dl. și d-na *Spector* sosesc la Cairo la orele... „Cyrus rulă încă o dată convorbirile în care Brandeau îl refuza pe Sung Ooh și auzi iar din fundal:

„... dl. și d-na *Spector* sosesc la Cairo la orele... „Lăsa să curgă restul convorbirilor. Christian Goldberg sună și el, făcu țărăboi, dar secretarul se ținu tare. Era o greșeală: numărul de telefon aparținea lui Marlon Brandeau, nu lui Erie Welser.

„... *Spector* urcă la Reykja... „se auzi între două ieșiri nervoase ale lui Christian: trebuia să se programeze pentru o convorbire cu Brandeau.

„*Spector* urcă la Reykjavík...” șopti Cyrus. „Urcă la Reykjavík și coboară la Cairo... Patra solicită un șofer la Reykjavík”. Își aminti anunțul din Tribuna.

Abandonă telefonul lui Brandeau și intră în lista de

rezervări pentru zborurile din noaptea de 24/25 decembrie. Însă, de pe aeroportul Paloș nu pleca niciun Spector, nicăieri, în următoarele 48 de ore. Cyrus dori să vadă și listele pasagerilor de la Purani. Nici de acolo nu pleca niciun Spector. „Nici n-ar fi trebuit”. pufni. „Dacă e să plece de undeva vreun Spector, o s-o facă de la Reykjavík”.

Intră în terminalele aeroportului din Reykjavík. Pe lista de acolo figurau doi Spector: doi soți, specialiști în antropologie structurală la Universitatea Beersheva din Ierusalim. Printre numele celor care ajungeau la Reykjavík figurau și Marlon împreună cu Roberta Brandeau...

Ești un cretin, îi strecură *celălalt*. Aici, ei încă sunt dl. și d-na Brandeau... Ca dovadă, soții Brandeau veneau la Reykjavík cu un aparat Lufthansa plecat de pe aeroportul Lefortovo. Aparatul trebuia să decoleze la 2.30...

Lefortovo?! *Aeroportul* Lefortovo?!... „Te întrebi cum se ajunge la aeroportul Lefortovo, nu-i așa?” Cyrus întoarse capul. Cel ce vorbise era îmbrăcat în uniformă de colonel de infanterie. Înalt, tuns perie, ochi albaștri, cam 55 de ani. Stătea sprijinit de un zid scorojit, sub un afiș ce făcea reclamă spaghetelor BARILLA și mângâia fundul tipei fotografiate cu cutia de spaghete în mână.

„Colonel Kerr!” se prezintă. „A.G. Kerr!... Mi s-a spus că mă cauți... Ah!” se aplecă el asupra ecranului. „Se ajunge greu la aeroportul Lefortovol *iar* până la două jumate nu mai e mult...”

Cyrus se uită în sticlă. Era un talmeș-balmeș de nume, cifre, ore și liste de pasageri de la trei aeroporturi.

„De unde știi că trebuie să ajung la *Lefortovo* la două jumate?”

„M-am uitat în computerul tău. Sau poate că m-a sunat Fatima, ca să-ți dea o mână de ajutor. Sau poate că ne-am mai întâlnit și m-ai rugat să te ajut...”

Cyrus închise laptopul.

„Mă descurc singur...” spuse, și dădu să se ridice. Se uită în stradă: nici urmă de Richthofeni. Îi sună prin celular. Niciun răspuns.

„Hmm... Oamenii mei mi-au spus că ești grăbit”. zise Kerr. „Te interesai cum să pui mâna pe nevastă-ta care cic-a fugit cu unu’... dacă nu m-ascuți, n-ajungi nici până mâine la Lefortovo și tipii o să-ți scape. Unde mai pui că dacă te prinde Poliția, te-ai ars... O să vină cât de curând. Vor și ei să vadă ce coșciuge comandă pentru colegii lor din tanchetă...”

Trecură pe lângă un alt afiș cu BARILLA. Colonelul profită ca să-și treacă iar mâna peste fesele tipei.

„Ce zici?” îl încercă Cyrus. „Aia doi o să ajungă la timp la aeroport?”

Kerr pufni într-un râs sănătos.

„Ei nu întârzie niciodată, chiar dacă Patra se mai uită în urmă din când în când...” îl privi pe Cyrus și îl bătu pe umăr: „Dar ai timp să pui mâna pe ei!”

„Ar mai trebui să vină niște amici de-ai mei... Cei cu care am pornit în urmărire. Sunt cu două mașini”.

„De parcă ei ar fi în stare să vadă străzile astea... Ai intrat de unul singur în Bao Tranh, Cyrus! Ce vezi tu, nu văd ei! Ce văd ei, nu vezi tu!”

„Am nevoie de mașinile alea, fir-ar al naibii să fie! Cum să-i prind din urmă pe Patra și pe Eric dacă merg pe jos?”

Kerr îl iscodi cu coada ochiului: „Cyrus, Cyrus!... Las c-o să apară și Richthofenii!... Pe străzile pe care le văd ei, nu prin Bao Tranh! Pe ăsta îl vezi doar tu, Eric, Patra și câțiva aleși!... Ce să-ți fac dacă ai fost zgârcit cu flacoanele de la Okazaki? Dar stai liniștit! Eu ce treabă am? Să te conduc la străzile pe care le văd și amicii tăi!”

Traversară, lăsând în spate tancheta și Royor-ul¹⁵ lui Cyrus.

Iar Cyrus: „Te miști într-o buclă chimică... Ești doar chimic, Kerr!”

---

15 Royor este o marcă daneză de mașini de teren. Caracteristica lor este că imită modelele de caroserie din anii '50. Această mașină a fost vedeta târgului Auto de la Frankfurt din 1997. Dacă am să pot, am să vă trimit un jpg. cu un Royor standard, ca să aveți cu ce să faceți comparația... N. Fatimei.

„Atunci de ce nu rămâi aici, cu mine?” întrebă Kerr pornind spre pasajul de nivel de lângă parcare. Comunica cu o autostradă suspendată care trecea cu 20 – 30 de metri pe deasupra blocurilor joase. Lăsaseră în urmă Mercedesul roșu, proptit în balustrada ruginită, când un zgomot ritmic, ca de ciocan pneumatic, se revărsă din văzduh: două reflectoare au prins să măture strada, se opriră asupra vehiculelor ce ardeau, după care se prelinseră înapoi și încolo, decupând cilindri în ninsoare.

O bubuitură păru să fărâme fațadele cenușii. Din cerul pufos se auzi un anunț stârnind ecouri printre clădiri.

„Îl căutăm pe Cyrus Fugger! Lucrează sub acoperirea de DJ la postul de radio Umma Nord din Hale!”

Luminile reflectoarelor se apropiară de ei, iar Cyrus dădu să se ascundă sub o copertină de beton. Kerr însă, se mișca la fel de calm. La un moment dat, razele farurilor îi luminară fața din plin, dar el nici măcar nu clipi. Vuietul elicopterului stârnea ecouri între fațade, iar palele prinseră să spulbere zăpada.

Kerr însă, zâmbitor, se uita nepăsător la Cyrus, care se repezise la adăpostul copertinei.

„Ce dracu’ faci acolo? Trebuie să ne grăbim!”

Elicopterul se cutremură și amorsă un viraj pe deasupra blocurilor vechi. Strada se umplu de huruitul metalic al rotoarelor, iar ferestrele intrară în vibrație. Apoi, elicopterul păru să coboare peste ei, blocându-le accesul către șoseaua suspendată.

„Hai mai repede!” îl îmbrânci colonelul pe Cyrus.

O luară la fugă pe trotuar, pe lângă un grafitti scris cu alb mat:

FUTE-MĂ, CHRISTIAN GOLDBERG!

Șoseaua era susținută de piloni cilindrici, iar din cel mai apropiat se ȋtea un șir de trepte metalice. Cyrus o luă înainte; elicopterul se lăsă deasupra parcării părăsite precum un bondar agitat, lansând anunțuri prin megafon. Reflectoarele sale îi luminau pe amândoi din plin, dar Kerr nici nu crâcni. Palele huruiau asurzitor, însă Kerr spuse cu glas potolit:

„Hai să urcăm... Richthofenii trebuie să apară dintr-un moment în altul”.

Ajunși sus, o luară la pas de-a lungul șoselei, îndărătul balustradei din beton. Elicopterul vuia din ce în ce mai aproape și un fascicul luminos se prelinse pe carosabil. Deodată, lansă câteva rafale – trasoarele se proptiră în marginea balustradei, împrôșcând autostrada cu scânteii.

Cyrus se ghemui și-l trase pe Kerr la adăpost.

„Ce *naiba* ai?” se smuci colonelul și se ridică la loc. „Potolește-te odată! Richthofenii trebuie să apară din moment în moment!”

„Elicopterul!...” strigă Cyrus, abia acoperind vuietul.

Kerr îl privi lung. Farurile orbitoare îl făcură pe Cyrus să strângă pleoapele, dar Kerr îl privea nestingherit, scăldat într-o cascadă strălucitoare de lucși. Iar de vorbit, o făcea cu glas liniștit, abia auzit, obligându-l pe Cyrus să-i citească vorbele de pe buze:

„Elicopterul?!” preț de câteva clipe, privi nedumerit într-o parte și în alta. Apoi: „Ooh... E din sângele celui alt, *ai* uitat? E din rezervorul lui Eric! mai mult decât să copieze ce se petrece prin germenii tăi, ce crezi că poate să facă?”

„Nu te aud, al naibii să fiu dacă aud ce-mi spui! Vorbește mai tare!” urlă Cyrus, apropiindu-și gura de urechea colonelului.

Elicopterul ajunsese exact deasupra lor de acum, coborând lin, gata-gata să aterizeze pe carosabil. Provoca un vacarm asurzitor.

Dar Kerr: „Nu-ți face griji! O bucată din chimia lui Eric se plimbă prin chimia ta! Nu-i decât o iscoadă din microbii lui! Dă-l dracului de elicopter și ascultă la mine! N-au putut ei, Richthofenii, să se țină după tine prin hățișul neuronilor tăi! Ba, nici tu nu ești în stare să-l știi amănunțit – altfel, de ce m-ai mai fi lăsat pe mine călăuză aici? Nu ca să te scot la liman? Așa că, bagă la cap! Prietenii tăi... o să vină cu trei mașini”. urlă colonelul, văzând că Cyrus cască ochii și își pune palmele pânne la

urechi, asurzit de rafalele puternice și de motoarele ce vuiau - „Te urci în mașina din mijloc...”

Trei mașini... Mașina din mijloc... Se mai întâmplase odată - pe când nu se eliberase de crisalida Eric... înainte ca același Eric să încerce să-și piardă urma în străzile și parcurile chimice din Bao...

Iar Kerr: „Iei mașina din mijloc. Mergi spre Grant până dai de a doua șosea la stânga. O iei pe ea și intri în *trecătoare*. Vezi că-i plină de mine, dar chestia se aranjează cu băieții de la intrare dacă le dai... asta!”

Își desfăcu petlița și i-o întinse lui Cyrus. Era o inimă străpunsă de o săgeată; Fugger căscă ochii și pufni în râs.

„Ce-i de râs?! E Purple Heart, iubitul... Nu mai ții minte adevăratul *Bao Tranh*? Nu mai ții minte c-am fost răniți amândoi lângă Pak Vay?”

Pak Vay? Bao Tranh?... Nu participase la niciun război și nu fusese rănit niciodată. Erau doar post efectele buclei-artefact!... Doamne, dar cât de mult scria în flacoane?

Sau erau doar inoculările Welserilor?

Dinspre Shimonoseki se apropiară umbrele unor mașini. Rulau cu lentoare, strecurându-se prin ninsoare cu farurile stinse.

„Uite-i!” făcu Kerr. „Eh, după ce străbați pasajul, dai de trei drumuri. O iei p-ăla din dreapta - e autostrada Key Largo. De acolo, circuli la vedere. La un moment dat o să vezi un marcaj mare, verde, sub care e un grafitti cu Goldberg: CE CULOARE AI, CHRISTIAN? - n-ai cum să-l ratezi pentru că există cu adevărat, e *sigur* acolo, îl vede toată lumea... - eh, imediat după marcaj faci dreapta cu maximum de viteză, fără frică... Deja o să fii afară din Bao și acolo flacoanele lui Okazaki n-o să mai aibă efect asupra obiectelor - *tot* ce-o să vezi, o să fie real, la locul lui, cu excepția unor amănunte ne semnificative! Așa că, apasă pe accelerație cât poți și ieși prin parapetul ăla nenorocit! O să zbori cam opt-nouă metri pân' la autostrada de dedesubt. Să nu te sperii: treaba-i verificată de oamenii mei, nu pățești nimic! De-acolo, șoseaua te duce direct la

aeroport. Eric și Patra merg pe același drum... Știi că Sebastián A. Corn încheie filmul chiar aici, la ieșirea din Bao?"

„Poftim?!“

„Cum ai auzit, *Alexander*“. rânji colonelul. „Ia să vedem cât e ceasul..."

Cyrus se uită la ceas. Tresări. Scutură mâna și privi iarăși ceasul.

„Ce e?“ întrebă Kerr.

„Cred că mi-a stat. Ceasul tău cât e?“

„0.28“.

„Cum să fie atât?! Când eram pe Via Okeania era 0.50..."

Și Kerr: „N-avea cum. Ia verifică în scula asta!“ făcu el semn spre laptop.

Îl deschise. Se uită la cifrele afișate: 0.28.

„Cum să fie atât?!“ repetă, dar colonelul pufni în râs.

„Bine că măcar ceasurile au început să-ți meargă cum trebuie! Dracu' știe ce-ai avut în cap când l-ai învățat pe Okazaki ce să programeze! Sau o fi opera lui Eric? Sau a lui Joseph? Mă rog... Ai timp suficient pân' la două jumate s-ajungi la Lefortovo... Hai că ți-au venit ajutoarele..."

Cele trei mașini opriseră în dreptul lor. Trei monster trucks. Un Portishead, un Mitsubishi și un Daxos. Geamul Portisheadului coborî:

„Cyrus?!“ se auzi vocea mirată a lui Oscar.

Cyrus se ridică și se repezi spre Mitsubishi. Era cățărat pe pneuri balon și masca îi era acoperită de bare de protecție precum niște tălpici nichelate.

„Cum... cum de ne-ai așteptat aici?... N-am stabilit că te luăm din parcare?“ murmură Oscar.

„Tipul ăsta mi-a spus..." se întoarse Cyrus, dar încremeni, împungând cu degetul în aerul doldora de fulgi înghețați.

Era singur. Elicopterul începuse să bufnească dintr-o pereche de tunuri de bord. Fugger se azvârli asupra portierei. Trase de ea, nereușind s-o deschidă. Lumina

unui reflector patină pe deasupra lui. Cumva, Eric își va aminti cândva de această imagine. O va trage pe film și-l va examina. Și-o să vadă ce generaseră germenii lui Okazaki - labirintul pe care îl străbătuse și el împreună cu Patra, fugăriți de Cyrus.

„Ce naiba, Cyrus? Hai odată!” strigă Oscar.
„Elicopterul ăla e pe tine!”

„Nu se deschide, fir-ar a dracu' să fie!”

„Da' tu cum ai vrea să se deschidă?” scrâșni Hugo, din Mitsubishi. „Trage-o - *ndărăt*” Cyrus o împinse, iar portiera culisă ușor, acoperind aripa din spate. „Nu mai știi să deschizi o ușă?” îi suflă Hugo în timp ce ieșea pe cealaltă parte. „Hai odată!” făcu el semn spre elicopter și se repezi în prima mașină.

„E tot ăla de l-am luat de la *Adrar...*” se auzi Hugo în difuzorul din bord. Portisheadul demară. Hugo se auzi din nou. „Bine. Țștia îmi spun că ești Cyrus, pe bune... Ai zis că vrei să fii de unu* singur în mașină! Da. După ce-am stabilit că ne vedem la parcare, ai tot zis chestia asta de parcă erai un *disc* stricat... Hai odată, că elicopterul ăla e pe tine! Roagă-te și dă-i bice!”

Cyrus nu se mai ruga de multă vreme. Purta ghinion. Pomi și dădu drumul radioului... este șaten, *cu* părul drept, ochi... - auzi în difuzor.

Elicopterul descria o voltă peste clădirile din Bao Tranh, repezindu-se razant spre șosea. Cyms căuta Umma Nord pe scală - îi găsi și tastă în laptop numărul de telefon din studio. În locul țârâitului tipic se auzi jingle-ul care marca *și jumate. JE ora 0.30 la Umma Nord ca și oriunde altundeva...*¹¹ se auzi mesajul scurt și râsetele înregistrate care nu mai încetau, transformându-se treptat în zgomotul unor pistoane de locomotivă pornind din gară.

Urmă declicul și vocea lui Urlă Papa Dee, DJ-ul din 25 decembrie, ora 0.30 dimineța:

„Heeei, amice! Vrei să faci o dedicație, ceva? Verificăm conturile și-i dăm drumul când vrei... Te ascult!”

„Vreau să nu-mi pronunți numele, prietene...”

„Ooh, înțeleeg! Ești un Cavaler Singuraatic...”

Cavalerul Singuratic vrea să facă o comandă la Um-mă Nord..." zise DJ-ul. „Ia, să văd contul!”

„Uite-l!” Cyrus tastă numărul de cont în laptop.

Legătura se întrerupse, iar Cyrus vorbi în microfon, către celelalte mașini:

„Ținem drept înainte!” Oscar mormăi un fel de da. Iar Hugo:

„Ai devenit și mai *celebru*, Fugger! Ești pe toate canalele. Mutra lui Eric îngheață la fiecare zece minute pe toată sticla din oraș și sub ea e afișat numele tău: șmecheru' de DJ de la Umma care a declanșat epidemia asta de-i bagă pă toți în spital, muzicianu' care s-a trezit peste noapte că vrea să *dea* - n BBB... Da. Teribilul Cyrus Fugger care s-a sustras unui control de rutină între Shimonoseki și Hale, al de-a dat foc unei tanchete. Are astm, 67 de kile și 48 de ani, că v-a amestecat dracului p-amândoi, iar nevastă-sa, Fatima Fugger, îngheață într-un apartament neîncălzit din Hale...”

„O cheamă Fatima Axelrod, nu mi-e nevastă, iar acasă la mine e cald”.

„În regulă. Fatima Axelrod *nu* ți-e nevastă da' stă la căldură”. aprobă Hugo. „Și e gata să te scoată din rahat la primul tău apel”.

„Bine. Cum de m-ați pierdut din vedere?”

„Ce naiba, Cyrus? Nu ne-ai spus tu să înconjurăm Shimonoseki prin Yvelines ca să-i tăiem calea lui Eric? Am luat-o cum ai zis tu, numai că la un moment dat ne-a prins la telefon un tip, unu' Kerr! Tu erai încă buimac după bubuiala cu polițiștii și el ne-a zis că trebuie să ne vedem în parcarea părăsită de lângă cimitirul de mașini”.

„Adică în Bao...”

Oscar făcu o pauză. Apoi: „Lothar ne-a spus că n-o să înțelegem chiar tot, dar că să ne bazăm pe tine. Ce dumnezeu e Bao?”

„Acolo era să mă prindă tancheta poliției...”

„Tancheta poliției era să te prindă în Shimonoseki, Cyrus... Oh, las-o baltă! Las-o baltă că ne-a zis nouă Lothar cam ce fel de noapte o să fie asta! Cică n-ar semăna cu

niciun fel de alt război, numai că pe atunci, n-aveam cum să ne dăm seama ce voia să spună. Acum însă, o trăim în direct! Oh, stinge luminile, Cyrus! Stinge luminile!”

Elicopterul trecea iar la rasul șoselei, iluminând mașinile. Celularul pâlpâi, iar Papa Dee tuși în microfon de câteva ori:

„Cavaleerule, Cavalerule!... Zău că te înțeleg! Pricep de ce nu-ți dai numele și de ce telefonul tău are localizerul stricathhh!... Pricep și cum se citesc numerele alea de șase cifre din contul tău. Ia zi ce vrei...”

Ce să vrea? Fusesse rănit la Pak Vay. Portierele se deschideau culisând. Se îndrepta către un aeroport de care n-auzise nicicând. Îi trimisese lui Oscar instrucțiuni ca să se întâlnească, dar habar n-avea de ele. Un colonel îi știa familia, dușmanii, relațiile și lăsase să se înțeleagă că l-ar fi cunoscut o dată chiar și pe Cyrus Fugger, pe vremea când se afla în corpul lui original. În plus, un elicopter lansat din germenii lui Eric îl urmărea prin labirintul propriei chimii.

„Cavalerule, mai ești acolo? Ai ales bine, nu te speria!” reluă DJ-ul. „Eu nu sunt *d-ăia*... Dau orice fel de mesaj pe post. Cu cine vrei să vorbești? Cu el, cu ea, sau cu Shabba?”

„Cu mine, în primul rând. O grămadă de lucruri mă iau prin surprindere”.

„Și pe noi ne-a luat mutra ta prin surprindere!” râse Papa. „Cred că și pe Shabba... Ia zi ce vrei, că vorbim pe banii tăi!”

„Vreau să-mi transmiți la fiecare 10 minute următoarea chestie: Tipului care ia Berotec, să nu uite că drăguța lui se duce să ia avionul de pe aeroportul Lefortovo. Vrea să meargă la frig, cu un șmecher... Faci chestia asta pentru mine?”

„E cam încurcat, da’ nu cred c-a mai rămas ceva claaar în noaptea asta... Cum naiba te simți în... în... Of! În mă-sa! O să fac ce m-ai rugathhh!...”

Închiseră în același timp.

„Cyrus! Nu-i văd deloc p-ăia doi”. se auzi Oscar.

„Nici nu-i nevoie. Trebuie doar s-ajungem înaintea lor la Lefortovo, la terminalul Lufthansa”.

Călcă accelerația. Se pregătea să-i anunțe s-o ia pe șoseaua de care îi spusese Kerr când, se auzi vocea lui Oscar:

„Asta e drumul de care ne-ai spus?”

Nu le spusese de niciun drum, dar Cyrus zise că da, s-o ia la stânga. Mașinile s-au înscris în curba ce cobora printre clădiri, ca niște bile de ruletă filmate cu încetinitorul. Ajunseră într-o zonă în care asfaltul se ondi:!, a, obligându-i să încetinească. Apoi se >vi un post de control.

Parcă ar fi stare de asediu – o stare de asediu fantomă în timp ce *afară*, cine știe ce se întâmplă de fapt... Dacă aștept la Marguerita, e bine, dar dacă am rămas la Wou? Dacă acolo m-au inoculat Welserii?

„De unde Dumnezeu au apărut toate șoselele astea?” se minuna Oscar. „Intrăm iar în Shimonoseki”.

„Știu. Pregătește niște bani. Avem de făcut o plată”.

Scoase inima străpunsă de săgeată, întrebându-se dacă Kerr nu-i jucase o festă. Asfaltul dispărea în spatele unei bariere de oțel, afundându-se sub o autostradă suspendată.

În penumbră, se distingeau postul de control, pictat în culori de camuflaj. Un militar se apropie de Oscar, îi luă banii, după care urmă o discuție grăbită. Alți inși ieșiră din spatele pilonilor, iar Oscar le făcu semn spre mașina lui Cyrus.

„Poftim!” le arătă el petlița colonelului.

Tipii se traseră în spate și se uitară în lumina lanternelor la inima de tablă.

„Cine merge în față?” întrebă unul.

„El!” făcu Cyrus semn spre Oscar. Auzi vocea lui Urlă Papa Dee, la Radio Umma Nord:

Cavaleerul Singuratic, să nu uiți că (i-a fugit drăguța cu un papagal vopsit în culori de neam prost! Vor s-o taie undeva la frig... Ai milă, drăguța! Cavalerul uită de el și s-ar putea să se sufocă de atâta dragoste...

Militarii se opriă în dreptul lui Oscar și-i făcură semn că pot pleca; bariera se ridică, scrâșnind. Oscar intră în trecătoarea de sub planșeul de beton.

„Cyrus?” - Vocea lui Oscar părea trecută prin râzătoare - „Eric și Patra au trecut pe aici acum cinci minute. Aveau și ei o Purple Heart și în schimbul ei au primit harta cu amplasamentul minelor din trecătoare... Sunt într-un Grand Cherokee verde metalizat”.

Un Grand Cherokee deci! Cyrus închise celularul și sună la radio.

„Cum ți s-a părut dedicația?” se interesă Urlă Papa Dee.

„Perfectă! auzi? Poți să dai un telefon în locul meu?”

„Cu fise din același cont, da!”

Cyrus scoase Tribuna, o despături și găsi anunțul Patrei. Dictă numărul de telefon, apoi se uită la stopurile din fața sa. Tipul care conducea mașina aia se chema Oscar și fusese șeful unei trupe de muzică cu 15 ani în urmă. Acum ocolea niște mine chimice dintr-un pasaj sintetic.

„Sună la telefonul pe care ți l-am dat și cere cu *drăguța mea*... Zi-i că e în legătură cu anunțul... Vezi dacă o mai interesează un șofer de Rolls! Ți-ai luat banii pe prima comandă?”

„Lucrez aici ca să câștig bani pentru Shabba, nu ca să-i fac economii lui frat-său... Știai că Shabba ține muuult la tine?” întrebă Papa deodată, dar Cyrus închise. Brusc, celălalt îi suflă că Oscar o să-i spună cât de curând că a văzut mașina lui Eric.

Momentan, Oscar vira spre stânga, ocolind un morman de noroi. Apoi trecu printre două șiruri de gropi. Casele din cărămidă de pe margine se răreau din ce în ce, înlocuite de blocuri lucitoare cu birouri de închiriat.

Și Oscar: „Am văzut mașina lui Eric. A luat-o pe șoseaua din dreapta”.

Cyrus se uită pe cadranele bordului. Păreau farurile unei piste de aterizare văzute din carlinga unui avion. Iar Cyrus își *aminti* de mașina asta... își *aminti de* ce era în

stare un Mitsubishi ca ăsta... Erau amintiri de care era sigur – din propriul lui pool, nu *din* cel al lui Eric, sau din vreun inocul al gazdei!

„Uite ce facem!” îi chemă el prin radio. „Ne luăm după ei și sărim pe autostrada care duce spre Lefortovo, imediat după grafitti-ul CE CULOARE AI, CHRISTIAN GOLDBERG? în regulă?” Mormăiră un fel de da. „Cât e ceasul?”

„O.40” zise Oscar.

Exact atât arăta și ceasul lui. Închise, pufni nesigur și sună la Okazaki.

„Bună seala”. răspunse farmacistul. „Cum meldze?”

„Am impresia că în jurul meu e doar chimie...”

„Ah... se amestecă... substanțele tale cu ale Welselilol. Și cu gândurile opelatolului... Cum alată chimia asta?”

„Mă îndrept spre un aeroport care se cheamă Lefortovo”.

„N-am auzit niciodată de el. Dai, nu uita! Numele aelopoltului o fi sintetic, dai leștul!...”

„Nu știi... Am început să am impresia că Patra mi-a fost soție. Am trecut printr-un cartier de care n-am auzit până azi. Iar Oscar îmi spune că i-am transmis un mesaj deși nu-mi amintesc să i-l fi transmis...”

„Chestia cu Patla e explicabilă... Ai uitat nu te colp ești? Abia dacă i-ai părăsit clisalida mentală... Astea sunt doar efecte secundare”.

„Efecte secundare... Nu trebuia să lucrăm mai curat?”

„Tylus... Singur te-ai obligat să uiți o glămadă de lucluli în ultimii zețe ani! Spuneai că nu viei să dezești bănuieli și m-ai pus să te conselv în flacoane, fiole și în amălâtul de Sebastián... Pe Fatima de te-ai angazat-o? Nu ca să-ți fie peldea față de lealitatea de calc vloiai să uiți? Cât de culat să fi luclat? Și în plus, clezi că Clic și Joseph au stat cu mâinile în sân în tot timpul ăsta?”

„Nu știi. Mi se pare că totul se diluează. Evenimentele se dizolvă pe măsură ce se nasc, fără să lase

măcar umbra unor consecințe. De parcă aş trăi o viață volatilă...”

„Te-ai plostit, zău! Țitezi din Buddha... Elai mai conclet acum zețe ani... Vloiai Baabylon și gata! Off, nu uita că Clic și-a băgat coada peste tot!... Ești înconzultat nu numai de cleația ta, dai și de a lui Clic! Nu-ți amintești doal de viața lui Tylus Fuggel, dai și de întâmplările dăite de un opelatul necunoscut!... Pot să te azut însă!

Ia spune-mi țeua cale să-mi atlagă atenția cu adevălat, dacă viei să-mi dau seama: ești lătățit într-o buclă chimică sau nu?”

Cyrus privi în bord. Apoi se uită la ceas.

„Ceasul... Ceasul meu arată 0.42, deși tot atât era acum o oră și ceva, când plecam de la Adrar *pe* urmele lui Eric... în plus la 0.40 pe vremea aia, Eric vorbea la telefon de la Hotel Laprade, numai că tot atunci, eu îl vedeam pe Via Okeania... E suficient de concret?”

„Ești sigur că nu ți s-a stlicat țeasul?”

„Toate ceasurile de aici arată *acum* așa”.

Okazaki nu răspunse imediat. Se auzea doar respirația lui potolită, de parcă ar fi uitat că vorbește la telefon.

„Ești sigur că toate țeasurile alată ațeasi olă?”

„Simt sigur”.

„Absolut sigur?”

„Am verificat”.

Din nou se auzi respirația lui greoaie.

„Eh”, zise el într-un târziu, „asta e țeua. O astfel de olă nu există *acum*... dai dacă eu volbesc cu tine și te aud cum îmi spui de o olă cale nu există, ș-al putea ca eu să nu exist... dacă tu ești țel te există cu adevălat, ial bietul Okazaki nu-i decât o stafie?... Dacă eu sunt țel lătățit în chimic de fapt?”

„La tine cât e ceasul?”

Iarăși urmă o pauză. Apoi:

„Tlei și un sfelt. Dai eu te *aud* cum îmi spui de ola aia imposibilă... Ești sigur că Clic a volbit la zelo patluz; și de la Laplade?”

„Absolut. Și nu l-am verificat doar eu”.

„Și eziți că îl vedeai cu ochii tăi că e în altă palte?”

„Exact”.

„Aha... Ține știe cale dinței doi Clic există cu adevărat, și cale e doar sintetic... Plactic, cu țel cale te găzduiește pe tine, sunt vleo dei... Nu poți să iei o pauză și să te extladzi afară, să vezi cât de mult mai ești țel olidzinal? Nu uita că mai ai pe cap un opelatol și un inocul zdiavăn de tot, din câte am auzit...”

„N-am timp nici să respir, Okazaki! Urmăresc doi inși despre care, uite, nu știu precis nici unde se află!”

„Atunți cască ochii ca să știi te să-mi povestești când ne-om vedea! Clic ăsta... pfuuh! Nu-l cledeam așa de... potent! Eh, întle timp, o să fac o velificale, să văd: eu cum sunt? Chemic, sau nu?”

„Okazaki! Se întâmplă cumva să fi coborât în vreo gazdă?”

„Știi bine că despre asta nu putem discuta, Cyrus!”

„Trupul meu... este în siguranță?”

„Volbim altă dată!”

Închise și Cyrus se scutură; vocea veselă a lui Papa Dee îl făcu să dea radioul mai tare:

Un mesaaaj pentru Cavalerul Singuratic. Am vorbit cu drăguța ta. Mi-a zis că nici prin cap nu-i trece să te mai vadă. Pleacă acolo unde e frig și, într-adevăr, are nevoie de un șofer. Zicea că n-ai fost în viața ta în stare să schimbi măcar o bujiie, așa că nu vrea să audă de tine!

Cyrus sună la radio.

„M-ai auzit?” îl luă DJ-ul în primire. „Am vorbit cu Patra și mi-a confirmat că are nevoie de șofer. De mine n-a fost mulțumită, așa că sun-o când vrei și oferă-ți serviciile...”

„Așa o să fac. Mulțumesc”.

Ajunseseră la ieșirea din trecătoare. Oscar accelerează, afundând mașina în perdelele de ninsoare. Cyrus sună la Patra. Declic:

„Alo?” dincolo de vocea ei se auzea un cor de claxoane ridicându-se în ecouri... Ecouri?... De unde se

auzeau ecouri în jurul Patrei? Era pe autostradă, într-un Cherokee...

„Ați dat un anunț. Pentru un șofer disponibil 24 de ore din 24. Care să mai fi condus un Rolls. Mai e valabil?”

Se auzi un oftat. Erie întreabă dintr-un plan secund:

„Cine e?”

„Ăștia cu anunțurile...”

De la ei se auzea un post de radio care difuza rock islamic cu Rachid Taher. Dar, în ciuda radioului, Cyrus recunoscuse clar vocea lui Eric. Era vocea celui *care venise la el în birou azi dimineață*, nu a lui Cheyenne.

„Da. Am dat acel anunț. De unde sunați?” întreabă Patra.

„Lucrez la o firmă de poștă rapidă în Shimonoseki. Dar mi-ar plăcea să lucrez în Islanda. Să conduc un Rolls”.

Iarăși se auzi oftatul.

„Mă așteptam să nu fiți din Islanda. Am dat anunțul în ziarele islandeze de câteva ori, dar n-am primit răspuns. Nu prea sunt Rollsurile în Islanda”. făcu o pauză, iar Cyrus avu impresia că trage pe nări mirosul de *Sels Arctiques*, prelins prin eter. Deodată, și-o *aminti*: era la un dineu, ascultându-l pe Eric care descria un clip cu o eclipsă. Imaginea se șterse când Patra adăugă: „J4 ici eu nu sunt în Islanda. Ați mai condus vreun Rolls?”

Dădu să răspundă când, vocea lui Oscar bubui în membrana difuzorului de sub bord:

„Le văd stopurile... sunt la o sută de metri în față”.

„Ce-a fost asta?” exclamă Patra.

„Radioul... Pot să aduc o scrisoare de recomandare de la firma la care lucrez. Am condus tot soiul de mașini”.

Oscar accelera din ce în ce. Pe geam se vedeau zgârie-norii de dincolo de estuar, iluminați ca niște pomi de Crăciun din sticlă. Cyrus îi știa bine de tot – erau clădiri reale, din cele de care îi spusese Kerr, nu artefacte prin care Eric încerca să-l dezorienteze.

„M-ai auzit? Dacă da, fă-mi semn cu farurile!” repetă Oscar. Cyrus se pregătea să închidă celularul, dar Patra întreabă iar:

„Deci ai condus Rollsuri?” - din telefonul ei se auzi un claxon reverberând printre clădiri.

„Da”.

„Sunați de pe o șosea?” se interesă ea.

„Da”.

„Ah” - avea un aer dezamăgit, „de acolo se aude cealaltă conversație...”

„Stația... Rețeaua audio a șoferilor, Speed Net. N-ai auzit de ea?”

Vocea ei coborî subit cu un ton: „În mod cert n-am auzit de așa ceva”.

Papa Dee începuse să răcnească în difuzoare. Iisuseee! Dar asta chiar că-i tare! Cavalerule! Tre' e să-ți zic ceva în parti-cu-lar!

„Putem întrerupe puțin, doamnă?... doamnă...?”

„Nogales. Patra Nogales. Intrați într-un pasaj?”

vexact. O să vă sun în scurt timp...”

Închiseră. Papa Dee chiuia ca bezmeticul:

Cavalerule Singuratic! Tocmai mi-a parvenit scrisoarea pe care mi-ai trimis-o acum două ore din Shimonoseeki! ghici ce scri-ai! Cică, pentru mai multă siguranță, să fi amintesc câteva lucruri...

Nu i-ai scris! Nu i-ai scris nicio scrisoare! se îngrijoră *celălalt*.

Cică aștepți un anunț la mica publicitate în Tribune, că ai ascultat U₂ și că cineva de aici trebuie să-ți difuzeze o piesă cu Dylan ca să-ți poarte no-roc. Te recunoști, Cavaleerule?

Chestiile astea ți le trimite Eric! se agită *celălalt*. Sunt din germenii lui! Ar fi trebuit să-ți scrii chestiile astea pe piept, cu spray, în WC-ul j) izzeriei lui Michael dacă nu te-ai fi inoculat din timp, la Okazaki!... Așa scria în flacoanele lui Eric! aproape că strigă celălalt.

Și acum, că te-ai asigurat că e vorba chiar de tiine, Cavalerule, iată mesajul pe care l-ai trimis prietenului tău, Urlă Papa Dee! TREBUIE SĂ SCAP DE PRIETENII CU CARE AM PLECAT LA VÂNĂTOARE. TREBUIE SĂ PUN MÂNA PE IUBITA MEA ȘI PE PAPAGALUL CU CARE

PLEACĂ LA FRIG... Ascultă, Cavalerule! Dacă pui vreodată mâna pe amica asta a ta, ad-o și-aci, la Umma! Telefoanele zbârnâie pe toate canalele... Tot orașul e cu urechile pe tine! Băieții și fetele din Hale până-n Cardinals vor să vadă de ce ești în stare! Și fii atent că ți-ai trimis și un PS: CHEIA E LA EA!

Și acum, Don Henley îi urează Cavalerului vânătoare plăcută în Grădina Yallah...

Cyrus puse mâna pe celular, gata să sune la Radio și se uită în față, după luminile de poziție ale Cherokee-ului.

Dar n-a mai văzut nimic. Cerul se spulberă în miliarde de cioburi lucioase și în fața lui Cyrus apăru din nou bariera de la intrarea în pasaj.

Semnul era inconfundabil: cineva îi prelevase cu totul de unde se aflau și îi inoculase, pe toți, în altă gazdă intermediară. Într-un alt operator.

Eric puneia iarăși traversada în pericol.

*

Știu că nu văd bine și mi-e clar că ce văd eu, nu vezi tu, și că ce vezi tu, nu văd eu. Optica este inconsistentă și suportă deriva aceluiași obiect către privitorii multipli; e un truism binecunoscut că astfel, obiectul se multiplică: câte perechi de ochi, atâtea obiecte privite! Atunci, mă întreb, de ce am ajuns să credem că există halucinații? Din ce moment există ele? Care este pragul dincolo de care un anumit lucru, oricum văzut distorsionat, nu mai este considerat reflectare normală și devine delir?

De auzit, aud mai bine. Cuvintele sunt precise: spuse, sau auzite, sunt aceleași – deși, numai ca fonetică – și sunt *comune* indiferent cine le aude. În context, muzica e perfectă pentru că nu spune nimic concret și poate fi fredonată mental *identice* de toți cei ce au auzit-o.

Când Cyrus s-a trezit din nou în fața pasajului, când plățile s-au reluat și urmărirea cuplului Welser – Nogales pe autostrada Key Largo a luat-o de la capăt – am spus așa: Fugger a intrat într-o nouă buclă chimică, a reparcurs câțiva kilometri și a depășit staza întâlnită data trecută. Pe drumul purtat aceleași discuții cu Urlă Papa Dee, cu Oscar

și cu Hugo. În plus, după ce a depășit staza, a suportat un atac al elicopterelor Poliției.

A fost atacul real? A fost doar o revărsare a mesajelor din germenii lui Eric? Incredibilul construct halucinator al lui Cyrus - războiul lui extrem - suporta un desant iscoditor din partea informațiilor lui Welser? Sau... erau amintirile tale, Enpivi, care coborau în chimia noastră?

Obiectele din jur, mai erau ele reale? Să presupunem că Cyrus ar fi pierdut controlul mașinii pe care o conducea și ar fi izbit un alt vehicul - s-ar fi făcut țandări, sau ar fi trecut prin el ca printr-o boare?

Sau: câte din obiectele din jur mai erau reale și câte erau construcții generate de cei doi beligeranți și/sau de tine? Câtă substanță mai persista în halucinațiile pe care le parcurgeam cu toții în acele ore, halucinații care nu erau altceva decât câmpul de bătaie al Welserilor și al Fuggerilor?

Baabylon, și noi odată cu el, devenisem o epidemie. Vedeam, auzeam, pipăiam, miroseam - ceea ce ne programau germenii puși la cale de Cyrus și Eric, precum și amintirile tale>e care, fără știrea ta, le pusesem la lucru în scopul meu, Enpivi. Îmi venea să râd... Oare nu asta fusese Baabylon tot timpul? Nu asta căutam eu? Nu asupra acestui fapt mi-ai atras atenția și tu, Enpivi?

La asta ne gândisem mereu, și eu, și tu - numai că nu știam *cum* și *unde* se întâmplă o asemenea grozăvie. Și tare mult am mai fi vrut să aflăm *cine* întreține o atare lume, pentru că *de ce* o făcea, începusem amândoi să pricepem...

Cu alte cuvinte, singurul lucru sigur din acele clipe este că cineva ne inoculase cu totul în altă gazdă intermediară. Eu, Cyrus, urmărirea, Baabylon, ba chiar și tu, fuseserăm extrași din gazda care ne convenise și injectați într-o alta, preparată de casa Welserilor. Un astfel de proces, o știu bine, durează ceva mai bine de o oră, dar o oră e mai îngustă decât o fracțiune de secundă dacă programezi chimia să afișeze un *gap*...

Odată, Cyrus îmi spusese în timpul unei ședințe de

psihanaliză - pe vremea când încă se mai prefăcea handicapat de inadecvare primară - că totul e iluzie. Substanța, fie ea și cea mai lentă, cea geologică adică, e fluidă, sistemele patinează mai repede sau mai încet și nimic nu e stabil - din păcate, totul ajunge să se termine la un moment dat, subjugat inexorabilei entropii. Bănuiesc că făcea o confuzie între iluzie și haos însă.

De aceea, mi-e imposibil să trasez cu exactitate întâmplările care au avut loc pe Key Largo, *după reluarea lor* (o subtilă tactică de amânare pusă la cale de Eric prin transferul în alt operator, pe care tu l-ai invadat, după cum vei vedea, extrem de pregnant, cu construcțiile propriiei tale minți. Îmi pare rău că m-am folosit astfel de tine, dar abia așa mi-am dat seama *unde* ne aflăm cu adevărat; totodată, a fost unica modalitate prin care mi-am asigurat condiții să pot acționa ulterior...).

Din ce am aflat, reiese că pentru a scăpa de atacul elicopterelor, devenite *ucigător* de reale după schimbarea gazdei, Cyrus a fost obligat la un moment dat să ruleze pe contrasens, astfel încât racheta care îi era destinată a izbit un camion cu însemnele lui Christian Goldberg.

Camionul s-a făcut bucăți, balustradele autostrăzii s-au îndoit sub suflul exploziei și au luat foc iar șoferul s-a amestecat cu ninsoarea... Posturile TV și de radio au anunțat că nu s-a mai găsit nimic din șofer. După două zile, când am trecut pe Key Largo, nu rămăsese nici urmă de accident: balustradele erau la locul lor și aveau rosturile ruginite, semn că nu fuseseră schimbate recent, cât despre resturile camionului, am rătăcit după ele pe câmpul din jurul autostrăzii o zi întreagă și n-am descoperit nici măcar un șurub...

Mă rog... Cred că începi să înțelegi cum stau lucrurile. Cyrus mi-a spus că spre sfârșitul urmăririi de pe Key Largo, Oscar se referea la el cu numele de „Mallory”... După ce a scăpat de primul atac al elicopterelor, Cyrus a sărit pe autostrada din Purani, luându-se după Cherokee-ul Pătrei și al lui Eric. Aterizând cu zece metri mai jos, mașina lui a luat foc, iar frații Richthofen și colonelul Kerr

l-au considerat pe Cyrus mort.

De ce se refereau la el cu numele de Mallory? Până atunci, în cursul celor zece minute de urmărire pe Key Largo, îi spusese Lili, de la Lili Marlene, melodia pe care Cym o difuza sâmbăta la Umma Nord.

Pe frații Richthofen nu i-am mai văzut niciodată, ca să-i întreb... La câteva zile după întâmplări, au vândut White Sands Radio și Karinhall, dispărând o dată pentru totdeauna din Baabylon, în cine știe ce nișă financiară, sau dumnezeu știe prin ce cartier al orașului, dacă nu cumva au fost retrași *în* chimia *din* care fuseseră generați... Cumpărătorul celor două proprietăți, fost broker de bursă, n-a fost în stare să-mi spună nimic de soarta celor trei frați și a vărului lor, care a dispărut odată cu ei.

Nici pe colonelul Kerr din Bao nu l-am descoperit. De fapt, însuși Bao este dificil de definit ca localizare. Cred că este cartierul așa-zis „al veteranilor” – o zonă cu blocuri sordide, fără verdeață, unde locuiesc amărâții presupus întorși din război, întreținuți din fonduri publice. Am fost acolo trei zile la rând, între 27 și 30 decembrie, însă mi-a fost imposibil să-l descopăr pe colonelul Kerr. Cei pe care i-am întrebat de el se uitau la mine bizar înainte să-mi întoarcă spatele, fără un cuvânt – dar e lucru știut că acei oameni au un comportament teribil de ciudat.

Am văzut, în schimb, stația lor de ascultare de lângă parcare părăsită: o clădire cenușie cu patru etaje, având forma unui cub, dar nu mi s-a permis să intru în ea. Se spune că prin acea stație își plătesc veteranii datoriile față de administrație.

De acolo ne ascultă pe toți.

Am interceptat convorbirile lui Cyrus cu Patra. După cum ți-am spus, cuvintele sunt aceleași, atât pentru cel ce le pronunță cât și pentru cel ce le ascultă. Ele pot denumi lucruri și întâmplări diferite, dar cât timp funcționează *între* noi au aceeași formă. Ce vedem însă, e cu adevărat numai *în* noi și niciodată nu voi ști cât de mult cele văzute de mine seamănă cu cele văzute de tine.

Despre asta însă, ți-am mai scris.

Așadar, iată convorbirile telefonice dintre Cyrus și Patra. Ele au avut loc între 0.38 și 2.17, în noaptea de 24/25 decembrie 1999, în timp ce Cyrus alerga cu mașina pe autostrada Key Largo și apoi în Purani, către aeroport. După ce mașina lui s-a distrus la trecerea dintre autostrăzi, a furat un Volvo din fața unei case. Nu știu cum se face că până la urmă a mai pus mâna pe o mașină – pe un Daxos. Se spune că i-ar fi ucis ocupanții, cel puțin așa pretind anumiți anchetatori din Poliție și la fel avea s-o spună și primarul Medici – dar nici eu, nici altcineva din grupul meu nu se pricepe să coboare în germenii, ca să citească ce s-a petrecut, cu adevărat, atunci.

Patra nu i-a recunoscut vocea lui Cyrus – și nici eu n-am făcut-o când am ascultat înregistrarea: Cyrus vorbea pe nas. Din câte am aflat, își îndesase șervețele în nări și a vorbit mai tărăgănat, astfel încât să nu fie recunoscut.

Șmecheria a ținut doar pentru o vreme.

Pe lângă cele vorbite de ei, am să adaug câte ceva despre *fundalul* sonor al convorbirilor. El este foarte important pentru cele ce aveau să se întâmple mai departe. Ai să înțelegi de ce, dragul meu Enpivi.

O ultimă explicație: prima convorbire dintre Cyrus și Patra va relua ceea ce ei mai discutaseră deja, fără ca Patra să dea semne că și-ar da seama că relua niște replici. Cred că și asta e semnificativ pentru cele petrecute în acea noapte.

Aș dori să pot explica acest rateu al Pătrei, incapacitatea ei de a-și aminti ceea ce discutasă cu numai câteva minute înainte – ne-ar spune mai mult, poate, despre pragul dincolo de care experiența trăită se transformă în halucinație. Dar întâmplările sunt parazitare de germenii lui Eric, de chimia ta și, mai ales, de transferul în altă gazdă, fiind relevante, astfel, doar pentru subtilitatea pedantă a ultimului Welser. Rezultatele tacticii lui se vor vâdi în cursul acestor convorbiri.

Iată-le:

a)

Cyrus: Ați dat un anunț. Pentru un șofer disponibil 24

de ore din 24. Unul care să conducă un Rolls. Oferta mai e valabilă?

Patra: Da! De unde sunați?

Cyrus: De pe autostrada Key Largo. Lucrez la o firmă de poștă rapidă... Dhyāna Poștal Services. Mi-ar plăcea să lucrez în Islanda.

Patra oftează. Încă de acum ne-a atras atenția faptul că în celularul ei era teribil de liniște, și că avea un *alt* fundal sonor decât Cyrus de care n-o despărțeau, de fapt, decât vreo sută de metri.

Patra: Mă așteptam să nu fiți din Islanda. Am dat anunțul în ziarele locale de câteva ori, dar n-am primit răspuns. Ați mai condus un Rolls până acum?

În celularul lui Cyrus se auzi o altă voce; se pare că era a colonelului Kerr: *În trei minute ajungeți la trecerea spre Lefortovo!*

Patra: Ce-a fost asta?

Cyrus: Radioul... Știți, pot să aduc o scrisoare de recomandare de la firma la care lucrez. Am condus o grămadă de chestii în viața mea.

Din celularul lui Cyrus se auzi o altă voce, probabil a lui Oscar: *Lili, dacă mă auzi, clipește cu farurile!*

Se auzi iarăși prima voce: Am primit un raport. Poliția v-a localizat și a trimis patru elicoptere de asalt după voi. Tocmai au decolat din Shimonoseki.

Patra: Ce se întâmplă? Ați auzit, domnule... cum ați spus că vă numiți?

Cyrus: Kurt... Kurt Weiss. Stația de radio a șoferilor. Speed Net.

Patra: De unde sunați?

Cyrus: De pe autostrada Key Largo. Trebuie să livrez ceva în Hale...

Patra: În Hale... ah.

Din celularul Patrei se auzi hurea unor elicoptere, în timp ce din celularul lui Cyrus nu se auzeau decât claxoane deși, Cyrus era în contact vizual cu Cherokee-ul celor doi, după cum avea să spună și vocea auzită în celularul lui Cyrus (cred că era Oscar) *Lili! Nu lăsa din*

ochi farurile mele! Kerr spune că în Purani ninge de nu vezi la un metru. Eu sunt chiar în coada amicilor noștri. Dacă mă auzi, clipește din faruri!

Patra: Ce amuzant! Am dat peste vreo misiune de-a poliției?

Cyrus: Habar n-am. Spuneți, vă rog! Când doriți să iau în primire Rolls-ul?

Patra: Să mă prezint, în primul rând... Sunt Patra Nogales... Mașina se află la Londra. Trebuie s-o ridicați de acolo și abia apoi să mergeți la Reykjavík. Vă e peste mână?

Cyrus: Nu. Pot face o escală la Londra.

În celularul lui Cyrus se auzi o explozie urmată de un scrâșnet de frâne. Apoi se auzi vocea lui Oscar: *O rachetă! Ce naiba, Kerr? Au și ajuns elicopterele?*

Patra: *Dar are loc un război în toată regula acolo. De unde spuneți că sunați?* (În tot acest timp, în celularul ei nu s-a auzit decât vocea unui crainic care citea știrile.)

Cyrus: De pe Key Largo.

Patra: Asta e prin partea de est, nu?

Cyrus: Exact. Mă apropii de podul Grant. Dumneavoastră unde sunteți?

Patra: Cum adică, unde sunt?

Cyrus: Mă întrebam dacă sunați din Islanda...

Patra: Nu. Nu sun din Islanda.

În celularul lui Cyrus se auzi vocea lui Oscar: Bao? Oscar sunt. Am contact vizual cu elicopterele. Sunt chiar în fața noastră. Ce facem?

Cyrus: O.vă trebuiască să închid. Intru într-un pasaj...

Patra: În regulă. Vă rog să reveniți. Cred că o să batem palma...

b) (Primele replici lipsesc)

Patra: Domnule Weiss... știu că vorbim... pe banii dumneavoastră, dar aș vrea să nu întrerupem legătura... Discuția pe care o auzim este extrem de incitantă.

Cyrus: Nicio problemă.

În celularul lui se auzi altă voce (probabil a lui Hugo): Era și timpul, Lili! Da. Ce naiba n-ai intrat în GONION

până acum? Chiar ai uitat cum se face treaba?

Patra: Spuneți-mi, domnule Weiss... De ce vreți să veniți în Islanda?

În celularul lui Cyrus se aude o deflagrație urmată de zgomotul unor motoare ambalate.

Patra: Cred că am nimerit peste afacerea BBB, d-le Weiss... Sunteți la curent, nu-i așa?

O voce în celularul lui Cyrus: Ce naiba faci, Lili? Centrează odată! Elicopterele sunt pe noi!

Patra: Hei! asta s-a auzit chiar la dumneavoastră!

În celularul lui Cyrus se aude o nouă explozie și hurelul unor elicoptere.¹⁶

Patra: Nu mi-ați răspuns la întrebare, d-le Weiss. De ce vreți să mergeți în Islanda?

Cyrus: Recomandare medicală. Sunt alergic la praf și la 50% din flora de pe coastă.

Din celularul lui Cyrus se aude colonelul Kerr: Racheta asta e pentru tine, Lili. Ai anclanșat?

Patra: înseamnă că interesele noastre concordă întru totul, d-le Weiss! De ce ați qiuns atât de târziu la concluzia asta?

Cyrus: Ce vreți să spuneți?!...

Din celularul lui Cyrus se aude Oscar, răcnind: *Treci înapoi, Cyrus! Treci odată!* apoi se aude un motor ambalat, un hurel de fiare rupte și un cor de claxoane derapând de la acute spre bass.

Patra: *Cyrus?! Cyrus Fugger?! (în scris n-am cum să-ți redau uluiala – e cea mai uluită exclamație pe care am auzit-o vreodată... De menționat că în tot acest timp, în celularul Patrei nu se aude altceva în afara vocii ei, în ciuda hărmălaiei care se desfășura la cel mult o sută de metri în spatele Cherokee-ului.)*

Tot din celularul lui Cyrus, vocea lui Urlă Papa Dee, DJ la Umma Nord: Aflăm că pe Key Largo are loc un intens

---

¹⁶ în acele momente Cyrus s-a întrebat pentru prima oară dacă Patra nu se afla, de fapt, la hotel Laprade, el însuși aflându-se într-o buclă chimică lansată de Welser „într-atât de profund” încât să-l lanseze pe o pistă închisă, într-o gazdă definitivă.

schimb de focuri. Sursele incriminează afacerea BBB. Poliția a detașat patru elicoptere în zonă. Vom reveni. Ne întrebăm dacă nu cumva e implicat în afacere și Cavalerul nostru singuratic care a pornit la vânătoare de...

Patra: Ești Cyrus Fugger?

Cyrus: Da. Sunt tipul cu care ai vorbit la celular de la tine de acasă. Tipul pe care l-a împușcat Eric... Tipul cu binoclul, fir-ar al dracului să fie!

Oscar: Trage, Cyrus! De data asta n-o să te ierte!

Cyrus: O să trag! O să trag!

Patra: De ce spui că te-a împușcat Eric? Ce vrei, de fapt?

Din celularul lui Cyrus se aude iar zgomotul unor motoare ambalate și plesnetul unor piese de metal doborâte. Mi s-a spus că semăna cu bubuitul unui parapet culcat la pământ de o mașină, dar când am fost pe Key Largo n-am văzut nici urmă de așa ceva...

Patra: De ce nu răspunzi, Cyrus?

Oscar: *Bao Qscar x wtf! Arză-i-ar focul pe idiștii de la întreținere! Pe iJull QLX.l-au lăsat sistemele nu scapă, vă belesc pe (aft!*

Patra: *Unde ești. Cyrus? De ce spui că Enc te-a împușcat? Pe urmărești?*

Urmează o pauză lungă în convorbire. Cel mai probabil, Cyrus a lăsat celularul deschis, iar acesta a înregistrat auditiv întâmplările de pe autostrada. Am auzit acele zgomote. Sunt cât se poate de reale Explozii și scrâșnete de fiare rupte, huruitul unor motoare și vuietul unor frâne. Dintr-un ziar, am chiar un scurt fragment care descrie, extrem de sugestiv, momentul:

„Zbragg Air-bagul se destinse ca un boboc uriaș din plastic, iar Cyrus îl sfâșie de parcă ar fi fost hârtie și izbi volanul cu fruntea. Oglinda retrovizoare crăpă, șiroind pe bord într-o cascada de cioburi Pentru o fracțiune de secundă, reflectase elicopterul lansând o rafală sfârâitoare. Portiera se deschise ca trăsniță de fulger f Mallory? se auzi în celular vocea îngrijorată a lui Oscar urmata de rafalele unei mitraliere. Apoi am auzit gâfâitul

lui Cyrus Cyrus: *Sunt aici! Sunt aici. Oscar!* Se aude
vuietul unor elicoptere

Pafra: *E o situa fie disperată, nu-i Cyrus? vrei să vii
în Islanda...*

be aud găfâielile lui Cyrus. Apoi se aude un lucru
bizar Cineva țină de undeva de departe, chiar pu vocea
lui Cyrus: *Sunt Mallory! încerc să trec dincolo...* (mi amin

Apoi se aude o bubuituri, iar vuietul elicopterelor se
îndepărtează înregistrarea **b**) se încheie aici **c**)

Patra: *Nu fi prost! Oricine poate să conducă un Rolls.
Pu fine vreau să cădem la un altfel de învoială* Cyrus: *Unde
ziceai că te afli?*

Din celularul Patrei se aude scârțâitul unui fotoliu fi
vocea unui crainic TV.

Patra: *Sunt la un hotel în Pdispus să discutăm serios?
Dacă da. uităm de scrisorile tale* Cyrus: *Un hotel în
Casbah? Iqprade?*

Patra: Pe unde *fi îi că suntem la hotel Lqprqde?*

Cyrus. *Am fost bolnav de febră*

Din celularul Patrei se aude o voee neclari: *D-l și d-na
Edvard Pânyfrik vor ajunge la Hotel Kefren la fose
dimineața Dr. Dimakqpoulos va trebui să-i afteple Pauzi.*

CytUS: *Știi că trebuie să pun copilul*

Paha: *Copilul?! De unde știi de copil?*

Cytuă: *Stimulte lucruri... te Roberta și o pled la
Reykjavík cu o cursd Lufthansa osd te fh Egipt, undeosdte
cheme Deborah Spector. De acolo ai să ajungi la Durban,
Aft-ica de Sudia Milena Dmytrik Copilul din tine e un uh
Upor F o bund bucată de iteme de când am aflat chestia
asta...*

Patra: *De-aia ne-ai trimis scrisorile de amenințare?*

Cyrus *Nu! Scrisorile vi le-am trimis pentru cd sunt
un Fugget!*

fh celularul ei se aud vocile unor tipi care vorbeau la
alte telefbahe. În celularul lui Cyrus se aude Un zgomot de
geam spart și alarttia unei mașini. Apoi, o voce,
îndepărtat? acoperită de vaietul ritmic al alarmei.

Sara! *F cineva în moșind IFu cobor, tu cheamă*

poliția!

Bric: *De unde știi ce nume ne fudm? Are uh toh bizar: nervos, amestecat cu o undă de curiozitate nestăpânită. Era vocea lui cea veche. Identică cu a lui Bugger vorbind acum în aparat...*

În celularul lui Cyrus se aude un motor demarând și sirenele pompierilor.

EHC: *De ce nu răspunzi? De unele fill ce nume ne luăm?*

Cyrus: *Spuneai cd sunteți la hotel Laprade? El bine. acum zece minute erați pe autostrada key Largo, într-un Grand Chetvkee Verde metalizai. Vă grăbeați spre Lefortovo, pentru cd la două și jumătate aveți avion pentru Reykjavík.*

Eric: *Vrei să repeți, Cyrus? De unde luăm avionul?*

Cyrus: *De la aeroportul Lefortovo. Mergeți la Reykjavík ca să deveniți Deborah și Finil Spector Profesor! de antropologie structurală la Beer Sheba, Ierusalim.*

Patra: *Mă gândisem cu Fric să cădem la pace. Îmi spuneam că ajung atâția ani de ură între casele noastre... Că ar trebui să împărțtm ceea ce am stăpânit într-o vitme, și unu și alții... De ce îți bați Joc, Cyrus? Fric n-a tras în tine, iar aeroportul Lefortovo nu există!*

Desptt glasul Panel: era dispusă să cadă la învoială, iar tăcerea lui Erie părea să indice el și el e dispus să meâtgă pe mâna el... Uitaseră că Cyrus Bugger nu cade la învoială decât cu el însuși. Niciodată h-arti să știu ce l-a setts Sebastián A. Com Patrel, de a făcut-o să fie la un pas să accepte alianța cu Cyrus, care alianță era sinonimă cu trădarea lui Eric bin câte mi s-a spus însă, cuvântul a trăda n-avea semnificație pehthi Patra. Moștenise din familie un simț practic deosebit și alegea mereu soluții e care presupuneau un minimum de efort bin ce u ahil lui Cyrus. Se aude Urlă Papa Dec: *Cavaleerute Singuratic! Al o tipă nerecunoscătoare tno vrea să se care în Ultima Thule cu un reclamant mai șmecherrrr ca tine. Tu nu mai poți de dorul ei și trebuie să-ți dai cu Berotec în gât din cauza asta.*

Așa spune povestea... Că există un Cavaler Singuratic care trebuie să pună mâna pe un copil secret. Am o mulțime de mesaje pentru tine! Orașul a lăsat baltă Crăciunul și s-a cuplat la aventura Cavalerului Singuratic care vrea să-și smulgă iubita din ghearele unui poltron și să afle ce se petrece *cu* prințul *ei* moștenitor... *Și dacă tu ești* tatăl cooopilului, Cavalerule?

Urlă Papa Dee puse o piesă de acid jazz, iar Cyrus dădu radioul mai încet.

Cyrus: E două și un sfert, Patra! Nu mai prindeți avionul!

Patra: N-avem de prins niciun avion în seara asta. De altfel, nici n-am avea cum să-l prindem, dacă pleacă la două jumate... E patru fără un sfert.

Din mobilul lui Cyrus se aude zgomotul unor vreascuri ce pocnesc sub roți.

Eric: Ce spunea omul ăla la radio că a lăsat lumea baltă?

Cyrus: Crăciunul, Eric. Pe aici, noi toți sărbătorim Crăciunul...

Eric: Minți! Am trecut și noi pe Umma Nord... Nici gând să fie vorba de așa ceva... E altă emisiune. Cum să fie azi Crăciunul? Ești sigur că pe noi ne-ai văzut pe Key Largo?

Cyrus: Da. Erați într-un Grand Cherokee. Mașina a ars, dar voi ați scăpat. Mă întreb dacă... ei or fi ajuns la Lefortovo?

Eric: Lefortovo, zici?

Cyrus: Lefortovo. Aeroportul de la sud-est de Purani.

Eric: Paloș, adică.

Cyrus: Și eu știam că-i zice Paloș. Dar acum, toți îi spun Lefortovo! Ar fi trebuit ca tu să știi cum îi zice dacă eu n-o știu!

Din celularul Pătrei se aude o voce răstită: Durban? Ați verificat? Înțeleg. Ne-ați prins ușor?... Știți, din Polonia e mai greu să suni în afară decât din afară în Polonia...

Urmează o pauză de câteva secunde în care se aude doar respirația precipitată a lui Cyrus. Apoi, îl auzim

spunând: Să fii atent când ieși Grand Cherokee-ul din Bao Tranh, Eric! Atinge-l cu ceva pe A.G. Kerr! Tipul a fost dispus să mă ajute... cică așa fi avut un aranjament mai vechi cu el...

Se aude plesnetul unor artificii.

Eric: Bao? Am închiriat un Grand Cherokee de la A.G., așa e! Dar mă așteaptă în Shimonoseki. Nu știu ce e Bao. N-am auzit până acum.

Cyrus: O să afli. Nu ești imun la febra angiomatoasă.

Eric: Nici nu credeam!... Fatima te-a învățat să faci asta?

Cyrus: Prostii! Știi bine ce înseamnă un Fugger, nu?

Eric: Degeaba, Cyrus! Orașul e al Welserilor și tu nu mai ai ce să faci! N-o să obții nimic cu epidemia asta!

Cyrus pufni: întreab-o pe Patra cât de sigură e de chestia asta... Acum trebuie să închid.

Din cele ce s-au petrecut după aceea, am înțeles că în cursul ultimei convorbiri, în mintea lui Cyrus încolțise gândul să-l învețe pe Eric Welser cum să scape de *celălalt* Cyrus Fugger. Cel care încă se mai uita cu binoclul în așteptarea discuției de a doua zi.

Avea chef să-i tragă covorul de sub picioare numai și numai ca să fie sigur că *el* – cel ce luase deja locul lui Eric – va fi cel ce va ajunge față în față cu Patra Nogales, de unul singur... Trecutul e o problemă la fel de încurcată ca și viitorul, iar Cyrus era dispus să dea orice ca să-l recupereze. Dar asta o știi foarte bine din celelalte documente.

Așa că Cyrus Fugger îl jertfea pe cel care dormea acum în blocul Condict, alături de o altă Fatima, cel ce visa înainte să se trezească și să meargă la biroul unde să se pomenească deodată că Patra și Eric îi fac vizita așteptată de zece ani... îl jertfea pe cel din ceilalți gemeni, *pe* cel găzduit de alt operator, fără remușcări, numai să ajungă primul la potou.

Așa se *văd* lucrurile și, după cum ți-am scris la începutul acestui mesaj, e greu de spus cât de mult se îndepărtează lucrul văzut de lucrul în sine. Ca psihanalist,

problema are o consecință practică. Ți-am scris și despre ea. Mi-e greu să stabilesc punctul din care ceea ce vezi, sau ceea ce reflectezi, sau ceea ce sălășluiește în mintea ta se *cheamă* halucinație. Mi-e greu să stabilesc dacă cele trăite alături de Cyrus sunt chiar așa cum ți le descriu, dar orașul în care trăim e atât de bizar încât m-am decis să nu mai interpretez nimic, să las lucrurile să fie și să se scurgă, fără ca rațiunea mea să mai intervină. Mi-e teamă să mai caut răspunsuri – sunt, totdeauna, mult prea fluide.

Am nevoie de ochiul tău îndepărtat ca să înțeleg – și sper că mă vei ajuta și de aici înainte, deși m-am folosit de tine... De fapt, trebuie să mă ajuți! Trebuie s-o faci, mai ales acum, din moment ce ai intrat și tu în joc, nemijlocit. Așa că, în următoarele ore, nu mai închide computerul și nu mai pleca din fața lui! Presimt că am să te rog să te implici și mai mult în cele ce se întâmplă în... Baabylon!

*

„Nu avem nevoie decât de o estimare în linii mari...” zise Mihrab, deschizând în ecran harta orașului. „Tu îl cunoști cel mai bine pe Cyrus. Pe unde poate să fie acum?”

bbifeti îți pute dèheii Ni fi patëutsé bulëvaldëlēj paffcu Hle ți ëWrtalu Hlë. îbsepîi se apleëi lififi el, mammal 68 init-é eu ëëtili în

„În viața rtiëà h-aw sëhiftibàt **b** Vdfba eu tyhis!” dsë tibidfeetg, undë al 9 cos-ți tă l-a? turnate tel fHflî bl Hë?” Mltoab îl ihtihse **b** hättië de imprimant»; E fa pll Hă eu dësëflëlë UHbt Wblëttile de A.**b**. N: – SëHIIH – àti cu hiftë tetttibiue Viëfm UIHdë;

(& UNT ptdbëlë de A.**b**. N. ale lui ÊWUS ți ëfciflătifiH Nu. Se sUprapuh ÎNthJ thHIL. M au HëHiiHififâte a Sëttiî Hfrl. Mal alës în 4 bfla ëbHlfbiati de Hbi. E rfbha de At3N. feëëht 51 Stbëhëää: hm.). iDtaàtllië feblidlë Hë: E Hidința ddiplabilittâtli. Vfëi și-l sptiH Măi multf

Se apifi ëbid & ëM; «Nu VfëëU Și șilti a-mi HUHlë dëlpfë **m** \ ëbUHE pe Sëuft te Vhfciî

„ëàHuiefilë tait erau ÎNtëmeiate. Sebastián N-a mutit cil édëYfitat: Aș Élbë e s-a seută ÎN Cirttia. Stifit amë Stëeatl; AU a-mi HHH, dbHH (**t** ți plaHUfi cbHIUHë. ëibtiîi

Hilij ëbrfity Hë!" sublime Mihfab.

Iar Ooidi Mj: iittë-i èà asta mă àjuti și-l ibëata? Gytus în Bbâië și fie dëëit pe Utttlëlë lui Ètte} \it pe ÈHT, Vdi fi flip fcël fflâl BIHë... Ei pe unde poate și fie?"

„Nlti eu NU-I euhbiëj dëfl itil-ë fiul de la **b** ViëHië IHebaëë HU-fHl tu ai SpUNëë HHtile PëHtfU tă uam SIH - llt ambi Hle". spuse Joseph „Fu, tu schi Hibiil știi ëme pe... Èyftis, să-i ziëëm? îl euHbiti fëaëlllë fi tipicu Hlfe... Ifiif - UH fel, ëftl ë-pëH 1H Cyhlă filjjetl".

nă a speram!" isë abidbettsi se uită la Mihtati: „ifetfi ultima este l-a avut pe Cyftià sub btlii. DIH ëë mbment l-ai piëi-autv" MIHt-ab puse degetul pe dutiga fbfië ëë tâgufa Via dkeama, „Alëi ÎHëft îl vedeam pe àhiândbi. Pe uwtii...; e ut-mi i-a i-aH bet Mài! ë-au Së lil HIUat eu bHlë, dt ëitëva ëlipë; ëând luëttl Hlë s-au te-a & ë-al, fihil de fflaii Hi» **t** eusësé tH tflifëifë de pat-ëă mtflië

HU ă-M fi tHifl Hij) lat) dëf Mëiëëaësui fi ftb-bf-ul HU mal ëHIU pe autb-i-adă: Pe flëëvë Hia pe ea - ë disëuta ëyruu eu ftiëhihbtëHU au s-a mai au-it dëëit uh ftfâit fi N-a mai ftsi ëhip și dim de ëbmu-Hiëaiiile ibi; Ajjë Hiii atifëjifiut pe Hëët pb-itia mafimibt diHamtëși st spatgi imagi Nilé. În mai pu în de un miHut, au imeiuit lbeul, spetind tityhis fi ÈHë îeisisëfi cumva din auibstndi: N-au dat fliëi tnitaide vi-ëb UHtii de-a fbH Pusesem **b** alți ëëhipi și-i aștepte la capatul dihspre Yvelihës al autbstti-ii îNsi «i N-au apifut fliti aëbibl ș-au di-bivat, put fi simplu. Apbitti de la labbtatbate m-au afluntat ei am fest eu Mi) tfafisfefaji.1

ëë auéi tëlëtbuui de pe ëifbu. IbsepH deiëhisë. Șe pbsamëH imediați de pai-ëi ttisitu Ilie i-al fi fest din ëëari ëë so thpëa;

„Pe vrgfijyfitâtëte de pfă nu mai fum nimic» Vinpent „Ppfsrri ppmphtemihi desefoise hr spfppr în apiro figHFA WMtoHlwi Npfales; mestepa **p** pipă ștânșă. plin Mnddmfr - HR ppl (în alml și GHFR

«Și când te gândeffi e8 rh shrj alfi fipeât pppiii npftri, JpsepliP „fi noi am fost pppiii **p** & FintilPF RPftFii ai nN-wn vitat! Bbi ne-am așteptat FÂRdHl: Și am respectat fPt **p**? îRsemna BBB!!

Jpşeph a? vâFli p caps Hl* ph riâfpbliperir* în & hi &: i' Ph hrhl ¥pl meFse pâ Ră 1» ea fi & t. VineentM n-ai de ales?" întfpM kftf FânHI Npgales (? amMnd amar-Jpseph ffcen semn pâ rh Afipi: „ËhFistian Ppidbe Fs e «iei ph npiştim pil Prie, Patta fi êvfhs sHnt *efectiv* pe HRdeva prin rf» s-N-SU PM Şi iilăll diR şi, fifi Mrp! PaF RU SRRtPm ÎN şf-Fg S* RP

dumirim wwfr s-şu vâfw şi mei unde ww vâFâf pe teti" nfiamei mei îmi «phr el a avut Ipp hr transfer aepip Is voi" pp>ipa pare mpnifPFI? pe mediul i-a ppnfi Fmat toi Mihrab p8 îl & nsfe Fu! a avut l & p; Pel mai RFP - babil, a fost pus la cale de Prin - mte voi pe s-a schimbafr

«Luminile pfwhlh». În primni f*Rdă e-plie8 Mîhr-i „Ş! am început ş8 fpipşim privinţe fi asppie Fi de euvi Rte pe ea Fe. îRainte> rh le utilizam mai delPP: ftadipul emite al» fel de mu? le &; Uşile se dfsehid altfel, s-a fêput îngFPzitPF de frig şi pe bHleva Fde e vuelie ea pemHRte: „f

«Înţeles - „păe ftitfârhl Npples: „Păi hr MFbat deştept, fipidw Te HFmâresp de pâtiva ani-Tu ce PFe-i? îi

(PFèd PU e p spl Htieft? isë GpldbPFG: Aebii îi selmeau: „Par s-aR putea şi ne ia peljnfin dPH* pfpl Trezie dpaF pl Milwm să mi-l aFâte pe - 2? wad Planî sadF! II Jpseph se hite la ceas:

Ici, MİBFW? Avem aş? tf TvaFesa se îRfôtà în diplaba: FRF - nâi fi să wf* la peas - „BBBre pppiaf, în înf Fêeime (aşa cum a fest el în dimineaţa asta. la pFa 7-AA: P înff-ţi gaitdl definitivă pe pare a-ţi ffiH deeâf en-Putem Felwa? ina pripind din apel moment. pa şi pwm prele cp s-au sphfs de at HRPI nici n-ar fi e-isfal vreodată rlMihFahi! f Fidieft pseph vppea - Şti Hî ştiH... şi Prie, îl p-fhs SHRT în stare's* rulete PaahylRR *întă 9 Mr* de unde l-aH pFPgFamaf ei, de paFPL *mit* de dinai Rte n-aR fi lipst Ripi PdaW Nh ftiH dapl germenii pe SHRT mai pwternipi decât ai npst Fi. daF pwtem forţa npfppl... Prie şi Prins vpf şi oblici iasi de «nde s-aH vâFâtf Nh ppf să se asprind U la infinit în elumip De altfel, pe Cyrus l-am surprins de câteva ori din momentul dispariţiei... Alerga pe lângă o parcare

părăsită împreună cu un colonel. S-a urcat într-o mașină pe o autostradă suspendată. Dar imaginile au o rezoluție prea slabă și n-am recunoscut locurile respective. De altfel, poate că acestea durează doar cât boala lui Cyrus. Poate că sunt locuri care o să se dizolve odată cu... reasamblarea oglinzii. De-asta l-am chemat pe Goldberg: îl cunoaște pe Cyrus mai bine decât oricare dintre noi! Rătăcit printr-o geografie chimică sau reală, Cyrus totuși există, iar trupul lui trebuie să se afle undeva. Dacă îi găsim trupul, îi vom controla viziunile. Și epidemia, în plus, ne-ar conduce la Eric. Dar am nevoie de un om care să știe în ce fel se plimbă Cyrus pe niște străzi pe care nu le-a mai văzut niciodată. O să scotocim prin germenii epidemiei. Numai că în ei e altă topografie. Pentru asta am nevoie de tine, Goldberg! Trupul lui Cyrus e și aici, în oraș”, arată ea harta, „dar unde anume, n-am cum s-o aflui. O să trebuiască să coborâm în germenii ca să dăm de trupul și mintea lui!”

„N-o să fie nevoie de trupul lui, dacă putem să dăm de mintea lui *acolo* unde bântuie... Zi, mi-l arăți pe Bani Sadr?”

Mihrab pufni în răs.

„Ai să fii dezamăgit”. zise, deschizând încă un screen în computer.

Apăru imaginea scannată a unui bărbat pictat în acuarelă. Avea ochi aurii, nas subțire și mustăcioară, șalvari portocalii. Stătea turcește în fața unui pergament și mângâia pe spate un câine lup. Deodată, adresă un salut celor din fața computerului.

„Bani Sadr a scris atât de mult, încât a ajuns un fel de oracol. Dacă te pricepi la programare, poți să-i mimezi viața și deciziile pe care le-ar lua doar sistematizând ce a scris... Poți să-l faci să răspundă la orice întrebare... Ei... hai că pierdem timpul! Acum că l-ai văzut pe Bani Sadr: spune cum îl blocăm pe Cyrus!”

Iar Goldberg: „Îl vom ucide! L-ai iscodit cu imagini, sau cu altceva?”

Jiismillah! Cu imagini, bineînțeles! Cum să umblu

prin mintea unui om altfel decât cu imagini?"

„Puteai să-l faci să audă voci! Spune! Cyrus a văzut acele imagini?"

„Din cum a reacționat în înregistrări, le-a văzut. Cred că și-a dat seama și ce sunt, pentru că a încercat să-și acopere fața de vreo două ori".

„Avea toate motivele! Imaginile cu pricina pot să ucidă". spuse Goldberg și scoase din buzunarul sacoului două flacoane., Jată-l pe

Sebastián A. Corn! Aici sunt amintirile și întâmplările pe care le-a trăit. Experiențele lui și tot ce a citit. Viața lui întreagă - amestecată cu a lui Cyrus cu tot. După cum i-a cerut Cyrus Fugger lui Okazaki acum zece ani, când a pregătit traversada".

Puse flacoanele pe biroul lui Joseph. Vincent tuși, Joseph își dresе vocea, ba chiar și Bani Sadr, din stampa lui pictată, ridică sprâncenele.

„E doar un desen!" remarcă Mihrab, „însă l-am învățat de toate, ca și cum ar fi viu. Ei". schimbă ea vorba. „Deci aici, în flacoanele astea, e și Cyrus Fugger cel real!"

„Cel original. Cel care a plecat la drum acum zece ani. Deși nu știu să mă folosesc de așa ceva, mi-am spus că s-ar putea vreodată să am nevoie de un Fugger tras în chimic!"

„Flacoanele astea ți le-a dat Okazaki?" se interesă Nogales, privind din ecran pe sub sprâncene.

Goldberg se uită drept în ochii lui Vincent, fără să răspundă.

„Înțeleg". făcu bătrânul. „Mihrab! Tamponează-l odată pe Cyrus!"

„Să mi-l localizeze Goldberg!"

Bani Sadr păru să încrețească pleoapele. Christian îl găsi chiar prea viu pentru o acuarelă transferată în binar, mai ales când îl văzu pe câinele de lângă el cum își zbârlește părul.

„Autostrada aia suspendată, Mihrab..." făcu Goldberg. „Parcarea aia părăsită... Nu le-ai recunoscut. Poți măcar să-mi spui dacă erau în câmp deschis, sau nu?"

„Ningea prea tare! Nu se vedea mare lucru înjur”.

„Cyrus rula de unul singur, sau mai era însoțit și de alte mașini?”

„Germenii abia au fost transcriși... Se vede rău, îți spun. Se pare însă că s-a urcat în mașina din mijloc a unui convoi alcătuit din trei mașini. Dar nu sunt sigură...”

„Știi, filmul lui Sebastián se termină când Alexander Orloff coboară de pe o autostradă suspendată, însoțit de alte două mașini, ca să intre într-un pasaj subteran. Acolo dă bani unor militari și filmul se termină, cu cele trei mașini dispărând în pasaj...”

„Știm asta foarte bine, Goldberg!” interveni Joseph.

„Cu ce ne ajută? Nu există nicio autostradă suspendată care să dea într-un pasaj subteran în tot orașul ăsta!”

„În film, există însă! Sebastián îi imaginase și sfârșitul, numai că, în ultimul moment, l-a scos afară! Dar eu i-am citit toate variantele. Alexander Orloff îi urmărește pe Gabriel și Patricia care fug să prindă un avion la aeroport! Caută *aeroportul* în flacoanele astea și localizează-l, Mihrab! Dracu’ știe pe unde-o alerga Cyrus fuiții duc ifi tiMiùbl Hâjlă lui *tfràillë* să èalätte UH fifefbtiëH imiliét! t-and fe» ie-l ÎN gëtt Hëfil; dflëtimî)! H aëhjpaF Hll de albid îl mbbulëâzl-l cil tu ëë știl Httl BIHé! fcite pëftaa Hë feiflë aHttëriate îi trebui sĂ-1 frfël ța HtiâfL. Mai ai Ufob \$8 – 1 ptogfai Hëfl?”

«l-aHi pfbgfaflat deja: Bat Hli fuiaiH UHdë ii-l THWII!” ilut Mitoab \$1 pu» e huhm Bë telëfofl: «De daté asla, al hastra e! îl spulbfefâtH pe fruigfet, bibsifefflâl lië-l HilHâêlë!”

tar jtisëph: unu tē gfibi, Mitoabi ftwitoari tiutuai după ëe-i te ia buh slitfit ttëaba pe tare tam dat să faci”.

Ibà a s-arte tit mai fiede! a fi eaKtoatue Mitaab se hifei àà iasă... să ea să (lu’ sipl, eetof i eu atala, în ëfau Hia lui de la aewjjaH!”

Îl mai BHVI a data pe ëbidbëfy durëtse apunase de ea flaputef) ë-al HIHÂN a imagiflëa lui Bam ëë trușta tu timp œil, de parcă se putea sa i în f & caftfa aeupati de Nagalëi

«Mitoato în m\ în de alea* tosephl” œ au» vaëea eu

aëetaH a lui éiwad în timp se tuatega legea din îHëipgfë

În aëëlayi turn caiaele de llflal M sadt se flitei ți-e lull
apoi din camera aléastfi a madfasiui:

Șe uita după uh aparat de taaat: Niëi urf Hi ëeaase
din tord feutați de piele (tfëfsë capetë) pateul, și privi
mașina în lumina ëë se fëvafëa diH aefefept: în eustă - nu
Urttoë Nici piëitutf de

Sfihlë:

Abia «tanti tofegistfă ëlaxaafiële, vaea HHUL muli
Hiii; i fflataatele vuitaaïë aië avieaflëlaf. Înfflunië de ea
wtfal selipeau în HIIH - zbëtë. șitfite wiwsul lirai al
bëëanului II faviafi: uitee pattu unitati de eb Ht pe aHL” 21
& ëifleva din spate: Șe rësuet. tiH biraat în peleHHĂ Heag
Hi dia a ëHita Hfi: JUHdë sum aparatëlë de ta-l BMàhii îi
privi LUNG: «ëë apante - Patfu unui, va wg” ëyrtis äëëàië
Bàhii i ië ifëfl eu ëhilafita în ttùfla: O tfisuei a pane îl & e
alla, apëi e pe în buainat ëh e bttëaii êât le poate de
palmbilă diH Hbaptea aia ëtu Hiiëâi tëë Hiai M s-a dëa lui
ëkmi duel ëë-b și se lëfi HIIHë taiul

Bldu să iflifë IA Mi ëëhh-al al aefapartului, dar utile
nu ië daiëiïideau: Pe cel mai apfaeiat MëaM în lipii uh ëilel
ife Hi de *ffilfil*: He ëhidH ia el: BësMëëfi \$WUftfuțitifel -
pbëlafla

Galdte Fg, daF Pwhs FeeHnpsen paradiți de-ai lui
PFie în aegsfg ewvintg-Trasg înțf-9 parte Hfa din stieli:
Pnlisa-Nh trebuia să aş învi Fu în niște balamalg?

În fi în tolwl wfipert Hlwi și televi? parg RgRHmirate:
pe toate PFPSF - amgle vorbgan despFgPatra Npgales,
Prie Welser fi vw Pwp-fr în seliïrob, rh vin» paRPurile de
afișai ewFifl Rr despre rouies pe sg ridica diR difwrele ae
Ffipprt HIIH» - în heavy mewl ph Mgjjadptk

eL\$ în RgFg\$Hli „ÉFUS Sg HIW TURSHI
PHIPaFglPF: gf» H infecte, pline de nflFRii ph dalgig spa
Tte iei-epip: Ifi sminti ei plitisg în venititi ppnt: AdHlmeei
aerul de pe phlpsfp și atnneii mfgigsg; în afara în» Prie,
mai epbPFâsg ei - Rgva în pgrmenii Inițipri 8 fët Rgig îffife
Fipafi ÎN HfiifPFtRi VgFdg, 6H bPRgfi» militari priRSI SH

& gPPlgt:

„Am hi să pgRtFH Rgyfaavik: Arienii pigaei pestg? gpg minute, darnH ftin de ia pe terminal „Tipa îl privi iHnfi:

„Serie pe fciigt li stFgeHFL ea-Parei sg pregitea și-i vândi hr plie ph Pestas*:

„N – în bietul la roing Mi H PHropirat hr prigtgr ea Fg mi așteapți la terminalul tHfthansa”.

«Atunci fpipsifi tgigfeRHL!” îi aââți ga cahinele-PyFHS pipnji mina în tânăr Sepase hr paehet de eaFtele eu mă F? Rilg FFipafg: PfRgia apFpapg ei i g smulsg din mână îi le e-amini în lummi își urne? i dgpt Hl ma Fg și sg apuci și g tree? eslf Hfilg

„ȘuRt earn vgphi, daF meF0—f i lg înapoig ga, miesPFind ppbii fi sg îRdepi Fu:

Avionul pigea de la TgFminalul 14W, daF asta rh era tPt: – eyFus sg eliti Ră» spgriat, îl sg îneprpig în feta telefonului: §HRI la Patima: „Ai aepfs la vreun epmputgre mî Fe & înârelwie și tămiti mesaj afai!”

„Ți-au iRPpHlat flemenii?”

„P-aPți Am îReasat hr tFaRsfer din paRtea lhl PfieidaF rh asta g PFPP – lșma-PIR – gva cafepa Fi aici, aemn) n ția; §H seltimbat spațiile? G & ieefgle de us euFPRT? PHndal Hl sprpf? MIFPSH – rilg? APP – gnint oamenilRF?”

? îOl? igetgig» fundal Hl SRRPFaF, mai algs, miFPSH – rilg! îi «. S-ar putea și fie? în famsaei §-aH medifieat fi miFpă Hrilg, înseamni ei a «cepepif în masi peste tine: PaF, știi eg tRseamnă daei tg epRtamine? îi gH;

„Știu! Temporar, o să mutăm traversada afară! Ai acces la un computer?”

„Am și o să trimit mesajul afară... Ne vedem în lumea următoare, Cyrus!”

Cyrus închise și o luă agale pe culoar. Deodată, un funcționar săltă capul în urma lui și puse mâna pe telefon. Chiar atunci, difuzoarele au răsunat în toate sălile:

Cyrus Fugger, DJ-ul implicat în declanșarea epidemiei, se află în incinta aeroportului. Vom afișa portretul lui pe monitoare. Anunțați serviciile de securitate

de îndată ce îl vedeți. Cyrus Fugger a ucis în această seară echipajul unei tanchete de poliție, a distrus un camion aparținând firmei United și a furat cel puțin un automobil.

Lumea continua să-și vadă mai departe de treabă. Cyrus se opri la un automat de ziare și scoase primul jurnal care îi pică în mână.

Ochi terminalul Lufthansa, în spatele unui șir de bănci acoperite cu piele scorjită, sub niște tablouri imense în ulei, întinse pe pereții igrasioși... Tablourile *n*-aveau *ce să caute în* germenii programați *de* el, iar pereții *ar* fi trebuit *să* lucească. Intră în terminal și privi de jur-împrejur. Patra și Eric nu erau nicăieri.

Se așază pe o bancă, astfel încât să vadă intrarea în burduful ce ducea la avion și deschise jurnalul. Era un jurnal de pescuit și vânatoare cu coperti scâmoșate. Oh! Cei care îl contaminaseră recent se infiltrau tot mai profund în realitatea proximă...

„O chestie promoțională...” auzi deodată un râs plictisit. Părea râsul gros al lui Cheyenne. Privi pe deasupra ziarului.

Nu era Eric. Se prefăcu din nou cufundat în lectură când cineva trânti o valiză metalică lângă barul din terminal. Toată lumea întoarse capul, Cyrus inclusiv.

„Uite-!” răzni o grăsană care rumega un hamburger.

Se produse agitație. Cineva strigă de pe un culoar lateral: „31 e!”

Abia atunci îl văzu pe Eric. Cuprinsese umerii Patrei și o împingea în burduful ce ducea la avion – părul negru îi juca de sub bandana, bătut de curent. Dincolo de ei se vedea ninsoarea, apoi flancul argintiu al avionului acoperi ieșirea din burduf. Patra privi peste umăr.

„Tipul de pe sticlă! Ăla cu epidemia! Criminalul!” striga grăsansa, întinsese hamburgerul spre Cyrus și ketchupul i se scurgea de pe degete pe dalele de marmură, amestecându-se cu băltoacele cenușii.

Cyrus se ridică de pe bancă.

Pe pasarela care înconjură sala de așteptare se auzi tropotul unor pași. O sirenă ascuțită răsună pe culoare.

„Fugger! N-ai cum să ieși de aici! Stai pe loc!”
bufniră megafoanele.

Eric o smuci pe Patra, dar ea privi iar peste umăr. Cyrus se repezi după ei, sărind peste un șir de banchete din piele. Pentru o fracțiune de secundă, înregistră, extrem de pregnant, mirosul lor greu.

„Eric!” strigă el cât îl țineau puterile și băgă mâna în buzunar... Unde pusese pistolul cu care trăsese în trupul *lui* Cyrus?

Îl găsi în buzunarul de la sacou.

Un grilaj ruginit i se prăvăli în față. Eric se opri la mijlocul burdufului ce ducea la avion și se uită lung la Cyrus, zâmbind ciudat, de parcă i-ar fi părut rău, dar mai mult ca sigur că mimica îi era parazitată de a lui Cheyenne. Patra se repezise spre avion.

„De ce nu tragi, Cyrus?” – auzi brusc din spate. „Sunt două ore de când vreau să-ți găuresc scăfârlia. Nu simți o căldură în ceafă?”

Patra se opri și dădu să strige, dar Eric o prinse din urmă și o îmbrânci în avion. Oricum, habar n-avea să facă tărăboi.

„Simți căldura din ceafă, Cyrus?” repetă vocea.

Cyrus Fugger se răsuci brusc, găfâind. Căldura din ceafă era dată de un spot cu infraroșii. Îi lumina bărbia acum. îl văzu pe cel care vorbise: un grăsan cu fălci căzute și ochi urduroși.

„Ce vrei?” îl întrebă.

„În primul rând să nu te miști”.

Clac-clac-clac! – asta se auzea de sus. Câțiva tipi în negru puseseră armele la ochi. Călătorii se trântiseră pe jos și se chiorau la Cyrus, curioși să vadă ce urma. Printre ei, grăšana. Își cufundase mutra în hamburger și continua să mestece, urmărind acțiunea.

Ușa WC-ului era la trei-patru metri. Cyrus nu știa dacă o să-i iasă figura și din cauza asta simți cum craniul i se încinge. Ca atunci când se întâlnise pentru prima dată cu o femeie. Ca atunci când prizase zăpadă.

Ca atunci când o privise cu binoclul pe Patra

Nogales.

„E-n regulă, Feodor?” se auzi o voce din burduful ce ducea la avion.

„Nu încă... Opriți avionul și controlați călătorii! Eric Welser și Patra Nogales... Sunt în avion”.

Oamenii din sala de așteptare începuseră să se ridice de jos.

„De ce mă reții? Ai mandat?” – Cyrus schițase gestul de a porni spre ieșire. Feodor se mișcă însă neașteptat de repede și se postă în fața lui.

„Mandat? Ești cretin dacă-ți imaginezi o singură secundă că am să-ți arăt vreun mandat! Nu *ție*, pricepi?”

Cyrus încuviință. Deși slavii se bătuseră ca chiorii de când existau ei, rezerva lor tradițională de scandal era ineputabilă.

„Ești rus cumva?” se interesă Cyrus.

pPQdor păspssp șura pe jumătate, dar întâia să unrbească-Vppea tipului ȝan? singa din burduf îl sepase din impas.

„Am verificat lista de pasagerii N-avem niciun Erie Welser fi mei R...”

Fepdqr mugii de zăgănită ferestrele:

nu ți-am spus și verifici *listq* de pasagerii Ți-am spus să verifici/*j-agfnvl*”.

„Cpiegul tău. tot rus e?” se prefăcu Cyrus intrigat – „Ce dracu’ pre? tu că faci, Cyrus?” se strâmbă grăsanul-Uite, asta-i” răspunse Fugger și, brusc, sepase brățara Minb din bu? unar-Feodor se repezi spre Cyrus-Pra cu un cap mai înalt, cântărea cel puțin I3Q de kilograme și ymia să-l sHgrume ea pe un pui – avea zeci de martori pare văzuseră că Cyrus atacase primul – numai că astfel, li se «pp Fl eu totul-Ū brățară Minb este mai dură decât **q** rpt Blă-Cyrus se ghemui, lovi, și Fepdpr rămase eu brațele întinse; luminile pâlpâifpare de deasupra Intrării în burduf îi alergau, rpșij și albastre, pe figura uluită

„Acum, fața ” făcu Fugger, ridicându-se brusp – era a?” – Fe «dpr nici măcar nu strigă-Cyrus se azvârli spre W.C. Și nimeri între pisoare-Phwffl – Ufa pulsă îndărătul

lui, făcându-l stăpân pp zece metr» pătrați de spațiu vital-ți privire rapidă înjur: peer-feeti în WCruri e-istau mereu guri de aerisire:

Stunki stunki ştunk1 - trei găuri perforară lemnul vppsit în alb și Cyrus se repe? i spre gura de aerisire - se cătără P? panoul din lemn crăpat care despărțea Țoajeteje-un bipnd deșirat înțepenise pe W.C., cu pantaipnii în vine-Privea spre Cyrus cu capul dat pe spate - „Semeni ph...”

N-apucă să-i spună cu pine seamănă-Usa pulsă și doi tipi se rostpgpliră pe pardpseala crăpată-Armele înrbufniră metalip lorind plăpile de gresie. Cyrus remarpă preț de P frapțiune de secundă o chiuvetă care curgea: era plină de tartru rpșietif:

„Nu trageți!” răcni bipndul de pe WC-” Sunt și eu ate!” Cyrus se lăsă să cadă lângă ei. pe dalele grăpate, în fața WC-ului, pinevscrisese eu un marker: W-M ARĂTAT CAI-F4, CHRISTIAN” „sunt și eu pu el „îi anunță cyrus pe ppitsti. Tipii înlemniră fi strigară peste umăr” A luat un ostatic”.

„Fru tragți, dar tâtii! Htți pe lbb! i: st aU-i Peodof. Molftlla zgohibtbăi till stHga. Polițiștii înțepă Htfă pe dâlăă Uifiede ale toaletei: i, fbt Hl «!» apuse cytilă. gtihi de aëHslit?” felohdul dadti dlH tap. t (d luâni pe dfcoio. Pantalbhil îl lași pt iet; „jPăhtaidtii-l...” yt Jă. îl lași pe lab. „it rog”.

T pul se apută SĂșl înțpătutească Jeatâșlij dat-Cthis îl seittUHL și-l thtsē după el. 9 fe urth pe potidul de lettih și smulsē grătanll de sfitma care Hia-Sea ihthit-éa ÎN gurē de ae Hsli-ē; Mirosea à grăsirile t-ahcedl - durtl Htéfeulē! - dată HilWSUHLē se hiodifibă U atât de fiult, îhâeditihă ta ÈHT» Mihrab» & au citiē-d fi test, Ida Un atans mult pt-ea HiafēJ tiacă fatifflla Hti se tUIșbartlal fēpēdēj propflă diiit Hē Vă dfevbrii tih lâblHHT de Hédē & tutcēt pēHtrii tyriis!

se ahitida dē-atidaratele pe culoat; apoi întinse tfâână spre Blo Hd: iivlHO! Plu frică! it ajuuu!” 1

Ijivhis Pugger!” Jjē ațiii o votē filțiată prin Wegafoanē. (ilasă-l pe oriul ăla sa lașil îl agr-avēzi sihiatlă!”

odată; të t-og!" îl îmboldi ëyttis pe tip și pomi. „CJtfus Pugget-l? Ești chiat-Cyhia Puggert Jți vbfcăa din ăaia de așteptare st auată din ce în bë mai îndepî Nat: Cyhis Puggër! t-ani plins pe Efit și pe Pàtrë. ft-afe rost și rhâi fugl...”

fytus se itrëeltf I dë-a luNgul tuhëlul U). Se Opă și setiase uh șiret dlH bufunah îl trebU pe după ihbhfelëtut-a Blohd UIUL și îl lëgăatr a Hă de hifihà àtfl Hgă. Äpbl O lui lattftt-aș până te dădU de Uh grilaj de àâtthă. AUâl tiri ȘUVbl de Mbă tut-gfind dihtt-un robinet. li-fe (ildupă Hiihé... în të rflișea bhist; të rog!" Lbvi eu călbălélë în gfilâj? l iëst dlH tuhêi. 6 ffe Hiëië tdehidl ÎȘ1

dstë tg & ijilë în fata tihél ogiüttëi erâpate.

feâdu și. Se t-épëadi afet-a dar Chis îndrépta pistolul spre ea. ofe întâfcăt „8 ahUMĂ. t) Nd të sstptârà, ri-atti de alës...” tobdfi, ttâgându-l pe tip după el și se apt-oplë de ea. Eta d bHihëti înaltăt eu rata prëlungi; îHiutdë is de ani.

„Potl și të bz pe htiiië: „se gtibi ea să rM, pHVlhdul bu othii goi.

„N-ai de ales, fli-ar să fie”. 11 rehialcă tHlls mișcăl-iit àatadate, àëtiin că totthal Kiâtăë ttetâtrată ÎN t-talltatea ptximă.

Clheva incerta și déStHidi U? a tdëietet. pugger se repëzi eu toată gfëutatea în ea, blucând-o. besfātu șiretul dihiutul hiflihii și îl tfëcù ÎHiurul putfifi ULUI ffe Hitll, lëfind-o de ihî Na dețit-al UIUL.

„Ce terminal e aici?”

„South African Airlines”. scandă ea.

„E vreun avion la plecare?”

Femeia rămase stană de piatră. Privea în gol.

„Peste trei minute”. veni răspunsul ei după câteva clipe. Femeia îi aruncă o privire, apoi râse scurt, relaxându-se deodată. „Deci! Ești chiar Cyrus Fugger... DJ Fugger...” păru ea că-și consolidează o informație. „Ce naiba n-ai găsit alt ostatic? Și de ce nu i-ai lăsat pantalonii pe el?”

„Mă întreb și eu. Acum o să ieșim. Să nu faceți prostii”.

„Ți-am spus că poți să te bazezi pe mine!” zâmbi bruneta. „De-ai ști de unde vin ca să te scot de-aici...” zise ea după care se cutremură scurt, ca parcursă de un curent electric. Ochii îi redeveniră goi.

„Mai vrei să pui mâna pe gagica aia care te-a lăsat cu curu-n baltă?” întrebă lunganul.

Cyrus nu răspunse. Deschise ușa și ieșiră din toalete.

Cyrus Fugger este înarmat și a doborât trei polițiști. A luat cel puțin un ostatic: Edward O'Brien! – anunțau megafoanele din sala de așteptare.

„Edward O'Brien!” șopti Cyrus. „Treci în spatele doamnei! Vreau să facem cât mai mulți pași”.

Dar, cât se poate plimba un tip în chiloți pe culoarele unui aeroport fără să fie băgat în seamă? Nu prea mult. O puștoaică cu ochelari strigă și toate privirile se ațintiră asupra lor. Edward era priceput la situații delicate: făcu un gest larg cu mâna și înclină capul.

„Doamne”, pufni bruneta, „om fi în direct?”

„Gloria!” țâșni un bărbat în picioare. „Ți-am spus să nu te duci la toaletă”.

„E prietenul tău?” întrebă Cyrus.

„Mai rău! E *soțul* meu! E speriat că pierde avionul. Nu-l băga în seamă!”

Nici n-avea de gând. Momentan continua să se prelingă de-a lungul peretelui.

„Un te duci, Gloria? Pierdem avionul, Gloria...”

„Tipu' a zis că mă împușcă, Dan!...” spuse ea.

Dan încremeni. Cyrus mătură cu privirea prin sală. Pe pasarela de deasupra se auzi un ropot de pași.

„Cyrus Fugger?”

„Aici! îi vedeți pe cei doi de lângă mine?”

Îi vedea toată lumea. Un grup de polițiști se năpusti în sală. Se opriră, alunecând pe marmura lucioasă, ca niște copii dându-se pe ghețuș. Un far din planșeu plesni. Se făcu liniște.

„Are doi ostatici, locotenente”. strigă polițistul de sus.

Cyrus se afla la trei metri de noul venit. Un tip slab și

scund. Hainele atârneau pe el. Nu-l învățase nimeni cum să se îmbrace. Se tot uita la ceas. Apoi puse celularul la ureche.

„Am doi ostatici, locotenente! Te rog să mă înțelegi!”

„Spune că are doi ostatici!” repetă polițistul în telefon. Urmără câteva clipe în care polițistul ascultă – avea ochii la fel de goi precum ai Gloriei. Deodată se cutremură, ca parcurs de un frison scurt, și pufni în râs: „Ostatici tăi, Cyrus! Șefii mei îmi spun că simt chimici... că au coborât aici la fel ca și mine!”

„Pe care vrei să-l probăm primul?” întrebă Cyrus și armă pistolul. „Arată-l tu!”

Polițistul încremeni – avea celularul lipit de ureche și se uita undeva pe fereastră. Din telefon se auzea vocea șefului lui: auzise tot ce spusese Cyrus. După ce șeful termină ce avea de spus, polițistul continuă să privească, înghețat parcă, afară. Păru să-și revină abia după câțva clipe:

„În regulă, Cyrus, dar să știi că n-ai scăpare! O să coboare tot mai multă lume aici!”

„Oh, nu uita că eu am inventat chimia asta... Acum, o să fug un.

pic.

Se repezi spre benzile rulante, târându-i pe cei doi după el. Se ciocni de un grup de turiști care veneau de la tropice – purtau hanorace peste care puseseră coliere de flori. Ajuns în holul central, trecu fără să-i pese prin fața armelor ațintite de un grup de polițiști. Difuzoarele din hol erau date la maximum.

Îmi pare rău, Cavalerule! Tipii ăștia mi-au intrat în studio și m-au forțaaat să le dau numărul celularului tău... Ascultătooorii să rămână cuplați! Saga Cavalerului Singuratic prin Baabylon continuă pe Umma Nord și e din ce în ce mai fierbinte. Ultimele acte se consumă chiar acum la Lefortovo...

„Sper ca Shabba să le-o tragă...” scrâșni Cyrus și se repezi spre ieșire.

Celularul țârâi întrerupt, ca și cum contactele i-ar fi

jucat în lăcașuri. Îl sunau din camera de emisie, de lângă Urlă Papa Dee. Șmecherul lăsase sculele în funcțiune și țârâitul telefonului era preluat de toate radiourile din oraș. Se auzea excelent.

Cyrus se așează între ostatici și duse celularul la ureche.

„Cyrus Fugger”.

„Ne cunoaștem, într-un fel. Am luat masa împreună. Sunt primarul Medici”.

Difuzoarele aeroportului bubuiau; vocea rugoasă a lui Medici reverbera între pereții sălii.

„Of, tu ce mai vrei?”

„Mașina ta e de nefolosit. E un Daxos pe care l-ai lăsat lângă un panou Ogilvy. Proprietarul mașinii e mort. La fel și însoțitoarea lui”.

Cyrus privi în jur. Călătorii stăteau cu burta pe marmura rece; printre ei se foiau tipi în uniforme negre ale securității aeroportului. În ferestrele largi se reflectau dârele girofarurilor din parcare. De pe pasarele pândeau trăgătorii poliției. Un difuzor intră în microfonie, semn că Okazaki era obsedat de amănunte.

„Unde sunt Patra și Eric?”

Cyrus vorbise atât de tare în celular încât geamurile clădirii vibrară sub vocea sa preluată de difuzoare. Urlă Papa Dee făcea emisiunea vieții lui.

„Patra și Eric sunt într-un camion blindat. Te așteaptă”. zise Medici, cu voce scandată, semn că polițistul nu mințise și că tot mai multe persoane coborau în chimia lui Fugger...

Cyrus făcu un pas, provocând un cor de plesnete metalice. Clac-clac-clac! Toți tipii ăia își armau puștile.

Cyrus mai făcu un pas. Clac-clac!

„Vreau să vorbesc cu Papa Dee”. spuse el, făcând să răsunе megafoanele din aeroport. „Nu te supăra!”

„Poftim?!” - vocea lui Medici se subțiasе.

RDJ Urlă Papa Dee! E lângă tine. Vreau să vorbesc cu el”.

În difuzoare se auzi un foșnet, amplificat de holurile

înalte din aeroport. Cyrus se uită la ceas. 2.34.

„Salut, Cavalerule... Ce mai faci? Ți-ai luat Berotecul?”

„N-a fost nevoie. Vezi că ăștia o să ne decupleze convorbirea!”

„Ăștia sunt niște proooști și Shabba o să-i ardă de n-o să se vadă... Cine dracu' mai ține cont de poliție?... Problema e că au arme la ei! Nu pot să mă pun cu niște tipi care ațintesc armele spre mineee, Cavalerule!”

Papa Dee era amărât deși era clar că la ora asta toată lumea comutase pe Umma Nord. Mai mult ca sigur că lăsaseră și televizoarele deoparte – numai ca să asculte sfârșitul aventurii din radio.

„N-o să întrerupă nimic, Papa Dee. Îți promit! Dă-mi-l pe idiotul ăla de Medici!”

Câțiva călători întinși pe parchet pufniră în râs. Polițistul care vorbise la celular se înroși la față și întinse degetul spre Cyrus:

„O să-ți mesteci dinții cu gingiile, tipule! Cu fiecare clipă tot mai mulți de-ai noștri împănează aeroportul ăsta!”

Gloria îl strânse de mână pe Cyrus. „Nici tu nu ești singur!” îi șopti. „Mesajul Fatimei a ajuns afară...”

„Aici e idiotul ăla de Medici!” răsunară difuzoarele. „Ce vrei, Cyrus?”

„Lângă mine sunt doi oameni. Edward O'Brien și Gloria nu-știu-cum. Sunt vii și merg pe picioarele lor. Întrebare: pentru câtă vreme de acum încolo?”

O luă spre ieșire. Dan, soțul Gloriei se oprise pe culoar în fața lor, îi făcu cu ochiul lui Cyrus și începu să vorbească, grăbit, în mobil. Mai făcură șapte-opptași... Mișcările lui îi făceau pe polițiști să se ridice, să alerge câțiva metri și să se trântescă din nou la pământ. Toată lumea asta din jur... i-o adusese Okazaki pe cap sau o scrisese Mihrab?

„Dacă o să-ți meargă rău, o să tragi?” întrebă Edward, oftând.

Replicile lor fuseseră înregistrate de celular și se auziseră în tot orașul.

„Bineînțeles că am să trag”. șopti Cyrus, trăgănat.
„Am să trag dacă nu mi se dă o mașină. Am să trag dacă n-o să mi se dea o blindată în care să aștepte Eric și Patra. Am să trag dacă îi întrerupe cineva emisiunea lui Papa Dee. Așa am să fac. Îmi pare rău”.

Ajunsesse în dreptul ieșirii. Încă puțin, și traversada o să se termine! Încă puțin și Eric Welser o să muște din țărână! El era. Ceilalți puteau să fie, sau nu. Nu contau, pentru că dacă el era, poate că erau și ceilalți, dar dacă el nu era, atunci nu mai era nimic.

„Cyrus?” - vocea lui Medici suna plat. „Unde vrei să pleci? Lumea o să te sfâșie... în definitiv, ești responsabil de epidemie...”

Dar Cyrus: „Îmi dai blindata? Mi-l dai pe Eric? Dar pe Patra?”

O femeie de serviciu ieși dintr-o toaletă cu aspiratorul pornit, gata-gata să dea peste Cyrus. îl opri imediat și duse mâna la gură, îngrozită pasămite, dar Cyrus îi auzi șoapta: „Încearcă să-l cruți pe Eric, indiferent ce s-o întâmpla! Joseph e băgat și el pe fir!”

„Îi eliberezi pe cei doi?” întrebă Medici.

Un singur pas îl mai despărțea pe Cyrus de ieșire. Privi în parcare.

„Să-i întreb”.

Gloria izbucni în râs și-i strecură la ureche:

„Vezi că o să se strângă o grămadă de lume în parcare!... Nu trebuie decât să te miști repede, să ieși dintre ei și s-o iei spre Purani! Cineva, afară, programează o diversiune pe autostradă, în beneficiul tău...”

Cyrus se uită la ceasul de deasupra intrării. Era 2.36. Se opinti în uși, dar își aduse aminte că în germenii lui Okazaki, ușile culisau. Trase de ele. „Ascultă, Medici! O să le dau drumul celor doi când

O să urc în blindată! După ce-i văd pe Patra și pe Eric înăuntru, pricepi?”

„Cum crezi”.

„Încă ceva. Schimbul îl vom face la...” - privi în imaginile care

I se descopereau în minte, pe rând, de parcă cineva i le pompa cu țârâita. *Mulțumesc, Okazaki! Chiar dacă o să mă doară atât de tare, mulțumesc!*

— Gloria avusese dreptate în legătură cu diversiunea... Nu-i rămase decât să-i strige lui Medici: „Schimbul îl vom face la 2.38 fix. Ai notat?”

Medici tuși mirat. Probabil că se uita și el la ceas.

„La 2.38 fix? Fie!... Mi se pare, sau ești mai nesigur?”

Nu era nesigur.

„Vreau să-mi arăți mașina ta *blindată* chiar acum”.

„Cum vrei”. - vocea primarului era din ce în ce mai fermă. O să-i dea mașina, pe Patra și pe Eric; o să-i ia ostaticii și după aia o să aibă el grijă de Cyrus! O să-l facă una cu pământul. O să-l împuște, o să-i dea foc, o să-l tragă pe roată și o să-l spânzure. După aia o să-l treacă printr-un tocător de hârtie cu lamele boante.

„Vezi mașina?”

Ninsoarea încetase și se făcuse un ger uscat. Un avion venea la aterizare dinspre ocean.

„Vezi mașina, Cyrus?” - vocea lui Medici devenise mai neliniștită.

„O văd”.

Polițiștii aprindeau și stingeau farurile de parcă s-ar fi aflat pe autostradă, semnalizând să li se facă loc. Cyrus îmbrânci ostaticii spre mijlocul parcarii. De acum, trebuia să calculeze perfect. Simțea că timpul se scurge prea repede și se întreba dacă la mijloc nu era chimia Welserilor... Germenii lor care îi încetineau cronometrul biologic. O boare amețitoare păru să-i învăluie ochii.

„Vreau să-mi spui tot timpul cât e ceasul”. O rugă pe Gloria.

„Vrei să fac pe secundarul?”

Iar Cyrus: „Da. Vreau să faci pe secundarul. Nu te supăra!”

Gloria începu să numere. Fugger își ajustă pașii. Nu trebuia să ajungă prea repede în dreptul mașinii. Nu mai devreme de 2.38, fir-ar să fie de oră chimică!

„Vreau să vorbesc cu Papa Dee”. ceru el.

„Ce e, Cavalerule?”

„Notezi un mesaj pentru mine?”

DJ-ul nu-i răspunse decât după o pauză:

„Am auzit că-ți place Steve Vai. *Nu vrei să ascuți o baladă cu*

„Ba da”. tresări Cyrus recunoscând parola de la Okazaki – îl anunța că în curând avea să primească un mesager. „Notezi mesajul meu?”

„Spune-l!”

„Dimineată la 8.30, vreau să mă anunți că trebuie s-o scanez pe Patra Nogales. O să trebuiască să-mi mai amintești că are un copil foarte important. Ai înțeles, Papa Dee?” reproduce el mesajul *celuilalt*.

„În regulă. Te-am trecut pe lista din computer...”

Cyrus răcni ca un animal rănit de moarte:

„Nu în computer, fir-ar al dracului! Scrie pe hârtie!”

„Hei! Ce naiba ai? De ce să nu...”

„Scrie cu creionul pe hârtie, Papa! Și mai scrie la sfârșit de tot că trebuie să arzi hârtia după ce-o să vorbești cu mine! Fă așa și nu mai pune întrebări!”

„Cum vrei, Cyrus! Cum vrei!... Da’ oricum ne-a auzit toată lumea...”

„Mă crezi prost! Problema e dacă o să am *eu* suficiente... indicații mâine dimineată... Mă lași să ascult Steve Vai, acum?”

2.37. Ajunsese lângă blindată, mai-mai s-o atingă cu mâna.

„Patra? Eric?”

Văzu o mișcare pe bancheta din spate. Ca și cum cineva ar fi agitat o batistă albă. Apoi, vocea lui Cheyenne:

„Suntem aici, Cyrus. Am pierdut. Și noi, și tu!”

Patra se prefăcea că se uită pe fereastră. Câteodată, făcea aceleași gesturi pe care le făcea Fatima. Poate că se contaminase de la ea. Sau poate că așa funcționau ele în bucla asta.

„Ți i-am arătat pe Welseri, Cyrus”. spuse Medici. „Dă-ne ostaticii!”

„Și eu vă arăt ostaticii de vreo cinci minute. Tuturor”.

Șoferul deschise n-a blindatei și făcu un pas spre Cyrus.

„Noi am respectat înțelegerea. Respect-o și tu! Dă-le drumul!”

„După ce plecați. Atunci o să le dau drumul!”

Un Cadillac apăru în celălalt capăt al parcarii. Conștiincioasă, Gloria continua să numere secunde. 25... 24... 23... 22... Vântul era tăios. Cadillac-ul opri și stinse farurile.

Iar polițistul, cu voce scandată: „Eric o să-ți pună un trailer de-a curmezișul drumului! Fă ce știi ca să treci de el și abandonează mașina la primul panou publicitar... E o reclamă la pastă de dinți Sensodyne... Acolo o să vină să te ia un taxi! O să te scoată în...” polițistul se cutremură, privind la Cyrus cu ochii goi, „... o să te scoată în alt loc, dar nu ai de ales! Eric și Mihrab sunt pe urmele tale și tu trebuie să-ți pierzi urma!”

Cyrus îl împunse cu pistolul în piept, iar polițistul se dădu la o parte, privind în gol peste umărul lui. 13... 12... 11... Steve Vai găsisese o progresie superbă. Se asorta perfect cu vântul în rafale. Și cu luminile îndepărtate ale Grantului. Și cu ce făcea Cyrus. Și cu situația în general.

„Ai greșit când m-ai ucis, Eric! Dacă n-ai fi făcut-o, aș fi rămas doar cu ce știam eu. Glonțul tău m-a contaminat cu tine...”

Eric înghiți în sec. Parcă voia să schițeze un zâmbet.

Chiar atunci, polițiștii îi smuciră pe ostatici. O rafală pârâi de pe acoperișul aeroportului, împrôscând botul mașinii. Cyrus dădu să tragă portiera, dar polițistul care îi vânduse pontul cu taxiul se trânti pe asfalt agățându-se de ea cu amândouă mâinile.

O talpă în frunte. Ce naiba plesnise? Fața tipului sau gamba lui Cyrus? Avu impresia că îl izbește pumnul unui boxer de categorie grea și gura i se umplu de un gust sărat. Parcă ar fi mestecat chewing-gum de pește. Trânti portiera și răsuci cheia în contact. Prin parbriz, o văzu pe Gloria ca prin ceață: întinsă pe asfalt, continua să numere pe degete. 4... 3...

— Ce trebuie să fac? Ce Dumnezeu trebuie să fac acum? - 1... O...

OK! - își împreună ea degetul mare cu arătătorul.

Să dispar! Să fug! Atâta mai rămăsese scris în germenii lui Okazaki.

Mașina țâșni, iar ferestrele înalte ale aeroportului alunecară în afara parbrizului. Cadillac-ul! Aprinzând farurile, demara, intrând în trena blindatei. Apoi, Cyrus își văzu celularul pâlpâind.

„Mai ești?...” - mai ești pe fir? - asta dorea să întrebe. Bordul se umpluse cu stropi de sânge, ca împrășcați dintr-un aerograf cu tuș roșu.

„Cavalerule!... Orașul abia așteaptă să audă continuarea sagăi tale...”

Îi veni să vomite. Greața îi inunda gura cu valuri de salivă sărată...

Sau nu era salivă?

Se năpusti pe autostrada care ducea spre Grant de parcă s-ar fi înșurubat în puful din sute de perne sfâșiate. Vibrația șasiului îi dezghioca carnea, gata să-l pulverizeze în habitacul ăla nenorocit. Cyrus esențial. Cyrus gata de strâns de pe parbriz cu o cârpă umedă.

Și Eric: „Cavalerul e plin de sânge, Papa Dee... Fir-ar să fie! Aș fi vrut să-l termin eu!”

Nimeni nu auzi răspunsul lui Papa Dee: derapând, un camion se puna de-a curmezișul în fața blindatei, blocând șoseaua.

IISUS SE DĂDEA CU ROLELE, CHRISTIAN!

TU NU-ȚI IEI PATINE?

Asta scria pe flancul camionului.

„Tipulc! mai faci dedicația aia, sau ce?” schimbă Papa Dee tonul. „Ții linia ocupată! Ai bani de virat la Umma Nord sau tu votezi...”

Cyrus nu auzi sfârșitul întrebării. Eric țipa la el, din spate:

„Frânează odată! Frânează!...”

Săltase deasupra capului mâinile prinse în cătușe. Cyrus apăsă cu toată puterea în frână. Blindata se răsuci

pe asfaltul acoperit cu polei. Văzu în retrovizoare doi inși într-un Cadillac: o femeie în gallabia și un spilcuit cu cărare într-o parte.

Zblaam! – drept în CHRISTIAN! Cyrus izbi cu capul în parbriz și volanul i se afundă în burtă. Acum o să verse!

N-a apucat.

„Șobolan împuțit!” strigă bărbatul din spate, ridicându-se peste spătarul scaunului. Femeia de lângă el dori să-l împiedice, dar ceafa lui Cyrus păru că plesnește. Lovi iar cu fruntea în parbriz. De ce naiba nu se spărgea odată geamul ăsta? De ce nu-i crăpa capul odată?

Bărbatul îl izbi iar.

„Îl omori!” strigă femeia, iar Cyrus se gândi că hanoracul roșu îi venea perfect. În plus, mirosea a *Sels Arctiques*. „Îl omori!”

Eric îl plesni iarăși, izbindu-l cu capul de parbriz și Cyrus, buimac, reuși să scoată seringă din buzunar. Din camion coborâră câțiva inși care se repeziră spre portierele blindatei. Cadillac-ul oprise în spate, iar Mihrab alerga spre ei cu faldurile albastre fluturând în ninsoare.

Eric dădu să-l mai izbească o dată, dar Fugger atât aștepta. Aștepta asta din flacoanele lui Okazaki. Aștepta asta de zece ani – din moleculele pe c. are le ascunsese în cele mai profunde straturi ale cortexului. Aștepta asta de când un Welser pronunțase pentru prima oară numele de Fugger!

Eric se ridicase de pe banchetă, gata să dea lovitura de grație. Acul unei seringi însă, e teribil de ascuțit. Pătrunde direct în inimă când e ghidat cumsecade. După aceea, nu trebuie decât să-l răsucești într-o parte și în alta, după care lași omul să se prăvălească, scuipând clăbuci roșii și tresărind cu ochii larg deschiși.

Ce vânzoleală! Eric se prăvălise pe banchetă, zvâcnind, Cyrus demară în marșarier, Christian striga din Cadillac, cei din camion săriră în lături, iar Mihrab încercă să se agațe de blindată. Nu reuși, iar Cyrus țâșni înainte, trecând la mustață de bara de protecție a trăi Ierului, într-o volbură de zăpadă.

Sângele prinse să-i curgă gărlă pe bărbie. Preț de o clipă își văzu în retrovizoare ochii privind în gol... Se cutremură, ca parcurs de un curent electric... Îl ucisese pe Eric Welser! îl ucisese deși...

Te-am avut, Cyrus, se auzi vocea răgușită a *celuilalt*

„M-ai avut, Joseph”. remarcă Fugger cu glas tare.

„Ce-ai spus?” întrebă Patra, privindu-l cu ochii măriți.

„L-ai... l-ai ucis!” murmură Patra, aplecată asupra lui Eric.

Cyrus făcu semn că nu. Nu mințea prea mult: avusese răbdare, pregătise noaptea asta, se prefăcuse că uitase tot - și uite că până la urmă, Joseph Welser își ucisese fiul prin mâna lui!

„L-ai ucis... Îți spun că l-ai ucis...”

„Eric doarme acum... Treci lângă mine! De acasă, am plecat împreună... Îți amintești, nu? Cred că te ajută, nu?”

N-avu curaj s-o privească. Ea se strecură pe scaunul din față, de parcă habar n-avea ce trebuie să facă. îl privi, buimacă. Îi recunoștea perfect trăsăturile. Dormise, mâncasé, se certase și făcuse sex cu acest om. În trupul lui însă, era celălalt.

„Nu... pricep!” Stătea dreaptă și îl scotocea cu ochii măriți. „N-am vrut decât să... împac pe toată lumea, fir-ar să fie!”

„Nu asta trebuia!” i-o retează Cyrus și accelerează. A fost odată ca niciodată, începu *celălalt*, un prinț pe care îl chema Aijuna. Ucidea, distrugea, incendia, știind sigur că n-o să plătească pentru nimic. Chiar Krshna, despre care lumea spunea că este zeu, îl învățase că-și poate permite orice dacă nu se gândea la fructele ce i se cuveneau de pe urma faptelor sale. Lucrurile se întâmplau, iătr el nu trebuia decât să respecte rolul modest de articulație între cauză și efect.

Cyrus scoase pe rând două seringi din sacou și le puse pe bord.

Iar Patra: „Ce vrei să faci?”

„Aș putea să te mint. Aș putea să zic că vreau să te adorm”.

Patra aplecă fața spre el, de parcă ar fi încercat să-i

citească pe buze. O seringă pentru ea. O alta pentru copilul din uter. Patra desfăcu hanoracul și-l trase peste cap. Se strâmbă: putoarea i se părea insuportabilă, dar n-avusese de ales – Eric o pusese să poarte un pulover nenorocit pentru că un antropolog venit din Groenlanda mută oricui nasul din loc. Așeză hanoracul pe bancheta din spate, apoi se lăsă din nou pe spătar.

„Sper că n-o să tremur, sau așa ceva...” spuse.

Cyrus îi făcu semn că nu. „Embrionul... Să-i găsesc o purtătoare?” întrebă.

Patra clătină din cap. Apoi, zise:

— am spus lui Eric că totul o să se termine prost. *Tu nu-ți amintești?”*

„Oh, îmi amintesc, fir-ar să fie... Ce vârstă precisă are embrionul? Asta n-am cum să știu...”

„Are exact 41 de zile. E prea devreme?”

„Cu numai o zi!”

Pe marginea autostrăzii, apăru panoul publicitar pentru pastă de dinți și Cyrus opri.

„Brațul”. ceru el cu voce înceată. Îl părăseau puterile. Totul era s-o perforeze odată pe Patra cu substanțele alea. „Îți promit că n-o să te doară”.

Îi străpunse vena și apăsă pistonul cu un gest brusc.

„N-a durut de loc”. remarcă Patra și trase cu ochiul în retrovizoare.

Depart, în spate, se văzură mai multe perechi de faruri gonind pe autostradă. Patra dădu să râdă, dar căscă ochii, privind uluită ța Cyrus. Se clătină. O altă pereche de faruri se văzu în față.

Cyrus sună la Fatima. Declic.

„Fă injecția aia odată, Fatima! *Ei* sunt peste tot! Nu mai am ce să fac! Ai trimis mesajul afară, cum ți-am spus?”

„Am făcut-o!”

Cyrus privi din nou în retrovizoare. De acum se vedeau și girofarurile alergând de-a lungul autostrăzii.

„Tu unde-ai ajuns?” întrebă Fatima deodată.

„Sunt pe autostrada care duce de la Lefortovo la Grant! Fă injecția, Fatima!”

„Degeaba o fac dacă n-ai ajuns unde trebuie! Eu nu știu unde vine asta, Cyrus! Aici unde sunt eu nu există nici Lefortovo, nici Grant!”

Patra se apucă de bord cu ambele mâini. Abia se mai ținea în capul oaselor. Se auzi zăpada scârțâind. Un taxi trăgea lângă ei.

„M-am dus unde mi-au spus mesagerii! M-am oprit acolo unde mi-au spus ei! Fă injectia odată, Fatima!”

„I-ai ascultat deci...” Preț de câteva clipe păru să se sfătuiască cu cineva. Patra aproape că se prăbuși pe banchetă. „Ce vezi lângă tine?”

„Văd nenorocitele de girofaruri care se apropie... Văd nu știu câte mașini... Un panou care face reclamă la Sensodyne... Și un taxi!”

„Un taxi?! De la ce firmă?”

Cyrus se zgâi pe fereastră. Abia vedea literele de pe portiera taxiului. Girofarurile se apropiau din ce în ce. Taxiul aprinse farurile de câteva ori la rând și atunci, Cyrus citi pe portieră: <y*Meridian!* Firma se cheamă *Meridian*, Fatima!”

„Meridian? E perfect! Ia-o pe Patra și urcă în taxi, că o să fac injectia! Ai ajuns unde trebuie, Cyrus Fugger!”

Intermezzo: peste mai mulți ani, am să mă întâlnesc cu Gloria în București. O să se întâmple într-o seară de iarnă, pe Calea Victoriei și o să ningă viscolit. E acolo un local care dă jazz, iar *tu* vei pândi din mașină, cu ochii tăi afurisiți, aurii și strălucitori și ne vei urma doar după o bucată de vreme – cât să găsești un loc liber, ferit de priviri. Numai că ochii – ochii tăi nu pot fi ascunși.

Vei sta la o masă retrasă, cu privirea ațintită asupra mea. Pe vremea aia o să am mulți bani, pentru că de-asta s-a născut Dietrich – ca să-mi dea șansa să câștig bani. Iar Gloria o să fie mai împlinită, o să fie la fel de subliminală în conversație și o să aibă ceva mai multe riduri la colțurile ochilor – întâlnirea noastră nu va întârzia mai mult de trei-patru ani.

O să bem gin, ce altceva... Gin tonic. Gloria o să se uite la mine, zâmbind. Ferestrele cafenelei se vor zgâlțâi,

bătute de crivățul specific Bucureștiului - orașul construit alandala, în care vara e fierbinte de se topește asfaltul și în care iarna e ger de crapă țevile. E un oraș de-adevăratelea, pe cuvânt că există, dar altminteri, parcă nici n-ar fi acolo, ridicat între mlaștinile alea nenorocite... Se integrează perfect în peisaj câtă vreme nu anulează prin nimic anotimpurile și fenomenele meteo. Vânturile vuiesc pe bulevarde de parcă ar coborî din defileuri, iar soarele îți intră în ochi la amiază de parcă ai fi în plin deșert.

Iar Gloria: „Știi că Andrei a făcut revelionul anului 2000 acolo sus, la mine? Nici până acum n-am înțeles ce l-a făcut să urce la cabană... Dar a picat la țanc! A fost omul potrivit la momentul potrivit!”

Nu mai știam nimic de fratele meu. Se manifesta doar sub forma unei voci la un știu ce post de radio.

„Andrei... s-a uitat și el în computer cu voi?”

„După ce ai plecat tu am... reconstruit cabana. Am deschis câteva dormitoare noi. Computerul l-am păstrat în camera mea”.

„Pe Dan unde l-ai pus?”

„Tot acolo. Adaugă șifonierul, lampa de gaz și o sticlă de Tanqueray! Știi, am tendința să nu mai simt întâmplările trăite mai înainte; mi le amintesc, dar nu le mai *simt*... Din cauza asta pun bine tot soiul de lucruri. Știi că mi-a plăcut de Andrei?”

„Cât a stat la cabană?”

rA plecat repede-repede. N-a fost nevoie să conserv niciun fetiș după el. Slavă domnului - simțeam cum mă transform în depozit!”

Abia atunci, la Club 22, la ora 19.35, în 18 decembrie, a recunoscut Gloria că îl menținuse viu pe Enpivi... Viu, adică responsiv în computer, cum altfel... îl înlocuise cu Dan, cu ea însăși, dar mai ales cu mine, astfel încât pentru Fatima, tot Enpivi să rămână interlocutorul ei.

Iar fratele meu nu găsisese alt loc unde să petreacă schimbarea mileniului decât la Vârful Omu... Cheful a fost nemaipomenit, iar Andrei era să moară în ziua următoare, sub avalanșe...

Pe când el bea vin și discuta cu ceilalți turiști despre trupele românești de muzică, Gloria s-a retras în camera ei și a deschis computerul. A stat în Internet până i s-au înroșit ochii. Și, pe când Andrei dansa și chefuia, Gloria a primit mesajul Fatimei.

„Îți amintești ultima noapte petrecută la mine?” mă va întreba Gloria. „Îți amintești cum Cyrus, după ce a scăpat de la aeroport, deodată s-a trezit direct în oraș?... Nu ți s-a părut că lipsea ceva din înlănțuirea întâmplărilor?”

„Ba da. Am crezut însă că era ceva ce ținea de... programarea lui Okazaki...”

„Eh, întâmplările s-au consumat atunci, în noaptea pe care o știi și tu, însă veriga lipsă dintre fuga de la aeroport și reîntoarcerea în oraș, a avut loc... la mine, după trei luni și 23 de zile...”

„Ah... Cum Dumnezeu...!”

„Noi credem într-un Dumnezeu mai mărunț!” mă întrerupsese Gloria. „Unul pentru care timpul înseamnă doar cronologie, ordine și înșiruire... Numai că Dumnezeu e cu adevărat fastuos: pentru el timpul e ca o bibliotecă, sau ca o bancă. Ai nevoie de o carte? O scoți de unde se află și o citești!”

Am gustat din gin.

„Nu te cred”. i-am spus.

„Ba mă crezi. Sunt patru ani de când lucrezi cu Dietrich! N-am pretenția să recunoști ce și cui vinzi și ce nume poartă afacerile pe care le faceți! Contează doar că Fatima mi-a trimis în noaptea de revelion un document care descria întâmplări petrecute aproape de cabana mea. A doua zi, întâmplările au avut loc ca atare, doar numele persoanelor se schimbaseră! Și dacă mai țin cont și de persoana care l-a găzduit pe Fugger, ai să vezi de ce nu te cred când spui că nu mă crezi!”

„Cine l-a găzduit pe Fugger?”

„Scrie aici, de ce te protestezi? Am transcris documentul pe colile astea! Poftim!” îmi întinse ea un vraf de hârtii îngălbenite. „Atunci, în 1 ianuarie, am încasat...”

un desant chimic cu toții: eu, Dan, Andrei, că altfel cum să se urmărească Cyrus și ai lui prin văile muntelui meu? – iar germenii i-ai adus tu! Dar, despre asta, știi mai multe decât oricine, că lângă tine a fumat Dietrich țigări Sobrania!

N-ai fumat și tu cu el? Ia spune! Nu cumva, chiar și acum, două personaje din Baabylon își transmit mesaje codificate prin cuvintele noastre?”

„Nu!” am sperat eu că nu o mint și m-am apucat să frunzăresc hârtiile.

Andrei apăruse la cabană pe la ora cinci după-amiaza, plin de zăpadă și de gheață, cu ochii duși în fundul capului. Habar n-avea cum scăpase din vijelia care începuse în jurul prânzului. A încercat să intre în vorbă cu Dan, însă acesta nu l-a băgat în seamă și atunci, fratele meu a azvârlit în zăpada din fața cabanei sticla de Finlandia pe care o adusese ca s-o bea cu vechiul lui amic și s-a alăturat chefului celorlalți.

Primul semn că Andrei a fost captat în calitate de gazdă s-a manifestat abia în dimineța de 1 ianuarie, pe când se pregătea să coboare la „loc în urbi”, după cum se exprima Fatima. Era nouă dimineța când fratele meu a simțit cum privirea i se împăienjenește, după care se cutremură scurt și simți o durere ascuțită în antebraț, își suflecă puloverul și zări pe piele un minuscul punct roșu, ca de injecție intravenoasă.

Oare or ști să trimită pe cineva după mine? – se întrebese, privind cu ochi goi spre Gloria. Îngrijorată, ea îi trecu mâna prin fața ochilor, dar Andrei nici nu clipi. Oare or ști să mă aducă înapoi? – se întrebă el, privind îngrijorat la lucrurile din jur de parcă nu ar fi știut cum să se miște printre ele.

La revelion, Andrei se împrietenise cu un ins ciudat care se chema Berril, un montaniard experimentat. Gloria, care primise mesaj de la Fatima în cursul nopții, știa deja care era rolul lui Berril și îl pândea, așteptând semnele care să certifice că i se atribuia rolul de gazdă, dar până să plece de la cabană, respectivele semne nu se manifestaseră.

„Eram îngrijorată, pentru că știam sigur că printre noi se afla unul gata captat de Mihrab...”

Tipul era un blond care umbla mai mult dezbrăcat, iar Gloria remarcase că ieșise din cabană în seara de 31 și se uitase prin ceață undeva sub Vârful Ocolit, într-un loc în care teoretic n-avea pe cine să vadă, drumul fiind interzis iama. Gloria nu l-a mai urmărit atunci, însă el a rămas pe loc suficient timp ca să zărească silueta tremurată a lui Andrei. La un moment dat, Andrei alunecă și se dusesse la vale, dispărând în perdelele ninsorii care abia începea. Se întuneca deja așa că Mihai răsuflă ușurat și se întoarse relaxat în cabană...

Abia după ce a parcurs mesajul Fatimei, și-a dat Gloria seama ce iscodise blondul în pantaloni scurți. Dimineața, a devenit evident că între cei doi funcționa o relație conflictuală din momentul în care Andrei a rămas *deodată* cu ochii pironiți la insul acela dezbrăcat: îl privea absent, mestecând sacadat, de parcă ar fi citit ceva ce rula doar prin fața retinelor sale. La rândul lui, blondul privea la Andrei, urmărindu-i extrem de atent piciorul stâng, *de parcă ar fi pândit un semn de recunoaștere*.

„Chiar atunci, fratele tău s-a ridicat și și-a masat glezna stângă, strângând pleoapele. Aflasem că se lovise când alunecase sub Vârful Ocolit, muntele de care vorbea Sebastián A. în scrisoare... Eu l-am privit cu coada ochiului pe cel în pantaloni scurți: pufnea, uitându-se cu ochii goi la fratele tău. Berril era încă inert. Își pregătea echipamentul pentru coborâre și atât. Mă rog... L-am însoțit pe Andrei afară. Se pregătea să plece cu grosul grupului dar, am reușit să-i strecor că trebuie să se grăbească astfel încât nu care cumva să nu fie la locul potrivit în clipa în care avea să aibă loc avalanșa. Cel cu pantalonii scurți îl pândeaa dindărătul unui geam înghețat și, văzând că Andrei a pornit, s-a grăbit să plece după el”.

Pe la zece și jumătate, plecaseră deja cu toții, respectând orarul scris de Fatima. Fuggerii și Welserii erau găzduiți de acum pe versanți muntelui, bându-și noii lor operatori, privind cu ochi buimaci panorame bizare,

necunoscute, simțind gerul și vijelia cumplită care le biciuia fețele, departe de Baabylon, după cum îi comunicase Fatima lui... Enpivi.

Abia pe la jumătatea coborârii, Berril se trezi că este invadat de... gânduri inexplicabile. Traseul era dificil, dar încă nu se petrecuse nimic deosebit. Cu toate astea, Berril se trezi că-și spune că trebuie să-l scoată pe Andrei viu și nevătămat de pe munte, indiferent de ce o să pățească el, Berril. Nu-și dădu seama cum, dar pe când își spunea asta, văzu un interior japonez tradițional. Întrebă pe cineva din apropiere dacă nu-l zărise cumva pe Andrei, după care se trezi că-și examinează mânecile, în căutarea unui vultur auriu *cu* aripile desjacute.

La scurt timp după aceea, Andrei s-a apropiat de el. Berril îl scotoci din cap până în picioare. Era din ce în ce mai mirat. Figura lui Andrei nu-i spunea nimic, abia dacă băuseră două-trei votci împreună și, cu toate astea, el, Berril, trebuia să-l scoată pe Andrei viu și nevătămat de pe munte! Cu orice preț, de parcă însăși viața lui Berril atârna de asta.

„Transmite-le celorlalți să lase zece metri distanță unu' față de altu'...” îi spuse lui Andrei sfatul pe care i-l strecura cineva din acea încăpere cu tatami pe jos. Îl cuprinse o liniște inexplicabilă de cum zise asta. „Și mai spune-le să nu mai strige, că-i risc de avalanșă!

Știi de ce-ți spun asta tocmai ție, nu?” Andrei încuviință, buimac. „Vezi și tu aceleași chestii ciudate pe care le văd și eu?”

„Nu știu... Eu văd un panou care face reclamă la Sensodyne și un taxi”.

„Ah... Eu văd o casă japoneză și niște computere care se cheamă... multicaih-un... *Ține* aproape de mine, frate!” încheie Berril, scuturând capul a neînțelegere și reluă coborâșul.

La scurt timp după aceea, au ajuns în dreptul unei săritori. Atunci i-a ajuns din urmă și blondul care îl urmărise pe Andrei. Fără să-i pese de cei din jur care își așteptau rândul să coboare, s-a repezit spre treptele

săpate de Berril, strecurându-i lui Andrei, în trecere:

„Mă înțelegi că n-am de ales... N-o să ajungi niciodată în taxiul ăla!”

Se cutremură discret când rosti asta și emise un geamăt scurt, gutural, recepționând imaginile unor locuri despre care nici el, nici Andrei, nici Berril nu știau unde se află... Simțeau doar că, toți trei, privesc muntele și vijelia în contul cuiva care trăia în acel oraș bizar.

Deodată, întâmplările din Baabylon s-au revărsat în ziua de 1 ianuarie, pe muntele Kogaion... Se auzi un zgomot profund, ca de falii tectonice frecându-se cu lentoare, discret, făcându-i pe Andrei și Mihai să se uite brusc în sus. Zăpada șiroi gros de pe stânci – se scurse precum o cascadă solidă, izbi fundul văioagei cu un bufnet înfundat, se umflă precum aburul dintr-o tigaie încinsă pusă sub un jet de apă rece și se rostogoli huruind, acoperindu-i pe cei de pe săritoare într-o deflagrație înghețată.

Avalanșa a luat trei persoane cu ea. Două dintre ele au reușit să se elibereze, dar cea de-a treia, o femeie, a rămas îngropată în zăpadă. Instantaneu, Andrei, Berril și tipul în pantaloni scurți s-au repezit să vadă ce e de făcut, dirijați de germenii lui Okazaki. S-au apucat să sape cu brațele în zăpada pulver, sufocându-se, căutând-o pe femeia dispărută, de parcă ar fi fost obligați la o competiție *sui generis*. La un moment dat, ajungând foarte aproape unul de celălalt, blondul îi suflă lui Andrei:

„N-o să ajungi nici jos, nici la cabana aia nenorocită, Cyrus! Ești în mâinile mele... E doar o chestiune de ore ca să termin cu tine o dată pentru totdeauna...”

„Și tu vezi autostrada aia?”

Berril se strecură între ei și îi privi cu ochi scăpărători. Își dădu seama însă că nu putea să-l sprijine pe Cyrus decât chemându-i pe ceilalți lângă ei, să-i ajute la săpat.

„Până la urmă, noi o să părăsim muntele acesta, *Berril*”, începu blondul, „dar tu vei rămâne să trăiești, mai departe, aici! Nu vrei s-o faci în calitate de om *extrem* de

bogat?"

„Nu zău, *Mihrab!*” pufni Berril. „Femeia asta luată de zăpadă... Patra e în ea, nu-i așa?”

Tipul în pantaloni scurți mârâi ceva și privi cu ochi goi la zăpada umflată și grea, ca o blană gigantică, pândind deasupra lor. Scoase celularul și se trezi tastând un număr de 28 de cifre. Se încordă ca un arc. Trebuia să facă ceva astfel încât mormanul acela uriaș de zăpadă să-l îngroape pe Cyrus dacă pe Patra nu reușise s-o găsească.

Îi trebuia un operator pentru acel morman de zăpadă. Se întoarse cu spatele la Berril și tastă un mesaj în celular: *Trebuie să-l duc sub grămada asta de zăpadă. O vedeți?* – o privi, se simți parcurs de un tremur discret și realizează că imaginile se descărcau pe o autostradă, lângă un aeroport. *Nu cred că Patra mai poate fi recuperată vie, iar moartă, n-o vom găsi mai devreme de aprilie.*

Andrei îi făcu semn lui Berril să nu-l scape pe blond din ochi și începu să coboare. După mai puțin de o sută de metri, auzi un strigăt slab. Habar n-avea cum o chema pe cea pe care o căutau – știa doar că cel ce privea prin ochii lui îi spunea Patra, dar lui Andrei îi era interzis să-i pronunțe numele. O auzi din nou cum strigă și se strecură pe marginea unei viroage, de unde o văzu.

E Patra! o recunosc celălalt. Scoate-o odată de acolo! Altfel o pierzi din mână!

Celălalt îi pompă lui Andrei cuvintele: *cordelină* și *asigurare*, după care îi „aminti” cum se procedează. Andrei se cutremură, mușchii îi tresăriră ritmic și, deodată o revăzu pe Patra... Era adormită în taxi, dar ceilalți erau mult prea aproape de ei, undeva pe autostrada care ducea de la aeroport în oraș. Înghețaseră parcă, gata-gata să coboare din mașinile lor. Nu-i ținea în loc decât saltul în chimia care îi adusese aici, pe muntele scris de Okazaki.

Andrei îl căută din priviri pe cel în pantaloni scurți. Era suficient de departe, așa că îi chemă pe ceilalți și o scoaseră pe femeie din viroagă. Chiar atunci, vijelia a reînceput, iar Andrei a povestit cum deodată a simțit că s-au schimbat *mirosurile*, semn că mesajul blondului

ajunsesse la Mihrab... Ninsoarea s-a întetit și ea, iar celularele tuturor au pierdut semnalul. După o jumătate de oră de mers chinuit, constatând că nu mai aveau pe unde coborî din pricina zăpezii prea adânci, Berril a întors grupul din drum, încercând să-i ducă pe toți înapoi la cabană.

Abia acum însă, când hotărâseră să se întoarcă, Andrei îl recunoscuse în Berril pe farmacistul care îl injectase în laboratorul din

Shimonoseki eu zece ore în urmă. Și se întrebă dacă operatorul de jos nu putea să programeze la fel de ușor o altă avalanșă sau un lunecuş de câteva sute de metri, după cum făcuse și ieri după-amiaza.

Viscolul se înteti, iar aerul se umplu de vuiet, dar Berril a reușit să evite maldărul de zăpadă care, într-adevăr, a prins să curgă în șuvoaie ucigătoare. După două ore de urcuș prin ger și furtună, Berril i-a dus pe toți înapoi la cabană, unde Gloria aștepta cu sufletul la gură. Blondul în pantaloni scurți a ajuns primul, obosit și buimac, încă urmărindu-l pe Andrei cu ochi lucitori, dar când Andrei a ajuns și el, inoculul din Baabylon se dilua deja... Simțea cum taxiul pe care îl tot văzuse de câteva ore încoace, se pusese în mișcare, debușând deodată în orașul pe care începuse deja să și-l amintească, vag.

„Asta e veriga lipsă din întâmplările pe care le știai...” a încheiat Gloria. „Mă crezi, nu?”

„Bineînțeles! Numai cine crede în Baabylon există cu adevărat”.

„Ai zis o tâmpenie. Oricum, Baabylon, îți rămâne ție! Și acelui domn care te plătește. Spălați-vă pe cap cu el! Am obosit. Fatima m-a înnebunit în noaptea aia în care mi-a povestit ce se va întâmpla în ziua următoare... Se întreba dacă Mihrab nu acționa, de fapt, în contul celor de afară? Poate chiar în contul lui Enpivi... Dar, dumnezeule, lansa ea în rețea, tu știi bine, Enpivi, care a fost adevăratul meu rol în toată povestea! Tu știi bine că l-am acceptat numai și numai ca să citești și tu aceste lucruri și să-mi spui dacă orașul în care trăiesc există, și în ce fel există el. Iar acum,

iată că mă trezesc cum mă întreb: dacă, de fapt, l-ai creat chiar tu? Dacă de tine trebuie să-mi fie cel mai frică? Uite, îți spun ce se va petrece mâine, lângă cabana ta, când Cyrus va încerca să scape de urmăritorii lui! Mâine vei avea confirmarea că nu te mint și că, și tu faci parte din poveste! De ce nu-mi dai răspuns? Tu ai făcut orașul ăsta? Dacă da, tu m-ai făcut și pe mine? Și dacă m-ai scris pe mine, Fatima Axelrod, de ce m-ai lăsat să-mi pun întrebări după întrebări când tu știai răspunsul tot timpul? Asta tot scria ecranul ăla, cristalele alea lichide, semnele alea în formă de litere după care umblase, luni de zile, Enpivi...”

„Oh, dar o urai pe femeia aceea!”

„Asta o să ți-o spună *el*, că știe tot!” o să-mi zică Gloria și o să mi *te* arate înainte să schimbe vorba, abrupt, că doar asta voiam amândoi: „N-ai chef să mai facem chestia aia?”

Ne-am aplecat peste masă, fiindcă la Club 22 au mese tare înguste... Cât să ne simțim răsuflările. Miroseam amândoi a gin tonic. Chick Correa cânta Vulcan Words. Se auzeau conversații în șoaptă și clinchete de pahare.

Așadar, am rămas doar așa, aproape lipiți, câteva secunde, cât să ne analizăm aromele fără să finalizăm - ea mirosea a Sonia Rickyel, iar eu a Drakkar Noir - și am zâmbit: măcar pentru câteva clipe și tot ieșisem din tabelele *tale*.

„Patra, Patra...” i-am spus. „Fără Dan prin apropiere, n-are niciun șarm”.

„Cyrus, Cyrus... tocmai ai spus o minciună! Te-ai jucat cu focul, și uite unde ai ajuns! Într-un local pe Calea Victoriei. Bei gin tonic. Ții în mână un document despre o avalanșă petrecută lângă Vârful Omu... Cui îi folosește?”

*

Zgribulit și buimac, Cyrus ieși din magazinul lui Wou și o potrivi pe Patra în spinare. Când să pornească, i s-a părut că doi tipi se apropie de el mai repede decât ar fi trebuit. O luă pe o intrare îngustă, pe sub niște rufe întinse la uscat. Din câțiva pași se trezi pe un teren viran. Privi înapoi. Tipii ăia doi nu se vedeau...

Se strecură pe lângă un perete. Mirosea a bere trezită. Ba nu. Aici urinasă cineva care *băuse* bere trezită. Se vedea urma lichidă, înghețată pe peretele scorojit, ca o umbră fără obiect rămasă pe zidurile Hiroshimei.

Traversă o curte interioară. O femeie între două vârste trăgea cu ochiul după el de la o fereastră coșcovită. Era o portorică care îi făcea semne, fir-ar să fie! El căra o moartă în spate, iar tipa aia pusese lui picior pe pervaz și își trecea degetele de-a lungul coapsei, privind țintă la Fugger.

Cyrus intră cu Patra cu tot într-un gang cenușiu. Nu-și amintea cum ajunsese în magazinul lui Wou... ținea minte doar că-i era cumplit de frig și că reușise să scape de Eric... Fusesse gata-gata să fie prins într-o avalanșă, fusesse cât pe ce să înghețe de vreo două ori, scăpase dintr-un alunecuş de vreo douăzeci de metri – dar Welserii îi pierduseră urma! Trimiseseră pe cineva după el, dar Cyrus se descurcase în ultima clipă, șoferul taxiului reușise să sune la Fatima ca să se pună odată în mișcare” după cum scria în germenii lui Okazaki.

„Rahat!” pufni Cyrus după ce se obișnuie cu întunericul. Se opri să-și sufle în palmele făcute căuș. Mâinile încă îi erau înghețate. Omul lui Mihrab... Urcase și el din locurile acelea din care îl adusesse înapoi telefonul șoferului?

Cyrus privi la treptele înalte. Urcă primele două etaje, târând-o pe Patra în spinare. Se opri să-și tragă sufletul și se sprijini de balustrada ruginită. Nenorocitele alea de scări miroseau a rahat înghețat. La mai puțin de 100 de metri în linie dreaptă era pizzeria lui Michael Richthofen. Acolo era cald și mirosea a semipreparate proaspăt scoase din cuptor.

Continuă să urce. La următorul etaj descoperi o ușă pe jumătate sfărâmată. O așeză pe Patra pe podea și sparse ușa cu umărul. O apucă pe Patra de glezne și o târî în apartamentul părăsit, pășind printre plăci de faianță azvârlite pe jos alandala. Intră în camera următoare. Găsi un dulap cu balamalele ruginite, acoperite cu mușgai

verzui.

Îl deschise, îngenunche și o înghesui pe Patra înăuntru. Verifică parametri din multicath, buteliile cu oxigen și fiolele cu neurotransmițători. Le-a cuplat la multicath apoi a scotocit în buzunare după senzorii de cuplare la rețea. Îi răspândi peste tot prin apartament și se apucă să caute un telefon.

Îl găsi în bucătăria înțesată cu veselă spartă și tacâmuri crăpate.

Cuplă senzorii la aparatul telefonic. Dădu drumul robinetelor și lăsă să curgă apa plină de mâl, luă o mână din noroiul adunat pe fundul chiuvetei, se întoarse în camera în care o lăsase pe Patra și stropi cu noroi senzorii și firele înguste, după care aruncă deasupra bucățele de hârtie și scame. Apoi, desfășură peste toată tehnica aia un covor ferfeniți pe care îl aduse din dormitor. Făcu încă un drum în bucătărie, mai luă niște mâl și mânji covorul până îl transformă într-un preș de șters picioarele. Se învârti prin apartament încoace și încolo înainte să găsească un vraf de sticle sparte sub chiuveta de la baie; le făcu țândări, azvârli cioburile la întâmplare pe urzeala putrezită, și se plimbă într-o parte și în alta, tropăind, răspândind mizeria încoace și încolo.

Se opri. Aprinse o țigară. Acum ar fi băut un gin, din cel la care îl invitase Shabba. Se uită în jur.

Ușa șifonierului era deschisă, multicathul susura liniștitor, iar Patra respira potolit. Aparatul o respiră corect, gândi *celălalt*, gata-gata să-l facă pe Cyrus să se răsucească și s-o privească atent.

Dar el s-a prefăcut că inspectează încăperea până ce dorința de a o privi i se șterse. Și-o amintea cum ieșea dintr-un lift, într-un hol luminos unde se afla multă lume. El, Cyrus, stătea de vorbă cu doi tipi și sufla fumul de țigară spre ea.

Oh, era din altă buclă! pufnind, Cyrus se duse în dormitor și scotoci până ce găsi opătură dezurzită. O aduse și acoperi cu el trupul femeii... ucise? încă avea un cord care bătea și plămâni care respirau. Moartă fiind, putea să

se îmbolnăvească. Totuși.

Trânti ușa dulapului și ieși. Avu grijă să pună mukul de țigară în buzunar. Dacă veneau oamenii lui Mihrab? Dacă găseau chiștocul și se apucau să-i descompună saliva absorbită în filtru? L-ar fi putut citi.

Mda. N-avea de ce să se întoarcă aici mai devreme de 4 ore. Acum o să vadă ce era cu mesajul pe care și-l lăsase în căsuța poștală de la aeroport. Și-l trimisese chiar el? Dacă da, când o făcuse?

Coborî un etaj, gândindu-se care era cel mai scurt drum până la aeroport. Apoi se sprijini de balustradă.

Dumnezeule, dar abia am scăpat de la aeroport! Nu trebuia să iau nicio scrisoare de acolo!

Coborî mai departe, incapabil să nu se gândească la scrisoarea pe care simțea că *trebuie* să se ducă s-o ia de la aeroport, deși își amintea bine de tot că promise toate scrisorile și toate mesajele de care avea nevoie...

O să-l sune pe Okazaki cât de curând. Și o să ia adresa celor de pe munte, o să le spargă căsuța de e-mail și o să vadă cât de mult le spusese Fatima... înțelesese că frigul pe care încă îl simțea în oase nu putea să provină decât din bucla lor.

*

„Bine”. Ochii lui Mihrab puteau să zâmbească îndărătul faldurilor albastre că tot nu-ți dădeai seama. Se întoarse către unul dintre tipii care o însoțeau și-i făcu semn discret cu degetele - un semn *franzuzesc*, după cum simți, uluită. „Ia *adă* tu camionul 'neoa! Repede!”

Mihrab tresări: cum naiba vorbea? N-apucă să mai reflecteze la asta. Bărbatul se strecură pe ușa coșcovită a apartamentului părăsit. Se străduia să păsească cât mai încet pe treptele putrede din hol, dar zgomotul se auzea ca dracu' în toată clădirea. Martha se învârtea pe lângă trupul Ptrei Nogales de parcă i-ar fi fost frică să nu se descompună.

„Stai liniștită! Nu pătește nimic. Joseph zice că Cyrus ar fi în stare s-o țină în viață doar cu apă chioară”.

„Ah... Ești sigură că-i greal” schimbă Martha vorba.

„Este. Sigur”. Mihrab râse și simți nevoia să dea feregeaua la o parte, ca să facă cu ochiul. „Bine că am reușit să ne ținem după Cyrus! Pentru asta, casa Welser trebuie să-ți mulțumească, nu?” Se întoarse către ceilalți, cu o mână pe șold. „Dați-i bice!”

Cuvintele astea!... Cuvintele și gesturile! – încremeni Mihrab. Cyrus a schimbat iarăși operatorul!

O apucară pe Patra de mâini și de picioare și o așezară pe o pânză întinsă pe dușumea. Micropompele bâzâiau ritmic, injectând-o, dar traseul EEG rămăsese plat tot timpul de când o găsiseră. Mihrab oftă îngrijorată, își împreună mâinile și făcu temenele, discret, în fața multicathului – îl atinse de parcă ar fi fost o ofrandă și duse palma la inimă.

„Să mergem!” le făcu semn celorlalți.

Ieșiră pe culoarul întunecos, cu pereți scorojiți. Martha clipi mai des. Mai avea ceva de rezolvat.

„Mihrab!...” o chemă și scoase din buzunar flaconul de la Eric. „E pentru tine. Din partea lui Christian”.

Tuarega se opri pe culoar. „Din partea lui Christian sau a lui Eric?”

„N-are importanță”. spuse gura Marthei înainte ca ea să gândească ceva, iar Mihrab își dezveli antebrațul uscat. Avea o flexulă verde fixată în venă, cu o semilună aurie încrustată pe căpăcel. Se zgâi, atentă, în ochii căprui ai Marthei. Aproape că nu-i venea să creadă. Nici chiar ei.

„Prin Martha, sau Fatima?” se clătină tuarega.

„De parcă mai știe careva cine care e în orașul ăsta...” făcu Martha. „Oricum, e doar un dar”.

Iar Mihrab: „Am mai primit unul asemănător aseară. Poftim!” zise ea și întinse antebrațul spre Martha. „Sper să fie un dar plăcut lui Allah!”

„N-ai spaimă?” se interesă Martha, fixând seringă în flexulă.

Tuarega îngheță auzind cuvintele Marthei. Unde îi inoculase Cyrus? În cine?

Martha o injectă cu un gest brusc. Mihrab se scutură. Palmele ce îi ieșeau de sub djellaba se acoperiră brusc cu

broboane de transpirație. Murmură o incantație surdă.

Jnch Allah! îmi place! Zău că-mi place... ține tu scula asta, câtă vreme cobor să văd dacă pândește careva..." O luă grăbită pe scări și, ajunsă jos se aplecă, trecând pe sub niște cabluri căzute. Faldurile djellaballei i se târau prin noroiul de pe coridor. Doamne, cum mirosea gangul ăsta!

Se uită într-o parte și în alta și le făcu semn să coboare.

"Mergem la BBB?" întrebă Martha, umezindu-și buzele.

"Glumești? Cu ea în spate? Cu lumea aia zbuciumată strânsă acolo?" zise Mihrab, scoțând pieptul înainte, fără să se poată stăpâni.

Pricepu că Cyrus alesese o femeie ca operator, o femeie mai degrabă voluptuoasă, dar presimți că n-avea cum să ajungă *iarăși* la ea înainte de sfârșitul traversadei.

*

Cyrus dădu să tragă ușa - numai că ușa culisa, precum cele japoneze. Nu se miră... Oferise Baabylon spre creație lui Okazaki, iar el își făcuse treaba ca un japonez. Îi făcu semn Fatimei să se așeze lângă computer. Computerul care, obligatoriu, conținea Cel *mai* înalt Turn *din* Baabylon...

Fatima se prăbuși în scaun. "Și acu'?" îl întrebă.

Cyrus deschise computerul. Abia atunci văzu că cineva mutase urna de pe locul în care o lăsase aseară. Îi deșurubă capacul. Nu mai găsi decât câteva firimituri din cenușa lui Sebastián A. - până și pe-asta o săltaseră deși n-o să-i ajute la nimic.

Cyrus lăsă baltă urna și se grăbi să se uite în computer. Pe aleea ce ducea spre *Dilute Nation Alt.* ningeă, iar copacii copiați din tabloul lui Palmer își pierduseră frunzele și florile exuberante din crengi. *Cyrus n-a mai fost aici de 19 ore, 14 minute și 24 de secunde...* Cyrus *n-a mai fost* aici de... - afișa un icon minuscul.

Ohh... Sebastián fusese mereu cu ochii pe el. Era tot ce mai putuse să facă! Să-l urmărească din computer și să-și dea cu pumnii în cap, fără să poată afla cât din el însuși

rămăsese Sebastian A. Corn.

Iar Cyrus: „Ai lucrat pentru Welseri, pentru Mihrab, sau te-a interesat doar rolul de operator pentru... lumea din jurul aceluia munte?”

„Află singur, Cyrus!...”

„Ce să mai aflu?... La restaurant nu mi-ai dat niciun avertisment... Joseph era gata să mă ucidă, iar tu n-ai scos o vorbă!”

„Nu știam că Joseph e dispus să ucidă... trupul fiului său! De ce s-o facă? Pentru un oraș care nu figurează pe nicio hartă?”

„Doar nu crezi că merita să imaginez epidemia pentru un oraș care apare în hărți!”

„Of, Cyrus!... Nimeni n-a auzit de febra angiomatoasă! Nu există nicăieri, înțelegi? Enpivi a căutat-o în toată rețeaua și n-a găsit-o!”

„Enpivi a murit!” șopti Cyrus și, discret, făcu semnul crucii cu degetele împreunate, *după cum era obiceiul acolo, pe munte...* Enpivi a murit și nu mai e pe munte, că eu de acolo mă întorc! Lucrurile sunt mai încurcate decât crezi, Fatima! Cei de pe munte reprezintă alte interese decât ale Welserilor sau ale Fuggerilor și te mint! Iar febra angiomatoasă există, e creația mea și a lui Eric! De ani de zile ne pândeam unul pe celălalt cu boala asta...”

„Excelent!... Tu și Eric ați făcut o epidemie! Sunteți strașnici, sunteți cei mai strașnici!”

Iar Cyrus: „Pot să-ți dovedesc, Fatima... Ai fost operatoarea celor din lumea lui Enpivi, dar asta nu înseamnă că știi tot!”

„Cât știu, mi-ajunge! Nu sunt tovarășa celor de pe munte, da' știu bine că ești în mâinile *altora*! Nu-i pot arăta cu degetul, nu știu pe unde se *pîtesc*, da' știu că Cyrus Fugger și Eric Welser fac ceea ce vor alții să facă!... A declanșat Cyrus Fugger o epidemie? înseamnă că au plănuțit-o alții! A vrut Eric Welser să-și... transcrie *copilul* ca să creeze alt Baabylon? L-a pus jigodia aia de taică-său! ... Sau Nogales, bătrânul! Sau cine știe cine, care ne pândește! Suntem moroi lor, pricepi? Ne mută de colo-

colo! Ne fac să credem că punem la cale epidemii. Îl fac pe Medici să-și imagineze că e primar, iar pe noi, ceilalți, că l-am ales... Ne imaginăm că bem apă, că mâncăm și că facem copii – din cauză că așa ne programează operatorii lor! Nu mai fi atât de prost încât să crezi că tu ai pus o epidemie în mișcare... L-am cercetat pe Okazaki!” răbufni Fatima. „Nu e decât un impostor! Îl plătește Yakuza, dacă vrei să știi! Îl plătește Yakuza transcrisă aici, ca să te stoarcă de bani care au circulație numai în băncile noastre, pentru niște antibiotice false și pentru niște culturi microbiene care nu există decât aici, în acest oraș, dacă oraș o fi! Yakuza știe bine câți bani ai! Și la fel știu și cei de afară! Yakuza de aici, cei de afară, Okazaki, BBB și Joseph – se folosesc cu toții de tine! Dacă nu mă crezi, citește-te, Cyrus!”

„O să-ți dau dovada!” zise el brusc, ridică telefonul și sună la Okazaki. Depărtă receptorul, astfel încât Fatima să audă convorbirea. Declic.

„Cyrus sunt...”

„Oh, Tylus san! Te-ai întors?”

Se întorsese, bineînțeles! Fusesse într-o țară chimică, dar iată-l înapoi, viu și nevătămat! Se ascunsese în subsolul lui Sebastián A. – singurul loc în care Mihrab n-avea cum să-l caute. Încă.

„Ai primit telefonul meu azi-noapte?”

„Da. Mi-ela teamă că n-o să ieși niciodată din buclă”. Okazaki își dresе vocea. „Mi-ela teamă că n-o să coboli din vijelia aia... Dai acum, că ai ieșit, nu te așteaptă o lealitate comodă...”

„De ce nu? Azi-noapte l-am ucis pe Eric!” – Cyrus făcu iar semnul crucii, discret, din arătător. Okazaki tăcea. Bea ceai, pentru că sorbitura zgomotoasă – semn japonez de bună creștere – se auzi până la Cyrus.

„Te olă e la tine, Tylus san?”

„E 8.20 seara. Timpul e la locul lui, fii sigur!”

„Timpul o fi! Dai luclulile, nu!... La mine aiți n-a mulț niți un Clic...”

„Okazaki!” i-o reteză Cyrus. „Nu uita că Eric are un

trup de împrumut acum!”

„Oh, așa mi-am spus și eu... Că i-ai luat locul în toate tele și că i-ai pieltut până și ulma gelmenilor acolo pe munte... Numai că sunt semne cale nu înșală. Știam te dlușii ai, că doar eu le-am sclis, cu saltuli de lezelvă cu tot!... Te-am pândit. Te-am văzut cum alăți. Pe urmă m-am dus să-l văd pe Clic... Și l-am văzut cu ochii mei. Îți spun că n-a mult... E viu și îl văd chial acum. Sunt ascuns într-un subsol din Shimonoseki... Știi la tine...” făcu Okazaki, jenat.

„La Sebastián”. se cutremură Cyrus și se uită în computerul la care lucrase Sebastián și la urna lui cu cenușă. Putea să le atingă cu mâna.

„Chial la Sebastián în subsol. Și mă uit la Clic – dă o dezmințile la TV, pe canalul de stili... E în dilect. Țică BBB n-ale nicio legătulă cu epidemia. E și Patla cu el... Nu știu cum de-am scăpat-o din mână, că o văd acum alătuli de el după și suflet!”

„Aha... Ce zi e la tine?”

„Cum, te zi? 25 dețembrie... Clățiunul, pe stilul vostlu...”

„Ești sigur?”

„Bineînțeles... De te întlebi? La tine te zi e?”

„Tot Crăciunul...” era gata-gata să-i spună că și el se afla în subsolul lui Sebastián, și că azi-noapte stătuse de vorbă cu un Eric care acum trăia ziua de 24 decembrie sau de 1 ianuarie. Fir-ar să fie, dar câți erau?

„Te să-ți zic, Tylus san? Ai timp să te țitesti? Fă-o, până nu înnebunești de tot!... N-o să mai știi niți cum te cheamă...”

„Ești sigur că cel care te-a sunat aseară sunt tot eu?”

„Ți-aș pune înledzistlalea, dai n-ale să te convingă. Știi dețe”.

Cyrus înțepeni cu telefonul în mână. Căută țigările. Aprinse una. Tutunul ardea și ustura ca de obicei. Numai volutele fumului se diluau mai lent, sub forma unor fuioare spiralate – urmă a schizofrenicului de Okazaki.

Fatima deschisese televizorul și baleia după Eric

dând dezmințirile. Însă, canalul de știri dădea informații numai despre extinderea epidemiei – cuprinsese și nordul Africii – iar speakerul aminti la un moment dat că Eric Welser fusese ucis cu o noapte în urmă.

„Dumnezeule!” exclamă Okazaki, auzind știrile pe care le găsisese Fatima „Țiteste-te, nu mai pielde timpul!”

„Ascultă! Sună acasă la mine și vezi cine-ți răspunde!”

„Cum să sun la tine? Telefonul tău e ulmălit! Mihlab mi-ai lua ulma... înțeledeze că te-am văzut cu ochii mei!”

„Unde eram și ce făceam?”

„Te ascundeai într-un gang în spatele magazinului lui Wou...”

„Și nu căram nimic?”

„Fudzeai de oamenii lui Mihlab, te să caii?... Ai înnebunit, sau te naiba ai?” izbucni Okazaki. „Vorbesc cu tine acum, nu? Cledeam că tu ești țel din olasul pe cale îl văd eu... Hei! Opleste-te! Piel și eu lodzica...”

„Okazaki!” scrâșni Cyrus. „Tu ai scris întâmplările astea... Tu le-ai încurcat așa? Tu ai vrut ca lucrurile să iasă astfel?”

Iar farmacistul, pufnind: „Eu ți-am dat o glămadă de lumi ca să câștidzi! Și o glămadă de lumi ca să te salvezi! Acum, țiteste-te odată!”

Îi trânti telefonul în nas, contrar bunelor lui maniere.

„Ai vrut dovada! Ai găsit-o!” îi spuse Fatima și închise televizorul. „Unde dumnezeu crezi că suntem acum? În ce casă? Pe ce stradă? În ce oraș? Și cu cine vorbim? îmi vine să pun mâna pe tine ca să văd că exiști, dar sunt sigură că până și asta au programat: ce trebuie să simtă pielea mea!”

Cyrus nu răspunse. Scoase din geanta metalică flacoanele ce îi purtau numele și pe cel cu Arduvan sodic garantat pentru Cyrus Fugger. Apoi cuplă multicath-ul de la Okazaki la computerul lui Sebastián. Își aminti că în timpul transferului nu era în stare să facă nimic – că o să zacă, înspăimântat, incapabil să se apere sau să se pună la adăpost.

„De banii ăia pe care ți-i dau Welserii, trebuie să mă și ucizi cumva?” o întrebă pe Fatima.

„Crezi că m-ar ajuta să aflu mai mult?”

Cyrus își făcu injecțiile. Oricum, n-avea de ales dacă voia să-și amintească absolut tot – iar dacă nu-și amintea, era ca și mort.

*

Era ora 9.00 când Cyrus se strecură pe furiș în *Dilute Nation Alt.*, deschizând ușă după ușă. Pătrunse în așa-zisul fumoar – acolo cuplase senzorii din apartamentul părăsit în care o ascunsese pe Patra Nogales.

Se auzi scârțâitul unei podele și niște gâfâieli. Apoi, cineva înjură în spaniolă.

„Patra”. șopti Cyrus, înciudat. „Au găsit-o! Acum o saltă...”

Fatima se așează în spatele lui și se zgâi în computer.

În fumoar, lângă o lampă de Murano, se afla un telefon de care Cyrus agățase un icon pe care scria AUDIO. Puse mouse-ul pe el. Clic!

Soundblasterul se umplu de zgomote. Se auzeau mai mulți oameni – pașii lor forfoteau pe podeaua care scârțâia.

„Ești sigură că-i grea?” se auzi vocea sigură a unei femei. Cyrus privi cu coada ochiului la Fatima. Nici nu tresărise. „Ce e?” întrebă ea, dar Cyrus îi puse degetul pe buze. „Este. Sigur e grea”. Urmă o pauză în care se auzi respirația grea a unor bărbați. „Bine că am reușit să-l filăm pe Cyrus...” reluă vocea lui Mihrab, guturală. Se auzi fâșâitul gros al dejellabalei. „Coborâm?”

O ușă scârțâi. Se auzi din nou Martha. Vorbea în șoptă: „Mihrab!... Asta e pentru tine. Din partea lui Christian. „Din partea lui Christian? Sau a lui Eric? „N-are importanță”.

Urmă o pauză. Cineva icnea din greu. Se auzi scârțâitul podelei. „Prin Martha, sau Fatima?” întrebă tuarega într-un târziu. „N-are importanță. E un dar”.

„Mulțumesc! Am mai primit unul aseară. Sper să fie un dar plăcut lui Allah!” „Nu ți-e teamă?” Cyrus se răsuci

spre Fatima:

„Cea care vorbește cu Mihrab... Nu-i recunoști vocea?” „E Martha!” zise Fatima. „Dar cum adică, prin Martha, sau Fatima? Ce-a vrut să spună Mihrab?”

„Din partea lui Christian, sau a lui Eric?... ”întrebă și Cyrus. „Chiar așa! Ce-o fi vrut să spună Mihrab?” Se auzi o foială, ritmată de respirații precipitate. „O saltă pe Patra. O saltă și pleacă cu ea”. Dușumeaua pârâia din ce în ce mai tare. Se auzi Mihrab: „*Inch'Allah!* îmi place! Zău *că-mi place...* Ține tu aparatul, *câtă* vreme cobor înainte *să văd* dacă pândește *careva*”.

Pașii se îndepărtară. Ușa scârțâi, apoi cineva o trase de câteva ori, reușind s-o închidă. Cyrus puse mouse-ul pe telefon. Clic! Rulă înregistrarea de câteva ori de la cap la coadă. N-a aflat în plus decât că aveau să plece cu un camion.

Și încă ceva. Rulă iar înregistrarea și ascultă cu atenție: „*N-are importanță. E un dar*”.

„Mulțumesc!” zise Mihrab. „Am mai primit unul aseară. Sper să fie un dar plăcut lui Allah!”

„Nu ți-e teamă?” se interesa Martha. Avea o intonație mirată. Se mai auzeau doar respirațiile lor și scârțâitul dușumelei. Apoi, Mihrab râse: „*Inch'Allah!* îmi place! Zău *că-mi place...*”

Mihrab... de data asta nu băuse flacoanele!... Și le injectase? Ce fel de mesaj aștepta de la Goldberg?

Sau de la Eric?

Cyrus închise computerul și se duse la baie. Câți și unde erau? Care, pe cine bântuia?

— Germanii se contaminaseră între ei și, până la urmă, îi scăpaseră din mână... Dădu drumul la apă și își privi chipul. Încă nu se obișnuise cu ochii mici care îl priveau din oglindă. Și nici cu bățile de inimă, mult mai rapide. Se spălă, grăbit. Apoi pregăti seringile. Una pentru embrionul Pătrei și alta pe care tocmai o extrăsese din el, din Cyrus Fugger, varianta originală – avea nevoie de un Cyrus neparazitat ca să-l aștepte după lectură. Ieși din baie. Se duse la șifonierul vechi, îl deschise și scoase

dinăuntru un cufăr îngust, plușat. Îl desfăcu și găsi costumul negru care îl aștepta de atâta amar de vreme.

Bietul Sebastián! Cărase toate alea peste tot după el și le ținuse în ordine, după cum îi dictaseră germenii lui Okazaki...

Cyrus își puse cămașa albă, strălucitoare. Mirosea a *Drakkar Noir*, parfumul lui preferat.

„Nu mi-a mai rămas decât să inoculez Baabylon în omul pe care l-am ales!” zise și-și trase pe el haina neagră, prea largă. „Scrie-le afară că-mi iau orașul înapoi! O să-l ascund bine de tot, nu ca Welserii... Urmașii lui Enpivi n-o să mai dea de Baabylon niciodată! N-o să fie al lor niciodată!”

„Nu-i cunoști!”

„Nici tu. Sunt doar fantome în rețea. Molecule rămase în chimia ta. La fel vor fi și Welserii! *Moroi* bântuind în rețea!”

Iar Fatima: „Ai scris cartea aia ca să-l provoci pe Eric, așa e?” Nu primi niciun răspuns. „Voiai să ne provoci pe *toți*, nu-i așa? Să ne întrebăm: de unde naiba știe tipul ăsta cum decurg lucrurile?” Cyrus tăcea, examinându-se în oglindă. „Ai scris cartea, ai tipărit-o, i-ai dat patină și ai rătăcit-o prin biblioteca prăpăditului de Sebastián ca s-o citească acum nu știi câtă vreme și după aia i-ai subtilizat-o și te-ai apucat să te miști după cum ai scris acolo... Lumea e suficient de proastă ca să se încreadă în cuvinte scrise, iar tu ai studiat personajele bine, nu-i așa, Cyrus? Pe Sebastián, inclusiv! Știai ce e în capul lui, așa că ți-ai atribuit rolul principal în carte și l-ai așteptat să scrie un film! Un film care nu are sfârșit, pentru că nici chiar un pervers ca tine nu poate imagina toate consecințele când se apucă să miște oamenii de colo-colo, de parcă ar fi cubulețe de zahăr pentru cafea... L-ai așteptat să scrie filmul și i-ai trimis pe cap pe amicii tăi din cinematografie să-l momească și să-i facă filmul, numai ca să începi tu să te joci cu binoclul, cu scrisorile și cu o nenorocită de epidemie care te-a costat imens de mult... te-a costat o avere, Cyrus! Te-a costat postul de radio Umma Nord ca să

obții boala și s-o lansezi peste oraș când avea să-ți pice bine! Și așa m-ai angajat pe mine, să te acopăr, să creadă lumea că ești psihopat... Nu te interesa să cureți orașul de ciuma care îl bântuie cu adevărat, tu voiai să-l păstrezi așa cum este, pentru că doar așa ți-e de folos și pentru asta am semnat eu contract cu Cyrus Fugger, ca să-i fac psihanaliza creierului lui de mincinos nenorocit! Ca să-i fac psihanaliza, să-i povestesc despre orașul Baabylon și să-i deschid calea către cei care trag cu ochiul la el... Ze-ce-ani! Zece ani m-ai ținut lângă tine numai ca să fraierești lumea din jur și ca să ai un barometru, sau o bursă despre ce află lumea de afară despre „orașul ascuns”... Ca să obții ce, Cyrus? Ce?... Un simulacru de oraș! Asta e Baabylon și nimic mai mult! Un imperiu informațional... Bulevarde întinse pe un știu câți terrabiți, parcuri proiectate în Adobe Illustrator și magazine rătăcite prin circuite integrate! Săli de teatru aglomerate în fișiere, blocuri construite cu mouse-ul și oameni care merg, vorbesc, palpează și miros digitizat! Totul transferat în chimic și apoi transcris în mintea unor operatori, conștienți sau nu, după cum o dictau interesele celor care tot scriu experimentul ăsta! Atât! Atât e Baabyon și e al altora!”

„A fost al altora! Și nu e doar chimic!... E peste tot. E absolut peste tot. Vreau doar să spun că niște oameni se gândesc la noi! Doar atât: se gândesc, când și când, la noi! ... Așa arată imperiul lui Fugger!”

Înțepenise în fața oglinzii. Fatima se înroșise toată și tremura, scăpărând din priviri.

„Cine s-a folosit de cine, Cyrus?”

„Tu de mine, eu de tine, Joseph de mine, Mihrab de Joseph, Eric de Mihrab, Joseph de tine, Eric de Patru, tu de Enpivi, Enpivi de tine... Dracu’ știe! Fiecare s-a folosit de cine a avut nevoie de câte ori a putut!”

Fatima răsuflă adânc. Căzul Fugger era închis, ea se aflase mereu alături de cel ce putea să-i dea răspunsul pe care îl căutase ani de zile, iar Cyrus n-avea să-i zică nici măcar acum în ce fel stau lucrurile și de aceea, voi, cei de pe munte, nu căpătați decât această lungă epistolă în care

ne-am străduit să vă spunem tot ce știe operatoarea voastră despre întâmplările acestor zile și despre orașul căruia Cyrus îi spune Baabylon...

Fugger dădu s-o ia din loc.

„O secundă”. îl opri Fatima. „Ești sigur că Baabylon merită prețul *ăstar*

Iar Cyrus: „Crezi că îl merită *altcineva!*”

„Înțepenește aici!... Te rog!”

Semaforul trecuse pe verde, mașinile din spate claxonau, dar șoferul nu schiță niciun gest. Întrebă:

„Să opresc și motorul?”

„Nu. Și bagă mai multă căldură că îngheț!... Mulțumesc”.

Erau la doi pași de pizzeria lui Michael. În fața ei parcase un Mercedes negru cu însemnele Primăriei. Ninge de parcă s-ar fi surpat cerul.

„Ha!” exclamă șoferul. „Ăștia-s pe urmele tipului cu epidemia... Știi povestea, nu?”

Cyrus se uita spre gangul în care o ascunsese pe Patra. Pe trotuar era agitație: Medici însuși o zgâlțâia pe bruneta coaptă care îi făcuse semne lui Cyrus de la fereastră.

„O știu”.

„Ăl-ai primaru’...” făcu șoferul. „S-au împotmolit. DJ-u ăla, Cyrus Fugger, le-a scăpat! Ce naiba l-o fi apucat să îmbolnăvească lumea? îl ascultam... Un tip haios. Treaba e că tot mai mulți înnebunesc. Așa o fi pățit și el”.

Cyrus n-a mai fost atent la șofer. Deschise geamul și se zgâi prin ninsoare la Medici care o întreba pe portoricancă:

„Pe la ce oră?”

las siete... Mi se pare... Siete menos cinșpe, poate”.

„Era singur?”

„El și una mujer, v-am zis, señor. Pero ea era muierta. Muier-ta”.

Doi tipi coborâră din Mercedes și se apropiară de taxi. „Trage în spate! Ala e Medici și securitatea lui vrea să facem loc...”

„Da' și clientu' meu vrea să...”

„Nicio problemă. Trage în spate”. consimți Cyrus.

„Acu”, zise șoferul, „poate c-o avea și Cyrus dreptate să le-o tragă! De ce dracu' tre' e să ne dăm la o parte din calea lu' Medici? De ce?”

Medici o întrebă pe portoricancă la ce oră apăruseră ceilalți. Pe la nouă, spunea ea. Două femei, o albă scundă și blondă și una îmbrăcată ca o arăboaică; ele două și cinci-șase tipi în salopete negre. O luaseră pe femeia aia care era *muierta* și plecaseră cu un camion *muy grande* spre Casbah...

Șoferul zise brusc:

„Păcat că s-a apucat să ne îmbolnăvească pe toți, că altfel cine s-ar fi supărat că o persoană particulară pune bețe în roate Corporației?”

Lângă Medici oprise un Ford verde. Feodor coborî și-i spuse lui Medici că Patra fusese ridicată de nu știu-câți tipi – o băgaseră într-un trailer uriaș pe care era scris numele unei firme cu litere mari, roșii. Nu putea preciza numele firmei, știa doar că începe cu litera *L*.

„S-au dus în Casbah?” întreba Medici.

Brusc, lămpile de iluminat se stinseră în pâlpâiri ce păreau să anunțe o pană generală de curent.

„Paștele mă-sii!” exclamă șoferul. „Poate că DJ-u ăla a trimis și ceva comandouri **p** în oraș. N-a pus el doar microbi în apă...”

„Am să cobor”. zise Cyrus. „Cât face?”

Ieși din taxi și se grăbi să intre în pizzerie, însoțit de o violentă pală de fulgi de zăpadă. Până și ușa asta culisa! Michael îl simți de cum a intrat, lăsă baltă televizorul și se apropie de el:

„Ce dorește domnu'?”

„O pizza marguerita și un telefon”.

Michael era la fel de transpirat ca și ieri. Numai că râdea mai larg și nu-și mai amintea de nimic.

„Un telefon?” – îi făcu cu ochiul, ca și cum aștepta o poantă: clientul lui îmbrăcat în haine prea largi tocmai făcuse un banc.

„Da. Vreau să dau un telefon”.

Doi tineri de la o masă alăturată se răsuciră pe scaune și-l priviră pe Cyrus dintr-o parte.

„Ce-i, Michael? Credeai că boierii iau telefoane ca garnitură la pizza?”

„Ciocu’ mic!” le aruncă Michael peste umăr. „Îmi pare rău, domnu’. N-am decât un singur telefon. E lângă W.C”.

„Mulțumesc”. zise Cyrus și se ridică. Dintr-un radio se auzea: ...iar primarul Medici a mobilizat toate forțele pentru...

Cyrus intră pe culoarul ce ducea la W.C., ridică receptorul și se uită la ceas. 21.45. Formă numărul publicat în anunțul pentru șoferul de Rolls. Plasticul în care era învelit cablul telefonului se desprindea în fărâme decolorate. Lui Cyrus i se păru că aude o fereastră zgâlțâindu-se violent sub izbiturile viscolului. Întoarse capul, dar nu văzu nimic – în schimb, auzi extrem de clar cum cineva se plângea că *marcajele fuseseră acoperite de chiciură*.

Răspunse robotul. Era vocea lui Eric, înregistrată cu un ton sec:

„*Lăsați mesajul după bip*” Spunea el cu voce plată, mascând un zgomot de fond discret, ca o microfonie rătăcitoare prin cablurile din Baabylon.

„Sunt tipul care a sunat aseară pentru anunț. Sunt Cyms Fugger. Pot să-ți spun cum veți fi prinși la aeroport. Te interesează?”

Declic. Se auzi vocea Ptrei Nogales.

„Cyrus? Lasă fleacurile! Știm că aveai cum să afli ceea ce pasămite ne-ai dezvăluit aseară! *Tu* poți face asta. Așa ești *tu* făcut”.

„Puteam să vă și tom, nu? Dacă voiam, acum ați fi dat interviu la Poliție în loc să stați în Suita Imperială...”

„Cum să amesteci Poliția în problemele caselor noastre, Cyrus? E ca și cum te-ai da în spectacol în fața servitorilor!” scandă ea, rar.

„Patra... Știu cum vei muri. Dacă nu mă asculți, mai

ai de trăit doar câteva ore”.

Vizavi, se aprinse un uriaș panou publicitar din neoane verzi: Napoleon, la volanul unui GMC Hummer, demara într-o jerbă de nisip. AR FI CUCERIT URSS, LA VOLANUL MEU!

„E ceva de care trebuie să mă feresc acasă, pe drum, sau la aeroport?”

„O să ajungi cu bine la aeroport! Acolo însă, n-ai să scapi decât dacă faci ce-ți spun eu”.

„Dar de unde?... ” dădu ea să întrebe, însă acoperi receptorul. Eric o întreba ceva.

O țeavă plesni în WC-ul pizzeriei. Apa șiroi pe zid și o baltă se lăți pe ciment, gata-gata să atingă pantofii lui Cyrus. Michael trecu valvârtej pe culoar și scoase o mătură dintr-o debara. *Sunt minus nouă grade*, se auzi vocea unei femei, venind de undeva de sub tavan, iar Cyrus recunoscuse vocea Gloriei.

Iar Patra, cu glas sacadat: „De ce n-ai spus nimic dimineață, la birou? Când am adus vorba despre convorbirea de aseară, ai spus că ne batem joc... Cum să am încredere în cineva care mă ajută doar la telefon?”

„Nu pe mine m-ai văzut azi-dimineață”.

„Cum să cred așa ceva? Eric spune că... el zice că...”

„Eric zice că puteam să programez toate astea, știu! Întrebă-l de ce o fac!... Vezi, o să-ți spună ceva?”

„Și atunci, de ce ne... de ce mă ajuți?”

„Pentru că și eu sunt undeva în tine. Cineva m-a ascuns odată acolo. Știi unde. Bănuiești cum. Nu ști de ce. Mă și mir că pleci cu Eric...”

De pe stradă se auziră vaierele sirenelor. Medici picca. Iar Patra: „Eu înțelesesem că tu... Of, nu pot să cred într-un Cyrus Fugger care mă sună din... Tu vrei să spui că suni din ziua de 25 decembrie?”

„Da. Te sun din ziua de 25 decembrie. Te sun dintr-o zi în care ți-am provocat deces cerebral printr-o supradoză de strângalazină, tamponată cu dobutamină, glucoză, bicarbonat de sodiu, insulină și potasiu, ca să nu crăpi de tot. Te sun dintr-o zi în care te-am *pîtit* într-un apartament

părăsit din Shimonoseki din cauză că embrionul tău nu putea fi scannat: îi lipseau douăsprezece *ceasuri* ca să împlinească 42 de zile și să-și completeze maturizarea cortexului! Altfel, nu permite atașarea coloniilor la informațiile din creierul lui. Vezi bine că știu despre ce vorbesc... Eh, în curând, cele douăsprezece *ceasuri vor* trece. De unde naiba crezi că am aflat că l-a// conceput în 13 noiembrie, la 22.35 seara?"

t, De la binoclul ăla al tău!"

În receptor se auzi un fașâit: Eric smulsese telefonul din mâna Patrei și sufla printre dinți:

„Crezi că ne sperii? Nu mai ești cel de acum zece ani, Cyrus! Ai îmbătrânit, ochii îți sunt apoși și n-ai avut curaj să mă ameninți în față, așa cum ai făcut atunci!... Cyrus Fugger de acum zece ani n-ar fi pierdut ocazia! Ăla îl amețise pe tata de tot și, când am dat eu de el, mi-a spus clar ce fel de război o să ne lege... Acum însă... Ai intrat la apă, Cyrus și nu mai ești în stare să muști! Zău dacă n-aș onora invitația ta la Adrar, dar sunt foarte grăbit! Ți-aș da o lecție să n-o uiți toată viața!"

„Eu nu sunt Cyrus Fugger cu care te-ai văzut azi! Până mâine o să te convingi că așa e, dar o să fie prea târziu. Acum, *eu* știu mai mult decât tine. Ți-am luat-o înainte, Eric... De ce nu ascuți?"

„Ești idiot!" pufni Eric și dădu să trântască receptorul, dar Patra îl opri.

„Cyrus?" întrebă ea. „Chiar m-ai ucis?"

„Nu pe *tine* te-am ucis, ci pe Patra din 25 decembrie! Dar tipul pe care l-ai vizitat dimineată o să te ucidă chiar pe tine dacă nu ascuți... El nu are de ales! Pot să te ajut să pleci din Baabylon. Pot să te învăț cum să-l ucizi pe Cyrus Fugger din 24 decembrie".

Nu se auzi decât respirația ei grea. Și vocea lui Eric, comandând un taxi: *Trebuie să ajung în Shimonoseki!* spunea el în alt receptor.

„Să-l ucid pe Cyrus Fugger din 24 decembrie? *Așteptam să-mi spui altceva...* De ce faci asta, Cyrus?"

„Vreau să-ți cer un serviciu. Vreau ca Eric să-ți dea

agenda Marthei Zimmermann și să-mi citești niște numere de telefon. Pricepi?”

„Ah... Mă înveți cum să te ucid pentru că ai nevoie de niște telefoane...”

„Chiar așa. Sebastián A. nu te-a învățat ca s-ar putea să fii nevoită să faci un astfel de târg?”

„El nu m-a învățat decât să ghicesc ce e în spatele unor trăsături bine cunoscute!”

„Ți-a spus că tot ce vezi e iluzie și că nu trebuie decât să te lași condusă de aparențe, nu-i așa?”

Preț de câteva clipe nu se auzi decât respirația Patrei. Apoi:

„Ce naiba!... Cuvintele... Acestea sunt cuvintele! Știi ce înseamnă... Dar fir-ar să fie! Ar fi trebuit să le aud... aici, în camera astar

„Atunci, ascultă-mă! N-am reușit să ajung acolo, la *Laprade*, dar îți spun cuvintele de aici! încă pot să întorc roata! Accepti târgul, sau nu?”

De afară se auziră sirenele poliției, asurzite în ninsoare.

„Să zicem... Cum o cheamă pe tipa aia cu telefoanele?”

„Martha Zimmermann. Agenda ei trebuie să fie la Eric. Cere-i-o!”

Patra acoperi receptorul. Cyrus se uită la tinerii din pizzerie. Se dăduseră aproape și-și vorbeau la ureche. Michael îi adusese pizza și curăța masa cu un șervețel. Farfuria aburea.

Iar Patra: „Eric s-a dus să aducă agenda! Ascultă Cyrus... Oamenii noștri au găsit cartea... Cel mai înalt Turn din Baabylon... *E un fals nemaipomenit: pare veche, tipărită în serie și așa mai departe! Am citit-o și în ea nu figurează acest apel telefonic! De ce ai sunat acum? De ce te-ai abătut de la text? Sebastián îmi scria că toate astea au importanța lor... Că doar așa pot să-mi recunosc aliații”.*

„Nu ți-a spus că îți recunoști aliații prin frazele-cheie? Cine ți le-a spus până acum? Eric, sau eu?”

„Mi-a spus că la ora asta, Eric și tu trebuia să fiți

totuna... Ah, habar n-am dacă am ales bine! Totul se dizolvă și nu știu dacă ce văd e adevărat... Nu mă mai interesează decât copilul meu, înțelegeți? Nu mă mai interesează cine s-a folosit de mine și de ce a făcut-o, știu doar că aş trăda pe oricine i-ar pune nașterea în pericol, înțelegeți?"

„Pe asta m-am bazat și eu. Numai că la tine, acolo, s-a produs o desincronizare. N-am ajuns la timp. Altfel, ai fi auzit cuvintele-cheie în Suita Imperială..."

„Ascultă!” suflă Patra, coborând vocea. „BBB a fost vreodată a casei Fugger?"

„Dintotdeauna a fost a noastră! Noi am creat-o. Dar nu ne-a purtat noroc!"

„Să vă poarte noroc?!"

Nu-i răspunse. Sunt lucruri care nu pot fi explicate la telefon. Cuvintele nu ajung, nu. Cuvintele, nu.

„... parcă poți să știi?" întrebă Patra aiurea. „Poate că o Corporație ar trebui să poarte noroc". Se auzi zgomot de pași și o ușă trântită. O ușă europeană. Iudeo grecească, fir-ar a naibii! Oh, Cymys era în urmă rău de tot acolo...

„Eric! A adus agenda. Ce numere te interesează?"

„Cele de pe prima pagină".

Patra dictă telefoanele. Dintre toate, Cyrus îl notă pe al lui Goldberg.

„Bine". spuse el. „Fii atentă acum. În jurul orei 0.30 veți ajunge cu mașina la ieșirea din Bao Tranh, la un pasaj..."

„Pasaj?! Bao Tranh?!"

„N-am timp de explicații... Ai să vezi că nu te mint, așa că bagă la cap! La cinci minute după voi o să vină trei monster trucks: un Portishead, un Mitsubishi și un Daxos. Eu o să fiu singur în Mitsubishi. Vezi că la Mitsubishi scaunul este mai coborât față de acoperiș decât la alte mașini, iar Eric va trebui să ochească doar cu puțin deasupra și la dreapta butucului în care e prins ștergătorul de parbriz. N-are dreptul la mai mult de un foc. Tipii din Bao sunt antrenați și v-ar face bucăți. Aveți grijă să telefonați imediat la primărie și să-l cereți pe Medici!

Cazul nostru îl umple de o plăcere aproape sexuală...”

„Cazul nostru?! Tu chiar vrei să spui...”

„Eric să facă bine și să-l sune pe Medici!” se răsti Cyrus. „Să-i spună că Cyrus Fugger a fost împușcat la ieșirea din Bao Tranh spre Key Largo. Ai înțeles? Asta o să vă asigure timp suficient să luați avionul spre Reykjavík. *Ei* încă habar n-au de planul vostru! M-ai înțeles?”

Iar Eric: „Cu ce rimează chestia asta, Cyrus?”

„E un târg cinstit! Căpătăm amândoi ceea ce căutăm și n-o să ne mai întâlnim niciodată. Nici măcar la telefon. O să ne dizolvăm în zone unde *ceilalți* n-o să ne ajungă niciodată. Nici chiar Joseph. Nici Nogales. Nici cei de pe munte. Nici eu n-o să ajung la tine, nici tu la mine!”

Se uită cu coada ochiului la pizza adusă de Michael. Nu mai aburea. Automatul de bere se blocase, spuma se scurgea pe tăblia lucioasă a tejghelei și Michael izbea robinetul cu un ciocan. „Al naibii să fiu, Michael...” zicea unul dintre tineri, după care se apropie de el și-i strecură ceva la ureche. Se uita cu coada ochiului la Cyrus.

Și Patra: „Nu înțeleg de ce ai sunat acum...”

„Am dat telefon pentru că nu risc nimic. Acum trebuie să închid. Noroc!”

Declic. Michael trase ușa la o parte și băgă capul pe culoar.

„Pizza... S-a răcit!” zise el cu voce tare, apoi se apropie de Cyrus și-i șopti: „Fii atent la ăia doi... Sunt niște derbedei ordinari”.

Cyrus dădu din cap și rămase cu privirea ținută la Michael, ținând receptorul lipit de ureche.

„Ah, mă scuzi”. se aplecă Michael din șale și dispăru.

Formă numărul lui Goldberg. Răspunse robotul. „Pentru dl. Goldberg, ziua s-a încheiat. Lăsați mesajul după semnal”.

Se auzi țiuitul. Iar Cyrus:

„Ascultă, Goldberg! Te sun de la...” făcu o pauză și citi numărul de sub aparat, „... 392016454. Ai habar cum se citește în carnea pe care ți-a adus-o Martha în ditamai camionul?”

Închise și se duse la masă. Se apucă să mănânce din pizza cu înghițituri măsurate. Nu mâncase decât jumătate din ea când, sună telefonul. Michael se repezi să deschidă.

„Stai pe loc. E pentru mine”. zise Cyrus și continuă să mănânce.

Telefonul sună de câteva ori și se opri. Un camion parcă în fața pizzeriei. Ninge din ce în ce mai tare, iar vântul spulbera troienele de pe trotuare. De cealaltă parte a străzii, reclama la Mitsubishi se stinse.

Telefonul sună din nou. De data asta, Cyrus se ridică de la masă și se duse să deschidă.

„Tu ai sunat mai devreme, Goldberg?” întrebă de cum puse receptorul la ureche.

*

Intrând în studioul de înregistrări al postului de radio Umma Nord, privirea lui Cyrus căzu asupra Patrei. Era palidă, abia respira și ținea ochii mijiiți. Îngenunche lângă ea pe parchetul antifonat. Îi trecu degetul peste gene. Patra strânse pleoapele cu lentoare.

Îi lipi pleoapele cu leucoplast și scoase din maletă un set de seringi. Trupul ei frisonă, iar pielea i se acoperi de broboane fine de transpirație. Dădu să deschidă ochii, cât pe ce să-și smulgă genele și își încordă brațele, de parcă ar fi vrut să îndepărteze leucoplastul de pe ochi. Cyrus îi injectă câteva micrograme de curara în vene și ea se înmuie.

„Știi câte țevi sunt ațintite spre tine?” întrebă Goldberg.

Cyrus se ridică. Își scoase haina, se apropie de unul dintre oamenii lui Goldberg și-și agăță haina de cătarea armei. Apoi îngenunche iar lângă Patra.

Patra respira prea des. Umblă la multicath și respirațiile ei se potoliră. Mușchii din jurul buzelor i se destinseră într-un fel de zâmbet.

N-o crezu: Patra era în stare să te fraierească și când era pe trei sferturi moartă.

Puse casca multicathului pe cap și o văzu descompusă numeric. Respira de 18 ori pe minut, pulsul

era 109, tensiunea era 9/6, oximetria era de 97% și așa mai departe – totul afișat pe fundalul celui mai estetic vagin din natură, după cum spusese odată Okazaki: aorta... Aorta Pătrei se dilata ritmic, într-un orgasm perpetuu, în tonurile umede ale unui apus văzut de sub apă.

Cuplă seringă cu germenii în care avea să descarce embrionul Pătrei și apăsă brusc pe piston. Soluția precum chihlimbarul se scurse în multicath și, de acolo, în Patra. Apoi luă o altă seringă și-și făcu injecția ce-l aștepta de mai bine de zece ani. Se cuplă și el la multicath, așteptând descărcarea germenilor.

Se holbă iar în aorta Pătrei: era mai cuprinzătoare decât întreg universul, cu dumnezei sau fără, cu legi, forme și întâmplări sau fără. Pulsa. Unde putea să rățăcească soarele apunând, câtă vreme de 36 de ore ceasurile din lumea întreagă se opriseră, iar lumea însăși, înghețată într-o secundă, se restrânsese la Baabylon? Unde să fie sistemul solar câtă vreme BBB aglomera milenii în genomuri virale, secole în epidemii periodice cu contagiune hidrică și comprima decenii în guturaiuri și gripe, tocmai bune de azvârlit în lume?

Soluția lui Okazaki alerga deja prin sângele Pătrei. Îi descărca embrionul de ce avea el mai sfânt: parametri, cifre și relee de feedback, fișiere moleculare doldora de limbi și obiceiuri, succesiuni de aminoacizi dospind de tradiții și evenimente istorice, enzime ce aduceau la viață personalități sub forma unor pâlpâiri neuronale, kilobaze purinice și primidinice care stocau migrația unor populații întregi, endorfine în care zăceau hărțile țărilor, regatelor și ale imperiilor. O să le citească, asta o să facă, apoi va lansa celălalt set de culturi în Patra. Să-i anuleze banca de date. Să-i dizolve copilul nenăscut. Să-l spulbere în molecule dezarticulate care nu vor spune nimănui nimic. Mda. Să-l anuleze o dată pentru totdeauna, să nu mai aibă nimeni chef să alerge după el.

Numai să și-l inoculeze Cyrus Fugger înainte! Numai să-l transcrie Cyrus Fugger în Noul Baabylon!

Lunecă prin artere precum un păstrăv înotând între

două ape printr-un uriaș tub flexibil, privind de la mii de metri depărtare către pereții purpurii și moi în bătaia mareei sanguine. Se afla pe undeva printre gura și urechea stângă a Patrei și, dacă ar fi avut chef, ar fi putut să copieze în multicath valorile numerice ale debitelor de sânge, rezistivitatea electrică a plasmiei, presiunile pe pereții arterelor și, mai târziu ar fi sunat-o la telefonul unde aștepta ea oferta pentru un șofer de Rolls, sau i-ar fi trimis un fax cu întreaga înregistrare a peregrinării lui prin vasele ei de sânge – cu cote metrice, presionale, compoziție chimică, viteza fluxului, imagini doppler și tot ce mai voia ea – numai și numai ca să-i dea peste nas și să-i arate că e totuși cifică, chiar și în timp ce se elibera zburând către Reykjavík – orașul din milioanele de seringi de unică utilizare din dotarea departamentului de microbiologie BBB.

Oh, încet-încet, Patra însăși vira din instrument în informație...

Sondele din vârful cateterului dispărură, aspirate de sutele de vase sanguine ce înfășau creierul Patrei într-un năvod mai fin decât pânza de păianjen. Undele EEG... erau plate – în creierul Patrei era calm plat de douăzeci de ore.

A coborât spre uterul ei. Aorta se încovoia ca bastonul unui bătrân, îngustându-se treptat, lansând alte și alte canioane circulare într-o parte și în alta ca într-o țevărie de came. Sângele se auzea pulsând precum curentul pe sub ușa când era viscol.

Embrionul aștepta. Un snop de sonde izvorî din cateterul multicathului ca o salvă de trasoare incandescente... Copilul Patrei Nogales și al lui Erie Welser tresări. Semăna cu un cașalot eșuat pe plajă. Moby Dick înfrânt, perforat de harpoane nanoelectronice, gata să fie despicat de Cyrus Fugger.

Înainte de toate, să văd cât e ceasul! – gândi el.

22.35. Ora concepției embrionului.

La 22.36 punct, imaginile ca de televizor parazitat se adunară într-o uriașă structură arborescentă. Chiar atunci, cineva îl bătu pe umăr.

Era Goldberg: „Cum e, Fugger?”

„Ai răbdare!”

Dădu un impuls sondelor. Arborele se clătină, ca plesnit de o pală de vânt și un frison o scutură pe Patra. Se rostogoli pe o parte, încovoiindu-se ca un făt în uter. Un film rulă în ocularele căștii înainte să se dizolve într-o maree de paraziți.

Cynis dădu un nou impuls sondelor, iar imaginea reveni, concretizându-se sub forma unui tavan înalt, cafeniu, iluminat de o lampă Tiffany. Se simțea la îndemână; ca și cum parcurgea un *déjà vu*, ca și cum gesturile privitorului din memoria reziduală a embrionului ar fi avut întocmai ritmul de mișcare al lui Cyrus.

„Patra?” întreba cel prin ochii căruia privea Cyrus spre tavanul cafeniu, cu un ton familiar.

E vocea ta, îi spuse *celălalt*. Știi bine că n-ai cum s-o recunoști.

„Patra?”

Nu primi niciun răspuns.

Și atunci, primele rânduri ale unui text scris cu penița i se deversară tumultuos în creier...

Era o cronică scrisă tare de mult, iar Cyrus se întrebă de câtă vreme bântuiau literele acelea caligrafice în trupul femeii... Pentru ele, pentru un mesaj scris ca pe pergament, își cumpăraseră el binoclul Zeiss?

În acea clipă însă, simți jetul pe care multicathul i-l lansa în venă, inoculându-l cu embrionul Pătrei transcris în aminoacizi și neurotransmițători.

*

Și când te gândești că târgul de-i zice Babylon, Babel, sau chiar Vavilu, ascuns tocmai hăt, dincolo de cele mai dese păduri de pe fața pământului, târgul acela dar, n-ar fi fost în veci dacă oamenilor nu le-ar fi plăcut să-și văpsească stofele! De vrei ca văpseaua să țină, valurile de stofă trebuie îndelung înmuiate în piatră acră căreia văpsitorii îi mai spun și alaun de potasă pe care noi, creștinii, o aduceam tocmai din Cappadochia și Pamfilia. Mai erau mine de piatră acră pe lângă Antiochia, dar

cetatea ceea s-a fărâmat după ce săracenii și-au luat înapoi Pământul Sfânt și nici că s-a mai vorbit vreodată de piatră acră de Antiochia, măcar că bani mulți de-ai Cavalerilor din Krak de acolo se trăgeau, alaunul acela nefiind o simplă pulbere pentru văpsitori

Pe urmă însă, la 1453, Țarigradul căzu, izbit din cale afară de trupele necredinciosului de Mehmet al II-lea, slăvit fie numele Dumnezeuului lui de-i zice Allah, de-l lăsa până la urmă să moară în cușcă, dus de colo-colo prin Anatolia, precum un urs nedomesticit din cei ce bat și satele noastre. Așadar, Țarigradul căzut, creștinii aceia făloși și femeile lor din Evropa ar fi trebuit să rămână făr' de vâpsea și să poarte numai haine cenușii, albe, sau negre și, cinstit să fiu, eu cred că până la urmă n-ar mai fi purtat decât haine cenușii pentru că cele albe s-ar fi umplut de jeg, iar cele negre, lipsite de piatră acră, și-ar fi pierdut culoarea, și în ce fel s-ar mai fi deosebit făloșii ăia de Cavaleri de noiăștelalți, de stăm toată ziua în chilii? fără femeile lor, cum de s-ar mai fi urcat, care mai de care, în cărăle lor de le zice călește?

Așa că, cineva trebuia să vadă de piatra ceea acră și prin părțile lor, de voiau să rămâie la fel de făloși, pentru că Turcul nu-i mai lăsa să calce nici în Pamfilia, nici în Cappadochia și atunci au găsit piatră din asta prin cizma italică. În țara italică au fost multe familii de au umblat după piatra acră de a născut până la urmă târgul

Babylon, sau Vavilu, pentru care odată și odată se vor lupta nespun niște oameni tare puternici în sinea lor, însă mai slabi decât cei mai bolunzi copii în alte privințe.

Familiile de-au umblat după alaun de potasă se trag de prin părțile Florenței și se cheamă Medici, Chigi, Gualterotti și Frescobaldi. Cum piatra acră se găsea mai ales la Volterra și Tolfa, familiile astea florentine au pus de s-au ocupat târgurile Volterrei și Tolfei, ca să nu mai poată nimeni să poarte haine colorate fără să nu-i vâmuiască ei, florentinii.

Și poate că doar florentinii ar fi umblat cu piatra acră și atunci, poate că nici Vavilu sau Baabylon, cum scrie că o

să-i zică *aleșii*, n-ar mai fi fost, dacă la 1367, Hans Fugger, țesător de-și aducea piatra acră din Pamfilia și Antiochia, nedoborâte încă de Turc, nu s-ar fi așezat la Augsburg. Frații lui, Cavaleri din Krak, îi trimiteau o mulțime de piatră acră prin portul Veneției și, când Antiochia se prăbuși, cavalerii fură alungați dară nu se putură întoarce în Franția pentru că Filip cel Frumos le făcuse felul și-i umpluse de ocară, iar în înghilterra nu puteau călca, fiind frământări. Așadar, frații lui Fugger trecură prin Augsburg și-i lăsară lui Hans o scrisoare încifrată ca să-l învețe ce are de făcut de atunci încolo.

Apoi ei au plecat, nu se știe unde, pentru că au trecut, se zice, Marea-Ocean, măcar că pe vremurile acelea nimeni n-o trecuse vreodată și nici regii chiar nu știau s-o fi trecut careva, dară Cavalerii din Krak, crezând și în Dumnezeu creștin și în Cel mahometan, ba chiar și în alții și alții, ca să nu mai vorbim că veneau și pe muntele nostru de la Kogaion, n-aveau frică de nimenea și de nimica, așa că dispărură în negurile viforoase ale Mării-Ocean și nu mai auzi nimeni de ei.

Pentru o bună bucată de vreme.

Hans Fugger era bătrân de acum, iar țesătoria n-avea cum să-i aducă atâta bănet cât i-ar fi făcut lui și Cavalerilor trebuință, după cum fusese învățat în cea scrisoare... Așa că își puse fiii să se ocupe de negustoria cu stofe, vâpsele și piatră acră și deschise un magazin la Veneția, unde încă primea alaun de potasă din Pamfilia și Cappadochia, necucerite pe vremea ceea de necredincioși. Magazinului îi ziceau Fondana dei Tedeschi pentru că n-aveau curajul să vorbească în gura mare de Cavaleri, care tare prigonii mai erau atunci, iar Hans și fiii lui nu erau Cavaleri adevărați, ci doar câștigau bani pentru ei.

Când Hans muri, acum mai bine de două sute de ani, lăsă urmașilor o avere peșin de 3.000 de florini și o sumedenie de hârtii de le dădea voie să aducă la Veneția bumbac, aromate, lenjuri și mătăsuri. Banii s-au înmulțit și așa se face că strănepoții lui Hans Fugger aveau la 1488 atâtea bănci și mine, de-l împrumutară pe ducele

Sigismund cu 150.000 de florini, doar să le dea voie să sape după aramă și argint în minele Schwarz, din Tirol.

Era chiar când bancherii florentini se întâlneau, cotropind Volterra și Tolfa, după minele de piatră acră, care florentini nu erau tocmai străini de căderea Țarigradului și a Antiochiei, ba chiar și a Locurilor Sfinte, pentru că lor numai pagubă le făceau târâmurile alea, ca și Cavalerii din Krak ce umblau pe acolo. Iată dar cum florentinii îi goniseră cu bună știință pe Cavaleri de la minele de piatră acră, iar acum, cotropind Volterra, îl obligau la cheltuieli pe urmașul lor, Jakob Fugger. Pe lângă că florentinii îl forțau la cheltuieli, Jakob citi și scrisoarea încifrată care abia de nu-i blestema pe florentini, așa că se hotărî să se războiască în bani cu ei, ceea ce pe noi miratune-a foarte, de vreme ce știam că războaiele se fac cu paloșe, arcuri și suliți, dar, după cum ne-a spus chiar Jakob, și astea costă tot bani. Zicea Jakob: „va veni ea vremea în care totul, nu numai armele, dar și mâncarea și îmbrăcămintea, o să se schimbe în niște bani ciudați care sunt doar din hârtie, ținând loc de aur și argint”.

Așadar, după ce vor apărea banii ceia nemaivăzuți, lumea o să înceapă să se lupte doar prin ei, pentru că vor ține loc de orice, chiar și de oameni, ne speria Jakob, iar Cavalerii se vor duela tot în bani, lăsând săbiile și pumnii pentru proști, măcar că aici, Jakob Fugger o recunoștea cinstit, un om care se luptă cu bani e privit cu frică, ba chiar cu respect, dar nu e iubit așa cum sunt cei ce mânuiesc paloșul, iar el știa ce zicea, de vreme ce citise scrisoarea încifrată de la străbunii lui Cavaleri, ăia de încă se băteau cu spade deși, spre ciuda lor, n-avuseseră ce face și luaseră calea banilor...

Dar, așa e lumea asta, iar eu cred că acei Cavaleri, care la fel ca și Jakob Fugger, spuneau că sunt catolici, dar credeau în toți Dumnezeii de pe fața pământului, acei Cavaleri deci, credeau și în toate felurile de luptă, respectabilă, sau nu, dătătoare de onoare și iubire, sau nu.

Toate astea ni le-a povestit Jakob Fugger care, deși trebuia să se facă popă catolic, făcea ce făcea și venea o

dată la doi ani la mănăstirea noastră ortodoxă din Zărand, cea purtând Hramul Adormirii Maicii Domnului.

Așadar, Jakob, apucându-se de negoț, se pomeni el însuși un fel de paloș ce se lupta cu florentinii. Pentru început, în 1488 i-a dat bani cu camătă lui Sigismund și i-a cerut în schimb concesionarea minelor din Schwarz. Apoi, împrumutându-l și pe Maximilian I, i-a cerut mine în Țara Zărandului și la Abrud, iar apoi a bătut palma cu Ioan Thurzo și a luat niște mine de aramă și argint în Slovacia, la Nauschl. Și uite așa, împrumutând pe unul și pe altul, Fuggerii au ajuns să aibă mine peste tot: în Stiria săpau după pirită, în Saxa căutau aur și fier, iar în Spania umblau după argint viu și după argint din ăstălalt.

Cât despre Zărandul nostru, l-a cumpărat cu totul pentru că aici e metal din cel de te umple de bube și-ți dă jos părul de pe cap, bărbat sau femeie deopotrivă și, măcar că nimeni nu știe la ce folosește asemenea scorneală diavolească, Jakob a zis că mai bine să fie al lui metalul ăla decât al florentinilor. Dar eu mai cred că el luase Țara Zărandului și din cauza Sfintei Mănăstiri a Adormirii Maicii Domnului, pe care, cum v-am spus, Jakob o vizita cel mult la doi ani ca să-și ia vlaga, căci de Mănăstire a auzit și el că nu-i numai a Maicii Domnului, după cum lumea știe bine pe aici, dar despre asta n-am curaj încă să pun pe hârtie pentru că ce e pus pe hârtie, nu știu cum face de trece aievea în lume și atunci, de n-ar fi adevărat ce scriu, se cheamă că eu am chemat lucrurile să fie, ceea ce tot un fel de Dumnezeuire este, și asta nu-i un lucru bun.

Să mai vedem, însă.

Între timp, Jakob Fugger strânsese bani destui ca să se lupte cu florentinii. Întâi de toate, Jakob s-a băgat pe sub pielea Papei și, înaintea florentinilor, căpătă numai pentru el dreptul de a lua în păstrare banii marilor ecleziaști spre a-i duce la Curia Pontificală, la fel cum florentinii, tot numai pentru ei, luaiieră toate minele de piatră acră, măcar că de-acum, piatra acră nu mai interesa pe niminea. Jakob era om deștept: ca să nu pară prea hapsân, clădi pentru săracii din orașul lui de baștină,

Augsburg, clădi deci case pentru ei, într-un loc de-i zise Fuggerei, și închirie casele cu 1 marcă pe an, așa, ca să nu zică sărăcanii că au primit ceva pe degeaba, ceea ce la ei acolo e lucru de mare rușine dacă nu cumva ești popă catolic.

Dar nici florentinii nu se lăsară mai prejos. Între timp, Medicii moșteniseră o afacere frumoasă, începută la 1325 de Bardi cel Scurt, bancher uns cu toate alifile. El se târguise cu regele înghiltei Tei și îl împrumutase cu 900.000 de lire sterline, care bani cu dobânda lor, nici că mai puteau fi înapoiți de engleji de și-ar fi vândut țara cu totul, pe vremea când Jakob venea să dea roată bisericii noastre în coate și genunchi. Bardi pierduseră însă mulți bani la Medici după o târguială cu mătăsuri din cele chinezești pe care n-avuseseră cum să le aducă la timp la Veneția și, întreaga lor afacere cu regii înghilterrei, care le dădea voie să ducă la ei în regat stofe, coloniale și văpseluri, căzu în mâinile Medicilor, care o cumpărară în contul datoriei ca și cum ai bate din palme...

Bardi rămaseră săraci lipiți, iar Medicii se îmbogățiră și mai și, numai că nici Jakob Fugger nu stătea cu mâinile în sân. În anul când se căsătorii, pe vremea când ducea viață de mare curtean și făcea cadouri peste cadouri logodnicei sale – printre altele, chiar satul Zám, cel pe unde se găsește metalul acela ucigător – Medicii încheiară un târg cu Carol al Burgundiei și se puseră zălog să-l ajute împotriva Francilor. Carol însă pierdu războiul cu Francii și toate concesiunile promise de el Medicilor se duseră de râpă. Banii lor cei mulți zăceau acuma rătăciți pe câmpurile de bătaie; Jakob ne arată astfel, cum banii devin orice, în astă situație, tunuri făcute țandări, muschete frânte și arbalette fărâmate, ba chiar și oameni putreziți.

Medicii se speriară așadar și, strânși cu ușa, făcură un târg cu Maximilian, împăratul de la Viena, fără să știe că Jakob Fugger deja îl împrumutase cu bani în momente de mare cumpănă, dacă nu-i și iertase cumva niște datorii, după cum se spune, deși noi nu credem asta și o să vedeți de ce, mai ales că Maximilian nu era Papă.

Cum-necum, cu banii de la Carol pierduți, cu Maximilian care uita să le plătească mărfurile - mătăsuri din care nevasta unui Medici s-a jurat că n-o să-și croiască nicicând rochii - cu alți negustori care așteptau degeaba bani de la ei, Medici se văzură obligați să-și închidă banca de la Brugge, port plin cu marfă de-a lor, dar pe care ei n-aveau cu ce s-o plătească.

Fuggerii redeschiseră banca pe numele lor, în aceeași săptămână, preluând hârtiile și sconturile și tot ce mai însemnau Medicii, la cuvântul bun pus negustorilor din Brugge de Carol Quintul. Asta dovedea, dacă mai era nevoie, că Maximilian, bunicul lui Carol, hotărâse să-i lase de izbeliște pe Medici în favoarea lui Jakob. Și, de ce să n-o spunem, motivele lui Maximilian erau întemeiate, pe bani, după cum se va vedea. Și asta ni se pare un lucru bun, căci Dumnezeu ne-a lăsat banii drept urmare a celor șapte zile de Facere semn că banii și ceea ce fac ei au rostul lor în încrengătura lucrurilor.

Lupta dintre Medici și Fuggeri nu încetează aici. Lumea știe mai puțin că, în aceeași săptămână, de cum puse mâna pe banca de la Brugge, Jakob trimise o scrisoare în Regatul Portugaliei, la o mănăstire în care slujeau Cavalerii de Rhodos, undeva pe un țănc de piatră albă, vântoasă rău, spânzurând deasupra Mării Oceanice. De la mănăstire, scrisoarea a fost dusă de un învățăcel la Lisabona și pusă pe o corabie care dispăru în larg, către insulele Azore. Cine știe cum, oamenii Medicilor aflară de scrisoare și, bănuind ceva necurat, încercară să-i ia urma, trimițând un velier rapid de la

Sanlúcar de Barrameda să prindă corabia despre care aveau semn că e a Cavalerilor din Krak - cei ce-i făcuseră pe Fuggeri să fie ce erau. Omul lor de încredere se grăbi foarte și crezu că velierul său a ajuns în Azore înaintea corăbiei plecate de la Lisabona, pentru că, odată acostat, nu dădu peste corabie și nici semne nu erau ca ea să fi mas cumva acolo, iar apoi, o săptămână încă, nici că apăru deși era vreme frumoasă și Marea Oceanică era ca sticla de care noi am auzit că ar fi, dar n-am prea văzut-o.

Omul Medicilor cutreieră apoi toate porturile cunoscute: Madera, Fuerteventura și Gran Canaria, ba chiar și Aghadir, dar corabia Cavalerilor nu ajunsese nicăieri.

Atunci, omul Medicilor încercă să convingă echipajul s-o ia de-a dreptul peste Marea Oceanică, pentru că acea corabie - brigantină după cum îi zice - n-avea unde să se ducă în altă parte decât în cine știe ce porturi de peste ape, despre care porturi începuse să se vorbească în acea vreme, însă echipajul se răsculă, iar omul Medicilor, un oarecare Amerigo Vespucci, abia dacă scăpă cu viață lăsând velierul să se întoarcă la Sanlúcar.

Medicii începură să simtă cum, rămași doar cu piatra acră și cu mărfuri pe care le putea cumpăra orice prostălău punând ceva bani deoparte, începe să le fugă pământul de sub picioare, în timp ce Fuggerii căpătau tot mai multe pământuri, care pământuri aveau mine de tot felul și mărfuri rare. Atunci, Medicii, pentru că n-aveau o armată a lor și depindeau din ce în ce de capete încoronate care, fie din rea credință, fie pentru că pierdeau războaiele, fie că așa aveau chef, nu le înapoiau banii - Medicii, așadar, se aliară cu familia Welser, care nu vedea cu ochi buni ridicarea Fuggerilor, fiind ca și ei tot din Augsburg. În semn de bună-credință, Medicii îi puseră pe Welseri în legătură cu casa regală a Lisabonei, care pe vremea aceea era în plin avânt și, în plus, le dădură o hartă străveche de-a Cavalerilor care căzuse în mâinile lor și care arăta că, într-adevăr, dincolo de Marea-Ocean erau porturi și le mai arătară și tot ce știau și aflaseră despre Fuggeri și târgurile lor cu capetele încoronate și cu Papalitatea. Harta cu porturile de peste Marea Oceanică însă, ziceau Medicii Welserilor, harta ceea e cheia puterii, ea era cheia doborârii Fuggerilor.

Și așa credem și noi.

Pe atunci, înghilțterra, Francia, Portugalia și Spania erau pline de astfel de hărți, care mai de care mai nebunești, ca să nu mai vorbim de tot soiul de oameni loviți de boli la cap care-i îndemnau pe regi să treacă

Marea Oceanică. Așa că, Welserii nu se folosiră de harta cu pricina ca să încerce o plecare cu corăbiile; pe ei îi interesau afacerile obișnuite doar, și pentru asta, vorba bună pusă de Medici la Lisabona îi ajută nespus.

De altfel, nici n-aveai cum să-i judeci: nemți fiind, ca și Jakob, când era vorba de bani nu credeau decât în lucrurile pe care le vedeau sau pe care le atingeau cu mâna, măcar că altminteri, mintea le umbla peste tot și erau în stare să creadă orice dacă nu-i costa, numai pentru ca ei să se aplece asupra aceluia orice, să-l învețe bine și să se gândească la el când n-aveau ce face – și dacă vreodată or fi să fie ceva bani de scos de acolo, ei vor fi făcut planul deja, iar de nu, se vor fi simțit bine gândindu-se la ceva fără scop, lucru care nu te face să pierzi foarte mulți bani.

Așa că Welserii se folosiră de curtea de la Lisabona cum știură mai bine; prin ea și prin cea spaniolă luară legătura cu Frescobaldi și Gualterotti, florentini care nu avuseseră încă timp să piardă bani de la capetele încoronate. Scopul acestei legături era unul singur: să-i pună jos o dată pentru totdeauna pe înfumurații de Fuggeri, să le ia minele și pământurile.

Adică, marea lor putere.

Din acel an au început călătoriile peste Marea-Ocean, iar Welserii, măcar că n-aveau legături cu Cavalerii din Krak – dar cine îi știa în afara Fuggerilor? – de cum văzură corăbiile care aduceau aur adevărat din acele porturi, începură să se gândească și ei la pământurile descoperite, strângând din dinți pentru încetineala cu care se mișcaseră în anii trecuți, mai ales că Jakob și ai lui se fereau și acum ca de alte alea de orice avea legătură cu Lumea Nouă. Temerea lor era de înțeles pentru cine știe cum stăteau lucrurile: Vavilu, Babei, sau Baabylon cum aveau să-i spună *aleșii* odată și odată, era bine ascuns, iar Fuggerii l-ar fi dorit să rămână astfel, cum încă mai este și despre care nici noi n-am putea scrie de n-am avea dezlegarea Fuggerilor, care până la urmă, au dus acolo o grămadă de metal din acela de la Zám. Aurul? Sclavii? Pământurile din Lumea Nouă?

— Nu îi interesau... Doar orașul, doar orașul trebuia să rămână ascuns!

Dar cum să-l ții ascuns când regi, bancheri, aventurieri și negustori dădeau iama într-acolo?

Vremurile începuseră să se strice pentru Fuggeri, deși nu mai rău decât pentru alții. De pildă, Carol Quintul, luptând cu Francisc al Franciei, au prădat și au ocupat atâtea pământuri și orașe și s-au luptat așa de tare încât banii, ținând de oameni, sufereau soarta oamenilor. Astfel, Gualterotti fugiră de la Anvers, alungați de Carol, părăsind banca și factoria de acolo, iar Jakob, la rândul-i, fu obligat să închidă sucursala de la Lyon, alungat fiind de Franci se.

Numai Welserii au ieșit cu bine din războiul ăsta, pentru că i-au luat imediat locul lui Gualterotti la Anvers, sprijiniți de un Carol căruia îi plăceau și banii lor. Și, cum ei n-aveau nimic de ascuns în Lumea Nouă, au plănuit cum să scoată de acolo bănet. Pentru început au cumpărat oameni care nu erau sclavi, numai ca să le spună cum arăta acea Lume, ce fel de viețuitoare trăiesc pe acolo, dacă aveau blană sau pene, dacă dădeau lapte sau mosc, ce fel de plante creșteau pe acele pământuri, ce fel de pietre ascundeau acele tărâmurii în măruntaiele lor, era aur și argint, sau fier și bronz? – ce fel de oameni trăiau în porturile nou descoperite, ce știau să facă, dacă știau a scrie, dacă știau a construi, a săpa, dacă locuiau în orașe sau în bordeie, dacă erau veseli sau triști, dacă aveau patima beției sau a sodomiei, în câți dumnezei credeau și tot așa.

Până la urmă, tot omul Medicilor le dădu cele mai multe răspunsuri. Vespucci, luându-și un nume fals, se alătură călătoriei unui Grijalva și ajunsese cu o corabie într-un loc din Lumea Nouă de-i zice San Juan și s-a mirat foarte când i-a văzut pe oamenii de acolo – cică sunt înalți, arămii, pletoși, nu beau și cred în vreo cincizeci de idoli de piatră – cum se pleacă în fața făloșilor de creștini. Vespucci și-a luat un tălmăci și i-a întrebat pe localnici de ce se plecau astfel în fața lor și a fost și mai mirat când oamenii aceia i-au spus că îi așteptau de mult, că astfel de bărbați

cu piele albă și barbă mai veniseră pe la ei și că le promiseseră că se vor întoarce, aduși de niște păsări uriașe cu aripi albe, ceea ce se și întâmplase, ziceau ei, arătând corăbiile cu pânzele întinse care, într-adevăr, seamănă cu un fel de albatroși tare mari, cu condiția să ții cu tot dinadinsul să crezi asta.

„Unii dintre oamenii aceia plecaseră înapoi pe apele de unde veniseră, dar alții au luat-o pe pământ, către miazăzi”. a scris Vespucci în hârtiile sale și așa scriem și noi acum, după cum le-am cetit fiindcă Jakob le-a ascuns în mănăstirea noastră, el însuși punând mâna pe ele – tot cu bani – de la niște venețieni scăpătați care deloc nu-l aveau la suflet pe acel Vespucci.

Vespucci mai află că albi veniseră pe un fel de bărci cu foarte multe vâsle, despre care el zice că se cheamă galere; cică bărboșii aceia purtau mantii albe pe care străjuiau niște desene roșii ce tare mult semănau cu crucile, numai că erau puțin altfel, iar Vespucci le desenă localnicilor câteva feluri de cruci, iar ei o recunoscuseră fără greș pe a Templului, pe care sigur am fi recunoscut-o și noi de vreme ce Cavalerii din Krak au venit și pe la Kogaion, precum am mai spus.

Când îi întreba unde s-au dus însă, bieții sălbatici încremeneau de spaimă și spuneau: *Ullua, Ullua*, așa că acel loc s-a numit de atunci San Juan de Ullua, iar corăbiile cu care umbla Vespucci au plecat în căutarea adevăratului Ullua, cel despre care băștinașii spuneau că e plin de aur și pe care alți creștini îl vizitaseră deja din câte se părea.

Cu cât se scoborau spre miazăzi, cu atât aflau mai mult despre acel loc plin de bogății unde se adăpostiseră de mult albi cu barbă, purtători de mantii cu crucea Templului; deopotrivă, semnele de respect cu care erau înconjurați călătorii se înmulțeau, iar băștinașii întâlneau întrebau, fericiți de revedere: „de ce ne-ați uitat și de ce n-ați mai trecut pe la noi de atâta amar de vreme?”

Și le tot ziceau de Ullua cea plină de aur, căreia îi mai ziceau și Chibcha, sau Mulsca și, câteodată, chiar Vavilu, lucru care îl pune pe gânduri pe Vespucci, om citit

altminteri. Ei, dar gândurile de bărbat învățat repede îl părăseau când auzea că Vavilu e așa plin de aur încât, la fiecare apus de soare, locuitorii trebuie să intre într-un lac să se spele de tot praful de aur pus pe ei în timpul zilei și că acolo, în Vavilu, aurul nu mai are de mult căutare pentru că ulițele târgului, șindriile de pe case, canaturile porților și cercevelele ferestrelor, numai din aur curat sunt.

Cum însă târgul era tare departe, iar ei își umpluseră corăbiile cu bogății de pe acolo, dar mai ales pentru că erau tare puțini, iar pădurile le ridicau în față nepătrunse văluri de verdeață și negură, și pentru că li se făcuse dor de casă, corăbiile făcură cale întoarsă cu Vespucci cu tot care, om pățit, „nu s-a mai străduit să-i facă să stea pe acolo” după cum Jakob a scris cu însăși mâna lui.

După ce se întoarse la Sevilla, Vespucci scrisese o carte lungă pe care o dădu Welserilor, spunându-le tot ce aflate, așa că Welserii se încruntară și se puseră pe studiat hărți și câte și mai câte, ca să echipeze pe socoteala lor corăbii care să plece în căutarea Ulluei, sau Vavilului cel plin de aur.

Și așa se făcu că Welserii și Fuggerii ajunseră într-o dușmănie tăcută, pe care nici unii nici alții n-aveau curaj s-o dea la iveală, drept pentru care se îmbrățișau la curțile regale, își trimiteau cadouri scumpe și se plecau, curtenitori, unii în fața celorlalți când dădeau erau putrezi de bogați. Pe atunci, Fuggerii se întinseseră cu banii lor peste întreaga Lume Veche, din Transilvania până în Ținghiterra și din Andaluzia, trecând prin Napoli, până în Danzigul Hansei; Jakob ne-a lăsat scris că în 1527, Fuggerii aveau 142 de mine, țineau cu bani grei curtea și armatele lui Maximilian I, plătiseră sute de mii de florini când Carol Quintul fusese pus împărat peste cea mai mare împărăție a tuturor vremilor, măcar că a fost cucerită cu bani și nu prin arme, precum făcuse Machidon, iar banii cu care se făcuse cotropirea cu pricina erau în mare parte ai Fuggerilor...

Dar și ai Welserilor. Cu toate astea, tot lui Jakob se

înghesuiau creștinii și păgânii să-i trimită ambasadori, tot pe el l-a îmbrățișat Papa, deși știa că merge de-a bușilea în jurul mănăstirii noastre ortodoxe la fiecare doi ani, iar cardinalii îl primeau cu ovații nesfârșite, ceea ce făcu din Fuggeri cei mai mari negustori ai Papei, așa cum au rămas până în zilele noastre, la anul ăsta, 1620, care cică nici n-ar fi anul 1620, așa cum nici Machidon n-ar fi, după cum veți vedea.

Cam asta se petrecea în Lumea noastră cea Veche, în timp ce în cealaltă, Welserii și prietenii lor cheltuiau tot mai mulți bani. În

1503, agentul Welserilor puse pecetea familiei pe un act de împreună cu regele Manoel al Portugaliei, oferind 20.000 de florini numitului Almeida, care trebuia să traverseze Marea-Ocean și să ridice un târg la miazăzi de San Juan de Ullua, într-un port de-i zice

Santa Maria de Bahia aflată din timp de

Fuggeri și, datorită apropierii amenințătoare a Welserilor de Vavilu, au schimbat tactica și s-au decis să participe și ei la călătoriilor de Marea-Ocean și au dat și ei 7.000 de florini acelui Almeida, mai mult ca să stea cu ochii pe Welseri și, după cum i-a povestit Jakob starețului nostru, „pentru că ne era așa de frică de ce-ar putea descoperi Welserii acolo și, la fel ca ei, și alții care nu știau așa multe ca noi”. Starețul ne-a povestit la rându-i că în acele timpuri, chiar și mai-marii mănăstirii noastre erau tare îngrijorați și-i ceruseră lui Jakob să le dea de știre ce se petrece, deși eu nu știu ce anume îi putea interesa pe ai noștri într-atât

Mai bine zis, nu mi-e permis să scriu atât de mult, însă ceva – ceva bănuiesc eu, mai ales de când Cavaleri din cei cu crucea Templului au mai venit pe aci, cu gând să se ascundă tocmai pe vârful Kogaionului nostru care o fi el pe undeva, că sunt mulți munți, dar cine știe unde e cu adevărat Acela?

Noi nu, pentru că doar cei ce-i știu puterile au voie să se avânte pe el, măcar că ciobani de-ai noștri trebuie să fi ajuns și ei, din neștiință, pe culmea lui, dar cât să ducă oile

de colo-colo.

Oricum ar fi, în 1503, Welserii s-au priceput să întoarcă întreaga călătorie în folosul lor, îndemnându-i pe vechii lor aliați, Gualterotti și Frescobaldi să pună și ei bani jos, iar ei așa au făcut, oferind lui Manoel 29.600 de florini, astfel că, singurul lucru pe care îl mai puteau face Fuggerii era „să trimită scrisori de înștiințare prin oameni siguri până hăt! tocmai în Babei”, la frații lor Cavalerii, care de acum, după ce ridicaseră – bag seamă că asta făcuseră – cel mai frumos târg din toate Lumile pământului, nu mai aveau unde fugi pentru că lucrarea lor ar fi fost găsită și citită.

De altfel, ei nu aveau de gând să plece iarăși în pribegie, pentru că trecuseră mai bine de 300 de ani de la prigoana lor și se bizuiau pe averea Fuggerilor, la care, de bine de rău puseseră umărul, iar acum, era rândul Fuggerilor să-i ajute și să-i țină ascunși dacă noii veniți vor fi avut atâta vârtoșenie să ajungă până unde ridicaseră ei Babelul.

Și Cavalerii, și Fuggerii, ba noi zicem că și Welserii, au mai câștigat un răgaz când s-a pus împărat pe tronul Sfântului Imperiu German, după cum am mai amintit. Maximilian I lucrase dintotdeauna cu Fuggerii, însă Welserii erau din ce în ce mai puternici, iar pământurile puse la bătaie erau tare bogate și împărțite între cele două familii care săpau și construiau prin toate regatele. Numai că împăratul trebuia ales de electori și, pe lângă Carol Quintul, mai luptau pentru aceeași succesiune Francisc I al Franciei și Frederic cel Înțelept de Saxa.

Luther spune că banii nu fac pui însă, nici măcar cei ce l-au urmat, cum ar fi acel Calvin, nu l-au crezut o singură clipă măcar și iată cum se dovedea acum că acel popă prăpădit din Wittemberg nu avusese dreptate: banii Fuggerilor și ai Welserilor aveau să facă pui și, mai ales, să zămislească un împărat. Adevărul adevărat este că Maximilian I i-a pregătit succesiunea cu dibăcie, prezentând celor două familii de negustori o stare de lucruri care le plăcu foarte.

Prin el însuși, Maximilian I, care îi era bunic dinspre tată, Carol urma să moștenească Austria, Stiria, Carinthia și Canichia. Prin soția lui Maximilian, Maria de Burgundia, fiica lui Carol Temerarul, avea să moștenească Țările de Jos, și Franche-Comté. Bunicii din partea mamei erau regii prea catolici ai Spaniei, Ferdinand de Aragón și Isabella de Castilia, părinții Ioanei Nebuna. Prin ei, Carol moștenește Spania, coloniile spaniole din Lumea Nouă, Italia, cea precum cizma afundându-se în mare, Sicilia, Sardinia și Napoli. Prin alegerea ca împărat, Carol urma să primească pe deasupra și Germania.

Francisc I al Franciei, jinduind foarte după tronul Imperial, se opuse din răspuțeri, însă Fuggerii făcură în așa fel încât băncile florentine din Anvers, care îl creditau pe Francisc, să nu mai aibă de unde-i trimite bani – cică ar fi umplut portul cu mărfuri la fel ca ale florentinilor, prețul lor prăbușindu-se, iar florentinii n-au mai fost în stare să-și ia înapoi banii băgați în acele mărfuri. Până și starețului nostru i se păruse de neînțeles lucrătura Fuggerilor, având în vedere că la atâta pământ cât îi revenea lui Carol, și la cât bănet aveau

Fuggerii, puteau fi cumpărați toți electorii de pe pământ, iar concesiuni puteau fi obținute cu nemiluita, ceea ce Francia toată și toți florentinii n-ar fi fost în stare să cumpere sau să ofere vreodată. Ei, Francii, nu însemnau niciun fel de pericol, dar lucrurile așa s-au petrecut, pentru că negustorii din Augsburg nu lăsau nimic la voia întâmplării.

De fapt, după cum însuși Iakob ne-a spus, „noi aveam mai mulți bani de împrumutat decât puteau capetele încoronate să ne dea concesiuni, chiar de ne-ar fi vândut țările lor cu totul, așa că ne trebuia un Imperiu croit anume pentru banii noștri, ca să avem de unde să obținem concesiunile cu pricina și după aceea, gata, putea să se aleagă praful de toate... Iar pentru asta eram în stare să investim oricât, chiar mai mult decât trebuia, mai ales că banii tot nouă aveau să ne curgă în buzunare până la urmă”.

Ceea ce nu prea s-a întâmplat, nici măcar după abdicarea lui Carol Quintul, care a lăsat în urmă-i un Imperiu împovărat de datorii, el unul retrăgându-se la o mănăstire catolică, să-și petreacă ultimii ani într-un fel de închisoare a datornicilor, numai că era păzită de popi în loc de lefegii înarmați. Dar, în anii de dinaintea urcării lui pe tron, nimeni nu se gândea că se va ajunge până acolo și așa se face că Fuggerii și Welserii au oferit lui Carol 850.000 de florini returnabili *după* alegerea acestuia ca împărat, care se și înfăptui la 28 iunie 1519.

Francisc I s-a luptat până în ultimul moment, însă poarta norocului i s-a închis. La îndemnul lui Jakob, Papa Leon al X-lea s-a aliat cu Carol Quintul pentru stârpirea lutheranismului. Alianța s-a pecetluit, iar Francisc, până atunci un rege de nădejde pentru Papalitate, s-a trezit singur, în timp ce Carol Quintul s-a pomenit că Vaticanul îi deschise drumul pentru supuși și mărfuri prin Milano și Genova, și așa se născu o legătură trainică între Spania și Germania: una alcătuită din drumuri, bani, negustori, hanuri, depozite, cai de poștă și mărfuri.

După aceasta însă, căile Fuggerilor și ale Welserilor s-au despărțit pentru totdeauna, fiecare familie ocupându-se de partea de lume unde se înstăpânise mai bine, ceea ce îl îngrijora pe Jakob Fugger din ce în ce, mai ales când vedea cât bănet plăteau Welserii pentru călătoriile peste Marea-Ocean. Între timp, același Jakob primea scrisori peste scrisori din acel Vavilu, sau Babei, prin care i se cerea măcar să se alăture Welserilor în acele călătorii, dacă nu se simțea în stare să-i țină deoparte de Lumea cea Nouă. „Căci puterea noastră riscă să cadă în mâinile lor, deși cel ce-a primit cartea Cavalerilor din Krak a fost un Fugger care ne-a fost frate bun, iar nu un Welser, și ne miră foarte când vedem cum stai cu mâinile încrucișate și-i lași să trimită spre noi brigantine, caravele, lefegii, muncitori, popi și bezmetici de peste tot. Ai uitat oare că puterea noastră e și a ta? Sau nu te mai interesează?”

Însă, ce însemna puterea Cavalerilor, o putere cu atât mai ciudată cu cât nu puteai pune mâna pe ea, pentru un

om ca Jakob? Puterea lui însuși i se părea cu mult mai mare și, pe aceasta, chiar o stăpânea. Pe de altă parte, pe acei oameni care îi scriau nu-i văzuse niciodată – el unul nu citise decât scrisoarea încifrată dată de ei lui Hans, strămoșul său! „Nu eram în stare pe atunci să pricep chiar tot ce puteau face Cavalerii de peste Marea Oceanică...” îi mărturisise Jakob starețului nostru odată.

Și așa se face că atunci când un Cavaler a reușit să se strecoare înapoi în Lumea Veche la bordul unui galion portughez, omorând apoi câțiva cai de poștă și ajungând la Augsburg cu sufletul la gură, îl găsi pe Jakob dictând liniștit o misivă către Carol Quintul, prin care îi cerea să recunoască o datorie de 600.000 de florini. Nici gând să stea cu mintea la ei, pe care Welserii îi împresurau din ce în ce...

Eu puteam să aleg Francia, Sire, care îmi promisese să-mi treacă banii, oamenii și băncile peste Marea Oceanică, așa cum înălțimea Voastră o face prea ades pentru alți bancheri, însă eu v-am ales pe înălțimea Voastră, în virtutea...

Scrisoarea continua pe același ton, ceea ce îl făcu pe Carol Quintul să recunoască datoria, dar Jakob și-a dat seama prea târziu de greșeala făcută și ne-a mărturisit-o aici, venind să dea ocol mănăstirii noastre. Căci unui principe îi poți aminti o grămadă de lucruri, mai puțin faptul că îți e dator cu ceva. Jakob n-a știut niciodată ce diavol a pus stăpânire pe el în 1523, de l-a făcut să nu aleagă calea bătătorită de atâtea ori, când preschimbase datoriile în concesiuni, lucru pe care Welserii îl făceau în continuare cu izbândă pentru ei, ajungând să semene, în același an, un fel de trestii dulci de dau zahăr în ostroavele Canare și să ia în arendă mine de aramă în Santo Domingo.

La fel îl certă și Cavalerul venit din Vavilu, dar greșeala fusese împlinită și, după cum nici Dumnezeu nu poate îndrepta ceea ce s-a făcut o dată, cu atât mai puțin putea unul ca Fugger, și astfel, când după o lună îl vizitară trei Cavaleri din Vavilu, le spuse că orașul lor nu putea fi

ascuns la nesfârșit și că singurul lucru pe care îl nădăjduia era să cadă la învoială cu Welserii, fără știrea lui Carol Quintul care, le dădea concesii cu amândouă mâinile în Lumea Nouă.

„Și noi unde să mai pribegim?” întrebă Cavalerii, dezamăgiți. „O să părăsim orașul... Ne vom afunda în păduri, dar Welserii, sau alții ca ei vor veni după noi, din ce în ce mai adânc... Până la urmă ne vor afla taina...”

„Vă plângeți ca niște babe neputincioase!” le-o reteză Jakob. „Aveți toată puterea în mâinile voastre! Carol Quintul nu-i decât un fiu de prăvăliaș pe lângă voi, care ați strâns secretele magilor din Pundjab, ale Mezilor și ale preoților de pe Kogaion! Dar ați plecat din Lumea Veche și ați uitat cum e să luptați... Pentru ce ați adunat toate științele astea care nu sunt scrise nicăieri? Ce faceți acum cu ele?” – îi certă la rândul ei deși, după cum avea s-o recunoască, habar n-avea cât *de* mult puteau Cavalerii...

Cavalerii îi răspunseră că aveau puteri mari, într-adevăr, însă dacă Welserii sau alții i-ar fi găsit, puterile acelea n-ar mai fi rămas numai ale lor, iar când Jakob i-a întrebat la ce folosea o putere pe care o poți pierde oricând, ei i-au spus că nu venise încă vremea acelei puteri, că mai mult decât preoții de pe Kogaion nu puteau face încă, mai având ei de lucru la acea putere și că, oricum, a face un suflet să treacă dintr-un trup în altul, la nesfârșit, nu era o putere ca celelalte: în zilele alea puteai, cel mult, s-o *lucrezi* la adăpost de oamenii care cucureau târâmurii după târâmurii, s-o *cauți* încercând să vezi cât de mare e și cât de multe poți face cu ea... Dar, ce-ar fi fost dacă ar fi aflat Welserii despre puterea Cavalerilor, chiar așa șchiopătândă, cum mai era pe vremea aia? S-ar fi înmulțit la nesfârșit, ei și alții ca ei, iar fața pământului ar fi devenit de nesuportat.

„Bine”. le zise Jakob, dându-le ghes. „Dar atunci, ce-i cu puterea cealaltă, cea care îi face pe oameni să-și amintească de lucruri netrăite niciodată? De ce n-o folosiți pe aceea? De ce nu-i momiți pe Welserii cu ea? De ce nu-i izbiți cu minciuna de te face să crezi că ai trăit aieva

lucruri netrăite și să uiți ceea ce ai văzut cu ochii tăi? De ce nu ne izbiți pe toți cu minciuna asta strașnică, să uităm dumnezeului că există Marea Oceanică și Lumea Nouă, să uităm că amiralul Columb a trecut Sargasele... Faceți-ne să credem că pământurile noi sunt ale Mikadoului și că n-avem niciun drept asupra lor și așa vă veți căpăta liniștea!

...

Cavalerii i-au spus că nu era timpul ei. Era o putere așa de mare încât putea să-i cotopească pe toți, pe cei ce se foloseau de ea laolaltă cu cei ce cădeau sub ea. Puterea ceea mai fusese scăpată o dată din mână, când niște descreierați au pus de s-a scris o listă cu Papi de n-au fost niciodată, începând cu Homisdas și Sfântul Ioan I, și terminând cu Pascal al II-lea, timp în care s-ar fi petrecut lucruri într-atât de nebunești, precum invaziile unor popoare care n-au fost nicicând, sau înălțarea unor regi care, nici ei, n-au fost niciodată, când, de fapt, după căderea ultimului împărat Roman, lumea se apucase degrabă să pregătească Cruciadele alea nenorocite, pentru recăpătarea Locurilor Sfinte, și asta, nu din dragoste pentru Cel de Sus, ci pentru că Imperiul Roman dorea să-și recapete provinciile de Răsărit... Cât despre Alexandru Machidon de care se mirau foarte toți regii și împărații, făcuseră la fel ca și cu acele popoare de care n-auzise nimeni, îl zămisliseră din vorbe și amintiri netrăite doar ca să le vină bine acelor descreierați să...

Jakob le-a retezat-o și le-a spus că nu vrea să știe nimic din toate astea. Dacă ei credeau că puterile de taină nu-i ajută, să fugă dumnezeului în altă parte, până ce vor reuși să le stăpânească după cum trebuia, pentru că altfel nu înțelegea de ce se chinuiseră atât, ca acum tot ei să vină și să se plângă că zămisliseră oameni, regi, întâmplări și câte și mai câte...

Pentru ce? Aduceau bani? Și de ce îi spuneau orașului Babylon?

„Pentru că în Babylon a murit, pasămite, Alexandru Machidonul, care nu s-a născut nicicând, dar noi v-am făcut să credeți așa ca să aveți curaj să porniți

Cruciadele... Babylonul nostru este casa de fum în care poate locui unul ca Alexandru, un nenăscut încă, dar unul care să cucerească imperiul pe care învățăm noi acum, să-l clădim din abur și cuvinte...”

„Lucrurile astea n-aduc nici bani, nici siguranță! Zău dacă înțeleg ce vreți... Veniți la mine ca să vă pun la adăpost de Welseri! Vă e frică să nu dea lefegiii și bezmeticii lor peste voi... Pe de altă parte îmi spuneți că puterile vă sunt nemăsurate, într-atât de nemăsurate încât vă scapă printre degete... De fapt, de ce aveți voi nevoie cel mai mult?”

„De timp! Ca să învățăm să stăpânim puterea...”

Cică, odată, niște oameni vor spune că timpul înseamnă bani. Cel ce-avea s-o spună habar n-avea că Jakob îi croise pe Cavaleri cu vorba asta:

„Timp? Păi timpul vostru înseamnă banii mei!”

Cavalerii au plecat nelămuriți de la Jakob, ca oricare alți oameni care lăsaseră de multă vreme sabia din mână; singurul lucru asupra căruia se înțeleseseră fiind ca Fugger să-i ia părtași pe Welseri la tainele din scrisoarea cea veche fără să le spună chiar totul, bineînțeles. După părerea lui Jakob, banii puteau să rezolve asemenea încurcătură, dar nici el, nici Cavalerii nu erau foarte siguri de așa ceva, astfel că între ei, Cavalerii își spuseră să urmeze sfatul lui Jakob și să câștige timp cu banii lui înainte să vadă ce le rămânea de făcut. Li se părea un motiv de mare tristețe ce se petrecuse cu Fuggerii, în care avuseseră atâta încredere, iar Jakob, la rândul lui, tare mai era scârbit de decăderea acestor oameni, atât de făloși odată, mai ales că în cărțile lor era adunat chiar tot ce era de trebuință unor oameni pricepuți. Se zice că ei puteau să ia locul Domnului dacă ar fi avut chef, numai că tare cucernici erau, chit că se rugau la un Dumnezeu despre care eu unul nu prea știu în ce fel arată și ce dorește de la noi, oamenii.

Dar, înțelegerile sunt înțelegeri, mai ales când te leagă tainele. Pentru Jakob, ocazia de a se ține de ele s-a ivit odată cu venirea la Vienna a unui doftor cam scrântit

de pe la Geneva sau de pe la Basel. Acel doftor îl vindecase pe Jakob de trântji, care sunt o boală omenească, dar bolile despre care îi povestea acum îl făcură pe Jakob să se ia cu mâinile de cap până ce, acel doftor vorbi despre cum putea el să plămădească oameni care să nu mai știe cum sunt ei de fapt și care să fie de fapt alți oameni, morți deja, dar cu suficienți bani ca să cumpere corpuri în care să tot sălășluiască. Vorbele astea îl făcură pe Fugger să ciulească urechile. Oare doftorul ăla era plătit de Welseri? Nu încerca oare să-l tragă de limbă?

Cu doftorul acela mai venise un om pe care Jakob îl cunoștea din pruncie, un negustor din Augsburg, evreu creștinat, pe care îl chema Aloys Dietrich. Negustorul acela, om cu scaun la cap până mai deunăzi, ca orice evreu care duce banii de colo-colo, lăsase toată averea copiilor și se luase după doftor, în pribegie. Era un slăbănog și unul care nu te privea în ochi, dar câștigase mulți bani în felul ăsta. El îi spuse lui Jakob așa:

„Nici n-aș avea cum să nu-l urmez, întrucât sunt clipe în care nu mai știu dacă eu sunt Aloys Dietrich, sau dacă nu cumva în Aloys nu sălășluiește și o parte din numitul Paracelsus. De altfel, dragul meu Jakob, tu ai avut în două rânduri trântji și ai fost tratat cu pulbere de cinabru amestecată cu leuștean tocat și cu extract de fraligora, prima oară, iar a doua oară ți s-au făcut aplicații cu sublimat de mercur și cu tinctură de aloe și, pentru că n-a mers, ți s-a dat să bei belladonă după care ai fost cauterizat”.

Jakob i-a spus însă că până și el, neguțător fiind, putea să învețe o asemenea poezie pe de rost, însă Aloys îi răspunse astfel:

„Atunci, încearcă-mi arta doftoricească! Acum două luni, încă vindeam pânzeturi la Brugge și diamante la Amsterdam, iar azi, dacă îmi arăți un bolund, eu am să ți-l vindec, dacă știința doftoricească primită de-a gata îl poate lecu”.

Cum bătrâna soție a lui Jakob se plângea că o doare sânul, Fugger îi duse pe amândoi, pe doftor și pe Dietrich,

în iatacul ei, dar asta numai după ce a avut grijă să trimită un om de încredere acasă la Dietrich să întrebe ce se petrecuse cu acesta. Nu cumva dăduse faliment și de-aia plecase hai-hui cu Paracelsus?

„Nevasta ta are un schir”. spuse Aloys după ce o consultă de unul singur pe soția lui Jakob și, cum omul trimis acasă la Dietrich se întorsese deja cu vești care îi arătară că Aloys nu-și pierduse averea deși dădea semne de scrânteală, se hotărî să-l asculte până la capăt, fiindcă așa se cuvine cu unul care are bani risipiți prin factorii, bănci și depozite, chiar dacă nu mai e interesat de soarta lor, a banilor.

„În plus, nevasta ta are o calviție nelalocul ei... I-ai făcut cumva cadou o piatră de Zám?” întrebă Aloys, stând singur cu Fugger în salonul de ospete, în așteptarea doftorului care o vedea, la rândul lui, pe femeie.

Revenind, Paracelsus spuse cam aceleași cuvinte ca și Aloys, iar Jakob se înfurie, crezând că cei doi își bat joc de el și că la mijloc trebuie să fie niscaiva șarlatanie. Jidovul însă, tot jidov rămâne și îl întrebă pe Jakob:

„A avut, sau n-a avut femeia ta o piatră de Zám?”

Și pentru că Jakob a spus că da, atunci Aloys i-a spus să mai cheme încă un doctor s-o vadă.

Jakob l-a chemat pe însuși Vesalius, marele chirurg al lui Carol Quintul, cel care a scris de *Humanis Corpori Fabrica*, iar acesta, de cum văzu femeia, spuse:

„Îmi pare atât de rău, herr Fugger! Soția dumneavoastră are un schir. Probabil că de aceea își pierde părul...”

Jakob l-a plătit pe Vesalius, mirându-l foarte că nu-l lasă s-o și lecuiască pe biata femeie, după care se duse la cei doi, recunoscând că greșise față de ei și că, în ultima vreme, greșelile lui în fața oamenilor se tot înmulțiseră, ca să nu mai pună la socoteală și greșelile din fața Domnului...

„Vesalius nici n-a știut că Maria are o piatră de Zám!” tună el. „Dacă i-o iau, îi trece?”

Aloys îi spuse că piatra apucase să facă răul și că

mare lucru nici că se putea îndrepta, că doar n-o să mai bolească așa de rău dacă va lua fiertura pe care i-o vor prepara ei doi, cât despre plată, îi cerea să meargă la Carol Quintul și să-i arate o altă băutură doftoricească, cea care făcuse din Aloys Dietrich, fost negustor de postavuri, diamante și coloniale, un doftor aproape la fel de deștept ca și Paracelsus, lucru care nici nu era de mirare, de vreme ce Dietrich își amintea de pruncia și tinerețea lui Paracelsus.

„Căci nemurirea asta e și pe ea vrem să i-o dăm împăratului! O minte bătrână și încercată adăpostită într-un trup tânăr și viguros, o minte ce-și amintește tot, și cele bune și cele triste, vie încă după ce trupul în care s-a zămislit a putrezit cu totul...”

Jakob le cern o noapte de gândire și, ca un om dibaci ce era, s-a gândit că nicicând împăratul Carol, care era un datornic far de pereche, n-o să-l poată plăti pe Paracelsus cum se cuvine și că cel care era în stare s-o facă, era chiar el, Jakob Fugger... Asta și-a spus atunci, deși, după vreo câteva luni a venit înainte de vreme la mănăstirea noastră și s-a spovedit, pentru că știa că mare păcat făcuse cu lucrătura asta, dar, pe deasupra, fiertura de care vorbeau Aloys și Paracelsus, nu era cumva oare chiar taina minunată după care plecaseră Cyrus cel Mare, Alexandru Machidonul – deși se spune că el nici n-ar fi fost aieveya – Zamolxis al nostru, Cavalerii din Krak, Pythagora, ba chiar și indul acela sucit, de-i zice Siddhi? O lume întreagă plecase pe urma elixirului, cucernicii noștri călugări îi tot povestiseră despre el și uite, elixirul se afla acum la câțiva pași doar de Jakob, cel ce moștenise din strămoși o scrisoare în care era vorba tot despre elixirul cu pricina pe care, ca un făcut, îl putea cumpăra imediat, cu banii jos, și fără amestecul plângăcioșilor de Cavaleri. Unde mai pui, că dacă puterea lui Paracelsus se dovedea așa de strașnică, atunci Cavalerii puteau să-și vadă liniștiți de treabă, fără să mai aibă nevoie să se ascundă... Jakob o s-o cumpere de-a gata și-o să le-o dea, că mult îl ajutaseră, însă avea să le-o trimită numai după ce o va încerca și el.

Jakob se tot gândi la minunăția de potrivea lucrurile așa - nu era el omul care venea mereu la mănăstirea noastră, pentru că așa făcuseră toți ai lui după ce primiseră scrisoarea? Nu era el cel care venea să se uite la muntele Kogaion pentru că nădăjduia, ca și Cavalerii aceia, să-i destăinuiască odată tainele nemuririi?

Oricum o dădea însă, lui Jakob tot i se părea că săvârșește un păcat luând pentru el elixirul lui Paracelsus, dar ce să mai facă? O să-i ducă de nas pe cei doi, pentru că păcatele sunt trebuincioase atunci când ai nevoie, așa că a doua zi dimineată le spuse că o să le înlesnească întâlnirea la Carol Quintul, cu condiția ca, așa cum Paracelsus intrase în Aloys, Maria Fugger să intre în trupul unei tinere pe care o va alege el, Jakob, iar el însuși, Jakob, să treacă în trupul soțului tinerei cu pricina după ce el, Jakob, va fi murit.

Paracelsus și Aloys hotărâra că e bine așa, că orice înlesnire trebuie răsplătită și se apucară de lucru.

Peste o săptămână, Paracelsus și Aloys au fost gata cu totul, iar Jakob i-a dus într-o casă ascunsă de-a sa - acolo se întâlnise și cu trimișii din Vavilu - unde așteptau doi tineri care habar n-aveau ce-i așteaptă. Femeia, o evreică ladino din Barcelona, se chema Gloria Nogales, iar bărbatul, un eşchenaz alungat din Galiția, purta numele de Dan, nume pe care și l-a păstrat, dar la care, din pricini neîndoielnice, l-a adăugat pe cel de Fugger.

„Era o zi atât de însorită”, i-a spus Jakob starețului la spovedanie, „încât, vai, îmi închipuiam că totul o să fie cum nu se poate mai frumos, drept pentru care le-am cerut celor doi să prepare nenumărate flaconașe cu fiertura cu pricina, numai și numai ca să trăiesc eu și Maria veșnic și să fim alături pentru că în viața asta, stătusem mai mult despărțiți din pricina negoțului meu... Pe când așa, aflat în niște trupuri care au de toate, pururi moștenind din averea pe care am făcut-o, aveam să fiu liniștit și iubitor cu prea încercata mea soață...”

Din câte am aflat, starețul l-a întrebat atunci pe Jakob dacă nu cumva sufletul lui răzbătător, chiar ajuns

într-un trup de om care nu mai are nevoie de nimic, plin de putere lumească, n-o să-l facă pe cel bântuit de Fugger să se zbată iarăși, la fel ca în viața petrecută în trupul ce-i fusese dat de Arhitect, iar Jakob, se zice că ar fi lăcrimat auzind asemenea întrebare și că ar fi spus că de asta îi e frică cel mai mult, că el nu cunoaște altfel de trai decât cel arzător, că focul îl mistuie deopotrivă pentru afaceri, pentru Maria și pentru niște gânduri despre nemurire și că de ars, o să ardă până la sfârșit, de parcă cineva lăsase anume pentru el un Iad aici pe pământ, numai că era prea târziu, că nu mai avea ce să facă și că nici măcar nu-l mai interesa dacă acel gând, de blestem parcă, era adevărat sau nu - de unde și convingerea că săvârșea un păcat luând elixirul și că acei Cavaleri avuseseră dreptate când îi spusese că taina și puterea muntelui nostru nu sunt pentru oricine.

Cum-necum, Gloria a băut fiertura și a început să-și amintească de trecutul Mariei Fugger, iar Maria însăși începuse să obligată să le facă Gloria, care, la rândul ei, începuse să simtă durerile Mariei și oboseala ei întâmplă cu Maria după moartea ei, Jakob nu avea să afle niciodată, de vreme ce nu dorea să dea ochii cu Gloria cu niciun preț înainte să-i vină sorocul să intre în trupul lui Dan, pe care, altminteri, nu-l lăsa să se apropie de soața lui cu niciun chip. Dar asta se va petrece mai târziu.

Între timp, Paracelsus și Aloys respectară înțelegerea și îi preparară lui Jakob nenumărate flaconașe, iar acesta le trimise celor doi soți, să le dea din tată în fiu. Femeia Nogales și bărbatul Fugger nu trebuiau decât să aibă la îndemână flaconașele și să se supună aceluiași procedeu la care îi supusese Paracelsus pe cei doi soți, pentru a le transmite mințile mai departe. Atunci, Fugger l-a întrebat rețeta, cu gând s-o trimită în Vavilu, dar Paracelsus - învățat de negustorul ăla, Aloys - i-a spus că o va da doar lui Dan și Gloriei după ce el însuși va fi prezentat lui Carol Quintul. Pe deasupra, Jakob n-avea de ce să se teamă și să ceară rețeta pentru că cei doi aveau atâtea flaconașe încât soții Fugger ar fi prins și Judecata de Apoi în trupurile de

împrumut, deși el unul, Paracelsus, nu credea în așa ceva, în Judecată adică.

Jakob s-a ținut de cuvânt și, sperând astfel să pună mâna pe rețetă, i-a dus pe cei doi la Carol Quintul, nu înainte să trimită oameni de încredere în Vavilu, sau Babei, sau chiar Baabylon după cum o să i se spună, să le dea de veste Cavalerilor că taina lor căzuse în mâinile unui doftor, dar că va fi cu totul a lor, cât de curând. Ajuns în fața împăratului, Jakob i-a povestit ce i se întâmplase și minți, spunând că încercase poțiunea și pe el însuși, în afara tinerei, și că dorința lui fierbinte era să-l pună pe Alteța Sa la adăpost de primejdii, la care Carol îl întrebă dacă n-o făcea doar ca să se asigure că un debitor așa de important n-avea să moară înainte să-și plătească datoriile, dar Jakob răspunse că datoriile nu mai aveau mare greutate de vreme ce creditorul, adică el, obținuse deja un câștig pentru că băuse fiertura lui Paracelsus; discuție care semăna tare bine cu negoțul pe care îl mai făcuseră ei doi, când ieșiseră câștigați și unul și celălalt.

Carol îi ceru, pentru siguranță, să-i aducă în fața lui pe cei doi jidovi, ceea ce Jakob făcu de îndată. După ce îi văzu, Carol strâmbă din nasul lui ăla borcănat și spuse că încă nu-l crede pe Fugger. După el, Gloria trebuia să stea în fața lui și să-i spună ce vede și ce face Maria, în timp ce un secretar de-al lui avea să meargă în iatacul Mariei și să scrie tot ce va face ea în cursul discuției.

Făcură așa și, pe la orele prânzului, când studie hârtiile pe care scrisese secretarul, văzând că lucrurile Maria

Fugger povestise secretarului și ce făcuse el însuși, Carol adică, împăratul se uită cu luare aminte la Fugger și îl întrebă ce părere ar avea Leon al X-lea al Vaticanului despre o asemenea pățanie?

Fugger pronunță, fără înconjur, două cuvinte, câtă vreme nu vedea picior de soldat în apropiere. Cuvintele erau *vrăjitorie* și *erezie*, iar Carol recunoscă că, într-adevăr, așa era. După care întrebă deodată de ce nu-i povestise Jakob și lui, suveranului său, despre orașul

Vavilu, sau Babei, sau chiar Baabylôn, cum avea temei să creadă că i se va spune odată. Ar fi avut datoria să-i povestească despre el, câtă vreme era un oraș de pe pământurile lui, ale lui Carol Quintul, și că nimeni de acolo nu-i plătise măcar un florin impozit, de când se știa.

Jakob înlemni. Deși umbla toată ziua prin bănci și se uita de dimineța până seara pe hârtii de contabilitate, nu-i dăduse nicio clipă prin cap că orașul și oamenii de care știa, erau datori față de coroană. Până la urmă însă, găsi un răspuns pe potriva minții sale agere:

un oraș atât de bine ascuns, încât abia știu că există, Sire! Și asta, mai mult din auzite, de la doi-trei oameni pentru care habar n-am dacă merită să pun mâna în foc! Dacă m-au mințit?"

„Dar Hans Fugger, dacă ar mai trăi, ar pune sau nu mâna în foc pentru ei? Sau v-a lăsat moștenire o scrisoare în care erau scrise doar baliverne?"

Jakob privi în pământ, iar Carol Quintul îi spuse că doar dușmănia față de Welseri îl adusese aici, făcându-l să ascundă suveranului său existența unui oraș. „Pe de altă parte”, continuă împăratul, „oamenilor din acel oraș sau le este frică de mine, de vreme ce n-au trecut să mă vadă, sau sunt foarte zgârciți... Probabil că le e frică de toți oamenii cu excepția ta, de vreme ce tu, Jakob, ești singura persoană care primește soli de la ei”.

Carol pretindea că știe de ce se tem cel mai mult și mai mult Cavalerii aceia. Ar fi vrut să afle însă cât de bine ascuns era orașul lor și dacă nu cumva putea fi ascuns mai bine decât era acum...

Asta trebuia să afle Fugger, cât mai repede, în contul suveranului său și, până la căpătarea răspunsului, Carol avea să-i ia ostatici pe cei doi evrei și avea să confişte flacoanele din casa lor, ba chiar și orice fel de lichid s-ar mai fi găsit pe acolo, fiertură, sau nu, precum și orice fel de vas, chiar și oalele de noapte, carafele și ghivecele de flori.

Așa îl pedepsi pe Fugger, în timp ce celor doi doftori le puse la îndemână beciurile în care lucrau alchimiști

preocupați până atunci doar de aur, iar lui Paracelsus îi promise că Vesalius nu va afla niciodată că el, Carol, îl angajase la curte.

„Ah, chirurgul ăla al Majestății Voastre, bun numai de trânji și de buboae...” spusese Paracelsus rânjind.

Pentru Jakob, lunile care au trecut până la primirea răspunsului din Vavilu au fost cele mai cumplite din viață; cei doi ostatici nu erau alții decât Maria, care între timp își dădu obștescul sfârșit, și un Jakob nenăscut încă dacă-mi sunt permise paradoxurile, așa că răspunsul celor din Vavilu îl umplu de bucurie și se grăbi să-l ducă la Carol Quintul.

Dacă asta e voia Majestății Voastre, scriau Cavalerii, ne vom strădui să ascundem orașul pe mai departe, pe cât de bine ne pricepem, însă ne întrebăm: cât va ține asta? Noi, ca niște oameni care am aflat multe prin peregrinările noastre, ne putem gândi la cele ce au fost și le-am uitat, cum ar fi zborul oamenilor în păsări de fier, oameni care se uită la stele printr-un fel de tuburi, sau la chivoturi care te înțepenesc, dumnezeiești sau nu...

Dar nu ne putem gândi și nu suntem în stare să punem mâna în foc pentru acele lucruri pe care nu ni le amintim și care n-au fost încă făcute de mâna nici unui om. Nu putem să promitem nimic din ceea ce va fi...

Așadar, ce altceva putem promite Majestății Voastre, decât că o să ne facem una cu pământul, aici sau, cine știe, poate chiar într-un oraș pe care Majestatea Sa îl știe foarte bine, să vedem dacă o mai da vreodată de noi cineva, sau nu. Din cele ce le-am discutat cu Jakob, am înțeles cât se poate de bine că trebuie să ne târâm departe de lumina zilei, dacă vrem să ne ducem lucrarea la bun sfârșit. Și o vom face, găsind un loc în care să fim aidoma celorlalți oameni, dar fără ca cineva în afara Majestății Voastre să ne știe, așa cum Ordinul nostru a mai făcut-o, în ciuda voinței domnului... Un oraș din fum și cuvinte, asta vom face, ceea ce nici domnul de care îți citesc episcopii și cardinalii n-a mai făcut, nu face și nu va face nicicând. El, domnul, sau a obosit, sau ne-a lăsat nouă puterile lui, dar noi, oameni

fiind, ne deprindem mai greu cu instrumentele lui dumnezeiești...

Carol ridicase sprâncenele când văzuse că acei Cavaleri scriau numele Domnului fără majusculă, luându-l în deșert pe deasupra, dar îi zise lui Jakob că cel mai bine ar fi fost ca oamenii din Vavilu să se țină de cuvânt, pentru că el tare mult avea nevoie de un oraș ascuns, fie că era un oraș în toată puterea cuvântului, fie că era „un oraș ascuns într-un oraș bine cunoscut, adică un loc în care, la o adică, să mă pot ascunde și eu dacă o fi vreodată nevoie, sau dacă am să doresc cândva să trag cu ochiul la ce vor face copiii, nepoții, strănepoții și toți ceilalți urmași ai mei până la spița aceea care n-o să-și aducă nicicând aminte că odată a domnit un împărat pe care îl chema Carol Quintul...”

Dar, încă și mai mult, Carol avea nevoie de un astfel de oraș, fie el „chiar din fum și cuvinte”, pentru că, aflate el de un altul, Audhia, de la un rajah care îi trimisese o misivă foarte lungă unde îi vorbea despre nouă pandiți, adică înțelepți, care încă de pe vremea lui Chandragupta Ashoka, făcuseră un astfel de târg în care răspândeau zvonuri din cele mai felurite, asta când nu puneau sufletele oamenilor la păstrare, numai și numai ca să vadă ce făcea lumea în cutare sau cutare situație, iar ei, rajahii, de la Ashoka încoace, să afle ce aveau de făcut cu oamenii cei adevărați pe care îi cârmuiau sau cu care purtau război.

„E ca și cum ai juca șah cu oameni vii...” zâmbi Carol, că asta dorea cel mai mult, venirea lui Paracelsus fiind mană cerească, de vreme ce putea să înmulțească oamenii cu totul. Ar fi fost un fleac pentru el și pentru Cavaleri să lanseze zvonuri așadar și, dacă puteau să zămislească amintiri, de ce să nu fi făcut unele din care să lipsească Carol Quintul, sau Francisc I, ba chiar Cidul, Cezar, sau Alexandru Machidonul, ca să nu mai vorbim și de...

Numai că o teamă atotstăpânitoare îl cuprinse pe Carol și se opri aici.

„Dar de ce aveți nevoie de oameni atât de deprădăcinați, Sire?” îl privise Jakob cu ochii holbați,

aflând pe pielea lui că un păcat atrage după sine un altul mai mare și tot așa, pururi.

„Din cauza lui Hans Fugger”. răspunse Carol și, văzând că Fugger nu înțelege, el pricepându-se la bani mai ales, îi spuse că Fuggerii uitaseră în ce fel trebuie citită scrisoarea primită de Hans, unde se spunea că e mult mai ușor să miști dintr-o parte în alta un om despovărat de amintiri și obiceiuri pentru că el se purta mai mult ca om decât ca membru al unei comunități, devenind ușor și fragil, precum o pană fină bătută de foehnul coborând de pe crestele Alpilor – fel de om care pe el unul, pe Quintul, îl interesase încă de când îl citise pe Aristotel.

Îl duse pe Fugger în beciurile fastuoase în care lucrau Paracelsus și Aloys, spunându-i că pe undeva, Cavalerii aveau tot dreptul să scrie numele Domnului fără majusculă, de vreme ce acum, până și el, Carol, putea să ceară să i se *scrie* un anumit fel de oameni, iar aceștia să-i fie zămisliți întocmai, motiv pentru care se gândea să facă unii care să nu mai...

Iar se opri, pentru că în ce-l privea, avea să-l mai scrie Numele cu majusculă căci dacă pe Francisc îl bătuse de atâtea ori, ceea ce dorea acum semăna prea mult cu a-L bate pe El, și asta numai Satana mai cutezase, cu rezultate bine știute de toți.

„Și cum Dumnezeu”, se sperie Jakob, „cum Dumnezeu o să-i *scrieți*, Sire, pe acești oameni?”

„Prin Gloria! Prin Gloria Nogales! Ea și urmașele ei vor fi plămada amintirilor cele noi, scrise de sfetnicii mei doar pentru Vavilu, oriunde o să se afle acesta...”

„N-o să se afle nicăieri”. se băgă Paracelsus. „O să fie răspândit... un oraș din fum nu poate fi decât răspândit: pe toată fața Pământului și-de-a lungul întregii scări ce urcă de la minuscul la nesfârșit...”

„Iisuse, tu ce vrei să zici?” se cutremură Jakob.

„Un oraș din fum e plin cu oameni de peste tot. Cu *aleși*. Fiecare va trăi în casa lui și-și va duce viața lui de fiecare zi. Vor locui departe unii de alții, fără să se știe... Dar, de câte ori o să vrem noi, alesul va primi Baabylon în

sângele lui, sau va respira alături de alții aerul unui Baabylon ce aleargă în sângele unui alt ales, acum și în vecii vecilor, că atât o să dureze orașele din fum...”

„Amin!” făcu jidovul.

Jakob simți că se scufundă pământul cu el. Ce mai rămânea din Maria, de vreme ce Carol dorea să facă din ea plămada în care să toame niște oameni nenăscuți și risipiți pe întreg Pământul și în niște orașe suprapuse la infinit? Simți un junghi în inimă. Asta să fie Baabylonul din fum? Unul care să ființeze în sângele unui om care trăia în alt Baabylon ce ființa în sângele unui *ales* trăitor în alt Baabylon, alături de alți aleși în care ființau alte Baabyloane și tot așa.

Un oraș ca fumul... Oameni în care să trăiască alți oameni, mișcați de colo-colo prin cuget... Doamne, și Cavalerii mi-au spus că puterea asta e prea năprasnică, își spuse Jakob, numai că deja nu mai avea ce face.

Asta era pedeapsa lui, chiar prea ușoară, chit că împăratul îi spuse că pe deasupra va oferi Baabylon și Welserilor, să-l împartă cu Fugger, drept pedeapsă că îi ascunsese existența orașului care pe atunci încă era din piatră, lemn, case și ulițe...

„Dar de ce Baabylon și nu simplu, Babylon?”

„Pentru ca aleșii să se recunoască între ei la o adică...” zise Paracelsus.

De atunci a început războiul dintre Fuggeri și Welseri. În acel an, adică în 1537 după Nașterea Domnului, conquistadorii lui Quintul din Lumea Nouă s-au certat între ei, iar călătoriile și cuceririle au început să bată pasul pe loc. Soliile nu mai pridideau între Perú, care e o țară muntoasă dincolo de Marea Oceanică și Spania, iar sfătuitoarii împăratului îi spuseră acestuia că dihononia dintre conquistadorii Pizarro și Almagro, nu se datora decât tonelor de aur și de giuvaieruri găsite în acel colț de lume. Numai că trimișii de taină ai lui Carol aflaseră deja că pe Almagro îl plăteau niște mauri ciudați, care trăiau tocmai la Basra, ca să-i pună bețe în roate marelui Pizarro, care din porcar în Extramadura, devenise guvernatorul Perú-

ului.

Degrabă, Carol trimise pasămite neguțători în țara Turcului, să-i cumpere cât mai multe valuri de muselină, iar viclenia Cavalerilor fu dată pe față, de vreme ce maurii aceia erau urmași ai lui Salah-ed Din, cel ce ne alungase de pe Tărâmurile Sfinte. În ce fel se înțeleseseră Cavalerii din Krak cu maurii, noi nu știm, mai ales că armatele lor stătuseră de multe ori față în față la Antiochia, Ierusalim și Saint Jean D'Accre, dar fapt este că urmașii săracenuhii de îi alungase de pe Pământurile Sfinte le dădea acum bani cu toptanul, ca să-și poată ascunde orașul din Lumea Nouă.

Văzând că n-are sorți de izbândă cu frumosul, toate soliile lui fiind ignorate de maurii din Basra, ei trimițând și mai mulți bani lui Almagro, Carol îi trimise carte lui Francisco Pizarro și-l înstăpâni vicerege peste Perú, iar acesta îl descăpătână pe Almagro chiar la Cuzco, un oraș nemaivăzut, aninat de munți înalți și pietroși cum picior de creștin nu mai bătuse.

După cum îmi spune starețul însă, cel mai de mirare a fost că Jakob, care se afla atunci la mănăstirea noastră, află într-o noapte de moartea lui Almagro, fără să fi venit vreun sol de nicăieri. Cică se trezise supărat foarte, cu ochii înlăcrimați, de toți ai noștri au crezut că-și amintise iar de soața lui, numai că el făcuse legământ de tăcere parcă și nu răspundea întrebărilor, ba chiar dădu încă o roată bisericii, deși doar ce-o făcuse cu trei zile în urmă, după care se duse ață la stareț și-l rugă să i se mai spovedească o dată și, pentru ca nu cumva să se uite ceva, spovedania lui să fie trecută în catastifele mănăstirii, s-o poată citi *aleșii* ce vor trăi risipiți în Baabylonul din fum, ceea ce eu nefiind, nu pot decât să vă spui pe apucate.

Se zice că binele făcut se întoarce însutit, dar asta e o mare minciună, pentru că doftorii pe care Jakob îi dusesese la curtea lui Carol, în loc să-l ajute pe binefăcătorul lor, acum numai rău îi pricinuiau, învățându-l pe împărat ce se putea face cu puterea pe care i-o tănuise Fugger atâta timp. Foc și pară pe Cavalerii care nu se lăsau găsiți, furios pe Fugger pentru ascunzișuri, împăratul îl chemase pe

mai-marele Welserilor și-l învățase ce auzise de la Paracelsus, de la Aloys și de la iscoadele trimise în țara Turcului și, fără să-și mai țină cuvântul, pe Jakob nu-l mai chemă să-l facă părtaș la stăpânirea orașului, dându-l Welserilor întru stăpânire, în veci.

Moartea lui Almagro deschise porțile Welserilor, care, prin Pizarro, reușiră să găsească orașul ascuns, să-l ia prinși pe Cavaleri și să trimită câțiva, drept dovadă, la Curte. Așa se face că parte din secretele bătrânilor preoți de Kogaion s-au întors de peste Marea Oceanică tocmai la Vienna, aproape de locul de unde plecaseră, timp în care Cavalerii își găsiră scăparea risipindu-se în cele patru zări.

Vâna lor abia acum dacă se deșteptă. Văzând că nu pot obține nici cu bani și nici cu diplomația ceea ce stăpâniseră odată cu sabia, i-au trimis vorbă – dacă vorbă o fi fost – lui Jakob, care nu numai că știa Carol, nerecunoscător pentru toți banii cu care fusese suit pe tron, îl trăda ori de câte ori avea prilejul, dar mai știa și ce o să fie, și voia să ne învețe și pe noi asta, pentru că toate aceste puteri se datorau și preoților noștri și științei lor, precum și faptului că atâta vreme Cavalerii din Krak se ascunseseră la noi.

Așa că Jakob a început să vorbească și, prin gura lui vorbeau Cavalerii, care de la bun început, și-au cerut iertare pentru trufia lor prea multă și pentru faptele lor de care li se făcuse teamă prea târziu.

Avuseseră puterea în mână, se făliseră cu ea, o puseseră de lucrare în folosul lor, dar iată ce li se întâmpla acum! Măcar să se spovedească cui trebuia, pentru că netrebnicii ăia de catolici uitau prea ușor!

Jakob își ceru iertare așadar, în numele lor, pentru cei 575 de ani adăugați din burtă, cu pleiada lor de Papi care n-au existat, între 514 și 1099 după Nașterea Domnului, își ceru iertare și pentru popoarele năvălitoare de care n-auzise nimeni, nicicând, dar care apăreau prin mii și mii de cronici răspândite de-a lungul și de-a latul Evropei: gepizi, avari, cumani și pecenegi, unguri și vandali, dar mai ales goți – oamenii din popor își sperie și acum plozii cu ei,

pentru că fuseseră învățați să creadă că îi călcaseră oameni cu astfel de nume; își mai ceru iertare și pentru conciliile bisericești nenumărate, pentru Schisme, pentru certurile dintre iubitorii de icoane și drept-credincioși ca și pentru toate credințele pe care ni le săpaseră astfel în suflet, când de fapt, nimic din toate astea nu se petrecuse, dar altfel le-ar fi fost cu neputință să-și înstăpânească marea lor putere căreia, zice-se, îi trebuie vechime ca noi să credem în ea.

Cât despre Alexandru Machidonul, care ne-a înfiorat atâta, cum de putusem să credem într-un asemenea om? îi dăduseră puteri de Dumnezeu și-l puseseră să subjuge țări nesfârșite, către Răsărit, numai și numai pentru că ei, Cavalerii, doreau să ne dea exemplu cum că acele ținuturi care adăposteau Pământurile Sfinte mai fuseseră cucerite plecând din Evropa, că asemenea lucrare se putea face de mâna omenească și că astfel, tot ei, Cavalerii, puteau să ajungă înapoi pe acele tărâmuri pe care nu umblase numai Christos, dar și spurcatul de Mahomet, iar înaintea lor Moise și Mithra, Osiris, Cyrus Ahemenidul și prințul Siddhi de la Benares, care cică tot pe acolo s-ar fi aflat...

Dar, mai ales, ei încercaseră pe noi acea istorie care nu se petrecuse nicicând – să vadă cum va fi să croiască una cu totul, din rădăcini, pentru Baabylon... De asta îl scriseră ei pe Machidonul în cărți, și-l dăduseră elev lui Aristotel, și-l puseseră să-l înfrângă pe Darius.

„Căci, cine știe ce a fost? Trecutul e la fel de încurcat ca și viitorul, pentru că noi nu trăim în el și, spre deosebire de viitorul pe care ni-l ghicesc șarlatanii, dar pe care ajungem să-l vedem de e adevărat sau nu, trecutul nici că mai poate fi pus la îndoială; el rămâne așa după cum ți-l amintești sau după cum ai fost învățat. Asta e!”

Starețul rămase pe gânduri. După câteva clipe, îl întrebă pe Jakob:

„Și ce s-a făcut cu anii musulmani?” Fugger nu înțelese, iar starețul îi explică: „Anii lui Mahomet se potrivesc cu anii noștri așa cum îi știm... Ce îmi spui tu e păcat tare năprasnic, dar n-ar fi mai bine să nu iei asupra-

ți păcate care nu-s ale tale? Păcate care s-ar putea să nu fie ale nimănui? Căci Mahometanii numără veacurile de la Hegira, adică de la 622 după Christos. Pentru ei, acum suntem în 914. Tu-mi spui că nu suntem în 1536, ci în 961. Eu ce să cred? Anii musulmanilor spun că la prima cruciată, erau prin anul 400, iar noi spunem că era prin anul 1.000 și ceva, ceea ce ne arată că nu s-a mințit cu calendarul, cu Papii și cu tot ce-mi mai spui tu...”

„Abia atunci au hotărât Cavalerii cum să fie calendarul... La prima cruciată... Adevărul e că Hegira a avut loc la anul 48 de la Nașterea Domnului și sunt sigur că înțelegi bine cum s-a întâmplat atunci, când fiecare Apostol cutreiera aiurea prin lume și predica ce-și mai amintea din cuvântul Domnului. Djabrail, care i-a dat lui Mahomet cuvântul Domnului, era fratele lui Iuda și plecase să predice în Arabia, numai că l-a convertit pe Mahomet la creștinism cam în același fel în care fratele lui l-a ajutat pe Iisus să-și împlinească misiunea, urcând pe cruce: adică trădând”.

„Cu toate astea”, spuse starețul, „maurii au ajuns până în Spania. Iar în 732 pe stilul nostru și în 110 pe stilul lor, Carol Martel i-a învins la Poitiers... Eh? De asta ce mai zici, că datele se potrivesc?” credea starețul nostru că l-a înfundat pe Jakob Fugger.

Numai că un om care urcase un împărat pe tron nu era așa ușor de înfundat, mai ales dacă știa atât de bine că are dreptate.

„Cum se uita Carol Martel la oameni? Era scurt, sau mare?” întrebuse Jakob. Starețul se încruntase. „Cine i-a fost tată? Dar mamă? Unde s-a născut? Cine i-a fost fiu?

— Toate astea legăsești în cronici... Adevărul de care îmi spui tu e scris pe pergament. Dar asta putem să facem și noi doi, pe loc! Scrie tu ceva și roagă-mă pe mine să scrie Cavalerii, pe unde or fi ei, același lucru. Și mai roagă-i pe călugării tăi să scrie și ei la fel. Peste două sute de ani, lumea o să citească cronicile de le-am pus la cale de la Londra până la Kiev și de la Danzig până la Tunis și ne vor crede cu toții... De altfel”, încheie Jakob misterios, „asta o

să și facem acum, că împăratul a găsit Vavilu, că i-a răspândit prin lume pe frații mei Cavaleri și că a pus să fie ucis Almagro...”

„Dar maurii?” nu se lăsă starețul. „Și ei au scris de bătălia de la Poitiers, nu doar Cavalerii!”

„Tot pe pergament au scris despre ea! Și pe urmă, nu vezi că tot mauri sunt și cei ce l-au plătit pe Almagro? De ce crezi că ne țin partea tocmai urmașii lui Șalah-ed Din?”

„Aha...” făcu starețul. Înțelese abia atunci că toate faptele acelea care nu fuseseră ne dăduseră pentru totdeauna în mâinile lor, ale celor ce ne țineau în frâu de la Vatican, Țarigrad și din cine știe ce locuri ascunse. Și tot asemenea întâmplări, nepetrecute, erau puse la cale pentru Baabylon, lumea cea nouă... „Mari păcate, ffcite Jakob! Ce-o să faci de-aci înainte?”

„N-am de ales! Trebuie să pun mâna pe orașul din fum. Până atunci însă, să mă spovedesc!”

Starețul i-a primit spovedania. La început a fost Cuvântul, precum bine știm, numai că secretul e să știi cum să-L rostești ca să te creadă lumea. Și, pentru că Jakob apucase să-i povestească despre cei Nouă Înțelepți de la Audh, care și ei scriau cuvinte pe care le urmau popoarele, aidoma Domnului nostru, starețul l-a descusut mai mult despre ei pentru ca la sfârșit să-i spună că, cine știe cum, de la o vreme se aciuiase prin preajma mănăstirii un solomonar, unul din cei nouă vrăjitori care sparg ghețurile cerului și care scriu și ei cartea lumii, după ce o buchisesc în peșterile cele depărtate de la Răsărit, de parcă toți înțelepții s-ar fi vorbit între ei să scrie Cuvântul după chipul și asemănarea lor, pentru ca și noi, oamenii cei simpli, să fim după chipul și asemănarea lor de înțelepți care lasă urme sub formă de vorbe.

Jakob a cerut să-l cunoască pe vrăjitorul cu pricina, și tare l-a mai bucurat arătarea: se zicea că e fiul unui țăran din Lunca Cernii, unul care trăise atât de demult că nu-l știa nimeni; solomonarul fusese luat de acasă de mic și dus în peșterile de pe tărâmul celălalt, care ar fi undeva la Răsărit, sub pământ. Era înalt și roș, cu părul aspru ca la

porc, purta bardă la brâu, haine trențăroase și un sac în care ținea o carte. Nu se atinsese de femeie nicicând și din cauza asta zicea că are 999 de ani și că o să mai trăiască încă pe atâta, deși călugării spuneau că arăta de 33 – ceea ce eu cred pentru că nimic nu trage mai greu la anii unui bărbat decât o femeie, fie ea și cu scaun la cap, ceea ce nu prea am auzit să fie.

Nimeni nu știa cum îl cheamă pe solomonar, iar întâlnirea lui cu Jakob Fugger s-a petrecut cam așa. Cică avea o casă din lemn, strâmbă, la marginea pădurii de fag de lângă Certej – o casă înconjurată de lanțuri grele din fler, petrecute ca niște brăie prin jurul zidurilor și peste acoperiș.

Jakob se duse la el într-o dimineată de gustar și-l găsi trebăluind la un lanț din acela ce păreau mai mult să țină casa în loc să nu fugă Dumnezeu știe unde... Se opri la mai puțin de un stângen de solomonar, iar acesta se întoarse alene, de parcă abia l-ar fi simțit, și-l cântări din cap până în picioare:

„Ai venit, Jakob, în sfârșit! *Care din voi doi sunteți?*”

Jakob dădu să zâmbească; de fapt, spun ai noștri, nu știa ce să facă cu mâinile, de parcă ar fi fost un copilandru prins cu ocaua mică.

„Cum, *care din noi?*” găsi Jakob de cuviință să întrebe.

Jakob, Jakob, de ce te prefaci și acum?” Solomonarul se holbă fioros către preotul bătrân care se apropiase, gata să se bage în vorbă. „Mai târziu!” îl goni.

„Voiam să-ți spun că omul ăsta e străin și nu știe obiceiurile...”

„Am spus: *mai târziu!*” se înforțoșă solomonarul. „Valea! Rămâne doar Jakob Fugger, că mult l-am mai așteptat!” și-l apucă pe Jakob de braț, trăgându-l la o parte, în timp ce preotul se uita la ei fără o vorbă. „Hai în casă! Mult ți-a mai luat până ai ajuns... Să știi că fratele Almagro n-a suferit, dar cumva trebuie să le-o coacem și noi, mai ales acelui încrezut de Paracelsus, care, chit c-a fost p-aci și-a deslușit totul cu mintea lui deșteaptă, tot nu-

i de-al nostru și-n veci n-o să fie!”

„N-o fi! Dar uite-l că acum el construiește orașul din fum...”

„Ei, și? Orașul o să fie al tău! Și laolaltă cu orașul, ai tăi o să fie și *aleșii*”.

Solomonarul desfăcu lanțurile din jurul casei și-l pofti pe Jakob înăuntru. Apoi trase ușa după el, iar ce au discutat ei acolo n-o să se știe niciodată că a fost chiar așa cum o să scriu eu acum, măcar că am ascultat pe mulți care au auzit povestea în fel și chip.

Cică la început, lui Fugger i-a trecut prin cap că solomonarul din Certej semăna cu un tovarăș de-al lui de prin Amsterdam, care-i un târg pe ape reci și cenușii – omul acela aducea tutun din Lumea Nouă, adică un fel de frunze care se răsucesc, le pui în nas așa răsucite și le dai foc, trăgând fumul pe nas, cam cum făceau și kapnobataii noștri cei vechi, numai că ei trăgeau pe nas fumul din cânepa arzând pe jos, în foc. Când tragi fum de tutun pe nări, se zice că fumezi și, deși n-am văzut în viața mea asemenea lucru, așa am să vă spun că se zice.

„Și de unde știi că eu nu fumez tutun d-ăla?” cică ar fi râs solomonarul. „Eh?” schimbă el vorba – „Ești mândru de tine? *De data asta*, ești mândru de tine?”

„Când ar mai fi trebuit să fiu mândru de mine?” Solomonarul se așeză pe marginea unui pat din butuci groși de lemn și se scutură. „Când ar mai fi trebuit să fiu mândru de mine?” repetă Jakob întrebarea.

„Când! Atunci când te-ai *mai* luptat cu Welserii, bineînțeles! Aici, în lumea din fum care ne înconjoară, că doar n-oi crede și tu că Baabylon e prima făcătură din fum și cuvinte! Te-am auzit, cum îi povesteai starețului de anii scoși de Papi din burtă pe vremea când încă ascultau de ai noștri! Păi da’ la ce credeai că au avut nevoie de toate întâmplările, năvălitorii și anii ăia, dacă nu ca să ne plămădească pe noi, poporul lor ascultător? Cu o făcătură de istorie au pus lumea asta peste cealaltă, de care nici chiar eu nu-mi mai amintesc cum arată și ce se petrece prin ea, decât că ei n-au avut cele șase veacuri și nici pe

Alexandru Machidonul... Eh, în lumea asta a noastră te-ai mai luptat tu cu Welserii și câteodată au câștigat ei, iar alteori ai câștigat tu... Acu' au câștigat ei. Și netrebnicul de Paracelsus... Ce zici? Te-or fi înfrânt de tot? Ai aflat că l-au descăpățânat pe Almagro și că i-au risipit pe Cavaleri... Crezi că asta te-a terminat o dată pentru totdeauna?"

Cică solomonarul ar fi răs după care ar fi săltat capacul unei lăzi din lemn. Scoase dinăuntru un pachet de cânepă, legat cu sfoară, îl desfăcu cu grijă și scoase din el câteva *iconițe* pe care le întinse lui Jakob. Acesta, nici că mai văzuse lucrătură așa fină vreodată – se zice că chipurile desenate acolo se vedeau de parcă ar fi fost aieva și că solomonarul le adusese tocmai de sub munții cei îndepărtați unde buchisise el Cartea Lumii Solomonărești, la un opaiț care abia dădea lumină, stând pe o vârtelniță ce nu se oprea nicicând.

„Asta de-aci e Almagro și ți-l arăt acum nu pentru că vreau să te sperii”. Îi arată solomonarul o iconiță.

Nouă zile încheiate a stat Jakob Fugger închis în casă cu solomonarul, timp în care n-a mâncat și n-a băut. Atunci, s-au pus amândoi să scrie lucrurile pe care aveam să le trăim și noi mai apoi, doar – doar Vavilu, sau Baabylon, să fie iarăși cetatea Cavalerilor din Krak, prin Fuggeri. Că lucrurile s-au petrecut așa cum au scris ei până acum, dacă le spun, s-ar putea să ziceți că sunt mincinos și că ce poți să crezi într-un biet pergament, așa că am să vă spun lucrurile ce se vor petrece de aici încolo după cum au scris ei în Cartea Lumii Solomonărești, iar voi să vedeți de așa se vor petrece.

Așadar, vă zic pentru început ce-o să fie la anul, când silnicii de cazaci se vor năpusti pe cetatea de Azov și-o vor face praf și pulbere, iar un Frâne o să încerce să vadă cât de repede merg sunetele de colo-colo. Pe urmă, să știți că peste 13 ani, regele înghilterrei o să fie descăpățânat de niște târgoveți care cred într-un altfel de Dumnezeu, mai ceva ca Luther, și că un doftor, tot britan, o să ne arate cum curge sângele prin noi – cică e împins de inimă și ajunge în bojoci, unde se amestecă cu aerul și de acolo iar

intră în inimă și după aia se revarsă în tot trupul nostru, de ne dă viață.

Pe urmă, să știți că o să vină vremea ceea în care Veneticii o să-l înfrângă pe Turc, dar asta va fi pe mare mai întâi și că un om din Olanda va desena cum arată o stea din cea fixă, care îi spune planetă, fiind ea ca un fel de tărâm al nostru, de parcă olandezul acela ar ar fi văzut-o de pe un munte ceva mai depărtat, cu ochii lui! mai apoi, o să vină un neamț care o să vrea să măsoare cât de repede merge lumina, dar n-o să poată face așa ceva, iar un alt neamț o să se apuce să facă nestemate la el în beci, de-o să se aleagă praftil de diamantlâcuri și alte asemenea pentru o bucată de vreme...

Apoi, în anul în care Austriecii o să ocupe Buda, Francii se vor apuca să gătească un fel de băutură cafenie, dulce și care te ține treaz multă vreme, chiar și pe bărbații mai obosiți. Și mai iată cum ce ne-a prevestit Fugger o să se întâmple cu adevărat la 1716, când se vor scoate un fel de bani din hârtie, de se vor chema bancnote.

Dar toate astea sunt năzbâtii, față de ce se va mai întâmpla. Cică n-o să mai fie regate așa cum le știm acum, ci un fel de țări fără de regi, care vor avea fruntariile după cum sunt răspândiți vorbitorii unei anume limbi, dacă poate cineva să înțeleagă asemenea nebunie, și n-o să poți umbla cum vrei peste cele fruntarii. Din cauza asta o să fie niște războaie nemaipomenite și o să moară mulți regi - descăpățânați sau împușcați cu muschetele. Tot așa, alți împărați și regi vor fi alungați de gloate, alții o să fie închiși și câte și mai câte, că mare a fost supărarea Cavalerilor și a lui Fugger!

Pe urmă, oamenii o să meargă cu un fel de care iuți din fier, ba chiar o să și zboare cu un fel de aripi, iar cu unele dintre-acestea vor urca atât de sus că o să se așeze pe lună, care și ea cică-i tot ca un fel de pământ de-al nostru, numai că mai uscat, cam cum e pustia în care s-a ascuns Domnul nostru, doar că pe lună cică n-ar fi aer de nici nu poți să răsufli. O să mai fie și un fel de hârtii ca niște ucaze, de le-or citi toți oamenii, să afle ce se întâmplă

acolo unde nu văd cu ochii și ca să nu mai vorbească atâta unii cu alții, și-o să mai fie și niște cutii care o să ducă vorbele de colo-colo...

Și o să fie și un fel de sfârșit al lumii, iar băătăia lui se va da, când altcândva, decât când cea mai mare eclipsă de soare va cădea chiar peste muntele Kogaion, când o să se învoldure vremile și o să se clatine și pământul în toate părțile. Of, și ce mai sfârșit al lumii o să fie – de oamenii nici n-o să știe de el, pentru că lupta se va da în Vavilu, care oglindă a noastră va fi, unii dintre aleși tot gândindu-se la el, după cum i-a lăsat Paracelsus, până ce târgul va deveni cumva *aieveya*, în niște cutii de-o să se uite lumea la ele. Cică abia atunci unul dintre urmașii lui Jakob o să se lupte să recapete Vavilu cel din fum, numai că el o să-i zică Baabylon, ca oricare *ales*, iar lumea o să-l creadă scrântit; în ziua când va lupta pentru cetatea Cavalerilor, va avea de plătit din greu, pentru că fratele lui o să fie în mare pericol, gata să fie ucis de cei ce-l ajută din umbră pe urmașul Welserilor. Și cică ziua ceea nu va fi o singură dată pentru că nici Baabylon nu-i într-un singur om...

Așa o să fie, zice-se, iar eu vă chem să vedeți de-i ceva adevărat în ce au pus la cale solomonarul dimpreună cu Jakob. Ce-o să fie după aia, aproape că nici nu mai citez să crez, pentru că e vorba ca sufletele oamenilor să nu mai umble doar între trup și trup, după cum prea puțină lume crede și astăzi, ci între trup și un fel de lăzi dintr-un fel de fier, și în lăzile alea o să ne putem păstra pe noi înșine pururi, vorbind cu copiii noștri, ba chiar și cu strănepoți născuți cu multă vreme după ce trupul ne va fi murit, dară noi vom aștepta în acele cutii prinse cu un fel de sfori din fier, care ne vor lăsa să ne bucurăm de toate alea, numai că vom sta în ele, fără putința de a ne plimba decât între o ladă și alta, prelingându-ne printre sforile de fier de care v-am spus și printr-un fel de furtunuri, ceea ce tot un fel de întoarcere în țărână e, de vreme ce vom fi ținuți în fierul care, scos din țărână e, precum știm.

Cu asta, închei. Până și Dumnezeuul ăsta cuminte al nostru, care ne lasă să zicem vrute și nevrute, ar fi în stare

să se răscoale împotriva cuvintelor mele, fiindcă nici chiar El n-ar crede acum așa ceva, însă, din ce scrie Jakob și solomonarul de la Certej, chiar și Dumnezeu o să crească alături de noi, fiii Lui, învățând să se bucure de ce ne trece nouă prin cap.

Asta, doar dacă e Om de înțeles, că nici nu știu cum să zic altfel.

Se mai zice că înainte să plece din casa solomonarului, Jakob a căutat din ochi o Biblie, a găsit-o rătăcită printre velințe și a deschis-o, crezuse el, la împlinire. Se uită să vadă unde o deschisese și o închise imediat după care o trânti cu putere pe masă.

„Aici se deschide mereu, Jakob! Mereu!” cică i-ar fi spus solomonarul cu voce tristă. „Și gândește-te, Biblia nu-i decât o biată carte... Aici însă, aici și în alte cărți, ale altor neamuri, e vorba mereu despre voi doi, un Fugger și un Welser... frații care vă ucideți. Vă urmăriți și vă ucideți de dinainte de cărți, Jakob! De dinainte de oameni... Vă țineți unu' după altu' și vă ucideți de pe vremea când nu erați nici pietre!”

Și i-a mai zis că așa va fi, că urmașul lui va da drumul în lume unui om în oglindă, care seamănă cu un fel de Golem, despre care un jidov, unul Meyrinck, o să scrie chiar și o carte pe un fel de pânză subțire de-i zice hârtie și se rupe ușor. Un frate geamăn, alcătuit din vorbe și carne de împrumut, la așa ceva o să-i dea drumul în lume urmașul lui Fugger.

Un frate geamăn care o să-l bântuie pe cel ce i-a fost tiparniță.

„Pricepi?” cică l-ar mai fi întrebat.

Și Jakob clătinase din cap. Cele nouă zile petrecute în casa de la Certej îl sleiseră de tot și nu putea să priceapă cum de va câștiga acel stră-strănepot al lui războiul de mirare pe care-l pusese la cale cu solomonarul – un război care se va da iarăși și iarăși, în aceeași zi care o să înceapă mereu și mereu, până ce fie Welser, fie Fugger va muri în sfârșit pentru totdeauna, iar celălalt va căpăta astfel Baabylon pentru el.

N-am să mai zic mare lucru, pentru că prea firoase sunt toate astea și, după cum v-am spus, tare mi-e teamă ca cele scrise de mine o să devină aievea odată, de parcă eu le-aș fi zămislit, nu ei doi!

Pe de altă parte, să fie păcatul Celui-de-Sus, de nu se va petrece așa!

*

Toate astea le-am încredințat pergamentului, dar știu bine că vor ajunge să fie citite nu doar pe petecele pe care scriu acum, nici măcar pe hârtie din aceea cum Jakob îi spunea starețului că ar fi apărut deja prin țara lui, ba chiar nici în tiparnițele lor minunate nu vor fi puse – Jakob e cel ce a lăsat cu limbă de moarte că tot ce e scris aici va ajunge în trupurile stră-strănepoților lui din Baabylon. Și ca dovadă că așa va fi, cel ce va da peste cuvintele mele în trupul sau mintea unuia din stirpea Fuggerilor dar și spre luminarea sa, căci le va citi în clipă de cumpănă, voi încheia prin a povesti ce au pus la cale Jakob și solomonarul pentru urmașul lui Fugger în cele nouă zile petrecute în casa de lângă Certej. Pe cât voi putea, am să dau socoteală de anume vorbe ce îmi par neînțelese, de celelalte însă nu voi spune nimic, chit că unii dintre preoții noștri le rostesc în barbă la rugăciunile de taină, după cum le-a lăsat starețul, ca nu cumva să se uite vreodată, fără să știe de-o fi plăcut sau urât Domnului nostru Cel luminat printr-o fereștrică doar de Preaiubitul Hristos.

Așadar, ia aminte la ce se va petrece, dacă tu ești cel aflat în cumpănă, iar de nu ești tu cel ce citești, minunează-te de cele ce se petrec și bucură-te de cuvintele astea pe care nu le pricepi, căci tare frumos se mai potrivesc, chiar de par scoase din mintea unuia far de minte!

Cyrus va fi numele acelui urmaș al lui Fugger aflat în cumpănă. Iar el va fi mai mereu însoțit de un fel de soață ce se cheamă Fatima, precum fiica lui Mahomet – soață ce va trimite cărți unora din afara Baabylonului, cerșindu-le ajutorul. Pe Cyrus l-aș sfătui să fie cu luare aminte foarte – citind mai departe, o să priceapă de ce. Nu știu ce anume

va fi încheiat el de făcut în clipele când va citi; știu doar că va fi la sfârșitul unei zile de-acelea care o să se nască iarăși și iarăși și mai știu că se va afla dimpreună cu o femeie Martha și cu un bărbat viclean, Christian Goldberg, într-o încăpere nemaipomenită în care oamenii vor pune să li se cânte făr' de oameni, dar despre asta am să mai scriu eu, căci Jakob a lăsat vorbă despre asemenea lucruri.

Deci: lui Cyrus îi va mai fi rămas doar puțin de trăit și moartea lui se va întâmpla la scurt răstimp după ceva termina de citit *chiar aceste cuvinte*, iar Jakob și solomonarul spun că dacă va asculta totul cum trebuie, atunci Cyrus se va apuca de îndată să facă ceea ce citiți și voi acum, încă citind pentru o vreme ce face și ce se petrece în jurul său, spre înștiințarea lui că alesese calea dreaptă și se putea apropia de izbândă.

Pe aceasta o va dobândi însă numai de va fi știut cum să potrivească lucrurile încă din ziua de Ajun, dacă vrea ca după Crăciun să nu înceapă iarăși Ajunul, după cum cred că va bănuî că se întâmplă.

Așadar, voi cetitori, și tu chiar, Cyrus de trăiești acum precum e scris în plămădeala Mariei, tu, Cyrus Fugger vei întinde un fel de sticlută - Jakob îi spune *flacon* - spre Martha și Goldberg.

„Nu vă interesează?” o să-i întrebii.

O să le iscodești oglindirea din sticlă în timp ce o să scoți dintr-o cutie din aceea de care am scris mai sus, lumea o va cunoaște sub numele de *multicath*, restul flacoanelor.

„Ai vorbit tot timpul... Ne-ai citit tot ce scria acolo”. O să-ți surâdă Martha amar, dar tu să nu te încrezi în ea, căci doar trupul va fi al ei. „Crezi că n-ai fost suficient de clar?” - adică: tu crezi că a rămas ceva neînțeles între noi și tine?

Vei înșira flacoanele pe dușumeaua unui fel de cancelarii căreia oamenii de atunci îi vor spune *studio*, pentru că acolo vor strânge cântece, chiar și de-ale noastre, bisericești, pe un soi de talgere rotunde care se sparg ușor. Te vei uita la acele flacoane și-ți vei spune:

sunt prea multe, mai multe decât trebuie, în orice caz, și când îți vei spune asta, să fii iarăși cu luare aminte, pentru că mult nu vei mai avea dacă dorești cu adevărat să izbândești.

„Poate că simțiți nevoia unei dovezi”. O să le zici. „Să fiți siguri că ce ați auzit e adevărat”.

„Dovadă?! ” o să tresară Goldberg.

„Dacă uitați ce-am spus? Flacoanele nu se șterg niciodată”.

„O să ținem minte! Nu crezi că flacoanele ne-au ajuns până peste cap?” o să întrebe el, supărat, iar tu o să pricepi că Goldberg voia să scape o dată pentru totdeauna de ce însemna acel plod al Pătrei. Lui n-o să-i fie de trebuință, ba dimpotrivă.

O să te uiți de jur-împrejur atunci și o să vezi că bărbații cu care venise Goldberg în *studio* rămăseseră pe loc, ațintind armele spre tine. Armele acelea, după cum spune Jakob, vor scuipa foc și pară împotriva oricui, așa că o să te pregătești să arunci undeva flacoanele, că nici ție n-o să-ți trebuiască – și ăsta e semn că vei fi pus lucrurile la cale temeinic.

O să zici:

„BBB e iar proprietatea Fuggerilor. Să n-aveți niciodată dubii!” – *dubii* e un cuvânt care vine din latină și înseamnă *îndoieli*.

O să fii learcă de sudoare când o să spui asta. Eu cred că din cauza fricii, dar Jakob se pare că ar fi spus că o să fii lac de apă din cauza unei boli făcute de tine însuși. Apoi o să culegi flacoanele și o să te duci la fereastră, o să deschizi geamurile larg – pale de ninsoare vor intra în studio – și vei deșerta *culturile* afară, după cum va fi dorit acel Goldberg.

În cât timp aveau să ajungă pe carosabil? Pulverizate, se vor răspândi în viscolul ce vuia printre clădirile de pe bulevard și în acest fel, copilul Pătrei va contamina aerul din Baabylon, după cum era scris. Acestea sunt vorbele prin care Jakob și solomonarul spun ce vei gândi, iar eu nu știu ce pot să însemne ele, după cum nici culturi nu știu ce-

s alea, cât despre contaminat...

O să-ți iei haina rămasă pe țeava armei unui bărbat din acela, prinsă de cătare ca într-un cuier. *Gorila* lui Christian – așa îi spune Jakob bărbatului – nu se va clinti decât ca să îndrepte arma, cu tot cu haină, către tine.

„E voie?” te vei întoarce către Goldberg, încercând să deslușești vreun semn al deznodământului. Goldberg o să încuviințeze, iar tu, Cyrus, o să-ți tragi haina pe tine.

„O. să cobor în *birou*. După aceea, o să mergem *vizavi*, la Corporație. Notează, Martha! E 23.55. În 25 decembrie, la ora 23.55, BBB revine iarăși Fuggerilor! Ne vedem în hol peste un sfert de oră! în regulă?”

„În regulă”. O să încuviințeze Christian, iar tu, încrezător în steaua ta, n-o să-l mai bagi în seamă și o s-o iei spre *birou*, adică spre un fel de chilie din cele în care scriem sau citim și noi. Ceea ce nu știu de nu va fi o mare greșeală. După o vreme, o să tragi ușa *biroului* în urma ta. O să aprinzi o *țigară* și o să te așezi în cel mai apropiat scaun, trăgând cu urechea pe culoar. Nu știu cât durează să fumezi o țigară, dar după ce vei fi terminat s-o pufăi, o vei strivi în scrumieră și te vei împinge cu picioarele în podea, ca un copil care tocmai rămâne singur acasă și *scaunul cu rotile va aluneca până în dreptul telefonului* – ceea ce îmi pare de neînțeles, dar Jakob pretinde că n-are cum să se petreacă altfel. O să dai radioul la maximum – *dacă asta mai avea vreo importanță, câtă vreme Branford Marsalis făcea un război infernal în studioul de alături, cântând la două saxofoane deodată*. Radioul este un altfel de cutie minunată, în care unii oameni vor vorbi pentru alți oameni, iar telefonul tot așa: o cutie, și din el se vor auzi tot oameni, de-mi vine să cred că pe vremea lui Cyrus oamenii vor fi înconjurați de cutii vorbitoare, dar Jakob și solomonarul spun că în acest fel lumea o să uite de depărtări, de trecut și de viitor și că așa va fi cel mai bine. Cât despre Marsalis, el o să fie un saxofonist faimos, iar saxofonul e un fel de caval încovoiat.

Eh, o să fii cât pe ce să închizi radioul când, auzind că dă *știri*, te vei hotărî să-l lași să meargă și vei suna –

adică o să vrea să vorbească - la directorul postului de radio. N-o să-ți răspundă nimeni. Nu vei auzi decât robotul care *solicita un mesaj* - cică roboții din telefoane mereu *solicită mesaje* - apoi, vei suna la Vladimir Baranu, prietenul tău cred.

Nici el n-o să-ți răspundă. Nu te vei îngrijora nici acum și, în timp ce vei forma numărul Fatimei, o știre îți va atrage atenția:

...iar zborurile dinspre și către Baabylon se suspendă, indiferent de destinație, datorită epidemiei defebă angiomatoasă. Totodată, legăturile telefonice și radio cu exteriorul au căzut în proporție de 90%, din cauza viscolului puternic. Actualmente, singurele mijloace de comunicare sunt utilizate de administrație. Repetăm, pe teritoriul Baabylonului s-a decretat starea de urgență...

Acea știre va fi dovada că, pentru tine, clipele vor fi numărate. Goldberg și Martha vor intra la tine și te vor certa, *după cum tu însuți vei aștepta*... Nu știu cum vor face asta, dar vor intra în amintirile telefonului tău, dacă așa ceva poate fi priceput de vreun om cu mintea întreagă... Acolo, ei vor afla că ai dorit să vorbești cu soața ta, ceea ce va fi însemnat o uriașă greșală.

Te vei uita la ceasul tău - adică un fel de ornic ținut pe pumn - și-ți vei da seama că totul e în program, că totul s-a petrecut la timp și că *traversada* s-a încheiat. N-o să te mire decât un singur lucru și anume acela că cel ce te va omorî va fi chiar Hugo Richthofen, vechiul tău prieten din tinerețe!

Însă n-o să te superi pentru atâta lucru, mai ales că Cyrus Fugger, așa cum se știa el, fusese pus la păstrare de mult de tot, la loc sigur, într-o sticlură din aceea, denumită *flacon*!

Aici se încheie povestirea lui Jakob, după cum mi-a dat a înțelege starețul nostru de acum că trebuie s-o scriu. Aceste ultime întâmplări cari vor fi, i-au fost istorisite starețului Ioanichie de însuși Jakob, cari la rândul lui le-a pus la cale cu solomonarul, iar ei amândoi au afurisit pe oricine va cuteza să nu lase lucrurile să se întâmple astfel,

fie el chiar Cel-de-Sus!

„Ați sosit, domnule plesedinte? Elam îngliizolat!” se auzi Okazaki de pe treptele ce duceau la primul etaj al Corporației. Holul central nu era luminat decât de becurile de pe Segundo Boulevard. Neoanele de deasupra scărilor se aprinseră brusc, pâlpâind anemic, dar nu din cauza asta părea farmacistul atât de palid. Mai făcu doi pași și Joseph desluși că făcea eforturi ca să-și aducă în față piciorul înțepenit. „Vreau să mergem într-un loc liniștit, Okazaki. Să sărbătorim”.

„Ah... ați găsit-o pe Patla, până la urmă?” se bucură japonezul, schiopătând pe covorul mucegăit. Palele viscolului cutremurară ferestrele. Okazaki se opri sub un lampadar plin de praf, acoperit de pânze de păianjen, iar Joseph observă că era transpirat learcă. Pielea cenușie de sub bărbie îi atârna ca o pungă veche de tutun, iar ochii i se afundaseră în fundul orbitelor.

„Am găsit-o pe Patra”. recunoscuse Joseph.

„Ați țitit-o?” fornăi Okazaki și-și trase brusc capul în spate, ca și cum cineva i-ar fi aprins o lanternă în ochi. „Te e?”

„Nimic”. se scuză Joseph, fără să înțeleagă ce se petrecuse. Se întoarse către Martha și Goldberg. „Pe Patra au scannat-o... dumnealor”.

Părul Marthei era dezordonat, de parcă abia s-ar fi dat jos din pat. O boare subtilă îi răvășea șuvițele uscate, iar Joseph realizează că geamul de la intrare era crăpat de sus până jos. Dincolo de geam: Baabylon, cu zidurile acoperite de gheață și țurțuri. Lumina lunii se târa peste troienele de pe carosabil, iluminând fațada clădirii Umma Nord. Un camion se opintea printre nămeți. Motorul îi vuia, făcând să trepideze geamurile. Okazaki ridică telefonul și ceru să se asigure biroul lui Joseph. Vocea lui trezea un ecou sec în holul liniștit al Corporației.

„Până plimim confilmalea, o să vă log să așteptăm aici! Ultimele ole au fost agitate. Se pale că Tylus e molt, țel puțin așa plecâdea Clic înainte să moară, dai Clic... mm... înțeledeți! Ohh... Uite-l și pe plimal!”

Joseph se întoarse. Medici ar fi avut nevoie de un baston... Abia vedea să meargă prin bezna din hol.

„Am auzit că Patra e la loc sigur. Am auzit că ai citit-o, Giuseppe. Așa e?”

„Așa c. Am rămas singurul stăpân”.

„Ți-am spus că o să câștigi! Om fi noi bătrâni, dar încă știm cum se fac lucrurile astea, Giuseppe!”

Joseph căută în buzunar o capsulă cu nitroglicerină. Abia aștepta s-o zdrobească în dinți. Pișcă precum sifonul de odinioară. Îi spuse lui Medici:

„Eu nu sunt Giuseppe...”

Okazaki se apropie de Medici și-i strecură ceva la ureche. Medici dădu din cap și zâmbi. Cutele de pe obraz îi alergară pe față ca spicele unui Ian bătut de vânt.

„În regulă, *Joseph*! Nu ești Giuseppe. Embrionul e al nostru?”

„Embrionul n-o să mai fie niciodată al nimănui”.

„Ah, nu?... Dar l-am înfrânt pe Cyrus, nu-i așa?”

Joseph își trecu degetele prin părul rar. Se uită de jur-împrejur. Dori să mai ia o capsulă de nitroglicerină, dar medicul îi interzisese să ia mai mult de două pe oră. Eh, câștigase, dar nu *așa* își imaginase victoria...” N-o să ne mai amenințe niciodată... Cyrus e de-a dreptul mort!”

„Bine că s-a terminat, Joseph! Noi doi plus Christian, n-aveam cum să dăm greș!”

Așa era, ei trei n-aveau cum să dea greș. Joseph se uită pe geamurile largi. Rămăsese singur, singur de tot, înconjurat de tot ce însemna BBB. Doar un deget să ridice, și Baabylon s-ar fi mișcat, domesticit pentru totdeauna, încotro îl îndrepta el...

Cu condiția s-o învețe mereu pe Patra cum să-l ucidă la intrarea în pasaj.

De afară se auzi murmurul unui motor. O mașină opri sub un Țelinar clătinat de viscol, lângă o cabină telefonică cu geamuri sparte. Portiera dinspre trotuar se deschise și o siluetă înaltă, învelită în falduri ce fluturau în ninsoare, ieși din mașină, strecurându-se anevoie prin viscol. Intră în cabina telefonică.

Telefonul începu să țârâie, poticnit. Okazaki duse receptorul la ureche.

„E pentlu dvs, d-le plesedinte”.

Joseph luă receptorul. La ora asta nu putea să sune decât... Eric. Când dădu să vorbească, avu aceeași senzație ca în clipa în care pusese binoclul pentru prima oară la ochi, privind peste bulevard în biroul Patrei Nogales.

„Eric?” întrebă Joseph, făcându-i pe ceilalți să se uite unii la alții. „Joseph?” se auzi vocea guturală a lui Mihrab. „Am auzit că ai citit-o pe Patra”.

„Am citit-o mereu pe Patra”.

„Ce să-ți urez pentru mâine, Joseph? Un Crăciun, sau un An Nou fericit?”

„Urează-mi ce vrei. La revedere, Eric!” „Îți urez să îmbătrânești atât de mult încât să te plimbi sănătos prin noul Baabylon! La mulți ani, tată!”

Cei doi tăcură, preț de câteva secunde, iar Joseph pufni, amuzat: „Mihrab, Mihrab! De când urează o musulmană la mulți ani de Crăciun, unui evreu?”

„De când am încasat în vene un flacon de Providencia”
„Spuse ea sec. „Cum e vremea pe la tine?”

„Am auzit că sunt minus zece grade Celsius. Dar știi... nici pe mine nu m-ai convins cu figura asta. Cum e timpul la tine?” „Ninge”.

„Ooh! Să vezi mâine seară... Sunt troiene așa de mari pe Segundo Boulevard încât au scos buldozerele ca să facă loc. Patra mai e acolo, sau a ieșit?”

„Am convins-o să rămână”.

„Asta e bine! Zău că-i bine! Spune-i și ei și lui Eric că s-ar putea să aibă noroc de data asta. Totul depinde de operator și de felul în care o să fie contaminat, la rândul lui, Fugger! Tu n-ai să-mi spui nimic, Mihrab?”

„Ba da... Te-a căutat Dietrich! Bătrânul Dietrich...”
„Ah... Ce dorea?”

„Îl îngrijorează dispariția ta. Cheltuie o grămadă de bani ca să te găsească”.

„Și tu ce i-ai spus?”

„Să stea liniștit, că o să te întâlnești cu Gloria peste câțiva ani la Club 22. Că o să uiți ce e mai important și că o să cobori la loc, în urbi. Ce mai tura-vura, i-am spus că i-ai acceptat propunerea... Acum închidem?”

„Închidem!” Joseph se uită lung la ceilalți și le zise că era obosit și că avea chef să doarmă. Zile în șir. Undeva la munte, eventual. Sau, și mai bine, ce-ar fi fost să facă un drum până la Londra?

Ce să cauți la Londra? – îl întreabă Medici, fără să priceapă. Londra se afla numai în A.D.N.-ul pe care BBB îl injectează publicului. Acolo era Londra. În creierele lor doar.

serios? cunosc acolo un tip simpatic, Vincent nogales îl cheamă, cred că am poftă să mai stau de vorbă cu el, spuse Joseph în timp ce ieșea din hol, în ninsoare, e la fel de bătrân ca mine. nu mai meldzem în biloul dvs, să sălbătolim? la ce bun? nepotul meu e răătăcit în aerul din oraș... fiul meu e mort, nora mea la fel... ce să mai sărbătorim ieșiră, Joseph se uită după mihrab și o descoperi stând în mașină, pe locul de lângă șofer, de unde îl privea neclintită, Joseph îi făcu semn, iar daxosul porni cu greu printre troiene, de parcă atâta aștepta.

Înainte ca mașina să dispară în ninsoare mihrab îi răspunse fluturând din mâneca djellaballei ca și cum n-ar fi existat niciodată cuvinte și chiar că nu existaseră de vreme ce în sfârșit *celălalt* tăcea mâlc

— Conform unei variante rezumate de Enpivi, Cyrus a ajuns să facă acest lucru, dar șirul întâmplărilor cu pricina n-a mai fost continuat, răătăcindu-se într-o gazdă definitivă ce n-a mai fost reactualizată nicicând.